Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	i Udvalg ved Valdemar Thisted.
Titel | Title:	Eventyr og Fortællinger af Tusind og een Nat
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 2
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : Schubothes Boghandel, 1852-54
Fysiske størrelse | Physical extent:	6 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Eventyr og Fortællinger

af

Tusind og een Nat.

I Udvalg

ved

Valdemar Thisted.

Anden Deel.

Kjøbenhavn.

Schubothes Boghandling.

Græbes Bogtrykkeri.

1853.

BIBLIOTHECA REGIA · HAFNIENSIS

Eventyr og Fortællinger

af

Tusind og een Nat.

Anden Deel.

De tvende Skolemestere.

En Sultan gav en stor Fest, hvortil alle hans Hovedstads Indvaanere, Fornem og Ringe, Riig og Fattig vare indbudne. Ved Aftenstide fik han Lyst til personlig at undersøge, om ogsaa virkelig Alle havde viist hans Indbydelse værdig Ære, idet de deeltoge i den almindelige Glæde og de offentlige Forlystelser. I denne Hensigt forklædte han sig tilligemed sin Vizier som Dervisk eller omvandrende Munk, og gav sig til at gjennemvandre Byen.

De vare allerede gaaede igjennem flere Gader, hvori alle Huse vare mørke og syntes omhyggelig tillukkede, da de endelig i en lille Rønne skimtede et svagt Lys. De nærmede sig stille og gave sig til at lytte. Indenfra løde flere Stemmer, af hvilke een udtalte sig saaledes: — Paa den Maade kan vor Sultan sagtens være gavmild. Han vilde have givet et langt tydeligere Beviis paa sin gode Villie, hvis han, istedet for at indbyde alle sine Undersaatter uden Forskjel til en Fest, hvorved der for de Fleste hverken vanker Vaadt eller Tørt, havde ladet uddele gavmilde Understøttelser til sin Hovedstads Trængende, Syge og Ulykkelige, blandt Andre til dem, der i deres usle Klæder ikke vove at nærme sig hans Palads. —

— Her ville vi træde ind. — sagde Sultanen øjeblikkelig til sin Vizier, og denne maatte paa sin Herres Befaling banke paa Døren.

— Hvem der? — lød det indenfra.

— Fremmede, som bede om Gjæstmildhed. — var Svaret.

— I skulle være velkomne! — lød atter Stemmen indenfra: — Men vi besidde kun lidet, som er værdt at byde Eder. —

Da Sultanen var kommen ind, saae han med Forundring for sig to gammelagtige Mænd, hvis blotte Udseende var istand til at vække medynksfuld Deeltagelse. Den ene af dem var lam og haltende, den anden havde en skjæv Mund og følte sig bestandig tvungen til at gjøre de latterligste Grimacer. Uden videre Indledning spurgte han dem om Anledningen til deres Vanskjæbne, og fik til Svar: — Hele vor Elendighed hidrører fra vor egen Taabelighed. —

Dette Svar spændte Sultanens Nysgjerrighed; han besluttede senere at udfritte Krøblingerne nøjere, og befalede Vizieren, at han skulde mærke sig Huset, for at han, saasnart Festlighederne vare tilende, kunde føre de to mærkværdige Krøblinger frem for ham. Efterat han derpaa havde taget Deel i det fattige Maaltid, som Staklerne af god Villie havde sat for deres Gjæster, gav han dem nogle Sølvpenge, og fortsatte sin Nattevandring, hvorpaa der dog Intet videre hændtes ham af Mærkeligt.

Da nu Alt igjen var i den vante daglige Orden, befalede Sultanen sin Vizier at fremstille de tvende Krøblinger for ham. Paa hans Begjæring fortalte de ham følgende Historier:

Den lamme Skolemesters Historie.

— Ophøjede Sultan, jeg var fordum Skolemester og havde ikke mindre end 70 Elever, for hvis sædelige og lærde Uddannelse jeg lige samvittighedsfuldt drog en levende Omsorg. Blandt Andet havde jeg vidst at indgyde dem slig Ærefrygt for mig, at de, saa ofte jeg kom til at nyse, slap Alt af Hænderne, ærbødig rejste sig og med over Brystet korslagte Arme bøjede sig for mig, idet Alle som med een Mund udraabte: — Gud velsigne vor vise Lærer! — Derpaa gjensvarede jeg: — Gud velsigne Eder og os Alle! — Hvis nogen af dem undlod at stemme i med i det fromme Ønske, fik han sædvanlig en dygtig Dragt Prygl, og paa denne Maade syntes mine ømme Bestræbelser at bære velsignede Frugter.

En Dag ønskede mine Disciple at gjøre en Spadseretuur i en meget smuk Have, som ikke laa synderlig langt udenfor Byen. Jeg betænkte mig ikke paa at give mit Minde dertil. Meget mere havde jeg inderlig Fornøjelse af deres Glæde, medens jeg omhyggelig holdt Øje med Valget af deres Lege. Vi vare allerede igjen paa Tilbagevejen, da de smaa Stakler gave sig til at klage over en ulidelig Tørst. Men ingen Brønd eller Cisterne fandtes i Nærheden. Endelig førte vor Vej os dog i Nærheden af en Vandbeholdning; ved denne Opdagelse yttrede Alle den mest levende Glæde. Men hvor stor blev ikke ogsaa Alles Skuffelse, da vi kom derhen og fandt, at der baade manglede Spand og Reeb til at trække Vand op med af Brønden. Hvad var herved at gjøre? De arme Unger græd af Tørst og skuffet Haab, og det skjar mig i Hjertet. Jeg besluttede at hjælpe dem tilrette, selv om det skulde volde mig nogen Ulejlighed. I denne Hensigt lod jeg dem alle give mig deres Turbaner, og bandt dem sam-

men til et langt og stærkt Reeb. Men uheldigviis var Rebet alligevel for kort til at jeg ved Hjælp deraf kunde naa Vandet, og jeg maatte gribe til andre Midler. Der var intet Andet for, end at jeg maatte sætte min Værdighed tilside og lade Drengene hisse mig selv ned i Brønden. Som sagt, saa gjort! Drengene hisede mig derned; og nu fyldte jeg et Bæger, som jeg førte hos mig, saa ofte med Vand, indtil de alle vare læskede. Tilsidst skulde de igjen drage mig selv op af Brønden. Knægtene manglede ingenlunde Kræfter, og Arbejdet morede dem; de droge altsaa til, alt hvad Tøjet kunde holde, og Tingen løb af paa bedste Maade. Allerede havde jeg faaet Næsen over Randen af Brønden, da det skulde træffe sig saa uheldig, at den nedgaaende Sol netop stak mig lige i Øjnene, og der paakom mig en heftig Trang til at nyse. Men neppe havde jeg givet den første Lyd fra mig, førend alle de Pokkers Drenge slap Touget, hvorved jeg hang, lagde Armene overkors paa Brystet, bøjede sig ærbødig og raabte: — Gud velsigne vor ærværdige og vise Lærer! —

Men jeg glemte reent at takke dem; thi jeg styrtede tilbage i Brønden og brød mit Hoftebeen istykker. Vaandefuld udstødte jeg høje Skrig, medens Børnene splittedes ad i alle Retninger for at søge Hjælp. Endelig kom der Folk forbi, som udreve mig af min ynkværdige Stilling og bragte mig hjem til mit Huus. I lang Tid var jeg fængslet til Lejet. Endelig begyndte jeg da at komme mig; men aldrig fik jeg mere mit Helbred saaledes tilbage, at jeg med Fynd og Klem kunde bestride en Skolemesters Forretninger. De fleste Disciple vare gaaede fra mig, medens jeg laa paa mit Smertensleje; snart maatte jeg ganske opgive Skolefaget.

Hovedsummen af alt dette er, ophøjede Sultan, at hiin Velsignelse bekom mig meget ilde. Men jeg har kun mig selv at takke for min Ulykke; Sandheden af hiint gamle Ordsprog: — Hovmod staaer for Fald. — lærte jeg først at indsee rigtig selv, da jeg laa paa Bunden af Brønden med brudte Lemmer. Men den Klogskab kommer nu for silde. Spot og Skade følges gjerne ad. —

Den skjævmundede Skolemesters Historie.

— Jeg har ogsaa engang været Skolemester, — begyndte Staklen med den skjæve Mund sin Fortælling: — og jeg holdt mine Disciple saa strengt i Drerne, at de ofte endogsaa maatte anvende den dem tilstaaede Fritid til Arbejde. Dette vakte deres Fortrydelse, og de bleve enige om, ved Lejlighed at spille mig et ordentligt Puds, hvorved de kunde komme til deres gode Ret og vinde nogen Tid til at forfriske sig i. Skjælmer blive snart enige; Drengene aftalte med hinanden, at de ved min Indtrædelse de næstfølgende Dage i Skolestuen alle som med een Mund skulde tilraabe mig: — Ak, vor dyrebare Lærer, hvor I dog seer bleg og daarlig ud! Hvad fejler Eder dog? —

Da mine Disciple første Gang modtoge mig med dette Tilraab, studsede jeg rigtignok; men da jeg slet ikke følte mig syg, lagde jeg ingen videre Vægt derpaa. Men da de baade den anden og tredie Dag modtoge mig med den samme Hilsen, og jeg tillige troede at mærke, hvorledes de betragtede mig med overraskede og bekymrede Miner, begyndte jeg at frygte for, at jeg virkelig bar en skjult Sygdom i Kroppen. For nu at undgaa den mulige Fare, besluttede jeg at holde mig nogle Dage paa mit

Værelse og pleje mig omhyggelig. Dette havde Knægtene naturligviis ikke noget imod, endskjøndt de lode til at være ikke lidet modfaldne ved den sørgelige Anledning til den uventede Ferie.

Da jeg efter et Par Dages Forløb atter begyndte Undervisningen, havde Børnene skillinget sammen af deres Sparepenge for at gjøre mig en lille festlig Foræring i Anledning af min Helbredelse. Herover blev jeg saa rørt og tillige saa kisteglad, at jeg første Gang i mit Liv af frivillig Hu gav mine Disciple en virkelig Fridag.

Men, med Skam at tale om, havde disse mange Feriedage forkjælet mig, og Drengenes Gave sat mig Nykker i Hovedet. Ikke længe varede det, inden jeg selv følte Længsel efter en ny Fridag og — en ny Foræring. Jeg lod da mine Disciple vide, at jeg følte mig for uvel til at læse med dem, og at jeg derfor atter nødtvungen maatte give dem en Dags Frihed. Drengene beklagede mig, og spredtes ad til alle Verdens Hjørner for at drive om eller more sig.

Imidlertid sad jeg paa mit Værelse og kukkelurede, i den yderst behagelige Forventning, at jeg den følgende Dag skulde have en ny Pengeforæring af de kjære, velsignede Børn. Da traadte en af de ældste Drenge ind til mig, som jeg senere erfarede, netop den, der var Hovedet for Knægtenes Sammensværgelse. Uheldigviis var jeg, eftersom jeg troede mig aldeles sikker for Forstyrrelse, i Begreb med at nyde en dygtig Frokost, hvortil jeg havde den fortræffeligste Appetit. Da det bankede paa Døren, var jeg netop ifærd med at nyde et blødkogt Æg; eftersom jeg nu begribeligviis ikke vilde have, at Nogen skulde see mig spise, da jeg jo skulde gjælde for syg, skjød jeg hastig hele Æget

ind i Munden og slog Borddugen sammen over alt det Øvrige.

Men den Pokkers Knægt havde mærket Uraad, og indrettede sin Opførsel derefter. Med hyklet Deeltagelse traadte han hen til mig og sagde: — Dyrebare Lærer, hvor I er hævet i den ene Side af Ansigtet; hvor I dog maa lide! — Derhos lod han Haanden glide hen over min Kind. Jeg kunde naturligviis ikke mæle et Ord til Svar, da jeg havde Munden fuld. Men Ægget, der var brændende hedt, foraarsagede mig næsten ulidelige Smerter. Det skulde dog alligevel vorde endnu galere! Pludselig klemte det Skarn af en Dreng med et raskt Tryk Kjæberne sammen paa mig; — Ægget gik istykker, — den næsten kogende Blomme sprøjtede mig ud af Munden og forbrændte mig frygtelig. Men den lille Djævel udraabte jublende og klappende i Hænderne ved dette Syn: — Allah være lovet, min dyrebare Lærer! Nu gik der Hul paa Bylden; — dermed er det Værste overstaaet! Hvor vi alle skulle glæde os over Eders Helbredelse for dette farlige Onde! —

Ja, Intet er rimeligere, end at Knægtene virkelig af inderste Hjerte have glædet sig. Men jeg blev nu for Alvor, hvad jeg før kun havde været for Spøg, ret ordentlig syg, jammerlig forbrændt, som jeg var, især inde i Munden. Først efter lange Lidelser kom jeg mig igjen, — som jeg kunde komme mig —; min Mund var nemlig ganske fortrukken, og jeg følte mig fra denne Tid af nødt til idelig at gjøre de latterligste Ansigtsfordrejelser. Dette var i og for sig slemt nok; men endnu slemmere var det dog, at Historien kom ud iblandt Folk, og at jeg blev til Latter over hele Byen. Jeg maatte da naturligviis opgive min Skole, og har siden den Tid, uden egentligt

Udkomme, møjsommelig maattet kæmpe for mit Op=hold. — — —

Sultanen havde leet hjertelig over disse tvende Hi=storier; men paa samme Tid følte han sig inderlig rørt af Medlidenhed med de stakkels Krøblinger. Han befalede derfor sin Vizier, at der indtil deres Død skulde rækkes dem Naadsensbrødet paa hans Bekostning. —

Prinds Taj-el-Moluk's

og

Prindsesse Dunnya's

Historie.

I gamle Dage gaves der hiinsides Ispahans Bjerge en Stad ved Navn El-Medinah El-Khadra *), hvori en mægtig Konge ved Navn Solyman residerede. Denne Fyrste havde i Almindelighed Ord for at være retfærdig og billig, velgjørende og gavmild, og Ryet om hans Højmodighed var vidt udbredt endogsaa over fremmede Lande. Allerede i lang Tid havde han i Ro og Fred regjeret, uden hverken at have Børn eller Gemalinde. Hans Vizier var baade af Karakteer og Evner en Mand ganske af samme Slags, og sin Fyrste og Herre inderlig hengiven. En Dag lod Sultanen under et Anfald af Tungsindighed sin tro Ven og Raadgiver kalde til sig, og tiltalte ham paa følgende Maade:

— Ak, Vizier, mit Hjerte er beklemt og min Sjælefred er i Begreb med at fly, fordi jeg hverken har Kone eller Børn. Sligt plejer ellers ikke at falde i Kon-

*) Den grønne Stad.

gers Lod, som byde og herske over Rige og Fattige; Alle føle de deres Stolthed i at kunne efterlade sig Afkom, for at forplante deres Slægt og deres Berømmelse til fjerne kommende Tider. Har Profeten ikke selv sagt? —: „Gifter og formerer Eder! Thi paa Dommens Dag maa jeg stride for Eders Sejer mod Verdens øvrige Folkefærd." — Saa raad mig da nu, Vizier, hvad jeg skal gjøre! —

Taarerne randt den gamle tro Vizier ned over Kinderne, idet han svarede:

— O, du Alverdens Konge, fjernt være det fra mig at fælde nogen afgjørende Dom i et Anliggende, som alene hviler i den store Allahs Hænder! Forlanger Du maaskee, at den Almægtige i sin Nidkjærhed skal nedstyrte mig i Helvedes Flammer? —

Kongen vedblev: — See, min gamle Ven, hvis jeg kjøbte og tog til mig en Slavinde af ubekjendt Herkomst, kunde jeg let ved hende blive Fader til en Hykler, Tyran eller Blodhund. Træffe kunde det sig, at hun var at sammenligne med en kold og suur Moseager, der aldrig vil bære gode og gavnlige Frugter; hendes Børn vilde da hverken følge eller frygte Allahs alvise og retfærdige Bud. Derfor er min Villie, at Du skal gjøre Dig færdig og drage hen at bejle for mig til en Datter af en rettroende Konge, hvis Forfædre ere os vel bekjendte. Hende vil jeg da i Vidners Nærværelse tage til min retmæssige Gemalinde, og anraabe den Højeste om hans Velsignelse dertil. —

— Isandhed, — udraabte Vizieren: — Himlen har erkjendt din Nødtørft og allerede opfyldt dit Ønske! —

— Hvorledes det? — spurgte Solyman.

— Jeg har nemlig erfaret: — vedblev Oldingen: — at Kong Sahr Shah, Herſker over Landet El-Ard El-Beyda *) ejer en Datter af en vidunderlig Skjønhed, ſom ikke har ſin Lige, og ſom Ingen formaaer at ſkildre. Hun er et Mønſter paa Skjønhed og Elſkværdighed i hele ſit Væſen. Hun har ſorte Øine, et langt, bølgende Haar, en ſlank Vext og fyldige Hofter. Hvem hun nærmer ſig, ham fortryller hun; hvem hun forlader, ham dræber hun. — Mit Raad er derfor, o Konge, at Du paa en paſſende Maade ved et Geſandtſkab hos hendes Fader lader bejle til hendes Haand; thi forgjæves vil Du ſøge en Kvinde, ſom bedre fortjener at dele din Throne og nyde din Kjærlighed. —

Ved denne Vizierens Tale fyldtes Kongens Hjerte med Glæde, og Sorgen forlod ham. — Hør, Vizier, — ſagde han: — Ingen uden Du ſelv ſkal lede dette Anliggende, Du, hvis Klogſkab og Trofaſthed jeg tilbunds kjender. Gak derfor ſtrax hjem og beſkik dit Huus, at Du allerede den Dag imorgen kan drage hen og bejle for mig til hiin Prindſesſe, med hvis Dejlighed Du allerede har opfyldt hele min Hu, og uden hvem Du ikke maa vende tilbage for mit Aaſyn. —

— Jeg hører og adlyder. — ſvarede Vizieren, og forlod øjeblikkelig Sultanen. Saaſnart han kom hjem, befalede han, at der ſkulde ſamles kongelige Foræringer, af uvurdeerlig Værdi, men lette at føre, ſaaſom: Juveler og Guldſmykker, arabiſke Heſte, davidiſke **) Pantſer-

---

*) Den hvide Stad.

**) Det Samme ſom udſøgte, fortrinlige. Profeten David ſkal nemlig førſt have ladet Pantſerſkjorter forfærdige

skjorter og andre deslige ubetalelige Herligheder. Altsammen blev ihast pakket paa Kameler og andre Lastdyr, og Vizieren tiltraadte sin Rejse med et Følge af hundrede vel bevæbnede Ryttere, hundrede sorte Slaver og ligesaa mange sorte Slavinder. Paukerne klang, og Fanerne vajede lystig over deres Hoveder.

Kong Solyman havde efter sin Viziers Afrejse intet Andet i Tankerne end den Brud, som han skulde tilføre ham. Imidlertid undte den tro Tjener sig ikke Hvile hverken Nat eller Dag, indtil han kun var en Dagsrejse borte fra Maalet for sin Fart. Da gjorde han Holdt ved Bredden af en Flod, og afsendte en af sine Ledsagere forud til Kong Sahr Shah for at melde ham sin nære Ankomst. Sendebudet foer til Staden, uden at opholde sig noget Øjeblik paa Vejen. Kong Sahr Shah sad netop paa et til Forfriskelse i Aftenkjølingen indrettet Sted ved Stadens Port, da Forløberen kom ilende, og lod ham strax bringe for sig. Da han havde erfaret, at den store Kong Solymans højst betroede Vizier nærmede sig, bød han Sendebudet velkommen og spurgte, paa hvilket Sted han havde forladt Vizieren. Da han havde faaet dette at vide, befalede han en af sine Vizierer at drage Gesandten imøde med den største Deel af Hoffet; thi ogsaa her var Kong Solymans mægtige Rygte trængt hen.

Indtil Midnat holdt imidlertid Kong Solymans Vizier sig rolig paa det til Rast og Hvile udvalgte Sted, og drog derpaa videre i god Orden. Paa Halvvejen til Staden stødte han sammen med Kong Sahr Shah's Vizier og Hoffolk, og hans Hjerte blev fyldt med Glæde, thi nu var han vis paa, at hans Sendelse vilde lykkes ham. Efter de gjensidige Hilsener sluttede

Hobene ſig ſammen og droge derpaa videre til Staden og Kongens Palads, igjennem ſammes vidt aabnede Porte lige ind i den ſyvende Gaard. Men i ſelve den ſyvende kom aldrig Nogen ind tilheſt; thi her var Man Kongen ganſke nær. Derfor ſteg Vizieren af udenfor, og gik videre tilfods, indtil han kom ind i en høj Sal. Der fandtes paa Æresplads en af Alabaſt forfærdiget, med Juveler og Perler udſmykket Sofa med fire Fødder af Elefanttænder og Hynder af grønt Silketøj med Guldbroderi. Derover hvælvede ſig en ligeledes med Guld, Juveler og Perler prydet Baldakin. Paa denne Sofa havde Sahr Shah Sæde, omgiven af ſine højeſte Embedsmænd og Landets ſtore Herrer.

Da nu Vizieren var ſtedt for Kongens Aaſyn, tog han ſig for Alvor ſammen og udfoldede hele ſin Veltalenhed og ſit indtagende Væſen. Da han havde endt ſin Tale med en Række af lovpriſende Vers og fiint ſmigrende Talemaader, bød Kongen ham at træde nærmere, og behandlede ham med ſtor Udmærkelſe. Han maatte ſætte ſig hos Monarken, og modtog et meget naadigt Svar paa ſin Tiltale. Derpaa frembare Slaverne et prægtigt Taffel; og de ſpiſte med hinanden og bleve mætte. Da Taffelet atter bares ud, forlode alle Tilſtedeværende Salen paa de højeſte Hofembedsmænd nær. Saaſnart Vizieren ſaae ſig ſaa godt ſom i Eenrum med Kongen, rejſte han ſig og traadte hen for ham, kyſſede Tæppet under hans Fødder, og tog ſaaledes tilorde:

— O ſtore Konge og ophøjede Herſker, jeg er kommen til Dig i et Anliggende af fredelig og velſignet Art, nemlig for at bejle til din ligeſaa meget ved Herkomſt og Rang ſom ved Skjønhed og Dyd udmærkede Datter paa min Herres Vegne, den ſtormægtige Kong

Solyman, hvem alle Regentdyder smykke, Herskeren over El-Ard El-Khadra og Ispahans Bjerge. Han har sendt Dig endeel Foræringer, saa kostbare, som han ejer dem, og attraaer af Hjertet at optages i din Familie. Har Du Rum for hans Ønske, ophøjede Fyrste? —

Med dette Spørgsmaal sluttede Vizieren sin Tale og ventede paa Svar.

Saasnart Kong Sahr Shah havde fornummet det ærefulde Tilbud, stod han op og kyssede med Ydmyghed Gulvet, saa at alle Tilstedeværende højlig undrede sig over Kongens dybe Nedladenhed. Efterat han derpaa havde prist og takket den Almægtige, gav han Vizieren følgende Svar:

— Ædle Herre, højt agtede Vizier, hør mig, hvad jeg har at sige! Ogsaa vi staa under Kong Solyman og ere saa godt som en af hans Undersaatter. Slægtskabet med ham vil adle os, og vi vansmægte efter slig Udmærkelse. Min Datter skal vorde hans ydmyge Tjenerinde; det er mit højeste Ønske, at hun saaledes vorder en Støtte for mig og mit Huus. —

Derpaa lod Fyrsten Kadi'en kalde tilligemed Vidner, og Ægteskabsforpligtelsen blev sluttet imellem Kong Solyman og hans eneste Datter. Saasnart Dokumentet var blevet udfærdiget og underskrevet, henvendte de til den Højeste deres Bønner for Brudeparrets Held, og derpaa overrakte Vizieren alle de Kostbarheder, hvilke han havde medbragt som Foræring til Kong Sahr Shah.

Nu fik Kongen travlt med at ordne sin Datters Udstyr og med at beværte Vizieren i Forhold til hans Værdighed og hans Fortjenester. Der blev foranstaltet offentlige Fester, hvortil Alle, baade Fattige og Rige,

Fornemme og Ringe vare indbudne, og i hele to Maaneder blev der opbudt Alt og Intet sparet, som kunde fryde Sjæl og Øje.

Men saasnart Prindsessens Udstyr var bragt istand, lod Kongen opslaa en Teltlejr udenfor Staden. De kostbare Stoffer bleve pakkede i Kasser; græske og tyrkiske Slavinder stode beredte til at danne Prindsessens Følge; en med Guld og Perler udsmykket Bærestol var tilligemed ti udvalgte Muuldyr bestemt til Brudens Tjeneste. Da endelig Lastdyrene vare tilpakkede og alle Følgets Personer havde faaet deres Pladser anviste, satte Toget sig langsomt i Bevægelse. Kongen fulgte det tre Miil paa Vejen tilligemed hele sit Hof. Saa tog han Afsked fra sin Datter og Kong Solymans Vizier, og vendte tilbage med et let og frydefuldt Hjerte.

Vizieren drog ufortøvet videre og fortsatte uden Ophold sin Rejse igjennem Ørkenerne; men da han kun var faa Dages Rejse borte fra Hjemmet, sendte han et Bud iforvejen for at underrette sin Herre om, at han nærmede sig, Kureren ilede forud, alt hvad Remmer og Tøj kunde holde, og blev for sin Iver og sit gode Budskab efter Fortjeneste belønnet med en Æresklædning. Nu lod Kongen hele sin Hær i dens fuldeste Puds drage hans Brud imøde med Spil og vajende Faner. I Staden forkyndte imidlertid Herolderne, at der ikke maatte findes nogen ung Pige eller nogen Kone eller nogen gammel Kjælling, som jo gik Kongens Brud imøde. Saaledes drog saa godt som hele Folket Prindsessen imøde, og de Fornemmeste ønskede Intet heller end at kysse Støvet under hendes Fødder. Først ved Aftenstide skulde den kongelige Brud holde sit Indtog i Staden; alle Gader, hvorigjennem Toget skulde gaa, vare

oplyste og udsmykkede paa det Festligste. Da nu endelig Brudetoget drog ind, omgivet af Landets Krigere, var der ingen Moders Sjæl, som jo havde sin inderlige Glæde af den prægtige Stads. Trommerne hvirvlede, Trompeterne skraldede, Spydene blinkede, Hestene fnyste, Vellugt opfyldte Luften, og Fanerne fløj i Vinden. Saaledes naaede Bærestolen Paladset, og blev af Kongens Pager, Landets ædleste Blod, bragt ind i Haremet.

Saasnart Anstanden tillod det, aflagde Kong Solyman Bruden sit Besøg; fra første Øjeblik af blev hans Hjerte fyldt med Kjærlighed til hende, og al hans Hjertevee forsvandt som Dug for Solen. Hun blev hans i gjensidig Kjærlighed; Tiden fløj for dem, som om den havde Vinger.

Da Solyman efter Udløbet af ni Maaneder en Morgen sad paa sin Trone for at skifte Lov og Ret, blev det Glædesbudskab ham forkyndt, at hans Gemalinde havde født ham en Søn. Hans Fryd kjendte ingen Grændser; hans første Yttring var den, at han belønnede Overbringeren med en anseelig Sum i rede Guld. Derpaa ilede han over til Haremet, tog sit Barn i sine Arme og kysfede det imellem Øjnene, ganske henrykt over dets Skjønhed. Saasnart Kongen igjen havde sluppet Glutten, toge Kvinderne den og sværtede Randene af hans Øjenlaage, og han fik med det Samme Navnet: Taj-el-Moluk. *)

Da Drengen havde naaet sit syvende Aar, tilkaldte Kong Solyman sit Riges mest udmærkede Lærde og Viismænd, og bød dem undervise hans Søn i Læs-

---

*) Kongernes Krone.

ning, Skrivning, i Literaturen og de øvrige Videnskaber. Denne Undervisning blev fortsat igjennem en Række af Aar, indtil Prindsen vidste, hvad han behøvede, og hvad hans Fader ønskede, at han skulde vide. Dernæst lod Kong Solyman ham øve i allehaande ridderlige Kunster, indtil han havde tilbagelagt sit fjortende Aar. I denne Alder var Prindsen udviklet til en saa høj Grad af Skjønhed, at Ingen kunde see ham uden at beundre ham. Mangt et herligt Vers blev digtet til Ynglingens Priis; ja endog ærbare Koner af sat Alder kunde ikke betvinge sig, at de jo bleve forelskede i ham.

Da Prindsen traadte ind i Manddomsalderen, blev han, om muligt, endnu mere indtagende af Skabning og Væsen; enhver Ædelbaaren ved hans Faders Hof ønskede ret af Hjertet, engang at maatte see ham som Kong Solymans Efterfølger paa Tronen, og at maatte tjene ham med Kræfter, Liv og Formue. Jagten var den unge Herres Lyst og Glæde; han var denne Fornøjelse saa lidenskabelig hengiven, at han neppe kunde faae Tid til Andet, uagtet hans Fader idelig benyttede Lejligheden til at stille ham Livets alvorligere Krav for Øje, og ofte gjorde ham kjærlige Forestillillinger, bevæget af Frygt for de mange og mangeslags Farer, som han udsatte sig for i Ørkenen og i Kampen mod de vilde Dyr. Men Tajel-Moluk havde ikke Øre for Sligt.

Saaledes befalede han ogsaa en Dag sine Folk, at de skulde forsyne sig med Mundforraad til fjorten Dage. Da Alt var beredt, drog han ud med sit Følge, fire Dages Rejse igjennem Ørkenen, indtil de naaede en Oase, hvor der forefandtes stort og smaat Vildt i Mængde, og desuden en Rigdom af modne Frugter paa Træerne og levende Kilder. Strax bød han sit Følge at standse

og gjøre Anstalter til Jagten. Han lod stærke Næt udspænde paa den ene Side af Dasen, og lod derpaa sine Folk danne en viid Halvkreds paa den modsatte Side. Alt føjede sig flinkt efter hans Befaling, og snart havde Man drevet en talløs Mængde af Vildt sammen, hvoriblandt mange rivende Dyr. Vrimmelen og Forvirringen var saa stor, at Dyrene bleve bange for hinanden indbyrdes, og styrtede lige imod Rytterne for at undkomme. Nu blev Hundene, de tæmmede og afrettede Leoparder samt Falkene løsladte imod Vildtet; iligemaade brugte Man Pile og Kastespyd og andre Vaaben for at fælde det. Da Jægerne endelig kom sammen efter udøvet Nederlag, viste det sig, at Man havde gjort et over al Forventning stort Bytte.

Da steg Taj-el-Moluk af Hesten ved en Kilde og lod hele Jagtbyttet der bringe sammen. Det bedste Stykke Vildt udsøgte han til Kong Solyman, sin Fader, og afsendte det med det Samme; det Øvrige fordeelte han imellem sine Folk. Derpaa gjorde de sig tilgode, og tilbragte Natten paa Stedet.

Den følgende Morgen saae de en stor Karavane af Kjøbmænd med deres Tjenere og sorte Slaver ankomme og gjøre Holdt i Nærheden. Strax befalede Taj-el-Moluk en af sine Tjenere at gaa hen og skaffe ham Underretning om, hvem det var, og hvorfor de holdt Rast paa dette Sted. Svaret lød, at det var Kjøbmænd, som her tænkte paa at unde sig selv og deres Dyr nogen Hvile, fordi den næste Station var meget fjern, og de her befandt sig under Kong Solymans og hans Søns Beskyttelse. — Paa Kong Solymans Enemærker, det vidste de ret vel, kunde Enhver i god Ro og Sikkerhed tage sig en Hviledag; og til Kongens Søn med-

bragte de en Gave af allehaande kostbare og sjeldne Stoffer. —

Saasnart Taj-el-Moluk havde faaet dette Svar, erklærede han, ikke at ville vige fra Pladsen, førend han havde faaet sig forelagt de Sager, som Man havde medbragt til ham. Derfor satte han sig strax tilhest og red i Spidsen for sit Følge ind i Karavanens Lejr. Kjøbmændene modtoge og hilsede ham med Ærbødighed, med Bønner for ham om Guds Bistand og Naade og om et langt og lykkeligt Herskerliv. Et Telt af rødt Silketøj, broderet med Perler og Juveler, var opslaaet for ham, og derunder udbredt et Tæppe af kongelig Farvepragt, hvis øverste Søm var prydet med Smaragder. Taj-el-Moluk tog Sæde og bød Kjøbmændene at forelægge ham, hvad de førte med sig. Dette skete; han kjøbte, hvad der behagede ham, og betalte det uden at tinge. Da han atter var stegen tilhest og var i Begreb med at ride bort, fik han Øje paa en herlig Ynglingsskikkelse med lysende Aasyn og straalende Klæder. Men hans Ungdoms Roser vare blegede ved Smerten over Skilsmissen fra hans Kjære; og han sørgede og klagede, og fremsagde med Taarer følgende Vers:

— Vor Skilsmisse er bleven forlænget, min Sorg og Frygt er bleven forøget, og mit Øje, o min Ven, udgyder Taarer! — Paa Adskillelsens Dag sagde jeg Farvel til mit Hjerte; nu vandrer jeg om uden Hjerte og uden Haab. — O min Ven, dvæl hos mig, medens jeg siger Farvel til hende, ved hvis Stemme enhver af mine Lidelser vilde blive helbredet! —

Da han havde talt saaledes, græd han en Stund, og sank derpaa afmægtig hen. Med Forbauselse var Taj-el-

Moluk Vidne til Ynglingens Smerte. Da denne endelig igjen var kommen til sig selv, saae han sig om og fremsagde atter nogle Vers, saalydende:

— Vogt dig for hendes Blik, thi det fortryller!
Ingen undgaaer hende, som hendes Blik har truffet. —

Med et højt Suk blev han igjen afmægtig. Men da han atter kom til sig selv, saae han den i sin Overraskelse hidtraadte Kongeson staa ved sit Hoved. Strax samlede han sig, kastede sig paa sit Ansigt og kyssede Jordbunden under hans Fødder. Men Taj-el-Moluk sagde til ham: — Hvorfor har ikke ogsaa Du lagt os dine Varer for Øjne? — Herre, — gjensvarede Ynglingen: — iblandt mine Varer findes ingen, som er Eders Højheds Opmærksomhed værdig. — Men Prindsen forlangte, at han ogsaa skulde vise ham, hvad han førte med sig, og desuden gjøre ham bekjendt med sin Skjæbne og sine Livsomstændigheder; thi han saae ham klage sig og fælde Taarer, hvilket sikkerlig ikke skete uden Grund. Hvis han havde lidt Uret, vilde Prindsen tage ham i sin Beskyttelse; hvis han følte sig trykket af Gjæld og Armod, vilde Kongens Søn betale Gjælden og gjøre ham riig, — thi fra første Øjeblik havde han følt sit Hjerte indtagen til hans Gunst. — —

Taj-el-Moluk befalede, at der skulde bringes ham et Sæde; strax blev der bragt ham en Stol af Elfenbeen og Ibenholt, indlagt med Guld og betrukken med Silke. Prindsen nedlod sig og befalede Ynglingen, at han skulde tage Plads ved Siden af ham paa et Tæppe, og forevise sine Varer. Den Fremmede gjorde paany Indvendinger; men da lod Taj-el-Moluk Ballerne hente ved sine egne Folk, og befalede Ynglingen at aabne

dem. "Da udgjød denne overflødige Taarer, sukkede og klagede, idet han fremsagde Tankesprog af en bitter Erfaring, og gav sig langsomt til at udpakke Ballerne og vise Prindsen sine Sager Stykke for Stykke. Iblandt mange andre kostelige Stoffer kom der ogsaa en med Guld gjennemvævet Silkeklædning tilsyne, vurderet til to tusinde Guldstykker. Men idet han udfoldede den, faldt der et Stykke fiint Lærred ud, hvilket Ynglingen hastig rev tilside og skjulte, idet han ligesom drømmende talte hen for sig:

— Naar vil Du da endelig skjænke mit martrede Hjerte Ro? Plejaderne *) staa mig meget nærmere end Dig! —

Taj-el-Moluk blev endmere forbauset over denne Ynglingens Opførsel og disse gaadefulde Ord, og spurgte, hvilken Sammenhæng det havde med hiint Stykke Lærred. — Herre, — svarede den unge Mand: — det er ikke Noget, som fortjener Eders Opmærksomhed. — Men Prindsen trængte ind paa ham og forlangte at see Liinklædet. Først efter lang Modstræben, da Prindsen tilsidst begyndte at vise sig utaalmodig, føjede Ynglingen sig efter hans Villie og kom frem med Klædet. Med Suk og Taarer drog han det frem. Men Taj-el-Moluk nøjedes ikke med at see det; han vilde ogsaa vide, hvorfor den Fremmede klagede og græd ved Synet deraf. — Herre, — svarede Ynglingen endelig paa Prindsens gjentagne Spørgsmaal: — min Historie er heel forunderlig, og det har en sælsom Sammenhæng med dette Stykke Lærred, der engang tilhørte en ung Kvinde, som jeg aldrig kan glemme. — Med disse Ord udfoldede han Klæ-

*) Et Stjernebillede: Grædesøstrene.

det, og Man saae da derpaa en i Silke og Guld broderet Gazelle, og lige overfor denne en anden broderet i Sølv, med Guldhalsbaand, hvori der hang tre Perler af Crysalith. — Ved Synet af dette beundringsværdige Arbejd udraabte Taj-el-Moluk: — Priset være Allahs Fuldkommenhed, at han har lært Menneskene, hvad der var dem ubekjendt!*) — Men Ynglingen sukkede: — Det er hendes Værk! — Da befalede Prindsen ham, at han skulde fortælle sin egen og hendes Historie, som havde forfærdiget dette Broderi, og Ynglingen tog tilorde, som følger:

Sødskendebørnene.

Herre, min Fader var en anseet Kjøbmand, og jeg var hans eneste Barn. Jeg blev opdragen hjemme tilligemed mit Sødskendebarn, en Datter af min Faders Broder, som var død tidlig, efter at have gjort Aftale med min Fader om, at vi To skulde ægte hinanden. Derfor bleve vi heller ikke skilte fra hinanden, da vi voxede til. Men da vi havde naaet den modne Alder, sagde min Fader til min Moder, at Asys og Asyseh inden Aarets Udløb skulde vorde Mand og Kone. Min Moder havde herimod Intet at indvende, og saa bleve da Tilberedelserne gjorte og Anstalterne trufne til det forestaaende Bryllup, medens jeg og min Plejesøster i al Uskyldighed henlevede med hinanden, uden at vide Noget af, hvad der foregik omkring os. Dog, min Plejesøster var maaskee klogere end jeg, og saae længer frem i Tiden.

---

*) Det 96de Afsnit i Koranen.

Saasnart Alt var ordnet saa vidt, at der kun stod tilbage at afslutte Ægteskabskontrakten og at holde Bryllupet, bestemte min Fader Foreningens Øjeblik til en Fredag efter Bønnen. Han indbød til denne Højtelighed sine Venner og de Kjøbmænd, med hvilke han stod i Forbindelse; ogsaa min Moder paa sin Side indbød sin nærmeste Slægt og sine bedste Veninder. Da nu Fredagen kom, blev Salen pudset op til de Fremmede; der blev udbredt Tæpper overalt i Huset, og Salens Vægge bleve behængte med guldvirkede Tapeter. Min Fader indkjøbte Sukkertøj og Syltetøj, og dermed var Alt færdigt til at fejre Festen med passende Højtidelighed.

Imidlertid havde min Moder ladet mig gaa i Bad og sendt en ganske ny, overordentlig prægtig Klædning efter mig. Da jeg havde badet mig, trak jeg med Velbehag den nye Klædning paa. Den var heelt gjennemtrukken med den kosteligste Vellugt, og jeg udbredte Duft omkring mig, hvor jeg gik og stod. Da jeg netop var i Begreb med at begive mig hen i Moskeen, faldt der mig en god Bekjendt ind, som jeg havde glemt at indbyde til Festen, og da der var god Tid, tænkte jeg at kunne besørge denne Indbydelse endnu inden Bønnens Time. Jeg bøjede derfor ind i en af mig ellers kun sjelden betraadt Sidegade, og, da jeg af Badet og maaskee ogsaa af de nye, uvante Klæder var bleven saa heed, at Sveden perlede mig paa Panden, bredte jeg ved den øverste Ende af Gaden mit broderede Lommetørklæde ud over en Bænk, som fandtes udenfor et Huus, og tog Sæde derpaa. Gjerne havde jeg aftørret den mig ned over Ansigtet løbende Sved; men jeg sad jo paa mit Tørklæde. Derfor vilde jeg til dette Brug just benytte Fligen af min Underklædning, da der pludselig faldt et Tørklæde ned

til mig. Det var finere og blødere at føle paa end den elskede Piges Haar, og Synet deraf var glædeligere end Helbredelse for den Syge. Jeg tog det op, og saae ivejret, for at faae at vide, hvem der havde kastet det ned; da mødte mine Blikke et Par Pigeøjne, der vare dejligere end Gazellens paa Bjergene. Aldrig har jeg seet skjønnere Kvinde end hende, som skuede ned paa mig igjennem Vinduets Gitter; hendes Ynde kan hverken males eller beskrives. Da hun bemærkede, at jeg saae op til hende, førte hun en Finger til Munden, lagde derpaa Pege- og Mellemfinger tilsammen paa sit Bryst, og drog sig derpaa tilbage, idet hun lukkede Vinduet.

Mit Hjerte var sat i Flammer, og jeg maatte sukke dybt. Jeg var ganske forvirret; thi talt havde hun ikke, men de Tegn, hun havde gjort til mig, maatte dog have Noget at sige. Forgjæves anstrengte jeg mig for at udfinde deres Betydning. Indtil Solnedgang blev jeg siddende under Vinduet, uden dog hverken at høre eller at see Noget mere; da stod jeg endelig op og fjernede mig med det dyrebare Tørklæde. Idet jeg slog det ud fra hinanden, duftede Strømme af Vellugt mig imøde; jeg berusede mig deri, og følte mig saa lyksalig, som om jeg var i Paradiset. Da jeg bredte Tørklædet heelt ud, bemærkede jeg, at der faldt et lille sammenfoldet Papiir ud. Jeg tog det op og udfoldede det; det indesluttede Alverdens Aroma og efterfølgende fiint skrevne Linier:

— Jeg sender ham en Skrivelse for at klage min Ømheds Smerte for ham i bløde og fine Skrifttræk (thi der gives mange Slags Skrift; Kjærligheden har sin egen). — Og min Elskede spørger: Hvorfor ere dine Skrifttræk saa fine og smaa, at Øjet neppe kan fatte dem? — Men jeg

svarer ham: Fordi jeg lider og længes; saadan maa altid deres Skrift være, som elske af inderste Hjerte. —

Jeg betragtede derpaa det smukke Lommetørklæde nærmere, og fandt ved begge de broderede Sømme *) Kjærligheds-sprog indsyede, af hvilke mit Hjertes Glød indsugede ny Næring. Først langt ud paa Aftenen betraadte jeg atter Hjemmet, hvor jeg fandt min Plejesøster i Taarer. Men saasnart hun fik Øje paa mig, aftørrede hun sine Taarer, gik mig imøde, hjalp mig Overtøjet af, og spurgte mig blidt om Aarsagen til min Udeblivelse. Hun fortalte mig tillige, at Emirerne og alle de Fornemste i Byen, Kjøbmændene tilligemed Kadi og Vidner havde været der og fortæret Festmaaltidet, samt at de længe havde ventet paa mig, for at faae Ægteskabskontrakten opsat. Endelig havde de alle fjernet sig, og min opbragte Fader havde svoret paa, at nu skulde Bryllupet opsættes til det følgende Aar; thi den uden Nytte bekostede Fest havde fordret store Udgifter. — Men siig mig nu, hvad der er mødt Dig, — vedblev hun: — at Du kommer saa silde hjem, efterat din Udeblivelse har gjort Alt til Intet! —

Til Svar meddeelte jeg hende Alt, hvad der var mødt mig, og viste hende Sedlen og Tørklædet. Hun læste, hvad der stod paa Papiret, og, medens hun læste, rullede Taarerne hende ned ad Kinderne. Derpaa spurgte hun mig, hvad den Skjønne havde sagt til mig eller ved Tegn givet mig at forstaa. Jeg fortalte hende da, at min Tilbedte ikke havde mælet et Ord, men kun havde ført en Finger til Munden, derpaa lagt Pegefingeren og

---

*) Tørklæderne ere firkantet aflange og kun ved de to Ender prydede med Broderier.

Mellemfingeren paa Bryſtet og peget imod Jorden, og endelig havde lukket Vinduet og ikke mere var kommen tilſyne. — Forgjæves ſad jeg og ventede, indtil Solen gik ned; — ſaaledes ſluttede jeg: — Vinduet forblev lukket. — Men nu beder jeg Dig om at hjælpe mig i min Forlegenhed. —

Min Plejeſøſter hævede Blikket op til mig og ſvarede: — O, Du min Farbroders Søn, ſelv om Du forlangte mine Øjne, vilde jeg tage dem ud og give Dig! Ja, jeg vil hjælpe Dig, — Dig og hende! Thi hun elſker Dig, ligeſom Du elſker hende. —

— Men hvad have da hendes Tegn havt at betyde? — ſpurgte jeg.

— At hun førte Fingeren til Munden, betyder ſaa meget ſom at Du er hende ſaa dyrebar ſom hendes Hjerte eller hendes Sjæl, og at hun længes efter en Sammenkomſt med Dig. Lommetørklædet er en Hilſen til den Elſkede, og Papiret indeholder en Tilſtaaelſe af, at hun er Dig god. Idet hun endelig lagde tvende Fingre paa Bryſtet, vilde hun dermed ſige, at Du ſkulde komme igjen om to Dage, for at hendes Kjærlighedskummer maatte forſvinde ved Synet af Dig. Hun elſker Dig og ſtoler paa Dig, ſaa meget ſeer jeg af hendes Tegn, o min Fætter, og, hvis jeg havde frie Hænder, ſkulde jeg visſelig haſtig føre Eder ſammen og beſkytte Eder med mit Venſkabs Kaabe. —

Jeg takkede hende for hendes Tilretteviisning og gode Villie, og forlod de tvende følgende Dage ikke Huſet. Jeg hverken ſpiſte eller drak, og kun min Plejeſøſter indgjød mig Trøſt og Mod og opvartede mig. Da nu Stævnemødets Øjeblik nærmede ſig, hjalp hun mig ogſaa med at klæde mig paa, gjorde min Perſon duftende med koſte-

lig Virak, og indgjød mig Mod til at forfølge mit Eventyr. Jeg tog mig da sammen og begav mig hen i den lille Gade, hvor jeg ligesom forrige Gang tog Sæde paa Bænken under Vinduet. Ikke længe varede det, inden dette aabnede sig. Jeg saae ivejret; men saasnart jeg fik Øje paa den Skjønne, var jeg af Salighed nærved at tabe Bevidstheden. Jeg fattede mig dog, og saae atter ivejret; men neppe mødte mit Blik den Dejliges Aasyn, førend jeg besvimede. Da jeg endelig tredie Gang hævede Blikket, følte jeg mig vel blændet af hendes Skjønheds Glands, men kom dog ikke, som tidligere, ud af mig selv. Hun holdt et rødt Klæde og et Spejl i Haanden. Da hun var forvisset om min Opmærksomhed, strøg hun Ærmet noget tilbage imod Albuen, lagde den flade Haand paa Brystet, og holdt derpaa Tørklædet og Spejlet ud af Vinduet. Derpaa forsvandt hun pludselig. Dog snart kom hun igjen med Tørklædet, hvilket hun tre Gange sænkede ned og atter drog ivejret, som om hun dyppede det. Derpaa snoede hun det i Hænderne, som om hun vred det ud, bøjede sig endnu engang ud af Vinduet, og drog sig derpaa tilbage for at blive borte, uden at have sagt et eneste Ord. Uden i mindste Maade at begribe, hvad hun vilde sige med alle disse gaadefulde Fagter, blev jeg forvirret siddende paa Bænken, indtil det var blevet ganske mørkt, og kom først hjem ved Midnat.

Jeg fandt min Plejesøster siddende med Haanden under Kind og i Taarer. Dette Skue forøgede kun endnu mere min Forvirring og Bekymring. Men da jeg strax efter Indtrædelsen ganske udtømt sank sammen i et Hjørne af Værelset, ilede hun mig tilhjælp, hjalp mig at rejse mig, tog Overklædningen af mig og spurgte, hvad der var mødt mig. Da jeg havde fortalt hende Alt, yttrede hun den

Mening, at min Elskede ved Tegn havde villet sige saa meget som at jeg om fem Dage skulde komme igjen, og (dette fremgik af hendes Bevægelse med Spejlet og Klædet) tage Plads i Farverens Bod *), indtil der blev sendt Bud efter mig. — Da blev det lyst for mine Øjne, og jeg sagde: — Ved Allah, o min Farbroders Datter, Du har gjættet Sandheden! Thi jeg bemærkede just i en Sidegade en jødisk Farvers Værksted. Derpaa gav jeg mig til at græde. Men min Plejesøster trøstede mig og mindede mig om, at der gaves dem, som hele lange Aar maatte lide Elskovs bittersøde Smerte, medens jeg blot skulde have Taalmodighed en kort Uge. Hun bragte mig ogsaa Noget at spise; men jeg var ikke istand til at nyde nogen Bid. Ogsaa Søvnen flyede mig, og jeg fik et blegt, sygeligt Udseende. Det var første Gang, jeg prøvede Kjærlighedens Magt og lærte Lidenskabens Glød at kjende; jeg blev ganske syg, og min Plejesøster leed tilligemed mig. Hun sad ved mit Leje og underholdt mig med Skildringen af alle de Lidelser, som de, der elske, have at gjennemgaa; mangen Gang lullede hendes blide og søde Stemme mig i Slummer, og da var jeg lykkelig. Men saa ofte jeg vaagnede, fandt jeg hende uden Søvn i sine Øjne og grædende ved mit Leje.

Saaledes forløb fem Dage. Da bragte hun varmt Vand og beredte mig et Bad; efter Badet betjente hun mig ved min Paaklædning, og, da jeg var færdig, fulgte hun mig til Huusdøren, under mange milde Ønsker for at Allah maatte lægge sin Velsignelse i mit Forehavende.

---

*) I Østerland, tildeels ogsaa i det sydlige Europa ere Værkstederne heelt aabne imod Gaden, ja der arbejdes ofte endog paa Gaden selv.

Jeg begav mig altsaa hen til Farverens Bod; men, da det netop var Løverdag, fandt jeg den til min store Skuffelse lukket. Jeg tog da Plads udenfor Boden og ventede, indtil Kaldet til Eftermiddagsbønnen lød, indtil Solen var bleven rød, og Aftensbønnens Time var forhaanden. Endelig brød Nattens Mørke ind; men endnu havde jeg ikke modtaget mindste Tegn af den inderlig elskede. Da stod jeg op og vaklede ganske hjertesyg hjem.

Hjemme sad min Plejesøster og ventede paa mig. Hun sad hensunken i sig selv, og Taarerne randt hende ned ad Kinderne. Men, saasnart hun bemærkede mig, stod hun op og kom mig smilende imøde, idet hun spurgte, hvorledes det var gaaet mig. Da klagede jeg min Lidelse for hende under dybe Sukke. Men hun bad mig være vel tilmode; thi min Elskedes Udeblivelse var et sikkert Forvarsel for den ikke længer fjerne Opfyldelse af mine hede Ønsker. Hun havde kun villet prøve min Vedhængenhed og Troskab; jeg skulde kun den følgende Dag igjen tage Plads under hendes Vindue og lægge Mærke til de Tegn, hun vilde gjøre. Dog al hendes trøstefulde og kjærlige Tiltale kunde ikke bringe min Kjærlighedssmerte til at dulme; og, da hun satte Spise for mig, stødte jeg Fadet bort fra mig med Foden, idet jeg sagde: — Den, der elsker, er syg, og har hverken Lyst til Mad eller Søvn. —

— Ved Allah, o min Fætter, — udraabte min Plejesøster: — det er Kjærlighedens sandfærdige Tegn! — og skaffede under Taarer atter de forsmaaede Spiser tilside, medens jeg af mit Inderste bad, at det dog snart maatte være Morgen.

Saasnart Dagen gryede, gik jeg bort og satte mig

under min Elskedes Vindue. Og see, Vinduet blev aabnet, og den Dejlige saae smilende ud deraf! Men strax igjen traadte hun tilbage og hentede et Spejl, som hun puttede i en Pose og kastede bag ved sig ind i Værelset. Derpaa tog hun en Potte med Grønt i, lod sit Haar falde ud over sit Ansigt, og holdt et Øjeblik en Lampe over Toppen af Planterne. Da dette var gjort, traadte hun atter tilbage og lukkede Vinduet. Men jeg følte mig heelt elendig over disse hemmelighedsfulde Tegn, hvortil hun ikke havde føjet en eneste Stavelse, og vendte langsomt tilbage, under Taarer og fuld af Pine, foraarsaget af min glødende Lidenskab og Længsel. Her fandt jeg min Plejesøster siddende med Ansigtet imod Væggen; thi paa hendes Hjerte tærede Kummer og Skinsyge; men intet Ord talte hun til mig om, hvilken Lidelse min heftige Kjærlighed til en Anden foraarsagede hende. Af den megen Graad vare hendes Øjne blevne daarlige, og hun befandt sig iøvrigt i en meget lidende Tilstand. Hun maatte først samle sig noget, inden hun kunde spørge mig om, hvad der var mødt mig denne Dag. Jeg fortalte hende Alting, og hun forsikkrede mig, at Opfyldelsen af mine Ønsker rykkede hastig nærmere. Det, som den unge Dame havde foretaget sig med Spejlet, skulde antyde, at jeg blot skulde have Taalmodighed indtil Solens Nedgang. Idet hun lod Haaret falde ned over sit Ansigt, gav hun mig at forstaa, at jeg skulde indfinde mig hos hende, naar Natten bredte sine mørke Skygger over Jorden. Ved Potten med Planterne antydede hun mig, at jeg skulde give Møde i den bagved Huset liggende Have, og Tegnet med Lampen gav tilkjende, at jeg skulde tage Plads, hvor jeg saae Lampen brænde, og der taalmodig vente min Elskede.

Jeg knurrede imod min Plejesøster over de gode Udsigter, som hun atter aabnede for min Fantasi; men hun gav sig til at lee højt og opmuntrede mig til blot at have Taalmodighed indtil Aften, da hendes Ord sikkerlig skulde staa deres Prøve. Derpaa gjorde hun sig Umag for at adsprede mig; men jeg bønfaldt alene Allah om, at han dog snart vilde lade det vorde Nat.

Da det nu endelig begyndte at blive mørkt, rakte min Plejesøster mig et Korn af reent Moskus og bad mig tage det i Munden; derpaa kysfede hun mig og sagde: Naar Du kommer sammen med din Sjæls Elskede, saa fremsiig dette Vers:

— O, I Elskende, siger mig, ved Allah, hvad en Yngling har at gjøre, hvis Indre gløder af Kjærlighed! —

Jeg maatte tilsværge hende at fremsige disse Ord ved Afskeden fra min Elskede; derpaa forføjede jeg mig hen til Haven, fandt Døren aaben og skimtede i nogen Afstand et Lys. Jeg nærmede mig det, og kom til en Havesal med et Kuppeltag af Elfenbeen og Ibenholt. Lampen hang midt i Salen; under Lampen brændte paa en høj Guldstage en tyk Vokfjærte. Væggene vare behængte med svære Silketæpper, gjennemvævede med Sølv og Guld. Midt i Salen fandtes et med herligt Billedværk udsmykket Springvand, og derhos stod et med allehaande kostelige Spiser besat Bord, tilligemed en Porcellæns Viinkrukke og et guldsmykket Krystalbæger, Altsammen tildækket med en folderig Silkedug. I en stor tildækket Sølvkurv fandt jeg ved nærmere Undersøgelse de herligste Frugter og de mest udvalgte, med en sød Duft berusende Blomster. Da jeg intet menneskeligt Væsen

kunde faae Øje paa, tog jeg Plads, og ventede vel tilmode paa, hvad der vilde komme.

Men jeg fik længe at vente. Der forløb een, to, tre Timer af Natten, uden at jeg hverken hørte eller saae Noget til hende, for hvis Skyld jeg var kommen. Imidlertid var jeg bleven dygtig sulten, da jeg i længere Tid Intet havde kunnet spise paa Grund af min Kjærlighedsvee, men nu befandt mig bedre ved den nære Udsigt til fuld Tilfredsstillelse. Dertil kom Spisernes indbydende Duft, der var saa fristende, at jeg ikke længer kunde modstaa, men nærmede mig Bordet, løftede Dugen tilside og efterhaanden lod Alt smage mig vel: de stegte Fugle, de syltede Sager og alle de øvrige lækkre Ting, ikke at glemme den kostelige Viin. Af denne tog jeg til mig saa rigelig, at jeg blev ganske søvnig, og, efter at have vasket mine Hænder, slumrede ind paa Sofaen.

Da jeg ikke havde sovet i flere Nætter, vaagnede jeg ikke, førend Solen med sit fulde Lys skinnede mig i Ansigtet. Endnu førend jeg rigtig kunde sandse, bemærkede jeg, at mit Underliv var tæt bestrøet med Salt og Kulstøv. Jeg sprang op, rystede mine Klæder, saae mig om og opdagede til min Forbauselse, at jeg havde sovet paa den aabne Gade. Ydmyget og bedrøvet gik jeg langsomt hjem, hvor jeg fandt min sorgbetyngede Plejesøster trofast paa sin Post, ventende min Tilbagekomst. Men, saasnart hun fik Øje paa mig, tørrede hun sine Øjne, forsøgte paa at smile og sagde med hele sin naturlige Blidhed: — O, min Fætter, Gud har visselig været Dig naadig i din Kjærlighedslidelse; thi den Tilbedte elsker Dig igjen, og har gjort Dig lykkelig, medens jeg under haarde Ængstelser har ventet paa Dig. — Dog, Du bærer ikke Skylden

for, hvad jeg lider; Gud lade sin Haand i Mildhed hvile paa Dig! —

Derpaa hjalp hun mig, smilende gjennem Taarer, min Kaftan af, bredte den ud og sagde: — Ved Allah, den dufter ikke af den Elskedes vellugtende Aande! Siig, hvad er der mødt Dig? —

Da jeg havde fortalt hende Alt, yttrede hun med en Rørelse af Harme: — Mit Hjerte er kummer- og pinefuldt! Denne Kvinde mishandler Dig! O, min Fætter, jeg ængstes for, hvad hun endnu kan have isinde med Dig! Saltet vil sige, at Du er søvnig og just ikke viser Dig som nogen aandrig Elsker; thi Søvnen er banlyst imellem Forelskede, og følgelig maa din Kjærlighed være uægte. Men min Mening er, at hendes Kjærlighed ikke stikker synderlig dybt, eftersom hun kunde see Dig sovende uden at vække Dig; det vilde hun visselig have gjort, hvis hun rettelig elskede Dig. Kullene skulle sige: — Allah sværte dit Aasyn, at Du hyklede Elskov for mig, Du, der endnu kun er en opløben Dreng, som alene tænker paa at æde og drikke og sove! — Det er hendes Mening; — Allah løse Dig ud af hendes Aag! —

Jeg slog mig for Brystet og udraabte: — Ved Allah, hun siger Sandhed! Jeg har sovet, og Søvn passer sig ikke for dem, der elske. Jeg alene bærer Skylden og fortjener ikke at bestraales af hendes Øjnes Lys. Kunde jeg vise mig fra nogen uslere Side end ved at give mig til at spise og sove? Men hvad skal jeg nu gribe til? —

Saaledes spurgte jeg med Taarer min Plejesøster, og bad hende om at hjælpe mig ved at give mig et godt Raad; hvis hun ikke forbarmede sig over mig, vilde det blive min Død.

Men mit Sødskendebarn elskede mig dybt og inderlig, hvilket jeg dengang ikke engang havde nogen Anelse om; hun var strax beredt til at gjøre Alt, hvad hun kunde, for at forene mig med min Tilbedte og gjengive mig min Sjælero. Hun bød mig da, ved Aftenstide igjen at indfinde mig paa Stævnemødets Sted, men endelig afholde mig fra Spise og Drikke for at jeg ikke igjen skulde blive søvnig, eftersom min Elskede først vilde indfinde sig efter den anden Nattevagt. — Gud bevare Dig for hendes Ondskab! — tilføjede hun; men jeg bad i mit stille Hjerte alene om, at det snart igjen maatte blive Nat.

Da jeg i Tusmørket begav mig paa Vejen, erindrede mit Sødskendebarn mig atter om det Vers, som jeg ved Afskeden skulde fremsige for min Elskede, og jeg maatte gjentage mit Løfte.

I Haven fandt jeg Alting ganske saaledes, som det havde været den foregaaende Nat, og jeg tog Plads i Havesalen for taalmodig at oppebie min lykkelige Time. Men Spisernes tillokkende Duft opvakte atter min Madlyst, og efter længere Tids Modstand kunde jeg ikke afholde mig fra at tage til mig deraf. Jeg spiste og drak rigelig, satte mig hen paa Sofaen, lænede mig tilbage i Puderne og tænkte ved mig selv: — Inat vil Du ikke falde isøvn. — Men inden jeg vidste deraf, hvilede jeg i den dybeste Slummer.

Da jeg atter ved højlys Dag slog Øjnene op, fandt jeg paa mit Bryst en til Tab-Spillet henhørende lille Stok og en Daddelkjærne. Forøvrigt fandt jeg, da jeg saae mig om, hverken Have eller Havesal mere. Ærgerlig stod jeg op og begav mig hjem; som sædvanlig havde min Plejesøster siddet oppe hele Natten, ikke Søvn, men alene Taarer i de syge Øjne, og ventet paa mig.

Men jeg skammede mig for hende og lod hende undgjælde for mit onde Lune. Dog hun fandt sig med Blidhed i Alt, og lod ikke af fra mig, førend jeg havde fortalt hende mit nye Eventyr. Efter nogen Betænkning udtydede hun mig saa de nye Tegn, som jeg havde iagttaget ved min Opvaagnen af en usalig Søvn. Med Tab-Stokken havde hun villet sige, at tomme Adspredelser bedre egnede sig for mig end aandrige Kjærlighedsforbindelser, og hvad Daddelkjærnen angik, havde denne at betyde saa meget som at jeg vel i mit Legeme var tilstede, men i Aanden fraværende *), og at jeg gjorde bedre i at blive hjemme med min søvnige Kjærlighed.

Da begyndte jeg højt at klage, og bønfaldt min Plejesøster om at anvise mig Midlerne til en ny, — til den sidste Sammenkomst med min Tilbedte. Hertil svarede hun: — O, min Fætter, mit Hjerte er fuldt og kan ikke finde Ord! — Men gaa atter iaften hen i Haven, men fald ikke isøvn, og Alt kan endnu blive godt. — Derpaa bragte hun mig Mad og Drikke og nødte mig til at spise. I Skumringen udsmykkede hun mig paa det Bedste, og jeg begav mig igjen paa Vejen til Havesalen.

Jeg tog atter Plads, men fjernt fra det dækkede Taffel og med Ryggen imod det, for ikke at fristes. Jeg stirrede ud i Natten og opbød Alt for ikke at falde isøvn. Men jeg kjedede mig, og med Kjedsomheden melder sig gjerne Hungeren. Længe stred jeg imod, idet jeg gik og snusede omkring Bordet, som Musen omkring Fælden. Endelig slog jeg mig dog løs paany, tog til mig af Spiserne

---

*) Navah betyder baade Daddelkjærne og Fraværelse, det Fjerne, og bliver saaledes et Symbol paa disse Begreber.

og drak Viin dertil, først een Skaal, dernæst en anden, saa endnu een — indtil ikke mindre end ti Skaaler. Da jeg nu allerede iforvejen var udmattet af min Kjærlighedslidelse, kunde jeg naturligviis ikke modstaa Vinens Kraft, og sank sammen under Bordet som en død Mand.

Da jeg næste Morgen opvaagnede henkastet udenfor Haven, fandt jeg en skarp Kniv og en Dirhem (lille Mønt) liggende ved Siden af mig. Fuld af en forunderlig Anelse, næsten skjælvende rejste jeg mig og gik hjem, mere fortabt end nogensinde. Mit Sødskendebarn modtog mig med de Ord: — Jeg dvæler paa samme Sted, smerte- og kummerfuld, og der er ikke levnet mig nogen Trøst i hele Verden uden Taarer. —

Saasnart jeg traadte indenfor Døren, sank jeg afmægtig til Gulvet; Kniven og Skillingen faldt ud af min Haand. Men min Plejesøsters ømme Omsorg bragte mig snart igjen til Besindelse, og hun hørte ikke op med at bede, førend jeg havde fortalt hende Alting. Bævende lyttede jeg til hendes Forklaring af de forefundne Gjenstande. Kniven og Mønten skulde sige: — Jeg tilsværger Dig ved mit højre Øje, finder jeg Dig sovende endnu en Gang, bliver det din visse Død! —

Da jeg nu paany besvor hende at raade og hjælpe mig, bød hun, at jeg skulde lægge mig hen og sove, og satte sig ved mit Leje med en Vifte i Haanden for at svale mig og afholde Insekterne fra mig. Først hen imod Aften vakte hun mig af min urolige Søvn; da bragte hun mig at spise og drikke, hjalp mig dernæst med at klæde mig paa, og sendte mig endelig paany afsted med indtrængende Formaninger til at holde mine Øjne aabne.

Jeg tog atter Plads i Havesalen, dog denne Gang

forud vel mættet og styrket. Den første Fjerdedeel af Natten forløb temmelig godt og hastig; den anden blev mig forfærdelig lang; den tredie var neppe halv udrunden, førend jeg paany følte den ulideligste Sult, skærpet ved Kjedsomheden. Hanerne begyndte at gale; Natten var snart forbi; denne Prøve forekom mig utaalelig haard. Jeg gik hen til Taffelet og lod fem være lige, idet jeg spiste og drak efter Hjertenslyst. Da jeg havde vederkvæget mig, begyndte jeg at blive søvnig, og satte mig hen til Hvile. Mine Øjne var lige i Begreb med at falde til, da jeg troede at fornemme en fjern Larm. Skræmmet foer jeg ivejret med vidt opspilede Øjne. Neppe havde jeg faaet Tid til at vaske mit Ansigt og mine Hænder, førend min Tilbedte traadte ind. To Slavinder fulgte hende, ligesaa mange Stjerner i Mørket; men hun selv var den klart lysende Fuldmaane. Hun bar en grøn Silkeklædning broderet med Guld, og funklede af Diamanter, hvis Glands dog maatte vige for hendes Øjnes glimrende Lys. Smilende betragtede hun mig og sagde: — Hvorledes gaaer det til, at Du ikke igjen sover? Nu først troer jeg paa din Kjærlighed; thi Kjærligheden giver søvnløse Nætter. — Derpaa lod hun sine Tjenerinder fjerne sig, og vi vare lykkelige med hinanden indtil den lyse Morgen.

Da jeg vilde fjerne mig, bød hun mig tøve endnu et Øjeblik, da hun havde et Ærinde at give mig. Hun foldede sit Tørklæde ud fra hinanden, tog dette Stykke Lærred frem deraf og bredte det ud for mine Blikke. Da saae jeg de to Gazeller, den gyldne og den af Sølv; og jeg beundrede dem højlig. Hun forærede mig Tørklædet, efter at have fortalt mig, at det var hendes Søster Nur-el-Huda's Arbejde, og bad mig holde det højt i Ære.

Derpaa lod hun mig gaa med det Løfte, at jeg hver Nat skulde træffe hende paa samme Sted.

Da jeg kom hjem, var det Første, som min blege Plejesøster forlangte at vide af mig, om jeg efter Løfte havde fremsagt Verset for min Sjæls Elskede. Men dette havde jeg aldeles glemt over Tørklædet med Gazellerne, som jeg fremviste og paa hendes Forlangende gav hende. Jeg maatte tillige love hende, næste Nat bedre at erindre mit Løfte, hvilket jeg ogsaa i alvorlig Hu foresatte mig.

Og jeg glemte ikke heller, hvad jeg havde lovet mit arme Sødskendebarn, som kun havde saa ringe Glæde i Verden; ved Afskeden fra min Tilbedte fremsagde jeg Verset:

— I Elskende, hvad har en Forelsket at gjøre, naar hans Hjerte gløder af Kjærlighed? —

Saasnart hun hørte disse Ord, fyldtes hendes Øjne med Taarer og hun svarede:

— Han maa dølge sin Kjærlighed og skjule sin Hemmelighed, og betee sig taalmodig og ydmyg i al sin Lidelse. —

Da jeg kom hjem, bragte jeg strax min Plejesøster dette Svar. Jeg fandt hende syg og mat, hvilende udstrakt paa Lejet, og min Moder sad ved hendes Hoved og græd. Min Moder skjændte paa mig, at jeg saaledes kunde forlade min Farbroders syge Datter; men Asyseh, mit Sødskendebarn, opfattede med begjærlig lyttende Øre det Vers, jeg foresagde hende, og svarede strax med et andet:

— Han har kæmpet og lidt i Taalmodighed, men ikke formaaet at banlyse Længselen af sit forpiinte Hjerte. —

Og hun bad mig ogsaa at fremsige dette Vers for min Elskede. Dette gjorde jeg ved allerførste Lejlighed. Min Tilbedte brast i Graad og gav til Svar:

— Og fattes ham Taalmodighed til at lide og Kraft til at skjule sin Hemmelighed, saa veed jeg intet Bedre for ham — end Døden. —

Da jeg atter kom hjem, fandt jeg min Plejesøster uden Bevidsthed; men saasnart hun hørte mig komme, slog hun Øjnene op og spurgte:

— O Asys, har Du sagt hende Versets? — Jeg svarede Ja, og gjengav Svaret for hende. Da udaandede hun et dybt Suk og sank i Afmagt.

Da hun atter kom til sig selv, hviskede hun: — Jeg hører og adlyder — og døer! Gaa hen og siig med Hilsen dette til hende, som i en ulykkelig Tid traadte imellem os! —

Samme Aften indfandt jeg mig igjen i Havesalen. Da jeg havde tilbragt Natten i Selskab med min Elskede og ved Daggry vilde fjerne mig, bragte jeg hende min Plejesøsters Hilsen. Da udstødte hun et højt Skrig og raabte: — Ved Allah, hun er død, som sagde dette! Vee Dig! Var hun ikke en Slægtning af Dig? —

Da jeg svarede hende, at det var min Farbroders Datter, vedblev hun: — Du lyver, ved Allah! Hvis det havde været Tilfældet, vilde Du have elsket hende, som hun elskede Dig! Havde Du sagt mig blot det Mindste herom, skulde Du aldrig have opnaaet min Gunst! — Har hun vidst Noget om vort Forhold? —

Da jeg hertil svarede Ja, vedblev hun i heftig Tone: — Saa være Allah ubarmhjertig imod Dig, som Du har viist Dig ubarmhjertig imod hende! Gak strax fra mit Aasyn og begiv Dig til din Plejesøsters Dødsleje! —

Nedslagen adlød jeg hende. Men da jeg kom i Nærheden af mine Forældres Huus, sloge Jammerskrig imod mit Øre. Jeg spurgte, hvad der var paafærde,

og erfarede, at Asyseh laa død bagved Døren. Da jeg var traadt ind, udraabte min Moder, saasnart hun havde faaet Øje paa mig: — Hendes Død komme over Dig! Skjændsel over en Fætter, som Du er! —

Vi gjorde Tilberedelserne til Begravelsen, som gik for sig under Jagttagelse af alle sædvanlige Skikke. Hele Koranen blev oplæst ved hendes Grav, som vi ikke forlode hele tre Dage. Sørgmodige vendte vi derpaa hjem til vort øde Huus. Min Moder lod mig ingen Ro, men vilde have at vide af mig, hvad Ondt jeg da havde tilføjet Asyseh og hvormed jeg havde knust hendes Hjerte; uagtet al hendes Fritten havde hun Intet kunnet faae ud derom af den arme Pige selv. Jeg svarede, at jeg ikke vidste, hvormed jeg havde fortrædiget hende. Men da raabte min Moder: — Saa veed jeg det! — Hun har i Kjærlighed været Dig hengiven indtil sit sidste Øjeblik! Endnu ganske kort før sin Død sagde hun: — O, min Farbroders Hustru, gid Allah ingensinde maatte lade din Søn undgjælde for min Død, ej heller straffe ham for det, han uden Vidende og Villie har forbrudt imod mig! Jeg vandrer nu fra denne forfængelige Verden over i Evigheden, og vil der finde baade Trøst og Hvile. — Saa meget jeg end spurgte hende, erfoer jeg dog intet Mere. Dog dette gav hun mig endnu i Ærinde til Dig, at Du, naar Du igjen tog Afsked fra din Glædes kjæreste Sted, skulde sige: — Troskab er en god Ting; Forræderi er skjændigt og foragteligt. —

— Og derpaa gav hun mig endnu noget Andet til Dig, og lod mig sværge paa, at jeg først da vilde overlevere det til Dig, naar jeg saae Dig græde og klage over hende. —

Jeg forlangte, i det Mindste at see, hvad det var; men min Moder lod sig ikke bevæge. Saa opgav jeg Sagen, og tænkte nu ene og alene paa, hvorledes jeg skulde indrette det saaledes, at jeg bestandig kunde dvæle hos min Elskede.

Den næste Nat indfandt jeg mig atter i Haven, hvor min Elskede syntes utaalmodig at have ventet mig. Hendes første Spørgsmaal gjaldt Afyseh. — Hun er død; — svarede jeg: — og vi have foranstaltet Sikrs og Koranlæsning over hende, og allerede ere fire Nætter henrundne siden hendes Død, — den nærværende er den femte Nat. —

Saasnart hun hørte dette, gav hun høje Skrig fra sig, græd og sagde: — Du har dræbt hende! Jeg frygter for, at Du vil komme til at undgjælde det! —

Hertil yttrede jeg, at hun før sin Død havde tilgivet mig, og fortalte min Elskede Alt, hvad jeg havde faaet at vide af min Moder, derunder indbefattet hiint Vers, som jeg skulde fremsige ved Afskeden: —

— Troskab er en god Ting; Forræderi er skjændigt og foragteligt. —

Saasnart hun hørte disse Ord, udraabte hun: — Allahs Naade — hans Navn være priset! — være over hende! — Hun har reddet Dig, — jeg havde Ondt isinde mod Dig! Men nu skal Dig intet Ondt vederfares! —

— Og hvad havde Du da isinde imod mig? — spurgte jeg: — Ere vi ikke inderlig forbundne i Kjærligheden? —

— Javist, Du er min, og jeg er din! — svarede

hun: — Men Du er ung og uerfaren, og kjender endnu kun Lidet til, hvilke underlige Rørelser der kan opstaa i en Kvindes Hjerte. Den bedste Raadgiver har Du tabt i din Plejesøster. Nu er hun død og borte, som udtydede Dig mine Tegn og hjalp Dig til min Gunst; men nu forlanger jeg ogsaa af Dig, at Du aldrig mere taler med nogen Kvinde, hun være ung eller gammel. O, gid jeg havde kjendt din Farbroders Datter! Jeg har ikke engang kunnet takke hende for alt det, hun har gjort imod mig! Men dette fordrer jeg af Dig, at Du fører mig til hendes Grav, for at jeg kan sætte en Indskrift derpaa. —

Saasnart Morgenen brød frem, tog min Elskede en Pung med Penge og bød mig føre sig til Asyseh's Grav. Paa Vejen derhen uddeelte hun rigelige Almisser og tilføjede ved hver en Lejlighed disse Ord: — Dette gives som et Offer for Asyseh's Sjælefred, som skjulte sit Hjertes Hemmelighed, indtil hun tømte Dødens Skaal, og blev sig selv tro indtil sin sidste Time. — Dermed blev hun ved, indtil Pungen var tom, og vi vare komne i Nærheden af Stedet. Grædende sank hun ned paa Graven og blev længe ubevægelig liggende. Endelig rejste hun sig igjen, tog en Mejsel og en Hammer frem og gav sig med usigelig Møje og Udholdenhed til at indhugge en Gravskrift i Stenen ved Gravens øverste Ende. Alt som hun huggede, randt hendes Taarer. Da hun endelig var bleven færdig, vendte vi tilbage til hendes Have. Saasnart vi vare komne hjem, sagde hun til mig: — Ved Allah besværger jeg Dig, aldrig mere at vige fra min Side! — Jeg hører og adlyder! — var mit korte Svar, og jeg forblev fra denne Dag hos hende.

Hastig var et Aar henrundet. Jeg havde al god

Grund til at være fornøjet med mit Hjertes Herskerinde; Asyseh havde jeg aldeles glemt. En Dag i Begyndelsen af det andet Aar havde jeg besøgt Badet, trukket friske og duftende Klæder paa, og var just, efter at have drukket et godt Glas Viin, ifærd med at begive mig tilbage til min Elskede i Havehuset. Men Vinen havde gjort mig lidt fortumlet; saaledes gik det til, at jeg, uden at vide af det, geraadede ind i en mørk Sidegade. Her kom en gammel Kone mig imøde med et Brev og et brændende Lys i Haanden, og spurgte, om jeg forstod at læse. Da jeg hertil svarede Ja, bad hun mig videre om at læse Brevet for sig. Dette gjorde jeg da, og fortalte hende, at det var en Skrivelse fra en fraværende Elsker med Hilsener til hans Hjertenskjær. Derover lod Matronen til at blive meget glad, og lavede sig til at gaa igjen; men pludselig vendte hun sig om, kyssede mig paa Haanden og nedkaldte al Himlens Velsignelse over mig, idet hun bad mig om blot at umage mig hen til Døren af et nærliggende Huus, og der endnu engang forelæse Brevet, da Man ellers neppe vilde troe, hvad hun fortalte Vedkommende om Indholdet.

Heri, syntes mig, kunde jeg vel føje hende, og jeg fulgte med hende. Undervejs fortalte hun mig, at Brevet var fra hendes Søn, som nu havde været ti Aar borte, og var bleven anseet for tabt, og at hans Søster siden hans Bortrejse havde grædt baade Nat og Dag. Imidlertid vare vi komne til en med Kobber vel beslagen Dør, ved hvilken den Gamle gav sig til at kalde i det persiske Sprog. Strax nærmede Nogen sig med lette Trin, og en ung Pige lukkede op for os. Hun syntes netop at komme fra et eller andet husligt Arbejde; thi hendes Arme vare blottede indtil Skuldrene, og

Beenklæderne vare indtil Knæene foldede op over hendes dejlige alabasthvide Been, hvis fine Ankler vare prydede med gyldne Baand; ogsaa hendes Underklædning var opkiltet. Jøvrigt var hendes Dragt net og pyntelig; i Ørerne bar hun Berlokker af skjønne Perler.

Ved Synet af mig spurgte hun med ubeskrivelig sød Stemme, om det var mig, der skulde læse Brevet, tog Skrivelsen ud af den Gamles Haand og holdt den hen for mig. Jeg stod endnu i den aabne Dør, og bøjede mig en Smule ind derad for at gribe Brevet, da jeg pludselig af Matronen fik et Stød i Ryggen, saa jeg fløj ind ad Døren, og, da jeg forundret saae mig om, fandt mig midt inde i Forstuen. Den gamle Kone var som Lynet fulgt efter mig og havde slaaet Døren ilaas efter sig. Men den dejlige unge Pige sluttede mig i sine Arme og kaldte mig sin Elskede. Jeg forholdt mig ligesom en Drømmende. Da tog Pigen mig ved Haanden, — den Gamle gik iforvejen med et Lys — og førte mig igjennem syv Forhaller ind i en Sal, der var saa stor, at en Rytter havde kunnet tumle sin Hest derinde. Alt var snehvidt af det herligste Alabast; Hynder og Tæpper vare af Guldstof. Endvidere fandtes her to Kobberbænke og en Sofa, der var saa rigt prydet med Perler og Juveler, at det maatte kaldes en sand fyrstelig Pragt.

Saasnart vi havde sat os hos hinanden, spurgte den unge Pige, hvilket af To jeg gav Fortrinet, Liv eller Død.

Da jeg ikke var seen med at svare: — Livet —, vedblev hun: — Nuvel, saa ægt mig, og Du vil være sikker for den onde Delilah's Ænker! —

Hertil svarede jeg, at jeg ikke følte Lyst til at ægte

et Fruentimmer af hendes Art, og spurgte, hvem denne Delilah var.

Da lo Pigen højt, og svarede, at det maatte jeg vel dog vide, eftersom jeg havde levet et heelt Aar sammen med hende. — Allah tilintetgjøre hende! — tilføjede hun: — Der gives ingen værre Bolerske! — Hvor mange har hun ikke allerede ombragt før Dig, og Hvo kjender endda blot det Halve af hendes onde Bedrifter? Hvorledes har Du baaret Dig ad med at leve saa længe sammen med hende, uden at det er kommet til et fordærveligt Optrin imellem Eder? Det er mig ubegribeligt. —

Min Forundring over alt dette kjendte ingen Grændser, og jeg gav den lydelig tilkjende. Jeg maatte fortælle den unge forføreriske Skabning, hvorledes jeg har kommen ind i hiint Forhold, uden at forbigaa Noget, som dermed stod i Forbindelse. Hun beklagede inderlig min Plejesøsters Skjæbne, for hvis Skyld ene og alene den ondskabsfulde Delilah havde skaanet mit Liv. Da jeg var færdig med at fortælle, klappede hun i Hænderne, og bød den gamle Kone, som paa Signalet viste sig, at hun skulde lade de Tilstedeværende træde ind; men, førend dette skete, indhyllede hun sig i sit Slør. Strax derpaa indtraadte fire Vidner. Den gamle Kone tændte fire Kjærter, og der blev opsat en Ægteskabskontrakt, i hvilken Bruden tilstod at have modtaget sin Morgengave af mig, og desforuden at være bleven mig ti tusinde Sølvstykker skyldig. Da Alt var bragt i Orden, fik Vidnerne deres Betaling, og fjernede sig.

Den følgende Dag ønskede jeg at gaa ud; men min nye Kone lo ad mig og spurgte, om jeg troede, det var ligesaa let at slippe ud af Badet, som at komme derind.

(Ved Udgangen maa Man nemlig betale sine Badepenge.) — Du maa ikke holde mig for saadan En som denne Delilah. Ifølge Koranens og Sunnas *) Forskrifter er Du min Ægtefælle. Var Du beruset, da Du indgik Forpligtelsen, saa er Du nu vorden ædru. Dette Huus bliver kun lukket op een eneste Gang om Aaret; Du kan selv overbevise Dig derom ved at gaa hen til Døren. —

Jeg gik hen til Døren og fandt den virkelig tilsømmet. Min Kone forsikkrede mig, at de for flere Aar vare vel forsynede med Meel og Sukker, Honning, Viin og allehaande Frugter, og at Døren først Aarsdagen efter igjen vilde blive aabnet. Indtil denne Tid vilde jeg ikke kunne sætte en Fod udenfor Huset. —

Næsten forfærdet udraabte jeg: — Der gives ingen Magt og ingen Frelse uden hos Gud! — Men hun gav sig atter til at lee, og vedblev dermed saa længe, indtil hun ogsaa fik mig paa Gled. Enden blev, at vi lo med hinanden, og levede meget fornøjede et Aar sammen, inden hvilken Tids Udløb min Kone havde født mig en Søn.

Paa det nye Aars første Dag hørte jeg Døren blive aabnet, og der indfandt sig Lastdragere, som bragte Meel og Sukker og allehaande andre Sager ind i Huset. Øjeblikkelig gik jeg hen til min Kone og sagde, at jeg havde Lyst til at gaa ud. Men hun bad mig vente, indtil det blev mørkt, for at jeg kunde gaa paa samme Maade, som jeg var kommen. Saa blev jeg da; men, førend jeg fjernede mig, maatte jeg sværge paa, at jeg igjen vilde

---

*) Traditionen, hvorpaa Tyrker og Araber troe, i Modsætning til Perserne, Shejiterne, som forkaste den.

komme tilbage den samme Nat, førend Døren atter blev lukket. Jeg maatte tilsværge hende det ved Koranen og paa Sværdet og ved vor Skilsmisse*); før blev hun ikke rolig. Endelig forlod jeg Huset og begav mig hen til den mig vel bekjendte Have.

Ikke mindre ærgerlig end forundret fandt jeg Haven aaben, endskjøndt jeg ikke havde besøgt den et heelt Aar, og umulig kunde blive ventet nu. For at erfare, om den skjønne Ejerinde endnu opholdt sig der, traadte jeg ind; siden vilde jeg begive mig hen til min Moder. Og virkelig fandt jeg min fordums Elskede endnu siddende paa samme Plads, hvor jeg havde forladt hende, forover bøjet og med Hovedet støttet i de hule Hænder. Men hvor forandret var ikke hendes Udseende! Hendes Kind var bleg som Døden og hendes Øje dybt indsunket. Saasnart hun fik Øje paa mig, raabte hun: — Allah være lovet, at Du endnu lever! — Derpaa vilde hun rejse sig og gaa mig imøde, men sank igjen sammen, afmægtig af Glæde. Beskæmmet stod jeg for hende, men fattede mig endelig rask, omfavnede hende og spurgte, hvorledes det kom sig, at hun havde ventet mig denne Nat. — Ingenlunde vidste jeg, at Du vilde komme inat, men har hver eneste Nat siden din Forsvinden saaledes ventet paa Dig. — Men Du udebley den første Nat og den anden, og Du kom aldrig mere igjen. Dog ligefuldt ventede jeg stadig paa Dig. Siig mig nu, hvad der holdt Dig borte fra mig! —

Da jeg derpaa begyndte at fortælle hende mit Eventyr, mit nye Ægteskab, og at jeg havde forpligtet mig til at vende tilbage inden Daggry, blev hun baade rød og

---

*) For at hun efter Udløbet af den lovbestemte Termin, hvis han ikke vendte tilbage, kunde indgaa et nyt Ægteskab.

bleg; hun udstødte Forbandelser imod min Kone, og blev tilsidst saa vild og truende, at jeg blev baade angst og bange. Endelig kaldte hun paa sine Slavinder, og jeg saae mig pludselig greben og udstrakt til Jorden af ti rasende Kvinder. Men hun selv sprang op, svang sin Dolk og raabte: — Jeg vil slagte Dig som et Kid; det skal være Straffen for den skjændige Opførsel, som Du har udviist imod din stakkels Plejesøster! —

Jeg holdt mig for dødsens og havde ikke mindste Tanke om Modværge. Slavinderne bandt mig da paa deres Herskerindes Befaling, og pidskede mig, indtil jeg blev ganske afmægtig. Tilsidst gave de sig til at blotte min Hals for at lade mig faae Naadestødet; da indgav Allah mig pludselig at udtale hine Ord, som Asyseh havde lært mig: — Troskab er en god Ting; men Forræderi er skændigt og vanærende. —

Saasnart min skjønne Plageaand hørte disse Ord, udraabte hun: — Allah være Dig naadig, Asyseh! Var dog blot din elskelige Ungdom bleven bevaret! —

Derpaa vendte hun sig om imod mig og vedblev: — Ved Allah, med det Par Ord har Du reddet dit Liv! Men et Mærke paa min Vrede og Foragt skal Du dog tage med Dig! —

Med disse Ord gav hun mig et dybt Saar, hvorved jeg mistede Besindelsen. Da jeg atter kom til mig selv, var Blødningen standset, og hun traadte mig under Fødder for at jeg skulde gaa. Møjsommelig slæbte jeg mig hen til min Kones Huus, som jeg endnu fandt aabent; saasnart jeg var kommen indenfor, sank jeg til Jorden og faldt i en dyb Udmattelsessøvn. Men da jeg igjen vaagnede, fandt jeg mig udenfor Haveporten. Forfærdet saae jeg til at komme paa Benene, og slæbte mig hjem til min

Moder, der allerede længe havde begrædt mig som død. Hun modtog mig med Taarer og fortalte, at min Fader var død for otte Dage siden. Denne nye Ulykke og Mindet om min Plejesøster aftvang mig en Strøm af Taarer. Jeg græd og klagede, indtil Sandserne forgik mig, og hørte ikke op dermed før Midnat.

Da tog min Moder igjen tilorde: — Din Fader er død for en Uge siden. — Jeg tænker ene og alene paa mit Sødskendebarn; — gjensvarede jeg hende: — thi jeg har vel fortjent, hvad der er mødt mig, efterdi jeg foragtede hende, da hun dog elskede mig saa højt. — Derpaa maatte jeg fortælle min Moder Alt, hvad der var hændet mig, og hun takkede Allah, at jeg ikke var bleven dræbt, men alene saaret. I den følgende Tid plejede hun mig omhyggelig, og, da jeg atter havde faaet mit Helbred, overgav hun mig den Gave, som Asyseh paa Dødslejet havde nedlagt i hendes Hænder til mig. Det var hiint Liinklæde med de to Gazeller, som jeg engang havde overladt hende. Hun havde skrevet nogle Vers derpaa, som klagede over en ulykkelig Kjærligheds Piinsel; men paa et i Klædet indviklet Blad Papiir havde hun tillige nedskrevet allehaande Trøstensord til mig.

Saasnart jeg havde seet, læst og forstaaet Alt, brød jeg igjen ud i Taarer, og vedblev at græde indtil den mørke Nat. Paa denne Maade tilbragte jeg næsten et heelt Aar, da min Moder formaaede mig til at gjøre en Rejse med en Karavane af Kjøbmænd, i det Haab, at jeg derved skulde adsprede mig. Men mine Taarer have endnu ikke ophørt at flyde; thi saa ofte vi holde Rast, udbreder jeg Klædet foran mig, betragter det i Mindet af min elskelige Plejesøster, og begræder hende med bittre Taarer. Hun havde jo elsket mig saa inderlig og beviist

mig saa meget Godt; men jeg havde alene tilføjet hende Krænkelse og Smerte. Og paa denne Maade er min Sorg ingenlunde bleven mindre; jeg vil tvertimod bringe den forøget med mig tilbage. — Det er min Historie; og Fred være med Dig! —

— Og hvor kommer Du nu fra? — spurgte Taj-el-Moluk en Stund efter at Asys havde endt sin Fortælling.

— Jeg kommer fra Kamferøerne og Krystalbjergen. — svarede Asys: — Disse Øer ere syv i Tallet, og Kong Shahseman behersker dem. Han har en Datter Dunya kaldet, der i Dejlighed ikke skal have sin Lige i hele Verden. Nogle af mine Ledsagere bestak Opsynsmanden over hendes Haver for at faae hende at see, og jeg fulgte med dem paa Eventyret. Da hun traadte frem, troede jeg at see Fuldmaanen i sin klareste Glands. Hendes Øjne straalede som to blændende Sole, og hendes Øjenbryn lignede tvende Regnbuer. Hendes Næse havde Skikkelse af en syrisk Pistazie, og hendes Tænder kunde Man holde for de skjønneste Perler fra den arabiske eller persiske Havbugt. Hendes Barms herlig afrundede Halvkugler vare at ligne ved tvende Granatæbler fra Damascus; hendes Kinder vare saa friske og højt farvede som Roser fra Fajum. Hendes yndige Skikkelse var slank som Stammen af en Cypresse; hendes Hænder efterlignede Salomos Scepter Intet i Hvidhed, Glands og Fiinhed; og hendes Haar var saa mørkt som den mørkeste Vinternat. — Fra Kamferøerne droge vi videre og videre og naaede endelig herhid, hvor vi traf Dig. — Allahs Naade overskygge Dig! —

Taj-el-Moluk var bleven saa henreven af den Skildring, som Asys havde gjort ham af Prindsesse Dunyas Skjønhed, at han som en Drømmende vendte tilbage til sin Faders Hovedstad. Asys tog han med sig, lod ham anvise et Palads og hvad han ellers behøvede, og begav sig derpaa til sin Fader. Denne mærkede snart, hvilken Forandring der var foregaaet med hans Søn, og trængte ind i ham for at faae Grunden dertil at vide. Saa fortalte da endelig Prindsen om sit Møde med Asys i Ørkenen, og hvorledes han pludselig havde følt sig greben af en utæmmelig Længsel efter den af ham skildrede Prindsesse. Men hans Fader forestillede ham, at Prindsesse Dunya boede i et langt bortliggende Land, og raadede ham til ikke at tænke mere paa hende, men heller at vælge sig en af de femhundrede Slavinder, som fandtes i hans Moders Palads. Hvis dette ikke tilfredsstillede ham, var han ogsaa villig til at bejle for ham til en af de omkringboende Kongers Døttre, iblandt hvilke der sikkert fandtes dem, der vare smukkere end Prindsesse Dunya. Men Taj-el-Moluk erklærede, at hans Liv var afhængigt af hendes Besiddelse, og saaledes maatte hans Fader endelig bestemme sig til at sende et Gesandtskab til de vidt fjernede Kamferøer. I Spidsen for Gesandtskabet stillede han sin Vizier og Asys, og svor højt og helig paa, at han, hvis deres Andragende blev tilbageviist, vilde omstyrte Kamferøernes ældgamle Rige, og til dette Formaal udruste en Hær, hvis Bagtrop endnu befandt sig i hans Hovedstad, medens Fortroppen allerede havde naaet det fjendtlige Lands Grændser.

Vizieren og Asys ankom efter en lang og besværlig Rejse lykkelig til Kamferøerne, overrakte Kongen deres Foræringer, og nøde den bedste Modtagelse hos ham. Ef-

terat Gesandterne hele fire Dage kostelig vare blevne beværtede i Kongens Palads, tog Vizieren endelig paa den femte Bladet rask fra Munden og bejlede til Prindsesse Dunya for sin Herres Søn Taj-el-Moluk. Forlegen hørte Kongen paa ham; thi hans Datter var en svoren Fjende af det mandlige Kjøn. Dog lod han ved Obersten for Gildingerne hende Sagen foredrage. Men denne kom over Hals og Hoved igjen tilbage og berettede, at han skyndsomst havde maattet tage tilbeens for sin Herskerindes Vrede; paa Flugten havde han endnu opfattet den Besked fra hende, at hun vilde tage Livet af enhver Mand, som hun blev tvungen til at ægte, og derpaa dræbe sig selv.

Med denne Besked maatte altsaa Vizieren og Asys igjen vende hjem. Taj-el-Moluk kunde imidlertid ikke opgive sin Lidenskab, og besluttede endelig personlig at vove et Forsøg paa at skaffe den Tilfredsstillelse. Han udklædte sig som Kjøbmand, lod Vizieren og Asys gjøre det Samme, og sluttede sig derpaa i deres Selskab, med en Mængde Kameler, som bare kostbare Varer, til en stor Karavane af Kjøbmænd, der netop drog til Kamferøernes Hovedstad.

Da de havde naaet Kongestaden, som var Maalet for deres Rejse, stege de af i en Khan*), og Vizieren gik strax hen paa Bazaren og lejede en prægtig Butik for fine og kostbare Stoffer, hvori Prindsen og Asys skulde fremlægge og falbyde de medbragte Varer. Alle Stadens

---

*) En rummelig Bygning, i Almindelighed offentlig, og som saadan et Velgjørenhedsmonument, hvori de Rejsende finde Ophold for deres Personer og Plads til deres Sager og Lastdyr.

fornemme Personer besøgte denne Bazar; ogsaa Prindsesse Dunya kom engang imellem derhen; og de gave det derfor i Guds Haand, hvorledes han fremdeles vilde lede Sagen.

Da de to foregivne Kjøbmænd aabnede deres Lager, droge de alle deres Naboers studsende Blikke paa sig. De sade i deres Butik paa kostbare Hynder, og deres Tjenere stode foran dem; men midt imellem dem havde den ærværdige Vizier sin Plads. Kjøbere og ørkesløse Mennesker trængte sig til i Mængde, og ved Synet af den dejlige Ungersvend Taj-el-Moluk spurgte Man forbauset hinanden, om Ridvan, Paradisets Dørvogter, maaskee af Forsømmelighed havde ladet sine Porte staa aabne, saa at denne herlige Yngling havde taget Lejligheden iagt og fundet Vejen til Jorden. Snart talte Man i hele Byen alene om ham, og Tilløbet forøgedes bestandig.

En Dag nærmede sig ogsaa en gammel Kone, fulgt af to Slavinder, og blev, forundret over den unge Kjøbmands uforlignelige Skjønhed, staaende udenfor Butiken, idet hun uvilkaarlig udraabte: — Priset være hans Fuldkommenhed, som skabte Dig til en Fristelse for Alverden! — Hun traadte derpaa ind og lod falde en Mængde andre smigrende Talemaader, medens Taj-el-Moluk med forekommende Artighed traadte hende imøde. Endelig spurgte hun, om han var fremmed paa Stedet, og forlangte at see hans Stoffer. — Med Fornøjelse! — svarede Taj-el-Moluk: — Jeg besidder Stoffer af enhver Art, og deriblandt ikke faa, som egne sig for Konger og Kongebørn. — Siig mig blot først, til hvem I vil kjøbe, for at jeg kan forelægge Eder det Rette! —

— Jeg skal kjøbe Tøjer til Prindsesse Dunya. —

svarede den Gamle. Ved disse Ord hoppede Hjertet i Livet paa den vansmægtende Taj-el-Moluk. Derpaa lod han Matronen forelægge nogle af sine kostbareste Stoffer, og hun udvalgte et til en Priis af 1000 Guldstykker. Men da hun spurgte den unge Kjøbmand om Prisen, svarede denne: — Tag Tøjet, gode Moder, hvis det behager Eder! — Hvad ere slige Smaating at regne imellem Eder og mig? Lovet være Allah, som førte Eder hid! —

Matronen udtømte sig i Paakaldelser af Himlen til Bedste for den unge Mand, der ikke alene var smukkere end Dagen, men ogsaa besad den fineste Levemaade, — og priste den Kvinde lykkelig, hvem han engang skulde tilhøre.

Derpaa spurgte hun om hans Navn; men da han til Svar herpaa havde nævnet sit rigtige, yttrede hun forundret: — Ej, det er jo et Kongenavn! Men Du optræder som en Kjøbmand! — Da Prindsen ved denne Yttring blev lidt forlegen og ikke strax kunde finde et passende Svar, tog Asys hastig Ordet i hans Sted og bemærkede, at dette Navn ogsaa var blevet givet ham af inderlig Kjærlighed til og i taknemlig Erindring om en fyrstelig Person; med denne Besked fjernede sig endelig den gamle Kone, aldeles opfyldt og fortryllet af Taj-el-Moluk's Skjønhed og Artighed.

Saasnart hun var kommen tilbage til Slottet, foreviste hun Prindsesse Dunya Stoffet, og gjorde et saadant Væsen af Kjøbmandens Skjønhed, hvem hun betegnede som den herligste Yngling i Verden, at Prindsessen tilsidst paalagde hende at gaa hen og hilse ham artig og sige, at, hvis hun kunde være ham til nogen Nytte i den ham

fremmede Stad, skulde han kun trøstig henvende sig til hende.

Den Gamle var ikke seen med at bringe denne Besked i Byen. Men saasnart Taj-el-Moluk havde modtaget Prindsessens Hilsen igjennem den gamle Kones Mund, bad han hende om at tage et Brev med sig tilbage. Hertil var hun strax villig, og Ynglingen satte sig til at skrive:

— Jeg skriver til Dig, Aarsagen til mine Lidelser, Maalet for mine Bønner. Først og fremmest giver jeg Dig mit Hjertes dybe Glød tilkjende, og dernæst mit Savn og min fortærende Længsel. Og for det Tredie mit Livs Hensvinden; og for det Fjerde, at min Kjærligheds Ild bliver uforandret. Og for det Femte spørger jeg: — Naar skal mit Øje vorde lykkeligt? —; og for det Sjette: Naar skal Hengivelsens Time slaa? —

Dette Brev overgav han til Matronen tilligemed 1000 Guldstykker, og hun bragte det lige til Prindsessen. Saasnart hun traadte ind, spurgte Dunya: — Nu! kjære Amme, hvad har han forlangt? — O, min dyrebare Herskerinde, — svarede den Gamle, — det staaer vel i dette Brev, som han medgav mig til Eder; — jeg veed rigtignok ikke, hvad det indeholder. —

Prindsessen modtog og læste Brevet. Men, saasnart hun havde gjort sig bekjendt med dets Indhold, raabte hun: — Hvad bilder den Kræmmeralen sig ind, at han tør skrive til mig! — Hvis jeg ikke frygtede Allah — hvis Navn evindelig være priset! — saa lod jeg ham korsfæste paa hans Butiksdør! —

Forundret spurgte Ammen, hvad Skrækkeligt dette

Brev da indeholdt; men Dunya beskyldte hende i Vrede for ret vel at kjende til Sagen. Hertil svarede Ammen ganske spagfærdig, at hendes Herskerinde boede i et saa ophøjet Palads, at ikke engang nogen Fugl kunde komme hende ivejen; — hvor meget mere var hun da ikke hævet over Hundenes Bjæffen nede i Skarnet? — Imidlertid maatte hun dog tilraade hende at værdige den Forvovne et kort Svar, om ikke for Andet, saa for at true ham med Døden; saa vilde han nok lære at skjøtte sig selv. —

Prindsessen lod sig overtale, og nedskrev følgende Vers:

— Du, der snakker om Kjærlighed og Kummer, Søvnløshed og glødende Lidenskab! — Tragter din Tosse efter en Sammenkomst med Maanen? Lytter Maanen til dumme Sværmeres Kjærlighedssuk? Jeg raader Dig til at samle din svage Forstands Kræfter; ellers kunde det let gaa Dig ilde. Hvis Du nok engang hjemsøger mig med slige vanvittige Breve, har Du ingen Skaansel af mig at vente. — Ved ham, der skabte Mennesket af størknet Blod *), og gav Solen og Maanen deres Glands! — gjentager Du dine naragtige og formastelige Optøjer, lader jeg Dig nagle til Korset! —

Den følgende Morgen bragte den gamle Amme denne Skrivelse til Taj-el-Moluk, som modtog hende paa den mest forekommende Maade. Hun berettede ham om sin Herskerindes Vrede, og at hun kun med Anstrengelse havde formaaet hende til at svare ham. Taj-el-Moluk gav strax sin Ven Asys Befaling til paany at udbetale Matronen 1000 Guldstykker; derpaa gav han

*) Koranen, 21de Afsnit.

sig til at læse Brevet. Men saasnart han havde erfaret dets Indhold, brød han ud i høje Klager og rigelige Taarestrømme. — Hun truer mig med Død og Fordærvelse, — svarede han paa den Gamles Spørgsmaal: — hvis jeg atter skriver hende til; og dog maa jeg gjøre dette, eller ogsaa dø. — Saa tag da en Skrivelse med til hende, og lad hende handle, som hun vil! — Ved din Ungdom, — svarede den Gamle: — jeg maa vove mit Liv for Dig, og efter Evne stræbe at hjælpe Dig til Opfyldelsen af dit Ønske! —

Taj-el-Moluk lovede at belønne hende kongelig for Alt, hvad hun gjorde for ham, og nedskrev derpaa følgende Vers:

— Hun truede mig med Døden! Men Døden vilde være en Velgjerning i mine Lidelser, og er desuden ethvert Menneskes Lod. Døden er for den Elskovssyge bedre end et langt glædeløst Liv. — Ved Allah, kast Eders Blik paa en haabløst elskende! — Jeg er Eders Fange, og Fanger ere villicløse Slaver. O, min Herskerinde, hav Overbærelse med min Lidenskab! Den, som elsker Fuldkommenheden, er højlig at undskylde. —

Ammen fjernede sig og overbragte Prindsesse Dunya disse Linier. Men, saasnart denne havde læst dem, hengav hun sig til den lidenskabeligste Harme og raabte: — Seer Du vel, at denne Hund tilføjer os endnu mere Skjændsel? Gaa hen og siig til ham, at det skal koste ham hans Hoved, hvis han endnu blot skriver os en eneste Linie til! —

Men Ammen overtalte hende til selv at skrive ham dette til; — saa vilde han snarere troe derpaa og holde sig det

efterretteligt. Prindsessen fulgte ogsaa denne Gang sin Ammes Raad, og nedskrev nogle Linier, som truede med idel Fordærvelse.

Saasnart Taj-el-Moluk havde modtaget og læst denne Skrivelse, ønskede han sig Døden, og nedskrev i denne Stemning et kort Svar til Prindsessen, hvilket han atter overgav Ammen tilligemed 1000 Guldstykker. Matronen gav ham det bedste Haab, og forsikkrede, at hun ved allehaande Rænker var bleven 90 Aar gammel med Ære, og at hun stedse lykkelig havde naaet Maalet.

Ufortøvet begav hun sig tilbage til Dunya, men havde iforvejen skjult Brevet under sit Hovedhaar. Da hun nu havde taget Sæde hos Prindsessen, gav hun sig til at sysle med sit Haar, uden dog, som det lod til, rigtig at kunne komme ud af det. Endelig sagde hun til Prindsessen: — O min kjære Herskerinde, jeg har ikke længe været i Badet, og mit Haar er geraadet i Uorden; hjælp mig en Smule med at bringe det istand. —

Hertil var Dunya strax villig; men neppe havde hun begyndt at sysle med Matronens Haar, førend hun fandt Brevet. — Hvad er det? — spurgte hun. — Det veed jeg ikke. — svarede den Gamle: — Man maa i Kjøbmandens Butik have puttet det til mig; jeg vil strax gaa og levere det tilbage. — Men Prindsessen havde allerede aabnet og læst det. — Det er igjen en af dine Rænker; — yttrede hun derpaa: — var Du ikke min Amme, vilde jeg nu lægge Haand paa Dig. — Allah har sendt mig denne Kjøbmand paa Halsen til en evig Plage, og Du har sammensvoret Dig med ham. Det mangler nu kun, at Sagen skulde komme ud iblandt Folk; det vilde være en dejlig Historie! — Prindsesse Dunya tilbedt

af en Pjaltekræmmer; — ved Allah, altfor megen Ære! —

Ammen beroligede Prindsessen i denne Henseende med den Forsikkring, at Ingen, af Frygt for hendes Magt, vilde vove at tale ilde om hende, og bevægede hende derpaa til endnu engang at affærdige den tykhudede Tilbeder med en drøj Epistel. Med denne nye Skrivelse begav Ammen sig strax hen til sin Mand med de uudgrundelig dybe Lommer, hvoraf Guldstykkerne i Tusindviis væltede frem.

Saasnart Taj-el-Moluk havde læst Prindsessens Ultimatum, indsaae han endelig, at det var forgjæves, ad denne Vej at bejle til saa haardt et Hjerte. Vennerne, som han i sin Nød spurgte tilraads, vare imidlertid af en anden Mening, idet de opfordrede ham til endnu engang i de bevægeligste Udtryk at skildre Prindsessen sin Kjærlighedheds Pine. Men Taj-el-Moluk syntes, at han i denne Henseende havde alt gjort sit Yderste, og bad Asys om at affatte et Brev for ham af den opgivne Karakteer. Asys betænkte sig ikke længe, men nedskrev følgende Vers:

— Ved de fire hellige Shejkher, o min Gud, let min Sjæls Byrde! Læs al min Lidelse over paa hende, som er Aarsag i mine Kvaler! Thi Du kjender den mig fortærende Glød, og at min Tilbedte ingen Medlidenhed har med mig. — Hvor længe skal jeg endnu kysse hendes Fodspor; hvor længe skal hun endnu tyrannisere mit kun altfor svage Hjerte? I Fortvivlelsens Jammer vandrer jeg omkring, og finder, o min Gud, Ingen, som kan hjælpe mig! —

Efterat Taj-el-Moluk havde læst denne Skrivelse og fundet, at Skildringen var greben ligesom ud af

hans eget Hjerte, lagde Asys den sammen, og Matronen gik tilbage med den til Prindsesse Dunya. Men nu var den høje Dames Taalmodighed tilende. — Al denne Ærgerlighed — raabte hun, ude af sig selv af Vrede: — kommer fra denne uheldbringende gamle Kjærling! — Og hun hidkaldte sine Slavinder og Gildinger og befalede dem at prygle den Gamle dygtig igjennem med deres Tøfler. Det gjorde de ogsaa med et saadant Eftertryk, at Ammen tilsidst besvimede.

Da hun atter kom til sig selv, sagde Dunya til hende: — Jeg skulde have taget Livet af Dig, hvis jeg ikke frygtede Allah, — højlovet være hans Navn! — Og endnu opfyldt af den bittreste Harme befalede hun, at Matronen skulde slæbes ud paa sit Ansigt og kastes udenfor Døren.

Saasnart den gamle Amme igjen var kommen lidt til Kræfter efter den haarde Medfart, slæbte hun sig op paa sit Kammer. Men aarle den næste Morgen begav hun sig hen til Taj-el-Moluk, for hvem hun beklagede sig over sin haarde Skjæbne. Prindsen viste hende en inderlig Deeltagelse, og trøstede hende, saa godt, han kunde, med den Betragtning, at Ingen kan undgaa, hvad der er ham forudbestemt. Men den gamle Kone forsikrede ham arrig, at hun alligevel vilde hjælpe ham til en Sammenkomst med den onde Dunya. Da Prindsen derpaa frittede efter Grunden til den unge Skjønheds Mandshad, fortalte hun ham, at en tosset Drøm var Skyld deri. Dunya havde nemlig isøvne seet en Fuglefænger udspænde sine Garn og lokke Fuglene deri ved at udstrø Hvedekorn. Iblandt andre Fugle indfandt sig ogsaa et Par Duer, af hvilke Hannen ved Foden blev hængende i Nettet. Saasnart han ængstelig begyndte at flagre,

fløj alle de forsamlede Fugle forskrækkede bort, hvoriblandt ogsaa Duehunnen. Men denne vendte dog snart igjen tilbage, og hakkede med Næbet saa længe i Nettets Fletning, indtil hendes Mage igjen fik Foden fri og kunde flyve bort med hende. Dunya drømte videre, at Fuglefængeren derpaa atter gjorde sit Net istand, samt at Dueparret vendte tilbage, og at denne Gang Hunnen blev hængende i Nettet. Dens ængstelige Flagren bortskræmmede ligeledes alle Fuglene, samt Duehannen. Men denne kom ikke tilbage for at udfri sin Mage, som blev tagen af Fuglefængeren og slagtet.

Dunya var ganske forfærdet vaagnet op af denne Drøm og havde udraabt: — Saadanne ere alle Mænd! Der er ikke mindste Godt ved dem, og især opføre de sig slet imod os Fruentimmer! —

Da Ammen havde sluttet denne Fortælling, besvor Taj-el-Moluk hende, at hun dog endelig maatte hjælpe ham blot til et eneste Blik af Prindsessen, om det end skulde koste hans Liv. Den Gamle berettede ham da, at Prindsessen ejede en Have, som stødte op til hendes Palads, og hvorhen hun plejede at begive sig een Gang om Maaneden, for da at opholde sig der en Uges Tid. Naar Tiden igjen var forbaanden, skulde hun underrette ham derom; saa maatte han see til at forskaffe sig Adgang til Haven og forsøge sin Lykke. Hun nærede det visse Haab, at Synet af en saa dejlig ung Mand nødvendigviis maatte omvende Prindsessens forkeerte Hjerte.

Taj-el-Moluk lod ikke dette Vink gaa ubenyttet hen; efter at han grundig havde drøftet Sagen med sin gamle Vizier, begave de sig i Forening hen til Opsynsmanden ved Prindsessens Have. De havde iført sig prægtige Klæder og medtaget tre Tjenere. De fandt

Opsynsmanden siddende udenfor Haveporten; de hilste ham høflig, og Vizieren overrakte ham en Pung med hundrede Guldstykker, for at han, som der tilføjedes, skulde bringe dem Noget at spise og drikke. De vare nemlig Fremmede, og ønskede at gjøre sig en rigtig glad Dag.

Gartneren tog imod Pengene og bad dem træde indenfor og nedlade sig, medens han gik ud for at gjøre Indkjøb af hvad der behøvedes til et lækkert Maaltid. Vizieren og Prindsen traadte ind i det forbudne Paradiis og satte sig ned, medens Opsynsmanden i al Hast begav sig paa Vejen for at besørge sit Ærinde. Vidunderlig hastig vendte han tilbage og tilberedte Maaltidet.

Saasnart de havde spist og gjort sig tilgode med hinanden, spurgte Vizieren, hvem denne Have tilhørte. Gartneren svarede, at det var Prindsesse Dunyas, og at han for Opsynet kun fik et Guldstykke i Løn om Maaneden. Det ene Ord tog det andet, Prindsen sparede ikke paa sit Guld; — tilsidst tilkjøbte Vizieren sig af den gamle, enfoldige Opsynsmand Tilladelse til at lade en pyntelig, men meget forfalden Kiosk *) i Haven paany udsmykke. Strax den følgende Morgen bragte han Haandværksfolk med sig derhen: Murere, Malere og Forgyldere, og lod paa den ene Væg fremstille Prindsessens Drøm, hvorledes Duehunnen befriede sin Han, og paa den modsatte, hvorledes den samme Duehun blev fangen og dræbt af Fuglefængeren, medens den arme Han paa samme Tid bliver fortæret af en Rovfugl, uskyldig i sin Mages Død. Da det Hele var færdigt, besøgte de ikke Opsynsmanden, førend Prindsessens Amme meldte

---

*) Lysthuus.

dem, at Dunya havde ifinde at aflægge et Besøg i sin Have.

Ammen var nemlig hastig igjen bleven tagen til Naade. Prindsessen havde vænnet sig til hendes Selskab, og havde navnlig aldrig uden hende besøgt sin Have. Derfor lod hun hende snart igjen kalde til sig, forsonede sig med hende og befalede hende at ledsage sig til Haven. Saasnart Taj-el-Moluk havde modtaget denne Besked, førte han sig sine kostbareste Klæder og ilede med Vizieren hen til Opsynsmanden, hvilken de, ligesom tidligere, fandt siddende udenfor Haveporten. Ærbødig rejste han sig og kom dem imøde, aabnede Porten for dem, og indbød dem til at træde indenfor. Han havde nemlig ingen Anelse om, at Prindsessen vilde indfinde sig i Haven. Men det varede ikke længe, inden Dunya nærmede sig med sine Slavinder og Slaver. Nu kom rigtignok Opsynsmanden løbende efter Taj-el-Moluk og meldte: — Herre, hvad skulle vi dog gjøre? Kongens Datter er kommen? —

— Det skal slet ikke bekymre Eder; — svarede Taj-el-Moluk: — vi skulle nok skjule os. —

Gartneren anbefalede ham den største Forsigtighed, og drog sig tilbage.

Imidlertid havde den listige Amme allerede overlagt hos sig selv, hvorledes hun skulde skaffe dem de besværlige Gildinger af Halsen. Dette opnaaede hun, idet hun forestillede Prindsessen, at hun kun havde den halve Nydelse af sin Udflugt i Allahs frie Natur, naar hun for hvert Skridt, hun gjorde, skulde føle sig bevogtet af disse her aldeles unyttige Menneskers Blikke. Heri var Prindsessen aldeles enig med hende, og Gildingerne fik Befaling til at fjerne sig

Taj-el-Moluk fik Dunya flere Gange at see, naar hun gik forbi det Sted, hvor han laa skjult, og blev hver Gang næsten afmægtig af Henrykkelse. Som ganske tilfældig blev Prindsessen af sin Amme ført ind i den med hendes Drøm udsmykkede Kiosk. Med et højt Udraab af Forbauselse blev hun staaende, og hengav sig derpaa maalløs til Beskuelsen af det mærkværdige Maleri. Endelig brød hun Tausheden og yttrede for Ammen: — Ak, for denne Drøms Skyld har jeg dadlet og hadet Mændene! — Hist seer jeg jo den af mig fordømte Due-han i Kløerne paa en Glente! —

Ammen lod, som om hun ikke tog sig denne Prindsessens Yttring videre til Hjerte; men da de senere igjen vandrede omkring i Haven, gav hun Taj-el-Moluk at forstaa, at han skulde komme frem af sit Skjul og vise sig under Kioskens Vinduer. Igjennem disse fik Prindsessen Øje paa ham, og blev strax indtagen af ham. Overrasket spurgte hun Ammen, hvad det var for en smuk Yngling. Den Gamle svarede hende: — Det veed jeg ikke; men en Kongesøn maa det visselig være, saa herlig og skjøn optræder han. —

Taj-el-Moluks Skjønhed havde pludselig løst den Trolddom, hvoraf hidtil Prindsessens Hjerte havde været behersket. Hun vedblev at rose den unge Mand for sin Amme, der imidlertid ved Tegn gav Taj-el-Moluk tilkjende, at han nu skulde forføje sig hjem. Ynglingen adlød øjeblikkelig og tog Afsked med Opsynsmanden; men i hans Indre luede Attraaens Glød, og han adlød kun den Gamle, fordi han troede det nødvendigt for det lykkelige Udfald af hendes Plan.

Men ogsaa Dunya var ude af sig selv, og bønfaldt tilsidst indstændig sin Amme, dog at hjælpe hende til et

nøjere Bekjendtskab med den smukke Yngling; ja, hun lovede hende derfor endogsaa en Belønning af tusinde Guldstykker, samt en Klædning, der var ligesaa meget værd. Matronen ihukom Tøffelslagene og gjorde sig ikke saa lidt kostbar; tilsidst lovede hun dog at gjøre sit Bedste. Derpaa gik hun hen til Taj-el-Moluk, meldte ham det heldige Udfald af sine Rænker, og lovede, næste Dag at føre ham til Dunya. Prindsen belønnede hende strax med tusinde Guldstykker og en Klædning af samme Værdi. Da nu ogsaa denne Forretning var løben saa heldig af, vendte Matronen tilbage til sin utaalmodige Herskerinde og meldte hende, at hun lykkelig havde opsporet den unge Mand og imorgen vilde føre ham til hende. Den henrykte Prindsesse tildeelte hende strax den forud lovede meget betydelige Gave.

Dagen efter gik den snu Amme hen til Taj-el-Moluk, forklædte ham som Pige, idet hun underrettede ham om Alt, hvad han havde at iagttage, og lærte ham, hvorledes han skulde opføre sig, og bød ham endelig følge efter sig til Paladset. Først kom de igjennem syv Porte, derpaa igjennem ligesaa mange Forværelser. Men førend de havde naaet det syvende, opmuntrede hun ham til at vise sig rigtig frejdig og ikke at dvæle, saasnart det hed: — Fremad, Slavinde! — Saa vilde han komme ind i en Sal med syv Døre paa venstre Haand, af hvilke den sjette vilde føre ham til Prindsesse Dunya. — Da de traadte ind i det sidste Forværelse, bleve de standsede af Obersten for Gildingerne, som spurgte Ammen, hvad det var for en Slavinde, der fulgte hende i Hælene. Matronen svarede, at hun skulde fremstilles for Prindsesse Dunya. Dog Obersten erklærede, at her kom Ingen igjennem uden rigtig at være følt paa Tænderne af ham, hvilket

var Kongens udtrykkelige Ordre. Men da blev Ammen bister; hun skjældte og truede med Prindsessens frygtelige Vrede, og tilraabte endelig Taj-el-Moluk, idet hun raskt skred videre: — Fremad, Slavinde! Prindsesse Dunya venter! — Taj-el-Moluk skred paa dette Kommandoord raskt forbi Obersten for Gildingerne, fandt uden Vanskelighed den sjette Dør, lukkede den op, og blev af Prindsesse Dunya modtagen med aabne Arme. Snart efter indfandt sig ogsaa Ammen, og var ikke forlegen for et Paaskud til at bortfjerne de tilstedeværende Slavinder.

Saaledes vare de Elskende alene med hinanden, og tilbragte Dag og Nat i uskyldig Nærhed indenfor de samme fire Vægge. Men næste Morgen lukkede Dunya Ammen og Taj-el-Moluk inde, og begav sig til et andet Værelse, hvor hun tilbragte Tiden med sine Slavinder, som sædvanlig. Ved Aftenstide afskedigede hun disse, saa tidlig, hun kunde, og skyndte atter tilbage til sin Elskede for at tilbringe Natten med ham. Paa denne Maade forløb en Maaned, uden at Man mærkede, hvor Tiden blev af.

Imidlertid vakte Taj-el-Moluks Udeblivelse daglig større Bekymring hos Vizieren og Asys; da de længe forgjæves havde ventet at høre Noget fra ham, ansaae de det tilsidst for klogest, i al Hast at vende tilbage til Kong Solyman og underrette ham om Alt, hvad der var foregaaet. Under slige Omstændigheder betænkte Kong Solyman sig ikke længe, men opbød hele sin Hærstyrke for at fordre sin dyrebare Søn tilbage. Han lod sine Telte opslaa udenfor Hovedstaden, og drog endelig i Marken med en Hær, som bedækkede Jorden, saavidt et Øje kunde række.

Taj-el-Moluk og Dunya havde imidlertid i

sorgløs Glæde henlevet syv lykkelige Maaneder. Men Prindsen havde dog en Følelse af, at Sagen endda ikke var saa ganske klar, og betroede endelig sin Elskede, at han dog endnu ikke saae alle sit Hjertes Ønsker opfyldte. Med det Samme underrettede han hende om sin sande Stand, og med Fryd bleve de enige i, at han ufortøvet skulde vende tilbage til sin Fader og lade denne endnu en Gang bejle til Dunyas Haand for Taj-el-Moluk.

Men den lunefulde Skjæbne magede det saaledes, at de Natten før Udførelsen af deres Plan faldt i en saa haard Søvn, at de slumrede endnu højt op paa Dagen. Kong Shahseman, Dunyas Fader, sendte netop paa samme Tid Obersten for Gildingerne til sin Datter med et kosteligt Smykke; forundret fandt Sendebudet hendes Dør endnu tillaaset. Ammen vaagnede rigtignok ved den Larm, han gjorde, og raabte, at hun vilde hente Nøglen, men tog Flugten af Frygt for Taj-el-Moluks Opdagelse. Gildingernes Oberst sluttede med Grund af hendes Flugt, at der var Ugler i Mosen; øjeblikkelig lod han Døren sprænge, og — fandt Prindsessen selvanden i Sovekabinettet. Dunya var vaagnet og vilde tysse paa ham; men Obersten vilde ikke høre Noget om at lade sig bestikke og holde Munden. Han løb lige tilbage til Kongen og fortalte ham Alt, hvad han havde seet og erfaret. Shahseman kom i den højeste Vrede; han befalede, at de begge skulde føres for ham, udskjældte sin Datter, og havde med egen Haand myrdet Taj-el-Moluk, hvis Dunya ikke havde hindret ham deri. Da lod han denne bringe tilbage til hendes Værelser, og gav sig til at forhøre Taj-el-Moluk alene. Efter nogen Betænkning gav Prindsen sig tilkjende og erklærede, at han

var Kong Solymans Søn. Kongen vilde da lade ham indespærre, indtil det havde udviist sig, om hans Tale var Sandhed eller Løgn; men hans Vizierer trængte ind paa ham, at han uden videre skulde lade den frække Forbryder henrette, og ikke lade sig røre af Taj-el-Moluks Trusel, at hans Faders Hær grusomt vilde hævne hans Død.

Prindsen blev altsaa overgiven i Skarpretterens Hænder, og allerede hævede denne Sværdet for at afhugge hans Hoved, da der fra det Fjerne lod sig høre Skrig og Vaabenlarm, hvorved Kjøbmændene hastig begyndte at lukke deres Butiker. Kongen lod holde inde med Henrettelsen, indtil han havde faaet at vide, hvad denne Larm skulde betyde. Snart indløb et Bud, der meldte, at en uhyre Hær nærmede sig Hovedstaden, og ikke længe efter indtraf Kong Solymans Gesandter, hvoriblandt ogsaa Vizieren, som havde ledsaget Prindsen paa hans eventyrlige Udflugt til Kamferøerne.

Vizieren hilste Shahseman, sagde, af hvem han var hidsendt, og at han fordrede Kong Solymans Søn udleveret, men truede tillige med Rigets fuldkomne Ødelæggelse, hvis der var tilføjet hans Konges Søn mindste Ondt. Bekymret hørte Shahseman paa ham, og tilraabte derpaa sine Vizierer: — Vee Eder! Iler og fører paa Øieblikket Ynglingen hid! —

Men saasnart Vizieren og hans Ledsagere saae Taj-el-Moluk under Skarpretterens Hænder, styrtede de frem, sønderbrøde hans Baand og kysfede hans Hænder og Fødder. Da først oplod Taj-el-Moluk atter sine fast tillukkede Øine, gjenkjendte sine Venner, og tabte Bevidstheden af Glæde over sin uventede Redning. Kong Shahseman traadte i egen høje Person til, bad Taj-

el-Moluk om Forlädelse, og lovede Vizieren en Sum Penge, naar han for Kong Solyman vilde fortie, hvorledes han havde fundet Taj-el-Moluk. Men denne spurgte først, om der var blevet tilføjet Prindsessen noget Ondt, og, da han var bleven beroliget i denne Henseende, bad han Kongen om at være aldeles ubekymret, eftersom han ærede ham som en Fader. Da lod Shahseman ham af sit Riges Store føre i Bad, og sendte ham de prægtigste Klæder.

Medens Prindsen var i Badet, begav Kongen sig til sin Datter, som han fandt i Begreb med at dø en frivillig Død, efterdi hun ikke vilde overleve sin elskede Taj-el-Moluk. Han bragte hende naturligviis let paa andre Tanker, da Alt nu havde føjet sig ganske anderledes, og snart førte han de Elskende i hinandens Arme. Da Sagen var kommen saa vidt, bød han Kong Solymans Gesandter vende tilbage til deres Herre og melde ham, at hans Søn befandt sig vel og følte sig lykkelig. Han udstædte endvidere Befaling til, at der skulde bringes Levnetsmidler og Penge ud i Lejren, og sendte hundrede Heste og hundrede Dromedarer, samt hundrede hvide og hundrede sorte Slaver og ligesaa mange hvide og sorte Slavinder som en Foræring til Kong Solyman. Endelig begav han sig selv ud af Staden tilligemed sine fornemste Hoffolk, for at gaa ham imøde.

Saasnart Kong Solyman hørte, at Landets Hersker med sit Hof nærmede sig, lavede han sig til at tage imod sine fornemme Gjæster. Gjennem sin Vizier og Asys havde han allerede modtaget Budskabet om sin Søns Velbefindende, og han prisede Allah, at han havde holdt sin Haand over ham. Han traadte Kong Shahseman nogle Skridt imøde, omarmede ham, lod ham tage

Sæde ved sin Side, underholdt sig med ham og spiste i hans Selskab. Snart efter kom ogsaa Taj-el-Moluk i sine prægtige Klæder; saasnart hans Fader saae ham, rejste han sig, kyssede og omfavnede ham. Efterat Kong Solyman derpaa en Stund havde underholdt sig med ham, tog han saaledes tilorde: — Det er nu min Villie, for Vidner at slutte Ægteskabskontrakten imellem min Søn og din Datter. — Shahseman svarede hertil aleneste: — Jeg hører og adlyder. — Da bleve Kadi og Vidner hentede, og Ægteskabskontrakten blev affattet i bedste Form, over hvilken Begivenhed en levende Glæde udbredte sig i hele Høren. Nu kaldte Taj-el-Moluk sig iminde, at han burde belønne den vakkre Asys; han blev afskediget med hundrede Kameelladninger af de kostbareste Varer, og vendte tilbage til sin Moder. Hun havde allerede længe begrædt ham som død; med en ubeskrivelig Fryd sluttede hun ham atter i sine Arme.

Taj-el-Moluk og Dunya bleve efter Brylluppet af Kong Shahseman paa den mest glimrende Maade udstyrede med Alt, hvad de havde nødigt til Hjemrejsen i Kong Solymans Selskab; selv ledsagede Shahseman dem tre Dagsrejser frem paa Vejen, indtil Kong Solyman besvor ham at vende om igjen. Da det anseelige Bryllupstog var skredet over Fædrelandets Grændser og nærmede sig Hovedstaden, fandt de denne herlig smykket og fuld af Glæde. Men denne Glæde naaede sit Højeste, da Kong Solyman besteg sin Trone, bød Taj-el-Moluk sætte sig ved Siden af ham, og derpaa uddeelte gavmilde Foræringer og lod alle Fængsler aabne. I Hjemmet blev det høje Pars Brylupsfest atter festligholdt en heel Maaned igjennem, og

Alt varslede den skjønneste Fremtid. Og disse Varsler bedroge heller ikke; i den herligste Enighed og en uforstyrret Lykke henlevede Fyrsteparret sin Tid indtil deres Dages af Skjæbnen forudbestemte Ende.

Barmhjertighed

og

Nidsyge.

En retskaffen, men af Skjæbnen forfulgt Mand ved Navn Abu-Nyut besluttede at forlade sit Fædreland for andetsteds at søge en bedre Lod. Han tog hele sin kun i een Sherif bestaaende Formue med, og begav sig paa Vejen. Han var endnu ikke kommen synderlig langt frem, da der sluttede sig en Mand til ham og knyttede en Samtale, hvoraf han erfarede, at den Fremmedes Navn var Abu-Nyutyn. De besluttede da at staa Last og Brast med hinanden, sloge deres Pjalter sammen, og Abu-Nyut blev bestemt til at være Kassemester. Men Abu-Nyutyn besad det Tidobbelte af hvad Abu-Nyut ejede, nemlig hele ti Sherifer.

Efter nogle Dages Vandring naaede de en By, ved hvis Port de bleve anraabte af en Tigger paa følgende Maade. — Giver mig en Almisse, og I skulle rigelig blive velsignede derfor! — Da tog Abu-Nyut en Sherif frem og gav ham. Men hans Ledsager, der ansaae dette for Ødselhed, viste sig hermed utilfreds og forlangte sine Penge tilbage. Da han havde faaet dem, forlod han den arme Abu-Nyut, der nu stod aldeles hjælpeløs.

tilbage. Men i Tillid til Forsynet gik han ind i en Moskee for at forrette sin Andagt, i det Haab, at han der skulde træffe paa En eller Anden, som vilde komme ham tilhjælp i hans Nød; men han fandt Ingen.

En heel Dag og den følgende Nat forblev han i Moskeen; men Ingen rakte ham nogen Almisse. Da stjal han sig, piint af Sulten, bort i Aftenskumringen og vaklede igjennem Gaderne. En Slave traadte just ud af et Huus og rystede Levningerne af et Maaltid af Dugen ud paa Gaden. I en Hast sankede han dem op, krøb sammen i en Krog og gav sig begjærlig til at gnave Benene; da han var færdig dermed, hævede han Øjnene imod Himlen og takkede Gud for det tarvelige Maaltid.

Men Slaven havde iagttaget ham; rørt over hans Elendighed og Fromhed fortalte han sin Herre, hvad der var passeret, og denne, en af Hjertet gudsfrygtig Mand, sendte ham ud til den Nødlidende med ti Sherifer.

Men Slaven, saa godhjertet han end var, kunde dog ikke overtale sig til at give dem alle ti fra sig, og beholdt den ene Sherif tilbage. Da Abu-Nyut havde talt Pengene, yttrede han, at han efter Skriftens Udsagn skulde have havt ti Sherifer igjen for den ene, han havde givet Tiggeren ved Byporten. Dette hørte Husets Herre. Han kaldte ham ind til sig, lod ham tage Plads ved sin Side og bad ham fortælle sin Historie. Dette gjorde Abu-Nyut, og hans Velgjører, en riig og from Kjøbmand, fandt saa meget Behag i hans Væsen og Tale, at han tilbød ham en Bolig i sit Huus.

Neppe havde Abu-Nyut opholdt sig nogle Dage hos sin venlige Vært, da den Tid var forhaanden, til hvilken Skriften især henlægger Barmhjertighedens Ud-

øvelse med indskjærpende Bud. Den i Opfyldelsen af sine religiøse Pligter i højeste Grad samvittighedsfulde Kjøbmand beregnede da sin Formue, og forærede sin Gjæst en Tiendedeel deraf, i Forbindelse med det Raad, at han skulde aabne en Butik og forsøge sin Lykke i Handelen. Abu-Nyut fulgte hans Anviisning, og var efter nogle Aars Forløb en baade anseet og velhavende Kjøbmand i Staden.

Da han en Dag sad i sin Butik, fik han paa Gaden Øje paa sin gamle Rejsekammerat, Abu-Nyutyn, der udtæret og pjaltet med klynkende Stemme anraabte de Forbigaaende om en Almisse. Abu-Nyut følte strax sit Hjerte brænde i sig og lod en Slave kalde Tiggeren ind fra Gaden. Han bød ham sætte sig, og lod bringe Forfriskninger; dernæst bad han ham slaa sig til Rattero i hans Huus. Men han lod det ikke blive herved. Da han om Aftenen havde lukket sin Butik, tog han ham med sig hjem, lod ham berede et varmt Bad og forærede ham en prægtig Klædning til at iføre sig efter Badet. Efterat de derpaa havde spist tilaften sammen, talte de med hinanden om forskjellige Gjenstande. Endelig spurgte Abu-Nyut: — Har Du da saa ganske glemt mig, min Broder? — Ved Allah, min kjærlige Vært, — svarede Abu-Nyutyn: — jeg erindrer ikke at have seet Dig før; siig mig, Hvo Du er! — Jeg er Abu-Nyut, engang din Rejsefælle. — svarede Abu-Nyut: — Jeg har forandret mig meget; men i Hjertet er jeg dog endnu den Samme som forhen. Jeg har ingenlunde glemt vor tidligere Forbindelse; Halvdelen af min Formue er din! —

Endnu samme Aften beregnede Abu-Nyut sin Formue, og gav sin fordums Kammerat den ene Halv-

deel. Denne lejede og udstyrede strax en Butik, og begyndte at gjøre gode Forretninger. En Tidlang levede de to Venner rolig og lykkelig med hinanden, indtil Abu-Nyutyn, der havde Uro i Kroppen, opfordrede sin Ven til med ham at forlade deres hidtilværende Opholdssted og nogen Tid rejse om til Nytte og Fornøjelse. — Kjære Ven, — indvendte Abu-Nyut: — hvorfor skulle vi rejse? Befinde vi os ikke vel her? — Men disse Indvendinger gjorde intet Indtryk paa Abu-Nyutyn; han plagede sin Ven saa længe, indtil denne gav efter. Da der just der paa Stedet gjorde sig en Karavane rejsefærdig, læssede de en betydelig Mængde kostbare Varer paa Kameler og Muuldyr, og droge til Mussul.

Efter ti Dages Vandring lejrede de sig en Aften ved en dyb Brønd. Den følgende Morgen lod Abu-Nyut sig ifølge fri Tilskyndelse hisse ned i Brønden for at fylde Karavanens Vandsække, uden i mindste Maade at ane, hvad der forestod ham. Thi hans utaknemlige Ven, som misundte ham hans Lykke og begjærede hans Rigdom, skjar tilsidst Rebet over, lod Lastdyrene tilpakke, og fortsatte rolig sin Rejse, overladende Abu-Nyut til hans Skjæbne.

Hele Dagen forblev Abu-Nyut uden Spise i Brønden, men haabede dog, fuld af Hengivelse i Guds Villie, paa sin Befrielse. Men midt om Natten hørte han to onde Aander underholde sig med hinanden. — Nu er jeg fuldkommen lykkelig; — sagde den ene: — Prindsessen af Mussul er besat af mig, og Ingen kan drive mig ud af hende, med mindre han en Fredag under Gudstjenesten i den store Moskee stænker et Afkog af Malurt under hendes Fødder; det vil Ingen let falde paa. — Den anden onde Aand sagde: — Jeg har gjemt en Skat af Guld

og Juveler i Bjerget ved Musful; dens Værdi er uberegnelig stor. Denne Skat lader sig kun derved hæve, at Man slagter en hvid Hane paa Bjerget og befugter Jorden med dens Blod; det skal heller Ingen let falde paa. — Efter denne Samtale fløj Aanderne bort.

Abu-Nyut havde imidlertid ikke tabt noget Ord af deres Underholdning. Næste Morgen blev han lykkelig frelst af en Karavane, som var i Trang for Vand. Paa Spørgsmaalet om, hvorledes han var kommen ned i Brønden, gav han, for ikke at lade sin utaknemlige Kammerats Forræderi rygtes videre, den Forklaring, at han var falden isøvn paa Kanten af Cisternen, styrtet derned, og sandsynligviis ikke bleven savnet af sine videre dragende Ledsagere. Da Man havde styrket ham med Spise og Drikke, bad han sine Velgjørere om Tilladelse til at rejse i deres Følge med til Musful; disse ikke alene tilstode ham hans Begjæring, men forsynede ham ogsaa med alt Fornødent.

Ved sit Indtog i Staden saae Abu-Nyut hele Befolkningen i Bevægelse, og hørte, at der skulde en Læge henrettes, som forgjæves havde forsøgt paa at uddrive en ond Aand, af hvilken Landets Prindsesse var besat. Allerede havde flere Andre havt den samme Skjæbne, som forgjæves havde forsøgt deres Dygtighed paa Prindsessen. Strax ilede Abu-Nyut til Paladset, kastede sig ned for Sultanen og tilbød sig at uddrive den onde Aand, naar Man til Løn vilde love ham den arme Læges Benaadelse. Hermed var Sultanen vel tilfreds, men erklærede tillige, at, hvis Forsøget mislykkedes, skulde baade han og den anden Læge miste Livet som jammerlige Stympere i deres Kunst. Abu-Nyut bestemte den følgende Fredag til at aflægge Prøve paa sin Dygtighed. Den

ulykkelige Læge, over hvis Nakke Sværdet allerede havde svævet, blev ført tilbage til Paladset, hvor Abu-Nyut allerede havde faaet et Værelse anviist, for tilligemed denne at holdes i streng Forvaring. Imidlertid udgik der over hele Byen Befaling til strengt at festligholde den næstkommende Fredag.

Da Fredagen endelig var kommen, og hele Staden var samlet til Bøn i den store Moskee, tilberedte Abu-Nyut det af Aanden selv anbefalede Malurt-Afkog. Han blev ført ind i Prindsessens Værelse, hvor hun laa udstrakt uden Følelse og Besindelse. Men neppe havde han stænket sin Decoct under hendes Fødder, førend der blev hørt et hvinende Skrig tæt ved hende. Ligesom opvaagnende af en Drøm rejste Prindsessen sig ivejret, kaldte paa sine Slavinder, og lod sig af dem hjælpe med at staa op og at blive paaklædt. Ved Efterretningen om Prindsessens Helbredelse indfandt Kongen sig for at overbevise sig derom med egne Øjne. Hans Fryd kjendte ingen Lige; han foranstaltede offentlige Glædesfester, lod uddele Penge til de Fattige, lod den fangne Læge sætte i Frihed med rige Gaver, og opfordrede endelig Abu-Nyut til selv at vælge sig en Belønning.

Abu-Nyut, hvem Prindsessens Yndigheder ganske havde fortryllet, forlangte hendes Haand. Sultanen raadførte sig strax om dette Anliggende med sine Vizierer, som eenstemmig tilraadte ham at opsætte Svaret til den følgende Dag, da Sagen maatte modent overlægges. Men saasnart Abu-Nyut havde bortfjernet sig, toge Vizirerne ganske Bladet fra Munden og meente, at Prindsessens Gemal dog i det Mindste maatte besidde en stor Formue; havde end Abu-Nyut uddrevet den onde Aand af Prindsessen, var han dog ikke værdig til at hjemføre

hende som Brud, med mindre han standsmæssig kunde ernære hende. Derfor raadede de ham til at udsøge en heel Deel af sine kostbareste Ædelstene, vise Abu-Nyut dem og forlange Juveler af en tilsvarende Værdi til Prindsessens Morgengave. Kun under Betingelse af at han opfyldte dette Forlangende kunde han vorde Kongens Svigerson; formaaede han ikke at opfylde det, maatte han være betænkt paa at udbede sig en anden Belønning. —

Da nu Abu-Nyut den følgende Morgen iudfandt sig ved Hoffet, viste Kongen ham sine skjønneste Ædelstene og meddeelte ham sin udelukkende Betingelse for Ægteskabet. Til Kongens store Forbauselse betragtede Abu-Nyut Ædelstenene med fuldkommen Ligegyldighed, og forsikkrede ham, at han den følgende Dag vilde tilvejebringe et tidobbelt saa stort Antal Ædelstene af langt betydeligere Størrelse og skjønnere Glands. Hoffet gav sig til at lee over dette tilsyneladende Praleri; thi det var en vel bekjendt Sag, at ingen Fyrste ejede kostbarere Ædelstene end Sultanen af Mussul.

Abu-Nyut anbefalede sig hos Sultanen, gik hen paa Hønsetorvet, kjøbte der en hvid, aldeles pletfri Hane, og gjemte den hjemme hos sig indtil Solens Nedgang. Da ilte han med den ud til det af Aanden beskrevne Bjerg. Neppe havde han her skjaaret Hovedet af Hanen, og Blodet var begyndt at flyde, førend Jorden gav sig til at bæve, og der i Bjerget opstod en Aabning, gjennem hvilken han til sin Henrykkelse opdagede en saadan Mængde Ædelstene af alle Arter, at deres Glands ikke var til at beskrive. Øjeblikkelig vendte han tilbage til Staden og hentede ti Kameler, af hvilke enhver bar tvende Kurve; paa disse læssede han sine Skatte og bragte dem ubemær-

ket i Sikkerhed i sin Bolig. Da Skatten var hævet, kastede han atter Hullet til.

Om Morgenen indfandt Abu-Nyut sig med sine Kameler i Paladset, forføjede sig ind i Divanets Gaard, hvor Sultanen ventede paa ham, og tilraabte ham: — Deres Højhed behage at stige et Øjeblik herned for at prøve Prindsessens Morgengave! — Sultanen nærmede sig Kamelerne, undersøgte Kurvene, og følte sig højlig forbauset over deres kostbare Indhold. — Ved Allah, — udraabte han: — selv om alle Fyrsters Skatte paa hele Jorden bleve lagte sammen, vilde de dog kun lidet forslaa imod hvad her forefindes! —

Saasnart Sultanen var kommen sig af sin Overraskelse, raadførte han sig atter med sine Vizierer om, hvad han skulde gjøre. Alle vare enige i at anbefale den forbausende rige Abu-Nyut til hans Svigersøn. Brylluet blev altsaa foranstaltet, og Abu-Nyut vidste at tee sig saa vel i sin nye Stand, at Sultanen overgav ham den offentlige Audients til Afgjørelsen af alle Processer i højeste Instants, som tre Gange ugentlig plejede at gives af Monarken i egen ufejlbare Person.

Da Abu-Nyut engang paa et af sine Landsteder gav denne Audients, bemærkede han en Mand af et sørgmodigt Udtryk og i slette Klæder, som udraabte: — O I sande Troende, I medlidende Sjæle, hjælper dog en Ulykkelig! — Abu-Nyut lod Tiggeren føre for sig og gjenkjendte i ham øjeblikkelig sin forræderiske Stalbroder, som havde ladet ham blive tilbage i Brønden. Uden at forraade sig lod han Tiggeren bringe i et varmt Bad; efter Badet blev han prægtig paaklædt og ført tilbage til Divanet. Her tog Abu-Nyut ham ind med sig i et særeget Værelse og spurgte ham: — Kjender Du mig ikke

gamle Ven? — — Nej, ved Allah! — svarede den Anden. — Viid da, — tog hiin atter Ordet: — at jeg er Abu-Nyut, din Velgjører og Rejsekammerad, som Du saa forræderisk fordømte til at omkomme i Brønden. — Herpaa fortalte han ham Alt, hvad der var mødt ham, og forsikkrede ham tilsidst, at han var saa langt fra at nære Hævntanker, at han meget mere betragtede hans Opførsel imod ham som en gunstig Skjæbnebestemmelse; thi netop herved havde han opnaaet sin nuværende Rang og Rigdom, hvilken sidste han strax var villig til at dele med ham. Men Abu-Nyutyns Misundelse var ubetvingelig; istedetfor at takke den ædle Abu-Nyut med Skam og Anger i Hjertet, udraabte han: — Da Brønden har hjulpet Dig saa godt frem, hvorfor skulde den da ikke ogsaa hjælpe mig? — Og derpaa rejste han sig hastig og styrtede bort uden at tage Afsked fra Abu-Nyut, der imidlertid ogsaa lod denne hans raa Opførsel upaaagtet gaa hen.

Øjeblikkelig ilede Abu-Nyutyn tilbage til Brønden, nedlod sig deri ved et Reeb, tog Plads, og ventede længselsfuldt paa de to onde Aanders Ankomst. Disse kom virkelig ogsaa henimod Midnat flyvende, toge Plads paa Randen af Brønden og gave sig til at udveksle deres Eventyr. — Siden vi sidste Gang saaes, — sagde den ene: — er det kun gaaet mig ilde; en listig Muselmand har udfundet Hemmeligheden ved at drive mig ud, og har ægtet min Prindsesse. Til al Ulykke kan jeg ikke engang hævne mig; thi han staaer under Beskyttelse af en til Lydighed imod Allah omvendt Aand. — Og jeg — tog den anden Aand Ordet: — jeg er ikke bedre faren; thi den samme Muselmand, der har ægtet din Prindsesse, har ogsaa hævet min Skat, og han holder fast paa

den, uagtet alle de Anſtrengelſer, ſom jeg gjør for at faae den igjen. — Men vi ville ogſaa ſtrax tilkaſte denne afſkyelige Brønd, der visſelig er Skyld i al vor Ulykke. —

Som ſagt, ſaa gjort! — De nedſtyrtende Stene knuſte den i ſin Misundelſe uforbederlige Abu-Nyu-tyn.

Da Abu-Nyut nogen Tid forgjæves havde ventet ſin forrige Stalbroders Gjenkomſt, begav han ſig ud til Brønden. Da han fandt denne tilkaſtet, lod han den opgrave; Fundet af det afſjælede Legeme overbeviſte ham ſnart om, at den Elendiges egen Ondſkab havde foranlediget hans Undergang. Da udraabte han af ſit inderſte Hjerte: — Kun hos den Almægtige er Hjælp; han bevare os for Misundelſe, en Laſt, der alene ſkader den, ſom nærer den! —

Et Eventyr i Ørkenen.

Der levede engang i Arabien en riig Emir, som i en søvnløs Nat forgjæves søgte et Middel til at banlyse de sørgelige Tanker, som kvalte ham. Endelig faldt det ham ind at hidkalde en af sine Hofmænd, en opvakt og munter Person, og han sagde til ham: — Jeg er i denne Nat saa urolig; fortæl mig dog Noget, som kan adsprede mine mørke Tanker! — Hofmanden svarede: — Du har blot at befale! Jeg vil fortælle Dig et Eventyr fra min tidlige Ungdom. —

Jeg var i min første Ynglingsalder bleven forelsket i en meget smuk arabisk Pige, som levede hos sine en arabisk Stamme i Ørkenen tilhørende Frænder. En Dag følte jeg med Hensyn til min Elskede en saa heftig Beklemmelse, at Intet formaaede at berolige mig uden et Besøg hos Gjenstanden for alle mine Attraaer. Men da jeg naaede Stedet, hvor hun tidligere havde opholdt sig, fandt jeg hverken hende selv eller hendes Slægtninge. Jeg forespurgte mig hos adskillige Rejsende, og erfarede, at hendes Stamme havde brudt sin Lejr op af Mangel paa Græs til Kvæget og var dragen videre.

Jeg dvælede nogen Tid paa det forladte Sted, i det Haab, at min Elskede kunde vende tilbage eller maaskee kunde have efterladt mig et eller andet Tegn; men ende-

lig drev min Længsel mig videre for at opsøge hende. Rigtignok mørknede det allerede; men alligevel sadlede jeg min Kameel, omgjordede mig med min Sabel, og reed fremad. Natten faldt hastig paa; min Kameel snublede idelig, og fra alle Kanter gjenlød Hylet af de vilde Dyr. Ængstelig slog mit Hjerte, og uafladelig bad jeg til den Almægtige, Beskjærmeren i al Nød. Endelig fængslede Søvnen mine Sandser, og jeg kom bort fra Vejen, som jeg vilde forfølge. Pludselig vaagnede jeg, ramt i Hovedet af en Trægreen. Da jeg var kommen til Besindelse efter den foraarsagede Smerte og Forvirring, saae jeg Træer og en blomstersmykket Eng, hvorigjennem der løb en spejlklar Bæk; jeg hørte Fugle, som sang i de yndigste Melodier. Ligesom fortryllet steg jeg af Kamelen, der ikke længer kunde bane sig Vej igjennem det tætte Krat, kastede Tøjlen over Armen og førte mit Dyr med Møje ud af det ligesom sammenflettede Buskværk, indtil jeg naaede en aaben Plads, hvor jeg igjen besteg det. Men ikke vidste jeg, hvorhen jeg skulde vende mig; jeg kunde ikke Andet end give mig i Forsynets Haand. Saaledes befandt jeg mig snart igjen midt ude i Ørkenen. Jeg kastede mit Blik ud over den endeløse Sandflade; i det Fjerne troede jeg at see en Røg stige op imod Himlen. Jeg ansporede min Kameel, og naaede endelig efter et langt Ridt et Baal, i Nærheden af hvilket der fandtes opslaget et prægtigt Telt. Udenfor Indgangen var der plantet et Banner, omgivet af Spyd og af Heste, som vare bundne til Pæle ved Forbenene; trindt omkring græssede talrige Kameler. Da tænkte jeg ved mig selv: — Hvad betyder dog dette smukke Telt paa denne øde Slette? — Jeg nærmede mig sammes Indgang og udraabte: — Allah være dem naadig, som bebo dette Telt! —

Strax traadte en Yngling ud, som vel kunde være nitten Aar gammel. Han var yndefuld som den opgaaende Maane; Tapperhed og Velvillie straalede fra hans Aasyn. Han gjengjældte min Hilsen og sagde: — Broder Araber, sandsynligviis har Du forfejlet din Vej? — Jeg svarede ham: — Ja, viis mig den, og Gud lønne Dig derfor! — Min Bolig er for Øjeblikket i denne vilde Ørken; — sagde han: — men Natten har sine Rædsler, min Broder, og, hvis Du rejste videre, kunde de vilde Dyr sønderrive Dig. Bliv hos mig og hvil Dig ud! Saasnart det dages, skal jeg ledsage Dig paa rette Vej. —

Jeg steg af; han bandt min Kameel fast, og gav den Vand og Foder. Derpaa fjernede han sig, men vendte snart igjen tilbage med et Faar, som han slagtede, flaaede og sønderskjar i Stykker; den bedste Deel ristede han over Ilden og indbød mig endelig til Maaltidet.

Men jeg havde bemærket, at min Vært under sin gjæstevenlige Syssel af og til havde slaaet sig for Brystet og fældet Taarer; deraf formodede jeg, at ogsaa han var forelsket og befandt sig paa Vandring ligesom jeg selv. Min Nysgjerrighed var vakt; men jeg tænkte ved mig selv: — Du er hans Gjæst; kun lidet vilde det sømme sig at kvæle ham med Spørgsmaal, — og jeg styrede mig.

Da jeg var mæt, rejste Ynglingen sig, gik ind i Teltet og hentede en Kande og et Bækken, et kosteligt Klæde og en Flaske med Rosenvand. Jeg studsede ved saamegen Artighed og tænkte ved mig selv: — Hvor forunderligt, at finde slig en fiin Levemaade i denne Ørken! — Vi forrettede vore Afvaskninger, og talte derpaa sammen om allehaande Gjenstande. Endelig gik min

venlige Vært atter ind i Teltet, hentede et Stykke rødt Silkedamask, deelte det imellem os og sagde: — Broder Araber, gak nu ind i mit Telt og opsøg Dig en Hvileplads! Du maa være træt af de Møjsommeligheder, som Du har udholdt. —

Jeg gik ind i Teltet og fandt i en af sammes Afdelinger en Madratse af grønt Damask, paa hvilken jeg, efter at have trukket min Overklædning af, kastede mig ned og fandt en Søvn saa sød som aldrig nogensinde forhen. Men ud paa Natten vaagnede jeg, og gav mig da til at tænke over min gjæstfri Vært, uden dog at finde nogen Klarhed, da en blid Hvisken naaede mit Øre. Jeg løftede Teltets Flig og saae en vidunderlig dejlig Kvinde, der sad ved Siden af Teltets Herre. Begge klagede de over Kjærlighedens og Skilsmissens Kvaler, og over de Hindringer, som gjorde dem hyppige Sammenkomster umulige. Da tænkte jeg ved mig selv: — Denne Yngling lever her ganske alene; thi jeg har ikke seet noget andet Telt i Nærheden; sandsynligviis er denne Kvinde en Datter af en eller anden god Aand, som har forelsket sig i ham, og for hvis Skyld han har banlyst sig selv til denne Ørken. — Jeg lod atter Teltfligen falde, drog Tæppet over mig, og faldt atter isøvn.

Ved Daggryet vaagnede jeg, klædte mig paa, og sagde til Ynglingen, som allerede var opstaaet: — Broder Araber, hvis Du nu vilde føre mig paa Vejen, vilde jeg være Dig fuldkommen forpligtet. — Venlig svarede han: — Hvis det ikke mishager Dig, saa forbliv tre Dage hos mig som min Gjæst! — Jeg formaaede ikke at afslaa hans Bøn. Paa den tredie Dag dristede jeg mig til at spørge om hans og hans Families Navn, hvorved jeg erfarede, at han hørte til Stammen Assra

og var min kjødelige Farbroders Søn. — O, min Fætter, — udraabte jeg: — hvorfor har Du, fjernt fra dine Slægtninge, søgt Ørkenens Ensomhed? —

Ved dette Spørgsmaal styrtede Taarerne frem af hans Øine, og han sagde: — Ak, min Fætter, jeg elskede med Lidenskab mit Søskendebarn og forlangte hende til min Gemalinde; men Man nægtede mig hende og gav hende til en Anden af vor Stamme, som er rigere end jeg. Da greb Fortvivlelsen mig; jeg forlod Slægtninger, Venner og Vaabenbrødre, og drog mig tilbage i denne Ørkens Ensomhed. —

Jeg spurgte ham videre, hvor hans Elskede og hans lykkelige Medbejler boede. Han svarede: — I Nærheden af hiint Bjerg med den spidse Top. Saa ofte som der gives Lejlighed for hende, vover hun sig i Skjul af Nattens Mørke hid til mit Telt, hvor vi da i Smerte nyde hinandens Selskab; thi, troe mig, Broder, vor Kjærlighed er from og uskyldig! — Derfor lever og boer jeg her, som Du seer; og, naar hun besøger mig, henrinde Timerne rige paa Salighed. Saaledes aande vi tilsammen i taalmodig Forventning af, at Allah skal opfylde sin Forudbestemmelse, og enten belønne vor Bestandighed i Livet eller skjænke os den samme Grav i Døden. —

Da jeg havde hørt denne Fortælling tilende, følte jeg mig dybt rørt og paa levende Viis opfordret til at befri de Elskende fra deres Lykkes Modstandere, og jeg sagde til min Fætter: — Jeg har en Plan i Tankerne, der, som jeg haaber, med Allahs Hjælp vil egne sig til at ende dine og din elskede Piges Lidelser. —

— Søn af min Farbroder, — sagde han: — lad høre din Plan! —

— Saasnart det er blevet Nat, — vedblev jeg: —

og din Elskede er her tilstede, ville vi sætte hende paa min Kameel, som har en hastig og sikker Gang; Du bestiger saa din Hest, og jeg vil ledsage Eder paa en af dine Kameler. Hele Natten ville vi uafbrudt drage fremad; førend Morgenen kaster sit første Lys igjennem Skoven, vil Du være i Sikkerhed med din Elskede og lykkelig. Guds Jord, veed jeg, er stor nok til et eller andet Sted at skjænke Eder en Tilflugt; og jeg tilsværger Dig ved Himlen at være din Ven, saalænge jeg lever. —

— Søn af min Farbroder, — svarede Ynglingen: — Tak for din Plan! Jeg vil raadføre mig med min Elskede derom; thi hun er ligesaa klog som smuk. —

Da efter Nattens Indbrud den Time var kommen, ved hvilken den unge Kone plejede at indfinde sig, ventede min elskelige Vært med Utaalmodighed hendes Ankomst; men hun kom ikke. Han stod op, tog Plads i Teltaabningen og spejdede ud i Natten, vendte derpaa tungsindig og eftertænksom tilbage i Teltet og brød ud i Taarer, idet han raabte: — Ak, hun kommer ikke! Der maa sikkerlig være tilstødt hende en eller anden Ulykke! Bliv her, min Broder, medens jeg opsøger hende. —

Og han greb sin Landse og sin Sabel, og ilede ud i Natten.

Efter en Times Forløb hørte jeg hans Fodtrin, og saae ham snart efter nærme sig, bærende noget Tungt i Armene. Jeg ilte ham imøde, og han tilraabte mig: — Ak, min Elskede er ikke mere! Jeg bærer hendes Liig i mine Arme. Hun var paa Vejen til mit Telt paa sin spæde Fod, da en Løve sprang frem og sønderrev hende. O, see blot, hvorledes Blodet drypper af min dyrebare Piges skjønne Lemmer! —

Han lagde Liget paa Jorden, græd bitterlig og bad mig: — bliv hos hende, indtil jeg vender tilbage! — Derpaa ilede han bort, hastig som en Piil.

Da han efter nogen Tids Forløb vendte tilbage, bar han Løvens Hoved i sin højre Haand. Han kastede det til Jorden, og forlangte Vand, hvilket jeg skyndsomst bragte ham. Først vaskede han sine Hænder; dernæst rensede han Løvens Gab, hvilket han henrykt kyssede, skjøndt under Taarer. Endelig udraabte han: — O min Fætter, jeg besværger Dig ved Allah og vort Slægtskab at opfylde min sidste Villie! — Jeg vil i denne samme Stund følge min Elskede i Døden; læg vore Levninger i den samme Grav! Vel anede det mig, at vi snart vilde blive forenede! —

Efter at have talt saaledes, gik han ind i den Deel af Teltet, der tjente ham til Sovekammer, og forblev derinde for at forrette sin Andagt. Da han igjen traadte ud, slog han sig for Brystet, sukkede dybt og sagde, idet han udaandede sit sidste Suk: — Jeg kommer, min Elskede, jeg kommer! — Og hans varme, trofaste Sjæl flagrede op til Paradiset.

Smerten gjorde mig næsten uskikket til at holde mit Løfte. Endelig opmandede jeg mig dog, rejste mig og stedede de Elskende til Hvile i een Grav, ved hvilken jeg hele tre Dage bad og klagede. Derpaa vendte jeg hjem. Men Aar for Aar har jeg indtil denne Dag besøgt de Elskendes Grav, for at anraabe Allah om Barmhjertighed for deres Sjæle.

Prindsen af Sind

og

Prindsesse Fatime.

I ældgamle Dage havde en Sultan af Sind med en Slavinde en Søn, der opførte sig mod Sultaninden paa en saa raa Maade, at hun stod i Fare for at ægre sig tildøde over ham. Hendes Yndlingsslavinde bemærkede dette og besluttede at skaffe Prindsen tilside ved en eller anden List. Hun tilraadede derfor sin Herskerinde, at hun, saasnart Prindsen atter fornærmede hende, skulde lade ham høre, at han kun var en daarlig Karl, saalænge han ikke, ligesom de fleste af Tidens øvrige Prindser, havde bejlet til Fatime, en Datter af Sultan Emir-Ben-Naomen. Dronningen fulgte sin Slavindes Raad, og Følgen blev, at Prindsen ved allerførste Lejlighed besluttede at drage hen og bejle til Prindsessen.

Med sin Faders Samtykke begav han sig paa Vejen, ledsaget af et standsmæssigt Følge. Snart naaede han en Ørken, over hvilken der svævede en Sky af Græshopper, som massevilis styrtede ned, udtømte af Mangel paa Næring. Den medlidende Prinds lod dem tilkaste Føde; Græshopperne vederkvægede sig og hævede sig atter i Luften. Nogle Dage senere naaede han en

tæt Skov fuld af Tigre, Løver og andre vilde Dyr. Da de, uagtet selv fortærede af Hungersnød, ikke anfaldt ham, lod han endeel af sine Lastdyr slagte og kaste for dem. Da Dyrene havde mættet sig, fjernede de sig atter, idet de, saa godt de formaaede, stræbte at udtrykke deres Taknemmelighed.

Ikke langt fra dette Sted traf Prindsen en Olding, som han spurgte om Vejen til Emir-Ben-Naomens Stater. Af denne erfarede han, at han ikke mere var langt borte derfra, men alene behøvede at overstige en høj og stejl Bjergkjæde, som udstrakte sig foran ham, for at naa derhen. — Imidlertid — tilføjede Oldingen: — vilde det kun lidet gavne ham, selv om han fik overvundet alle Rejsens Besværligheder og Farer; Prindsessen blev ham endda lige fjern. —

Da Prindsen fordrede en nærmere Forklaring, vedblev Oldingen:

— Emir-Ben-Naomen vil kun have den til Svigersøn, som formaaer at fuldbringe trende ham opgivne svære Arbejder. Men disse ere saa uhyre, at Menneskekræfter ere aldeles utilstrækkelige til at udføre dem. Ogsaa have allerede flere mandhaftige Prindser sat deres Liv til ved Forsøget. Hvo som ikke løser Opgaverne, er hjemfalden til Døden; — afstaa derfor fra dit altfor dristige Forehavende! —

Men Prindsen var fast bestemt paa at fortsætte sin Vej; dog, førend han drog videre, bad han Oldingen om hans Velsignelse og hans Forbøn hos Allah.

Da han var kommen op i Bjergpasserne, saae han til Siderne dybe Huler, hvori Aander vare beskjæftigede med at bryde store Masser af Jernerts ud af Fjeldet. Prindsen beværtede dem, og de anviste ham den bedste Vej over

Bjergkjæden. Endelig naaede han Emir-Ben-Naomens Hovedstad; da bad han ved et Sendebud Fyrsten om Tilladelse til at opslaa sin Lejr paa Sletten udenfor Staden, og allernaadigst Forlov til at bejle til Prindsessen.

Sultanen gav beredvillig sit Minde til begge Dele, og indbød Prindsen i sit Palads, hvor han med megen Agtelse modtog og kostelig beværtede ham hele den udslagne Dag.

Men ved Aftenstide blev han ført ud i en Gaard, hvori der fandtes et uhyre Kar, som indeholdt en heel Deel forskjellige Kornsorter blandede imellem hverandre. Disse skulde Prindsen — dette var det første Arbejde, som han skulde udføre for at vinde Prindsessen — adskille fra hverandre i særegne Bunker, ved Tabet af sit Hoved, hvis han ikke var færdig med Sorteringen inden Solens Opgang.

Prindsen stolede paa Forsynet; saasnart Gaardens Porte vare lukkede og laasede for ham, bad han til Allah, og gav sig derefter ufortrøden til Arbejdet. Men da han snart mærkede, at han umulig kunde fuldende det opgivne Værk i det forlangte Tidsrum, tabte han Modet, lod Arbejdet hvile, og beredte sig til Døden.

Men da han just var i Begreb med at bede Himlen om Standhaftighed i sine sidste Øjeblikke, hørte han en Stemme sige: — Trøst Dig! Din Godhed imod de forsultne Insekter skal ikke blive ubelønnet! — Øjeblikkelig formørkedes Gaarden; Skyer af Græshopper omsværmede Karret, — i faa Øjeblikke havde de fuldført Sorteringen, og fløj igjen bort. Prindsen kom herover næsten ud af sig selv af Glæde; han takkede Allah, og overgav sig derpaa til Hvilen, i det lykkelige Haab, at han heller ikke ved de

efterfølgende Arbejder vilde komme til at savne en højere Bistand.

Hvor forbausedes ikke Emir-Ben-Naomen, da han den næste Morgen aarle traadte ind i Gaarden og fandt sin Gjæst hensunken i en dyb Søvn, men al Kornet adskilt i nette Bunker. Da Prindsen i det Samme vaagnede, hilste han Fyrsten ærbødig og bad ham sige sig, hvilket Arbejde han dernæst havde at udføre. Men Sultanen henviste ham i denne Henseende til Aftenen, og var alene betænkt paa indtil da at adsprede sin Gjæst paa den behageligste Maade. Ved denne Lejlighed blev Sultanen saa indtagen af den unge Prindses Væsen, at han Intet ønskede heller, end at han efter en heldig Løsning af de to andre Arbejder maatte vorde hans Svigersøn; ogsaa Prindsessen, der havde seet ham igjennem sit Vindesgitter, ønskede ham alt Held og bad for ham til Allah.

Ved Nattens Indbrud førte Man Prindsen ud paa en Slette udenfor Paladset, midt paa hvilken der befandt sig et uhyre Bassin med klart Vand; dette befalede Sultanen ham under Dødsstraf at udtørre inden Morgengry. Prindsen blev tilbage ved Randen af Vandbassinet, med noget mere Haab om at fuldføre sit Arbejde, end han havde næret den foregaaende Nat.

Hans Haab skuffede ham ikke heller. Ved Midnatstid hørte han en Stemme sige: — Prinds, en god Gjerning bliver aldrig ubelønnet! — og øjeblikkelig opfyldtes Sletten med Elefanter, Næshorn, Kameler, Løver, Tigre og andre vilde Dyr, som efterhaanden nærmede sig Bassinet og drak saa forsvarlig, at det efter kort Tids Forløb var saa tørt som en nylig vendt Kjedel. Da fjernede Dyrene sig atter brølende af Glæde.

Mere end nogensinde før overbeviist om, at han stod under Allah's og Profetens besynderlige Varetægt, indslumrede Prindsen rolig og blidt, efter at have takket Himlen for dens store Naade, og vaagnede først ved Sultanens Forundringsudraab, der var endnu mere forbauset over dette øjensynlige Under end over det forrige. Fornøjet førte han Prindsen tilbage med sig til Slottet, og Dagen forløb under herlige Festligheder.

Ved Aftenstide blev Prindsen ført ud til det tredie Arbejde. Dette bestod deri, at han af en Mængde forhaanden værende Træ skulde forfærdige Døre, Vinduer og Tag til et Palads af samme Størrelse som det, hvilket Sultanen beboede.

Dette forekom Prindsen dog at være et noget for stift Stykke, og han begyndte at blive urolig tilmode. Men snart følte han sig atter styrket ved Erindringen om de tidligere overordentlige Haandsrækninger. Han forrettede sin Andagt, og satte sig forventningsfuld ned. Ved Midnat blev hans Opmærksomhed vakt ved Lyden af Saug, Høvl og Hammer, blandet med lystig Sang af arbejdende Haandværksfolk. Da han saae ivejret, bemærkede han sine Venner fra Bjergene, som tilraabte ham: — Vær kun ganske rolig, Prinds! Vi ere hidkomne for at gjengjælde din gjæstmilde Beværtning! —

Før Daggry var Paladset færdigt; enhver Dør, hvert Vindue, hver Altan var kostelig udsmykket med Guld og Sølv. Prindsen tog en hjertelig Afsked med sine hjælpsomme Venner, og lagde sig til Hvile.

Ved Solopgang havde Emir-Ben-Naomen seet det underfulde Værk fra sine Vinduer; ufortøvet ilede han hid for at betragte det herlige Slot i Nærheden og ønske sin Svigersøn tillykke. I Triumf førte han Prindsen med sig

tilbage; og efterat de nødvendige Forberedelser vare gjorte, blev hans Bryllup med den dejlige Prindsesse højtideligholdt i det nye Palads. Her henlevede det unge Ægtepar tre lykkelige Maaneder; da vendte Prindsen med sin unge Gemalinde tilbage til sin Faders Hof. Han bad Sultaninden om Forladelse, og denne vandt ham siden saa kjær, at hun antog ham i Søns Sted. I den skjønneste Eendrægtighed udgjorde de alle fra denne Tid af een lykkelig Familie.

De fire Galaner.

En ung og dejlig, sin Mand ømt hengiven og ubrødelig tro Kone i Kahira, som aldrig viste sig paa Gaden uden paatrængende Nødvendighed, kom en Dag, da hun vendte tilbage fra Badet, forbi en Kadi's Tribunal. Kadi'en fik Øje paa hende, og da denne Lovens og Retfærdighedens Mand af hendes herlige Gang og ædle Anstand sluttede sig til hendes Persons Skjønhed, blev han lidenskabelig indtagen i hende, vidste at nærme sig hende og hviskede hende i Øret, at han nok kunde have Lyst til et hemmeligt Stevnemøde med hende. Damen følte sig inderlig oprørt ved dette skamløse Forslag; men da hun følte sig opfordret til at give Personen en alvorlig Tugtelse, lod hun, som om hun villig samtykkede, og bestilte ham til at indfinde sig i hendes Bolig ved et bestemt Klokkeslet om Aftenen. Kisteglad lovede Kadi'en, ikke at forfejle Tiden.

Den unge Kone fortsatte sin Gang hjemad, men blev paa sin Vej standset af endnu tre andre Mænd, som gjorde hende Forslag af lignende Art; dem alle bad hun give Møde hos sig om Aftenen. Den Første af disse Trende var Over-Havnemesteren, den Anden Oldermanden for Slagterkorporationen, den Tredie en riig og anseet Kjøbmand.

Saasnart hun kom hjem, fortalte hun med Latter

sin Mand hele Eventyret, og bad ham om Tilladelse til at tugte disse fire Menneskers Uforskammethed, som den fortjente; allerede havde hun udtænkt sig en List, der alvorlig skulde svie til dem. Hvad hendes Mand angik, saa skulde disse Løjer ikke alene berede ham Morskab, men ogsaa Fordeel, saasom de fire forelskede Narre rimeligviis ikke vilde indfinde sig uden heelt anseelige Foræringer. — Manden, som intet Øjeblik tvivlede om sin Kones Troskab, gav beredvillig sit Samtykke. Den unge Kone lod da tilberede et lækkert Maaltid, tog derefter Plads paa Sofaen og ventede sine Gjæster.

Ved Aftenbønnens Time bankede Kadi'en paa sin Skjønnes Dør. Hun lukkede ham ind, og modtog som foreløbig Indledning til et nøjere Bekjendtskab en Rosenkrands af de herligste Perler, som Kadi'en bragte med sig. Men førend han tog Sæde, bad hun ham om at gjøre sig det rigtig bekvemt og aflægge sin stive Dragt. Da han viste sig mere end tilbøjelig til at gaa ind paa hendes Forslag, forsynede hun ham med en lang Sløjfjole af guult Musselin og satte ham en spids Hue af samme Farve paa Hovedet. Til alt dette var Ægtemanden Vidne fra et Sidekammer, der havde tilslørede Vinduer ud til Værelset, og formaaede neppe at styre sin Latter over den forelskede Dommers ømme Ansigtsfordrejelser.

Men snart forvandledes den ærværdige Elskers Fryd til den højeste Forfærdelse; thi neppe havde han taget Plads for at smage paa de fremsatte Forfriskninger, førend der hørtes et Slag paa Døren. Damen lod, som om hun herover blev ganske forskrækket, og udraabte, — Profeten beskytte Eder; det er min Mand! — Finder han os sammen, vil han i blindt Raseri dræbe os begge! — Kadi'en var ved denne Efterretning mere død end levende.

Hastig stødte Damen ham ind i sit Sovekammer, med Advarsel imod ikke at røre sig; — hun skulde nok siden være betænkt paa at frelse ham ud af Snaren. — Kadi'en krøb da sammen i en Krog af Kammeret, og tilsvor sig selv, at, hvis han denne Gang kom godt derfra, vilde han aldrig mere gaa paa Kjærligheds Veje.

Saasnart Damen paa denne Maade havde faaet sin første Elsker, Kadi'en, afvejen, ilede hun hen til Døren, hvor hun fandt Elskeren Nr. 2, Over-Havnemesteren i egen behagelige Person. Denne overrakte hende til Foræring en Æske med Juveler. Damen modtog ham paa det Venligste, opfordrede ham til at gjøre sig det bekvemt og skifte Klæder, og forsynede ham beredvillig med en rød Trøje og en tilsvarende sortplettet Hue. Men neppe havde den ansеelige Herre sat sig tilro, førend der lød en ny Banken paa Døren; — den samme Forskrækkelse, det samme Spil! — Hr. Over-Havnemesteren maatte paa Hovedet ind i det mørke Sovekammer, hvor han imod al Formodning fandt godt Selskab. De gamle Syndere kom snart i Berørelse, og udtømte hviskende deres Frygt og Ærgrelse for hinanden.

Nu blev Oldermanden for Slagterlauget indladt, og hans Foræring modtagen. Han maatte trække i en blaa Kasseking, og, for at føje den smukke Dames Luner, sætte en skarlagenrød, med Muslingskaller og Flitterguld paa det Prægtigste udsmykket Hue paa Hovedet. Men neppe var han bleven rigtig færdig med at omklæde sig, førend der atter blev hørt et Slag paa Døren. Den samme Forvirrelsens Scene gjentog sig, og Enden blev iligemaade den samme, at Oldermanden for Slagterne maatte ind i Sovekammeret til de tvende Andre.

Nu indtraadte den højt ansеete Kjøbmand; han med-

bragte en Gave af kostbare Slør, Silkestoffer og broderede Musseliner. Damen opfordrede ogsaa ham til at klæde sig om, og snart figurerede han i en himmelblaa Trøje og en Hue med røde og hvide Striber. Men neppe var denne Forvandling foretagen med ham, førend tordnende Slag paa Huusdøren gjorde en brat Ende paa hans Henrykkelse. I en Hast blev ogsaa han expederet ind i Sovekammeret, hvor han til sin store Forundring og trods Mørket forefandt tre gode gamle Bekjendte.

Nu traadte Manden, som imidlertid havde forladt sit Skjul for at gaa omkring og dundre paa Døren, ind i Værelset, og tog Plads ved Bordet, efter at have hilst paa sin Kone. Han nød af de fremsatte Forfriskninger, og det til Lystighed stemte Ægtepar underholdt sig højt nok med hinanden til at blive hørt af de i deres Angst bævende Galaner i næste Værelse. — Mine Øjnes Lys, — tog endelig Manden Ordet: — er der maaskee idag paa din Hjemvej fra Badet mødt Dig noget Morsomt? Frem med det, hvis Du har Noget at fortælle! —

— Ja, — svarede Konen: — jeg traf paa min Vej fire naragtige gamle Skabninger, som jeg følte stor Lyst til at tage hjem med mig, for at vi tilsammen kunde more os over dem; men jeg var bange for, at det skulde være Dig imod. Hvis det imidlertid behager Dig, kunne vi jo imorgen sende Bud efter dem. —

De forfærdede Galaner fattede noget Haab om, at de ved deres listige Herskerindes Godhed skulde faae Lejlighed til at slippe ud af Fælden, og begyndte at aande friere; men dette deres glade Haab var kun af kort Varighed.

— Det gjør mig ondt, — bemærkede Manden:

— at Du ikke idag har bragt dem med; imorgen holder en Forretning mig ude af Huset hele Dagen. —

— Nu, — udraabte Damen leende: — saa maa jeg da sige Dig, at jeg virkelig har bragt dem med mig hjem, og netop morede mig med dem, da Du traadte ind. Da jeg imidlertid frygtede for, at Du kunde faae slemme Tanker derved, saa jog jeg dem ind i mit Sovekammer for at skjule dem der, indtil jeg havde erfaret, om Du var ved godt Lune; i modsat Tilfælde vilde jeg have bestræbt mig for at skaffe dem ubemærket ud af Huset. —

Umulig lader den Angst sig skildre, som de forelskede Gjække følte ved denne Forklaring imellem Mand og Kone; og denne Angst naaede sit Højeste, da Manden befalede sin Hustru at hente den Ene frem af Kammeret efter den Anden. — Enhver af dem — sagde han: — skal til vor Underholdning give en Dands tilbedste og fortælle os en Historie; finder jeg mig ikke opbygget ved deres Narrestreger, lader jeg dem give en Bastonade, eller hugger Hovederne af dem, alt efter Omstændighederne. —

— Allah være os naadig! — stønnede Kadi'en: — Hvorledes kunne Folk af vor Korpulents dandse! — Men Ingen kan undgaa sin Skjæbne! — Jeg for min Deel seer intet andet Middel til at slippe ud af Hænderne paa denne underfundige Hex og hendes Menneskeæder af Mand, end det, at vi føje os efter deres Villie. — Det Samme meente ogsaa hans Ulykkeskammerater, og alle afventede de i Taushed, hvad der videre monne times dem.

Nu traadte Damen ind i Kammeret, vinkede ad Kadi'en, gav ham en Tamburin i Hænderne, førte ham ind for sin Mand, og gav sig til at spille en lystig Melodi

paa Citharen. Kadi'en maatte dandse, enten han saa vilde eller ikke; og han gjorde det med saadanne Grimasser, at han livagtig lignede en Abe derved. — Isandhed, — yttrede Huusherren: — dersom jeg ikke vidste, at denne Person af Profession var en Nar, vilde jeg sværge paa, at det var vor Kadi. Men — Allah bevare! Jeg veed altfor vel, at vor Kadi for Øjeblikket er fordybet i sine Andagtsøvelser, eller i de Processer, hvori han imorgen skal fælde Dom. —

Da Kadi'en hørte Manden tale saalunde, dandsede han med fordobblet Iver og med dobbelt saa naragtige Grimasser, for at forebygge, at Manden skulde kjende ham for den, han virkelig var. Endelig var han fuldkommen udmattet, og alene Udsigten til en dygtig Bastonade formaaede at anspore ham til de sidste krampagtige Anstrengelser, hvis Slutning var, at han dryppende af Sved styrtede om paa Gulvet. Da løftede Man ham ivejret og styrkede ham med et Bæger Viin; men, førend han slap, maatte han endnu fortælle en lystig Historie.

Saasnart Kadi'en var paa Døren, hentede Konen Over-Havnemesteren ind, hvem Huusherren tiltalte ved Navn, idet han sagde: — Min værdige Herre, I maa gjøre mig den Fornøjelse at dandse lidt for mig. — Mennesket var nærved at synke i Jorden af Skam, og svarede ikke et Ord. Men sine Bukkespring maatte han gjøre, og der var ingen Naade at finde, førend han var udtømt til det Yderste og ikke formaaede Mere. Da lod Man ham faae et Øjebliks Ro, bød ham nogle Forfriskninger, og lod ham endelig slippe med det venskabelige Raad, at han vel skulde see sig for, førend han gav sine

altfor ømme Attraaer Tøjlen. Paa lignende Maade bleve de to andre Stympere i Kjærlighedskunsten behandlede; og det var visselig deres egen Skyld, om de ikke fremtidig droge Nytte af denne gavnlige Advarsel.

Historien
om
Lastdrageren og de fem Kvinder i Bagdad
samt de tre Kalendere.

I Khalifen Harun al Raschids Regjeringstid levede der i Residentsstaden Bagdad en Lastdrager, som, uagtet sin simple Haandtering, var en klog og listig Patron. En Morgenstund, da han med sin Bærekurv stod paa sin sædvanlige Plads paa Torvet og ventede paa, at Nogen skulde komme og forlange hans Tjeneste, nærmede sig et ungt Fruentimmer af slank Vært og med et stort Musselinsslør for Ansigtet, og sagde i en venlig Tone til ham:

— Hør, Du Drager der! Tag din Kurv og følg mig! —

Kvindens raske og muntre Tiltale gjorde et behageligt Indtryk paa Lastdrageren. Strax greb han Kurven, satte den op paa sit Hoved og fulgte hende, idet han udbrød halvhøjt: — O lykkelige Dag, som begynder med et saadant Møde! —

Kvinden førte ham hen til et Huus, hvis Dør var tillukket. Hun bankede paa, og strax blev Døren aabnet af en Kristen, hvis lange Skjæg gav ham et ærværdigt

Udseende. Uden at sige et Ord, stak det unge Fruentimmer ham nogle Penge i Haanden; han syntes at vide Besked, thi han bortfjernede sig, og kom snart tilbage med en stor Krukke fuld af kostelig Viin. Det blev Lastdrageren befalet at sætte Krukken ned i sin Kurv, og da dette var skeet, fortsatte de Begge deres Gang.

— Det er i Sandhed en lykkelig Dag! — udraabte Drageren, idet de atter standsede udenfor en Blomster- og Frugthandlers Bod. Den unge Dame udvalgte sig her en Mængde af alle Slags Æbler, Aprikoser, Ferskener, Kvæder, Limoner, saavelsom ogsaa Myrter, Basilikum, Lilier, Jasminer tilligemed andre Blomster og vellugtende Urter, bød Drageren lægge dem i sin Kurv og følge hende videre. Derpaa gik hun til en Slagter, lod sig tilveje fem og tyve Pund Kjød, af det bedste han havde, og befalede Drageren ogsaa at lægge dette i sin Kurv. I en anden Butik kjøbte hun Kapers, Estragon, smaa Agurker og andre i Eddike nedlagte Sager; atter i en anden Pistazier, store og smaa Nødder, Pinier, Mandler og andre lignende Frugter; endelig kjøbte hun hos en Konditor en god Portion Mandelkage.

Da Lastdrageren efterhaanden saae sin Kurv blive fyldt med alle disse Sager, kunde han ikke afholde sig fra at gjøre en Bemærkning. — Gode Dame! — sagde han: — Havde I forud ladet mig vide, at I vilde gjøre saadanne Indkjøb, da havde jeg taget en Hest eller Kameel med mig. Kjøber I mere endnu, vil Dragten snart overstige mine Kræfter. —

Dette sagde han dog i en saa munter Tone, at Damen lo ad ham og bød ham atter at følge hende. Nu traadte hun ind til en Specerihandler og forsynede sig her med alle Slags vellugtende Vande, med Peber, Muskat,

Nelliker, Ingefær, et stort Stykke graat Ambra og mange andre indiske Kryderier. Ogsaa alt dette maatte Lastdrageren komme i sin Kurv, og fulgte hende derpaa videre, indtil hun standsede udenfor en pragtfuld Bygning, hvis Forside var prydet med Søjler og med en Dør af Elfenbeen.

Sagte bankede Damen paa Døren, og medens man nu ventede paa, at der skulde blive lukket op, havde Drageren Tid til at anstille Betragtninger. Han undrede sig over, at et Fruentimmer af Stand selv besørgede slige Indkjøb; at hun ikke kunde være en Slavinde, fremlyste tydelig nok af hendes fornemme Holdning og Anstand. Gjerne havde han derfor rettet et og andet Spørgsmaal til hende; men i samme Øjeblik som han var i Begreb med at lukke Munden op blev Husets Dør aabnet.

Den unge Dame, som nu viste sig for Lastdragerens Blikke, forekom ham saa dejlig, at han af Overraskelse nær havde tabt Kurven med hele dens Indhold. Aldrig i sit Liv havde han seet en saa blændende Skjønhed, og uvilkaarlig undslap ham det Udraab: — Denne Dag er den lykkeligste i mit Liv! —

Damen, med hvem han var kommen, mærkede strax hvad der var Grunden til hans Overraskelse. Fornøjet over sin Opdagelse, iagttog hun Lastdragerens Miner med saa udeelt Opmærksomhed, at hun aldeles glemte, at Døren var aabnet, og slet ikke hørte det Velkommen, hvormed hun hilstes. Den skjønne Portnerske tog da saaledes tilorde: — Saa kom dog ind, kjære Søster! Hvorfor nøler Du? Seer Du da ikke, at den stakkels Mand er nærved at synke under sin Byrde? —

Saasnart de vare komme indenfor, blev Døren atter

lukket, og alle Tre fulgtes nu ad gjennem det smukke Forhuus til en meget rummelig, af et aabent Galleri omgiven Gaard, hvorfra der var Indgang til flere prægtige Sale. I Gaardens Baggrund befandt sig en rigtsmykket Sofa med en Trone af Ambra. Tronen, som bares af fire Ibenholts Søjler, var prydet med overordenlig store Perler og Diamanter og overtrukken med rødt indisk Atlask, prægtig broderet med Guld. Midt i Gaarden var der et Basin med Indfatning af hvidt Marmor; gjennem en forgyldt Løves aabne Gab udgjød sig en Strøm af det klareste Vand deri.

Skjøndt Lastdrageren stønnede under sin Byrde, kunde han dog ikke lade være at beundre den Glands og Pragt, som her omgav ham; men hvad der dog fremfor Alt tildrog sig hans Opmærksomhed var en tredie Kvindeskikkelse, som forekom ham endnu dejligere end den anden, og som sad paa den omtalte Trone. Da hun fik Øje paa de to andre, rejste hun sig og gik dem imøde. Af den Ærbødighed, som hine viste hende, troede han at kunne drage den Slutning, som ogsaa var ganske rigtig, at hun maatte være den fornemste. Hendes Navn var Sobeïde; den Dame, som havde besørget Indkjøbet, heed Amine, og Navnet paa hende, der havde aabnet Døren, var Safie.

— Mine kjære Søstre! — tog Sobeïde tilorde: — See I ikke, at den gode Mand der er nærved at segne under sin Byrde? Hvorfor tøve I med at befri ham derfra? — Strax grebe Amine og Safie Kurven, den ene bagved, den anden foran; Sobeïde tog Haand i med og hjalp dem at faae den ned fra Lastdragerens Hoved. Derpaa tømte de den, og da de vare færdige der-

med, fik Lastdrageren en rigelig Betaling af Amine, som sagde til ham: — Nu kan Du gaa! —

Lastdrageren skulde altsaa nu have bortfjernet sig med sin Kurv; men han kunde ikke bekveme sig dertil. Lænende sig til Kurven, blev han staaende og beundrede de tre Kvinder, hvis Skjønhed nu forekom ham lige henrivende; thi ogsaa Amine havde lagt sit Slør og stod ingenlunde tilbage for de andre. Ubegribeligt var det ham, at ingen Mandsperson var at opdage, og dog var Størstedelen af de indkjøbte Spisevarer, saasom de tørrede Frugter, Kagerne og de syltede Sager, egentlig kun passende for Folk, som vilde drikke og holde sig lystige.

Da Lastdrageren slet ikke gjorde Mine til at forføje sig bort, spurgte Sobeïde: — Hvad venter Du paa? Er Du maaskee ikke tilfreds med Betalingen? Kjære Søster! — tilføjede hun, idet hun vendte sig til Amine: — Giv ham noget Mere, saa at han kan gaa fornøjet bort herfra. —

— O, skjønne Dame! — tog Lastdrageren tilorde: — Det er noget ganske Andet, der fængsler mig til dette Sted; for mit Arbejde er jeg bleven rigelig betalt. Vistnok er det uhøfligt af mig at blive her længer end jeg skulde; men maaskee vil I holde mig det lidt tilgode, naar jeg siger Eder, at det, der holder mig tilbage, er Forbauselsen over at finde tre Kvinder af saa sjelden Skjønhed sammen uden mandligt Selskab. Selskabelige Underholdninger mellem Kvinder uden Mænd ere ligesaa mangelfulde som mellem Mænd uden Kvinder. En Minaret behøver, som I veed, fire Mure for at staae fast, og her i Bagdad siger man for et godt Ord: at der maa Fire til for at holde et behageligt Maaltid. I ere kun tre og behøve altsaa en fjerde, helst en Mand, og det maatte være

en ſnild, forſtandig Mand, ſom veed at tie til rette Tid. — Han anførte derpaa følgende Vers:

— Fire Ting ſtemme os til Munterhed og Glæde: en Violin, en Luth, en Cithar og en Harpe. Fire ere de Blomſter, hvis Vellugt maa forene ſig dermed, og det er Roſen, Myrten, Lilien og Levkojen. Og andre Fire enes dermed bedſt, og det er Viin og Ungdom, Guld og Kjærlighed. —

Søſtrene kunde ikke lade være at lee ad Laſtdragerens Tale. Sobeïde tog derpaa tilorde og ſagde i alvorlig Tone: — Min Ven! Du driver din Ubeſkedenhed en Smule for vidt. Imidlertid vil jeg dog, ſkjøndt Du ikke fortjener at man indlader ſig paa Forklaringer, fortælle Dig, at vi ere Søſtre, og at vi føre et ſaa afſondret Liv, at Ingen kjender Noget til vore Anliggender. Vi have altfor megen Grund til at frygte for at komme i Berøring med Folk, ſom ikke kunne tie, og vi have lagt os paa Sinde hvad en af vore Viismænd ſiger: Bevar din Hemmelighed hos Dig ſelv, og aabenbar den ikke for Nogen; gjør Du dette, da har den ophørt at tilhøre Dig. Formaaede Du ej ſelv at bevare den, hvorledes kan Du da tro, at den ſkulde være bedre forvaret i en Andens Barm? —

— Saaſandt jeg lever! — udbrød Laſtdrageren: — Fra det førſte Øjeblik nærede jeg høje Tanker om Eder, og jeg ſeer, at jeg har ikke taget fejl. Har Skjæbnen end betænkt mig altfor ſparſomt med Lykkens Goder til at jeg ſkulde kunne ſvinge mig op til en højere Stilling i Samfundet end den, jeg nu indtager, troer jeg dog at turde ſige om mig ſelv, at jeg er en forſtandig og paalidelig Mand. Efter Evne har jeg beſtræbt mig for at

uddanne min Aand ved Læsning af videnskabelige og hi=storiske Skrifter, og jeg veed, naar det er Tid til at tale og naar til at tie. Tillad mig at anføre efter en Skribent, som jeg har læst, nogle Ord, som jeg altid har maattet sande: Kun for den, hvis Upaalidelighed er Dig vitterlig, skal Du skjule din Hemmelighed; en Saa=dan vilde misbruge den. Men til den Vise betro den ubekymret; han vil bevare den ... Hos mig er en Hem=melighed bevaret som i et tillaaset Huus, hvis eneste Dør er forseglet og hvortil Nøglen er gaaet tabt. —

Sobeide mærkede nok, at Manden ikke manglede Forstand og at han inderlig gjerne gad deeltage i Søstre=nes forestaaende Maaltid; hun sagde derfor smilende: — Du veed, at Maaltidet, vi berede, volder os anseelige Ud=gifter. Det vilde altsaa være ubilligt, om Du deelte Ny=delsen med os uden at tage Deel i Bekostningen. —

Den skjønne Safie var af samme Mening og sag=de: — Kjære Mand! Et Venskab uden Penge vejer min=dre end et Sandskorn. Har Du aldrig hørt sige: Brin=ger Du os Noget, da gjælder Du ogsaa Noget; men kommer Du tomhændet, da maa Du og finde Dig i at gaa tomhændet hjem. —

Lastdrageren vilde saaledes, trods sin flydende Tun=ge, tilsidst have været nødt til at gaa beskæmmet bort, dersom ikke Amine eftertrykkelig havde taget sig af hans Sag. — Kjære Søstre! — sagde hun: — I maa for Alting lade ham blive hos os. At han vil more os, behøver jeg ikke at sige Eder; I have selv havt Lej=lighed til at overbevise Eder derom. Uden hans gode Bistand vilde jeg ikke have været i Stand til at faae Saameget besørget i saa kort en Tid; og vilde jeg gjen=tage for Eder alle de smukke Ting, han har sagt mig

undervejs, vilde I ikke undres over, at jeg taler til hans Gunst. Jeg tilbyder derfor selv at udrede hans Andeel i Maaltidets Omkostninger. —

Strax svarede nu de tvende Søstre: — Velan, saa tag da Plads og vær os velkommen! —

Henrykt kastede Lastdrageren sig paa Knæ for Amine, kyssede Støvet for hendes Fødder, og sagde, idet han atter rejste sig:

— Tilbedelsesværdige Dame! Synet af Eder var Begyndelsen til denne Dags Lykke for mig, og nu gjør I den fuldkommen ved Eders Højmodighed. Jeg kan ikke noksom takke Eder derfor. — Derpaa vedblev han, idet han henvendte sig til alle tre Søstre: — Troer ikke, skjønne Damer, at jeg vil misbruge den mig bevidste store Ære eller at jeg indbilder mig at fortjene den. Nej, jeg vil stedse kun anse mig for Eders ydmygste Slave. —

Han vilde nu give de modtagne Penge tilbage; men den alvorlige Sobeïde bød ham beholde dem og sagde: — Hvad vore Hænder engang have uddeelt som Belønning for ydede Tjenester, tør aldrig vende tilbage til os. Men, min Ven, idet vi tillade Dig at blive hos os, maa jeg bede Dig lægge Mærke til, at det ikke blot skeer under Betingelse af Taushed fra din Side, men ogsaa under Forudsætning af, at Du nøje iagttager alle Regler for Høflighed og Velanstændighed. —

Medens hun talte saaledes, lagde den fortryllende Amine det Overtøj, hun under sin Vandring igjennem Gaderne havde været iført, tilside, opkiltede ved Hjælp af Bæltet sine Klæder, for at kunne bevæge sig med større Fribed, og gav sig ifærd med Forberedelserne til Maaltidet. Forskjellige Retter bleve baarne ind, og et Skjænkebord blev besat med Viinflasker og gyldne Drikkekar.

Derpaa satte Søstrene sig tilbords og bøde Lastdrageren, som var ubeskrivelig henrykt over at skulle sidde tilbords med tre saa skjønne Kvinder, at tage Plads hos dem. Da dette var skeet, greb Amine en Flaske og et Drikkekar, skjænkede i, og drak, efter arabisk Skik, selv først; derpaa skjænkede hun for sine Søstre, som ogsaa drak, hvorefter Amine fyldte den samme Skaal for fjerde Gang og rakte den til Lastdrageren. Idet han greb den, kysede han Amines Haand, og foredrog, før han drak, en lille Sang, omtrent af følgende Indhold:

Ligesom Vinden, naar den farer hen over sødtduftende Egne, optager disses Vellugt i sig, saaledes har ogsaa Vinen, idet den rækkes mig af Eders Haand, opnaaet en Velsmag, langt kosteligere end den havde af Naturen. —

Sangen behagede Søstrene, som nu ogsaa gave en og anden Sang tilbedste, og Vinen bidrog til at stemme det lille Selskab stedse lystigere, tilsidst næsten indtil Overgivenhed. Damerne hengave sig uforbeholdent til deres muntre Stemning, som om slet ingen Mandsperson var tilstede, og saaledes henrandt den øvrige Deel af Dagen i Fryd og Glæde. Natten var forhaanden, da Safie endelig sagde til Lastdrageren: — Nu er det bedst, at Du gaaer, og viser os Breden af din Ryg. —

Dertil kunde Drageren imidlertid ikke bekvemme sig, men svarede:

— Hører mig, skjønne Søstre! Om I forlangte, at min Sjæl skulde skilles fra mit Legeme, da vilde selv dette falde mig mindre tungt end at skulle skilles fra Eders Selskab. Og hvorhen skulde jeg vel begive mig i den Tilstand, hvori jeg nu befinder mig? Synet af Eder har,

i Forening med Vinen, saa aldeles berøvet mig Sands og Samling, at det vilde være mig umuligt at finde hjem. Forunder mig alene denne Nat til at gjenvinde min Fatning; jeg vil tilbringe den hvorsomhelst det maatte behage Eder. Saamegen Tid i det Allermindste behøver jeg, for atter at bringe mig tilbage i den Tilstand, hvori jeg var, før jeg kom hid; og alligevel er jeg bange for, at min bedste Deel vil blive her tilbage. —

Ogsaa denne Gang tog Amine sig af ham, og sagde: — Kjære Søstre! Manden har Ret; jeg maa give ham fuldkomment Medhold. Han har underholdt os meget behagelig, og saafremt I holde saa meget af mig som jeg bilder mig ind, og I ville gjøre Noget for min Skyld, da lade vi ham blive Aftenen over hos os. —

— Dit Ønske, kjære Søster, ville vi ikke modsætte os. — svarede Sobeïde, og vendte sig derpaa til Drageren med følgende Ord:

— Vi indrømme Dig altsaa endnu denne Gunst, men knytte dog en ny Betingelse dertil, og denne er: at hvad der end maatte forègaa her med os eller Andre i din Nærværelse, maa Du ikke lukke din Mund op for at spørge os om Aarsagen dertil. Vover Du at rette Spørgsmaal til os om Ting, som ikke vedkomme Dig, da kunde Du let faae Ting at høre, som ikke vilde behage Dig. Tag Dig altsaa i Agt og lad ikke din Nysgjerrighed løbe af med Dig. —

— Lastdrageren svarede: — Jeg lover Eder, skjønne Herskerinde, at overholde denne Betingelse saa samvittighedsfuldt, at I ikke skal faae Grund til at beklage Eder over mig. Min Tunge skal være Ubevægeligheden selv, og mine Øjne skulle være som Spejlet, hvori der ikke bliver Spor tilbage af de Billeder, det optog i sig. —

— For at overbevise Dig om, at det ikke er noget øjeblikkeligt Indfald af os, — vedblev Sobeïde med dyb Alvor: — saa vend Dig om og læs Indskriften, som staaer at læse histhenne over vor Dør. —

Drageren fulgte Opfordringen, og læste paa det betegnede Sted følgende Ord, skrevne med gyldne Bogstaver: — Tal ei om Ting, som ikke vedkomme Dig; ellers faaer Du Ting at høre, som ikke ville behage Dig. — Derpaa vendte han sig atter om til Søstrene og sagde: — Jeg tilsværger Eder, at I ikke skulle høre mig tale et Ord om hvad der ikke vedkommer mig og som kunde angaa Eder. —

Efter at nu denne Overeenskomst var sluttet, bar Amine Aftensmaaltidet frem. Salen blev glimrende oplyst med Kjærter, som vare tilberedte af Aloëtræ og graat Ambra og udbredte en behagelig Duft; Søstrene satte sig derpaa tilbords med deres Gjæst. Atter begyndte man nu at spise og drikke, synge og fremsige Digte, og Søstrene lagde an paa at faae Drageren berust, idet de stedse paany opfordrede ham til at tømme sit Bæger paa deres Sundhed. Det manglede ikke paa munter Skjæmt, og det lille Selskab befandt sig i den gladeste Stemning af Verden, da der pludselig blev banket paa Gadedøren. Øjeblikkelig rejste alle tre Søstre sig; men Safie, som var vant til at besørge en Dørvogterskes Forretning, kom de andre i Forkjøbet, og disse afventede nu rolig hendes Tilbagekomst for at faae at høre, hvem det vel kunde være, der saa seent paa Aftenen havde Noget at gjøre her. Det varede ikke længe, før Safie atter kom tilsyne og sagde:

— Kjære Søstre! Der frembyder sig en god Lejlighed til at tilbringe en Deel af Natten paa en behage-

lig Maade, og ville I som jeg, da lade vi den ikke gaa ubenyttet forbi. Udenfor vor Dør befinde sig nemlig tre Kalendere *), idetmindste maa jeg, efter deres Klædedragt at dømme, antage dem derfor; og hvad der vil overraske Eder er, at de alle tre ere blinde paa det højre Øje, og de have afraget baade deres Hovedhaar, Skjæg og Øjenbryn. De foregive, at de for faa Øjeblikke siden ere komne til Bagdad, hvor de aldrig forhen have været. Da det allerede var Nat og de ikke vidste, hvor de skulde søge hen, standsede de paa Lykke og Fromme ved vor Dør og bankede paa; de bede nu om, at vi for Guds Skyld ville være saa barmhjertige at huse dem for inat; de ville være tilfredse, om de end maa tage tiltakke med en Stald, naar de kun komme under Tag. Forresten ere de unge og slet ikke stygge; ej heller synes de, hvad Forstanden angaaer, at være tabte bagaf en Vogn. Men hvad jeg ikke kan bare mig for at lee ad, det er deres besynderlige Udseende og at de ligne hverandre som den ene Draabe Vand den anden. — Her afbrød Safie sig selv med en saa hjertelig Latter, at Søstrene og Lastdrageren uvilkaarlig maatte lee med.

— Kjære Søstre! — tog hun derpaa atter til orde: — Skulde vi ikke lade dem komme ind? Med saadanne Folk vil ganske sikkert Dagen endes endnu bedre

---

*) Omvandrende Dervisker og Medlemmer af en Art Tiggermunke-Orden. Navnet (Kalender) have' de efter Ordenens Stifter, som skal have været en berømt Læge, Viismand og Magier; dog bekymre de sig kun lidet om videnskabelige Gjenstande, men desto mere om Mad og Drikke, som de ved allehaande morende Underholdning søge at fortjene sig i velhavende Folks Huse.

end den begyndte; de ville tjene os til megen Morskab og ikke falde os til Besvær, eftersom de allerede ved Dagens Frembrud ville drage videre. —

Sobeïde og Amine gjorde Indvendinger; men Safie, som ret vel kjendte deres Grunde dertil, vedblev desuagtet at forfægte sin Mening, indtil de gave efter.

— Ja, saa lad dem da komme ind! — sagde Sobeïde: — Men glem ikke at indskærpe dem, at de maa afholde sig fra at tale om Ting, der ikke vedkomme dem, og at de læse Indskriften over Døren. —

Fornøjet skyndte Safie sig nu med at aabne Gadedøren og kom snart tilbage med de tre Kalendere. Ved Indtrædelsen bøjede de sig dybt ned mod Jorden og bleve staaende som Betlere lige indenfor Døren; men Søstrene rejste sig, bød dem et venligt Velkommen, og sagde, at de vare glade ved at kunne bevise dem en Tjeneste og bidrage til at lette Rejsens Besværligheder for dem. Derpaa indbøde de dem til at tage Plads. De pragtfulde Omgivelser og Søstrenes ædle Anstand vakte hos de Fremmede høje Forestillinger om deres skjønne Værtinder. Men før de satte sig, bleve de ogsaa Lastdrageren vaer, og da denne var klædt omtrent som visse Kalendere af en anden Sekt, med hvilke de vare i Strid angaaende forskjellige Ordensregler og som hverken brugte at afrage Skjæg eller Øjenbryn, kunde den ene af dem ikke afholde sig fra den Yttring: — Ej! Der have vi nok en af vore frafaldne arabiske Brødre for os! —

Men Lastdrageren, som var ophidset af Vinen og i halv sovende Tilstand, fandt sig fornærmet ved denne Bemærkning, og svarede, idet han tilkastede de Fremmede truende Blikke: — Sæt I Jer blot ned, og bryd Jer ikke om det, der ikke angaaer Jer! Har I ikke læst Ind-

skriften over Døren? Giv Jer ikke af med at paanøde Folk Eders Leveviis, men ret I Jer efter os! —

— Gode Ven! — svarede den Kalender, fra hvem hiin Yttring var kommen: — Bliv ikke hidsig! Det vilde gjøre os meget ondt, om vi havde givet mindste Foranledning dertil. Tvertimod ere vi beredte til at efterkomme Eders Befalinger. —

Kvindernes Mellemkomst forebyggede yderligere Ordvexel i denne Sag, som ellers maaskee kunde have ledet til ubehagelige Optrin. Kalenderne toge Plads; der sattes Forfriskninger frem for dem, og den muntre Safie lod sig det især være magtpaaliggende atter og atter at fylde deres Bægere. Da de havde spiist sig mætte og drukket tæt, begyndte den forsonede Lastdrager: — Naa, Kammerater! Have I ikke en eller anden god Historie eller andet Morsomt at opvarte med? —

Vinen var allerede stegen Kalenderne til Hovedet. De sagde, at de gjerne vilde give en lille Koncert tilbedste, dersom man havde de fornødne Instrumenter ved Haanden. Strax bragte Safie en Luth, en Tamburin og en persisk Harpe. Hver af de Fremmede greb da sit Instrument og spillede Melodien til en lystig Sang; Søstrene kjendte denne og gave sig strax til at synge til Musiken. Af og til afbrøde de deres Sang for at lee over den morsomme Text, og Selskabets Lystighed var netop stegen til det Højeste, da der atter blev banket paa Gadedøren. Safie holdt strax inde med sin Sang og gik ud for at see hvad der var paafærde.

Nu maa man vide, at Khalifen Harun al Raschid netop paa hiin Aften, i Selskab med sin Storvizier Giafar og Mesrur, Haremsbevogternes Høvidsmand, under Forklædning foretog en af sine sædvanlige Udflug-

ter gjennem sin Hovedstads Gader, for at overbevise sig om, at Alt var roligt og at ingen Optøjer fandt Sted. Det traf sig netop, at de kom forbi det Huus, hvor de tre Søstre boede, og da de hørte Musik, Sang og Latter derindenfor, standsede Khalifen og sagde til Giafar: — Bank paa Døren til dette Huus! Man er saa højrøstet derinde; jeg vil vide, hvad Foranledningen er dertil. —

Vizieren forestillede ham, at det var Fruentimmer, som her holdt sig lystige, at Vinen formodentlig var stegen dem til Hovedet og at man ikke burde udsætte sig for at blive fornærmet af dem; fremdeles at det dog endnu ikke var saa overdrevent silde og at man derfor ikke burde forstyrre deres Fornøjelse; men Khalifen gjentog sin Befaling. — Tænk Dig om — tilføjede han: — og find paa et eller andet Paaskud, hvorved vi kunne skaffe os Indgang i Huset. —

— Jeg hører og adlyder. — svarede Giafar, og bankede paa. Da Safie aabnede Døren, saae Giafar strax, ved Skinnet af en Kjerte, hun havde med sig, at det var en Kvinde af overordenlig Skjønhed, der stod for ham. Han bøjede sig dybt for hende og sagde i en ærefrygtsfuld Tone: — Skjønne Dame! Vi, som her staa for Eder, ere tre Kjøbmænd fra Mossul; kun i ti Dage have vi været her i Bagdad. Vort rige Forraad af Varer er opbevaret i et Karavanserai, hvor ogsaa vi selv have taget Bolig; men nu vare vi idag til et Gjæstebud hos en herværende Kjøbmand, sad længe sammen ved Vinen, og da vi saa i Mørket vilde vende tilbage til vort Herberge, have vi forvildet os. Formodentlig er Porten allerede lukket, og først imorgen tidlig bliver den atter aabnet. Som Fremmede, og da vi af den Musik og

Sang, vi hørte, sluttede os til, at man her endnu ikke var gaaet til Ro, have vi derfor tilladt os at banke paa Eders Dør, for at bede om Huusly til imorgen tidlig. I ville derved gjøre en Gud velbehagelig Gjerning. Finder I os værdige til at deeltage i Eders Underholdning, ville vi efter Evne bidrage til at raade Bod paa den af os foraarsagede Afbrydelse. Hvis ikke, da beviis os idetmindste den Velgjerning at lade os tilbringe Natten i Eders Forhuus. —

Medens Giafar talede saaledes, havde Safie Tid til, nøjere at betragte de to andre foregivne Kjøbmænd. Efter Udseendet at dømme, forekom de hende at være meer end almindelige Folk, og hun svarede derfor, at hun ikke var Husets Herskerinde, men dersom de vilde vente et Øjeblik, skulde hun strax bringe dem Besked.

Safie vendte derpaa tilbage til sine Søstre og raadslog med dem om, hvad her var at gjøre. Vel vaklede de i Begyndelsen i deres Beslutning; men gjæstfrie som de vare, enedes de dog om at tilstaa Kjøbmændene den samme Gunst, som de allerede havde tilstaaet de tre Kalendere.

Idet den smukke Safie aabnede Døren for de Fremmede, spurgte disse: — Er det os tilladt *) at træde ind? — Det være Eder tilladt. — svarede hun. Khalifen og hans Ledsagere bleve nu førte ind til Selskabet og hilsede Damerne saavelsom Kalenderne med megen Artighed. Damerne modtoge de formeentlige Kjøbmænd paa

---

*) Koranen siger: at de Troende ikke maa træde ind i noget fremmed Huus, med mindre de først have bedet Husets Beboere om Tilladelse dertil og fremsagt en Hilsen.

lignende Maade, og Sobeïde tog med Alvor og Værdighed saaledes tilorde:

— Vi byde Eder som vore Gjæster vort Velkommen; men tilgiver, at vi maa paalægge Eder en lille Betingelse. Vi ønske nemlig, at I kun ville have Øjne og ingen Tunge, og at I, hvadsomhelst I end her maatte faae at see, ville afholde Eder fra at tale om Ting, som ikke vedkomme Eder, saafremt I ikke ønske at høre hvad der vil være Eder ubehageligt. —

— Vi høre og adlyde. — svarede Giafar: — Vi have ingen Myndighed til at optræde som Sædelighedsdommere, ej heller ere vi paatrængende Nysgjerrige. Vi have fuldtop at gjøre med hvad der angaaer os selv, uden at behøve at befatte os med Andres Anliggender. —

Medens Giafar saaledes førte Ordet, kunde Khalifen ikke blive træt af at beundre de tre Søstres overordenlige Skjønhed saavelsom deres Anstand og aandrige Lune. Ogsaa de tre Kalendere frembøde et for ham usædvanligt Skue, og han havde nok Lyst til at faae at vide, hvorfor de alle vare blinde paa det høire Øje; men den ham og hans Ledsagere paalagte Forpligtelse tillod ham ikke at spørge derom. Naar han nu dertil betragtede Husets smagfulde Indretning og den Elegants, der var udbredt over det Hele, formaaede han ikke at værge sig imod den Forestilling, at et eller andet Trylleri her maatte være med i Spillet. Imidlertid havde Alle sat sig; Kvinderne rakte deres nye Gjæster Spise og Drikke, og snart var Underholdningen i bedste Gang. Da Amine bød Khalifen Viin, undslog denne sig med de Ord: — Jeg er en Pilgrim.*) — og satte sig afsides. Strax udbredte Sa-

---

*) Mange Mohamedanere gjøre Pilgrimsrejser til Profetens

fie foran ham et Tæppe, hvorpaa hun satte en Porcellainsflaske med Vand af Lindeblomster, afkjølet med Jis og med Sukker i. Khalifen takkede for denne Opmærksomhed og besluttede i sit stille Sind, næste Dag at belønne hende derfor.

Selskabets muntre Stemning forhøjedes endnu mere, da Kalenderne rejste sig og opførte en Dands efter deres Viis, hvorved Damerne bestyrkedes i den gode Mening, de havde fattet om dem. Saasnart Dandsen var tilende, rejste Sobeide sig, greb Amines Haand og sagde:

— Kjære Søster, staa op! Vore Gjæster ville ikke tage os det ilde op, at vi ikke paalægge os nogen Tvang, men paa sædvanlig Maade gjøre vor Skyldighed. —

Amine forstod fuldkommen vel, hvad hendes Søster hermed vilde sige, rejste sig og gav sig strax ifærd med at bortskaffe Fade, Flasker og Skaaler tilligemed Bordet og de musikalske Instrumenter, som Kalenderne havde benyttet. Heller ikke lagde Safie Hænderne i Skjødet; hun fejede Gulvet, stillede enhver Ting paa sit Sted, pudsede Lysene og antændte frisk Røgelse. Derefter bad hun de tre Kalendere at tage Plads paa den ene Sofa og de tre foregivne Kjøbmænd paa den anden ligeoverfor; men Lastdrageren bød hun at staa op og som en Mand, der hørte hjemme der i Huset, være dem behjælpelig med det, som de nu skulde til at gjøre.

Dragerens Hoved var atter blevet noget lettere. Han var derfor strax paa Benene, opkiltrede sine Klæder

---

Grav i Mekka, for derved at udsone deres Synder, og de aflægge da det Løfte, at de ikke mere ville gjøre sig skyldige i nogen aabenbar Overtrædelse af Loven, altsaa ogsaa afholde sig fra at drikke Viin.

ved Hjælp af sit Bælte, og svarede: — Her er jeg! Hvad skal jeg gjøre? —

— Det er godt. — svarede Safie: — Vent nu blot, indtil vi behøve Dig; Du skal ikke komme til at staa ret længe ledig. —

Strax efter kom Amine med en Stol, som hun stillede midt i Salen. Derpaa aabnede hun Døren til et Sideværelse og tilvinkede Drageren, at han skulde følge hende. Kort efter kom de Begge tilbage med to sorte Hunhunde, hvis Udseende tydede paa, at de havde lidt haarde Mishandlinger; ved Lænker, som vare fastgjorte til deres Halsbaand, førtes de midt ind i Salen.

Nu rejste sig Sobeïde, som havde taget Plads imellem Kalenderne og Kjøbmændene, skred med alvorsfuldt Aasyn hen imod Drageren og sagde med et dybt Suk:

— Velan, lad os da gjøre vor Skyldighed! —

Derpaa strøg hun sine Kjoleærmer tilbage, greb en Pidsk, som Safie rakte hende, og sagde til Drageren:

— Før den ene Hund hen til min Søster Amine, og kom til mig med den anden! —

Lastdrageren gjorde som befalet var; men da han nærmede sig til Sobeïde, begyndte Hunden, som han førte, at hyle og ynkelig at jamre sig, saa det gjenlød i hele Huset, og saae op til Sobeïde med bønfaldende Blikke. Men hun agtede hverken paa det Ene eller det Andet, og gav sig til at pidske det arme Dyr saalænge som hun kunde. Derpaa kastede hun Pidsken fra sig, tog Lænken ud af Dragerens Haand, greb Hundens Forpoter og løftede Dyret ivejret; og længe bleve de saaledes staaende og betragtede hinanden med et rørende Udtryk af

Smerte og Bedrøvelse og med Øjnene svømmende i Taarer. Tilsidst tog Sobeïde sit Lommetørklæde, aftørrede Hundens Taarer, kyssede den, og sagde til Lastdrageren:

— Før den atter derhen, hvor Du hentede den, og bring den anden hid! —

Han førte den derpaa tilbage til Sideværelset, hentede derpaa den anden Hund hos Amine, og bragte den til Sobeïde, som nu behandlede den aldeles paa samme Maade som den første, og, efter at have grædt med den, aftørret dens Taarer og kysset den, atter overgav den til Lastdrageren; dog fritoges han for at bringe Dyret tilbage til Værelset, hvilken Forretning Amine selv paatog sig.

De tre Kalendere saavelsom Khalifen og hans Ledsagere vare i højeste Grad forbausede over det Skuespil, hvortil de havde været Vidner. Ubegribeligt forekom det dem, at Sobeïde, efter at have pidsket de to Hunde *), strax derpaa kunde kysse dem og græde over dem. Deres Forbauselse yttrede sig uvilkaarlig i en sagte Mumlen, og Khalifen især, som var den utaalmodigste af dem alle, brændte af Begjærlighed efter at erfare Aarsagen til en saa usædvanlig Begivenhed. Gjentagne Gange gav han Giafar Tegn til, at han skulde spørge derom; men denne lod som om han ikke mærkede det, og da dette tilsidst ikke længer lod sig gjøre, svarede han ligeledes ved Tegn, at Øjeblikket ikke var belejligt dertil.

Sobeïde blev i nogen Tid staaende midt i Salen, som om hun vilde samle Kræfter efter den Anstræn-

---

*) Mohamedanerne henregne Hundene blandt de urene Dyr.

gelse, hun nylig havde maattet udholde. Endelig sagde Safie til hende:

— Min kjære Søster! Vil Du ikke nu atter indtage din Plads, for at ogsaa jeg kan fuldbringe den mig tilkommende Gjerning? —

— Ja! — svarede Sobeïde, og gik derpaa hen og satte sig paa Sofaen tilvenstre for Khalifen og tilhøjre for de tre Kalendere og Lastdrageren. Fuldkommen Taushed herskede, indtil Safie, som havde taget Plads paa Stolen midt i Salen, tog Ordet, og sagde til Amine:

— Kjære Søster, jeg besværger Dig, staa op! Du veed, hvad jeg vil sige. —

Amine stod op, gik ind i et Sideværelse, et andet end det, hvorfra Man havde hentet Hundene, og kom snart tilbage med en Æske, der var overtrukken med guult Atlask og rigt broderet med Guld og grønt Silke. Hun nærmede sig til Safie, aabnede Æsken og fremtog deraf en Luth, som hun overrakte hende. Efter at Safie havde tilbragt nogle Øjeblikke med at stemme Instrumentet, begyndte hun at spille og synge, og det med saa megen Ynde, at Khalifen og alle de Tilstedeværende følte sig henrevne deraf, endskjøndt det var en Sørgesang. Dens Indhold lød saaledes:

— Giv mine Øjenlaage den velgjørende Slummer tilbage, som nu er bortvegen fra dem, og sig mig: Hvor skal jeg gjenfinde min Forstand? Da jeg laante Øre til Kjærligheds lokkende Røst, mærkede jeg, at Slummeren var bleven mine Øjnes Fjende. Da sagde Man: Vi saae Dig i de Redeliges Forsamling; Hvo har da forført Dig?.. Og jeg svarede: I hans Blikke maa I søge Aarsagen dertil. At han har udgydt mit Blod,. . i Sandhed, ja,

jeg tilgiver ham; thi jeg opirrede ham og drev ham til det Yderste.., Hans Aasyns solklare Glands straalede ind i min Erindrings Spejl, og dets Gjenskin tændte en Flamme i mit Indre.

— Nej! — udbrød Safie her, idet hun holdt inde med Sangen og sagde til Amine: -- Jeg kan ikke længer; min Stemme svigter. Syng og spil Du i mit Sted! —

— Gjerne! — svarede Amine, tog Luthen ud af Safies Hænder og indtog hendes Plads. Efter et kort Forspil begyndte hun saaledes:

— Du som færdes fjernt fra mine Øine og dog stedse boer i mit Hjerte! Bevarede Du den Kjærlighed, hvis Flamme aldrig slukkes? Eller glemte Du i det Fjerne hiint elskende Hjerte, som fortæres af Smerte for din Skyld? O, Intet bliver der tilbage uden Kummer og Grædmelse og de over Kinden nedrullende Taarer!... Men naar engang vi atter mødes, paa Dommens store Dag, da vil jeg bønfalde Herren, og han skal prøve Hjerterne...

— Allah bønhøre Dig! — udbrød Sobeïde. Derpaa tilføjede hun: — Herlig har Du sunget; Man hører strax, at Du selv føler Smerten, som Du skildrer med saa levende Ord. —

Amine kunde Intet svare. Hun havde sunget med en saadan Lidenskabelighed eller snarere saa ganske ud af sin Sjæls Inderste, at Brystet blev hende for trangt, og hun var nærved at tabe Bevidstheden. Uvilkaarlig rev hun sin Kjole tilside for at skaffe sig Luft, og med en vis Rædsel saae de Tilstedeværende, at hendes Hals og Barm var vanziret af en Mængde dybe Ar.

Men hendes Kræfter vare udtømte, og bevidstløs sank hun om paa Gulvet.

Medens Sobeïde og Safie ilede hende til Hjælp, sagde Khalifen til Giafar: — Har Du lagt Mærke til Arrene paa denne Kvinde? Jeg kan ikke længer tie stille, og jeg hviler ikke, før jeg faaer at vide, hvorledes det Hele hænger sammen. —

Idetsamme hørte han en af Kalenderne sige: — Hellere maatte vi have tilbragt Natten under aaben Himmel, dersom vi havde havt nogen Anelse om, at vi her skulde blive Vidner til saadanne Ting. —

Khalifen nærmede sig til Kalenderne og spurgte: — Hvad mon dog alt dette har at betyde? — Herre, vi vide det ligesaa lidt som J. — lød Svaret. — I høre altsaa ikke hjemme her? — vedblev Khalifen: — I kunne ingen Oplysning give os om de to sorte Hunde og om hiin afmægtige, saa uforsvarlig mishandlede Kvinde? —

— Herre! — svarede Kalenderne: — I Aften betraadte vi dette Huus for første Gang i vort Liv; vi ankom kun faa Øieblikke før J. —

Khalifens Forundring steg endnu højere, og han sagde: — Maaskee kan Manden histhenne bringe os Lys i Sagen. —

En af Kalenderne gav derpaa Lastdrageren et Vink, at han skulde komme hen til dem, og spurgte ham, om han ikke vidste, hvorfor de to sorte Hunde vare blevne pidskede og hvorfor Amines Bryst var saa fuldt af Ar. Lastdrageren svarede: — Herre! Jeg kalder den levende, almægtige Gud til Vidne paa, at dersom J ikke veed Noget om disse Ting, saa har den Ene af os Intet at lade den Anden høre. Vel har jeg hjemme her i

Staden, men det er første Gang i mit Liv, jeg er i dette Huus; og undres I over at see mig her, saa er jeg ikke mindre forundret over, her at befinde mig i Eders Selskab. Og hvad der forbauser mig endnu mere er, at disse Kvinder leve her aldeles uden mandligt Selskab. —

Khalifen og hans Ledsagere, saavelsom Kalenderne havde troet, at Lastdrageren havde hjemme der i Huset og saaledes vilde være istand til at tilfredsstille deres Nysgjerrighed. Med den faste Beslutning at ville have Sagen opklaret for enhver Priis, sagde nu Khalifen til de Andre:

— Jeg vil sige Eder Noget! Vi ere her syv Mænd, og have kun med tre Kvinder at bestille! Saa lad os dog anmode dem om at give os de Oplysninger, vi ønske. Ville de ikke gjøre det med det Gode, saa ere vi da stærke nok til at tvinge dem. —

Denne Beslutning modsatte dog Storvizieren sig, idet han forestillede Khalifen de mulige Følger, uden dog at forraade for Kalenderne, hvem de havde for sig.

— Herre! — sagde Giafar, talende som til en Kjøbmand: — Jeg beder Eder at betænke, at vi ikke maa skade vor Kredit. Vi ere kun Gjæster her, og I kjender den Betingelse, under hvilken Man har taget imod os. Hvad vilde Man sige, hvis vi handlede derimod? Endnu mere vilde vi være at dadle, dersom vi derved paadrog os selv en eller anden Ulykke; og det forekommer mig, at Man neppe vilde have affordret os hiint Løfte, dersom Man ikke var istand til at bringe os til at fortryde Overtrædelsen deraf. —

Derpaa drog Giafar Khalifen tilside, og tilføjede med sagte Stemme: — Herre! Snart er Natten forbi; hav dog Taalmodighed saalænge! Imorgen tidlig vil jeg

lade disse Kvinder føre frem for Eders Trone, og da vil I sikkert faae al den Oplysning, I ønsker. —

Hvor forstandigt dette Raad end var, gik Khalifen dog ikke ind derpaa, men paabød Vizieren Taushed og sagde, han kunde ikke vente saa længe, men maatte strax have det Hele opklaret. Det gjaldt altsaa nu kun om, hvem der skulde være Ordfører. Khalifen søgte at formaa Kalenderne dertil, men de afsloge det; endelig blev Man enig om, at Lastdrageren skulde paatage sig dette Hverv. Det skjæbnesvangre Spørgsmaal svævede ham allerede paa Læberne, da Sobeïde (Amine var imidlertid kommen til sig selv) traadte hen til Mændene med det Spørgsmaal:

— I Herrer! Hvad er der paafærde? Hvorom drejer Talen sig? —

Strax tog Lastdrageren Bladet fra Munden og svarede: — Herskerinde! Disse Fremmede ønske at vide, hvorfor I, efter først at have pidsket de to Hunde, bagefter græd med dem, og hvoraf det kommer, at hiin Kvinde, som for lidt siden befandt sig i Afmagt, har Brystet fuldt af Ar. Derom er det, jeg i deres Navn skal spørge Eder.. —

Medens han talte saaledes, antog Sobeïde en stolt Holdning, og sagde, idet hun vendte sig til Kalenderne og de foregivne Kjøbmænd:

— Er det sandt, I Herrer, at I have overdraget ham at fremkomme med denne Anmodning? —

De bejaede det, med Undtagelse af Giafar, som forblev taus; derpaa vedblev hun, i en Tone, som gav tilkjende, at hun følte sig dybt fornærmet:

— Før vi tilstode Eder den Gunst at træde ind under vort Tag, paalagdes det Eder, for at forebygge al

Foranledning til Utilfredshed, som Betingelse, at I ikke maatte tale om det, der ikke vedkom Eder. Efter at vi nu have modtaget og efter bedste Evne beværtet Eder, bryde I alligevel Eders Løfte. Vistnok er det en Følge af vor Godtroenhed; men dette kan ingenlunde undskylde Eder, og Eders Opførsel er ikke saadan som det sømmer sig Mænd af Ære. —

Efter disse Ord stampede hun i Gulvet og klappede tre Gange i Hænderne, idet hun udraabte: — Skynder Eder hid! —

Strax gik der en Sidedør op, og ind styrtede syv kæmpestore sorte Slaver med dragne Sabler. Hver greb fat paa en af de syv tilstedeværende Mænd, kastede ham til Jorden og slæbte ham frem i Midten af Salen; her gjorde de sig færdige til at afhugge Hovederne paa dem alle syv. Saavidt havde deres utidige Nysgjerrighed bragt dem, da en af Slaverne henvendte sig til Sobeïde og hendes Søstre med det Spørgsmaal: — Høje og mægtige Herskerinder! Skulle vi hugge til? —

— Venter blot et Øjeblik endnu! — svarede Sobeïde: — Jeg maa først spørge dem om Noget. —

— Naadige Herskerinde! — klagede nu den forskrækkede Lastdrager: — Lad mig da for Guds Skyld ikke blive slaaet ihjel, fordi Andre have forseet sig. Jeg er uskyldig! det er de Andre, som fortjene Straf. — Med grædende Taarer vedblev han: — Ak, vi vare saa glade og fornøjede, og det er ingen Andre end disse blinde Kalendere, som have bragt os i denne Ulykke. Der er sikkert ikke nogen By i den hele Verden, uden at den maa gaa tilgrunde, naar saadanne Folk betræde den. — Derpaa deklamerede han følgende Vers:

— O, hvor ædelt er det dog ej at tilgive den Stærke! Dog end mere ædelt er det at tilgive den Hjælpeløse! —

— O, for det Venskabs Skyld, som bestaaer imellem os, lad ej den Ene bøde for de Andres Skyld! —

Til Trods for sin Vrede kunde Sobeïde ikke lade være at lee hos sig selv ad Lastdragerens Jammerklage, og uden at opholde sig videre ved ham, rettede hun endnu engang sin Tale til de Øvrige:

— Siger mig, hvem I ere! Hvis ikke, da er Eders sidste Øieblik kommet. Jeg kan ikke antage, at I skulle gjælde for anstændige Folk og for ansete og fornemme Personer i Eders Hjem, hvor dette end monne være; I vilde ellers have lagt mere Agtelse for os og Tilbageholdenhed for Dagen. —

Uendelig meget mere end de Andre leed den af Naturen utaalmodige Khalif ved saaledes at see sit Liv gjort afhængigt af en fornærmet og med Grund fortørnet Kvinde. Dog begyndte han at fatte noget Haab, da han hørte, at Man vilde vide, hvem de vare; thi han indbildte sig, at Man strax vilde frigive ham, saasnart han kun nævnede sit Navn og sin Rang. Han hviskede derfor til den i hans Nærhed liggende Vizier, at han øieblikkelig skulde sige, hvem han var. Den kloge og besindige Vizier, som ønskede at redde sin Herres Ære og skjule den Skam, han havde paadraget sig, svarede kun: — Der vederfares os hvad vi have fortjent. — Men selv om han havde villet efterkomme Khalifens Befaling, vilde Sobeïde ikke have ladet ham faae Tid dertil. Hun havde allerede henvendt sig til Kalenderne med Spørgsmaal om, hvoraf det kom, at de alle tre vare eenøjede, og om de vare Brødre. En af dem svarede hende i de Andres Navn: — Naadige Herskerinde! Vi

ere Brødre, ikke af Fødsel, men som Kalendere, idet vi nemlig følge samme Ordens Regler. —

Hun rettede derpaa til En af dem det Spørgsmaal, om han var eenøjet fra Fødselen af.

— Nej! — svarede han: — Jeg er bleven det ved et saa forunderligt Eventyr, at det vilde være til Gavn for Alle, om man optegnede det. Den mig vederfarede Ulykke var Aarsagen til, at jeg lod Skjæg og Øjenbryn afrage og blev Kalender. —

Sobeïde gjorde derpaa de to andre Kalendere samme Spørgsmaal, og fik samme Svar. Kun den sidste tilføjede: — For at I dog, høje Herskerinde, kan vide, at vi ingenlunde ere af lav Herkomst, og vel fortjene, at der tages noget Hensyn til os, vil jeg fortælle Eder, at vi alle Tre ere Kongesønner. Skjøndt vi aldrig have seet hverandre før nu i Aften, have vi dog havt Tid nok til at underrette hverandre om, hvem vi ere, og jeg kan forsikkre Eder, at Kongerne, vore Fædre, ikke have været uden Berømmelse i Verden. —

Den ved disse Ord meddeelte Oplysning formildede Sobeïdes Vrede. Hun henvendte sig til Slaverne og sagde: — I kunne nu gjerne slippe dem; men bliver her tilstede! Dem, som fortælle os deres Historie og hvad der har ført dem til vort Huus, skulle I ikke tilføje noget Ondt, men lade dem gaa hvorhen de ville. De derimod, som ikke maatte findes villige hertil, skulle uden Skaansel overgives til Døden. —

Neppe hørte Lastdrageren, at han kun behøvede at fortælle sin Historie for at slippe ud af Kniben, før han skyndsomst tog tilorde og sagde: — Gunstige Herskerinde! Hvad der har bragt mig herhid, det veed I allerede; jeg kan derfor fatte mig i al Korthed. Eders Søster, som

staaer der, kom imorges til mig paa Torvet, hvor jeg som Lastdrager stod og ventede paa, at Nogen skulde forunde mig Arbejde og derved Lejlighed til at tjene mit Brød. Hun lejede mig, og jeg fulgte hende derpaa til Viinhandleren, Urtekræmmeren, Frugthandleren, Kagebageren og Specerihandleren, og derfra begave vi os herhid, jeg med min Kurv paa Hovedet og saa svært belæsset som mulig, og det er Eders egen Godhed, jeg skylder, at jeg er her endnu. Ingensinde skal jeg glemme den mig beviste Gunst. Og hermed er min Historie ude. —

Sobeïde syntes tilfredsstillet, og sagde til Lastdrageren: — Saa skynd Dig nu bort herfra, og lad os ikke see Dig oftere! —

Men hertil svarede han: — Naadige Herskerinde! Jeg beder om Tilladelse til at blive. Det vilde dog være ubilligt, om jeg, efter at have givet min egen Historie tilbedste, ikke ogsaa skulde have Lov til at høre paa de Andres. — Med disse Ord tog han ganske ugeneert Plads paa Udkanten af en af Sofaerne, sjæleglad over at være undsluppen den Fare, der nylig havde truet ham.

Den anden Kalenders Historie.

Efterat den første Kalender havde fortalt sin Historie, tog den anden Kalender og Kongesøn Ordet, idet han henvendte sig til den af de tvende Kvinder, der syntes ham den anseeligste, den samme, der havde befalet ham at tale, og gav sit Levnetsløb tilbedste paa følgende Maade:

For i fuldkommen Grad at efterkomme Eders Befaling, min naadige Herskerinde, og oplyse Eder om, paa

hvilken Maade jeg har mistet mit højre Øje og hvorfor jeg har givet mig til at være Kalender, efter at have ladet mit Skjæg og mine Øjenbryn afrage, maa jeg fortælle Eder min Livshistorie fra første Begyndelse. I maa da vide, at jeg er en Konges Søn. Saasnart jeg var ude over den spæde Børnealder, sparede min kongelige Fader Intet for at uddanne de ualmindelige Anlæg, han iagttog hos mig. Han forsamlede alle sit Lands i Videnskaberne og de skjønne Kunster udmærkede Mænd omkring mig; saasnart jeg kunde læse og skrive, lærte jeg hele Koranen udenad, hiin beundringsværdige Bog, som indeholder vor Religions Grundlærdomme og Forskrifterne for vor Levemaade. Ved Siden heraf studerede jeg de ypperste Koranfortolkeres Værker, og knyttede hertil Bekjendtskabet med alle de Overleveringer af mundtlige Udsagn, som vor store Profets Samtidige omhyggelig have indsamlet.

Men det var mig ingenlunde nok, at jeg vidste og forstod Alt, hvad der angik vor Religion; jeg studerede ogsaa ivrig Historien, uddannede mig i de skjønne Videnskaber, lagde mig efter Versekunsten og læste alle vore udmærkede Digtere. Ikke heller bleve Jordbeskrivelsen og Stjernekyndigheden forglemte, ej heller Modersmaalet, hvilket jeg satte min Ære i at tale fuldkommen reent og smukt; og i det Altsammen bragte jeg det overordentlig vidt, uden dog derover at forsømme nogen af de øvrige Færdigheder, der sømmede sig for en Kongesøn. Med en ganske særegen Iver lagde jeg mig efter en smuk Haandskrift, og bragte det heri saa vidt, at jeg langt overgik alle de berømteste Skjønskrivere i hele min Faders Rige.

Der gik et stort Ry af disse mine Fuldkommenheder, visselig et langt større, end jeg medrette fortjente. Endogsaa vidt ud over mit fædrene Riges Grændser ud-

bredte sig Rygtet om min Lærdom og mine Færdigheder, og naaede saaledes endogsaa til Sultanens Hof i det fjerne Indien. Denne mægtige Fyrste fik derved Lyst til at stifte mit Bekjendtskab, og han afsendte derfor et Gesandtskab til min Fader med prægtige Foræringer og den Bøn, at han skulde give mig Tilladelse til at aflægge et Besøg ved hans Hof. Min Fader følte Glæde ved denne Indbydelse af flere Grunde. For det Første var han af den Mening, at der intet gavnligere Uddannelsesmiddel gaves for en Prinds i min Alder, end Besøget ved fremmede Hoffer; og dertil var det ham meget om at gjøre at erhverve sig Sultanen af Indiens Venskab.

Jeg fulgte altsaa tilbage med Gesandten. Min Fader havde ladet sex Skibe udruste for os, med hvilke vi tilbagelagde endeel af Vejen tilsøes. Da vi omtrent en Maanedstid havde pløjet Havet, stege vi iland og udskibede vore Heste og Kameler, hvilke sidste vi belæssede med vore Rejsefornødenheder og de for Sultanen af Indien bestemte Foræringer. Derpaa fortsatte vi vor Rejse tillands, paa Grund af den store Afstand og Vejens Vanskeligheder ikkun med et ringe Følge. Men vi vare endnu ikke komne langt, da vi i en fra det vide Fjerne sig nærmende Støvsky opdagede tredsindstyve vel bevæbnede Ryttere, som sprængte os imøde. Det var Røvere, som begjærlige efter Blod og Gods styrtede sig over os. Vi vare altfor faa i Antal til at vove nogen Modstand imod Røverne, som fore imod os med indlagte Landser. Derfor indskrænkede vi os til at raabe dem imøde, at vi vare fredelige Gesandter, bestemte til den mægtige Konge af Indien, og at vi derfor haabede, at de vilde lade os selv og vor Ejendom urørte. — Men Svaret lød tilbage: — Her befinde vi os paa vor egen Jordbund og

kjende ikke nogen Herſker! Hvad bryde vi os om Eders Sultan af Indien? — Med disse Ord angrebe de os og sloge ned forfode. I vor Fortvivlelse værgede vi os vel saa godt, vi kunde; men Overmagten var os for stor, og vi maatte snart søge vor Frelse i Flugten.

Ogsaa jeg forsøgte at undkomme paa min haardt saarede Hest, og ansporede den til at opbyde sine sidste Kræfter til min Redning. Men pludselig styrtede den, udtømt af sit store Blodtab, sammen under mig. Hastig var jeg atter paa Benene, og saae, at der ingen Forfølgere vare efter mig. De gridske Røvere havde ikke villet fjerne sig fra deres rige Bytte.

Saaledes befandt jeg mig da ganske hjælpeløs og forladt i et mig aldeles fremmed Land! Landevejen vovede jeg ikke mere at nærme mig, fordi jeg frygtede for, herved paany at falde Røverne i Hænderne. Paa Lykke og Fromme fortsatte jeg derfor min Vej ligefrem, og naaede endelig et højt Bjerg, paa hvis Skraaning noget ivejret jeg opdagede Aabningen til en Hule. Jeg klatrede da tilvejrs og traadte ind i Hulen; her tilbragte jeg Natten temmelig rolig, efter at have nydt nogle Frugter, som jeg havde samlet undervejs. Den følgende Morgen fortsatte jeg min Vandring, og vedblev saaledes en Række af Dage at gaa uafbrudt fremad, uden at finde noget Sted, hvor jeg kunde ønske at slaa mig tilro for nogen Tid. Først efter en Maaneds Forløb naaede jeg en stor og folkerig Stad, som havde en overordentlig fordeelagtig Beliggenhed. Flere herlige Strømme vandede dens Omgivelser, og det dejlige Syn, som aabenbarede sig for mine Blikke, banlyste for en Stund den dybe Tungsindighed, hvori Bevidstheden om min ulykkelige Stilling havde nedsænket mig. Solen havde brændt mit Ansigt,

mine Hænder og Fødder ganske brune; mit Skotøj var af den lange Vandring ganske forrevet, og af mine Klæder var der blot Pjalter tilbage, som kun ufuldkommen vare istand til at skjule min Nøgenhed.

Jeg gik ind i Staden for at faae at vide, hvor jeg befandt mig, og henvendte mig til en Skræder, der sad i sit aabne Værksted og arbejdede. Fuld af Medynk over min Ungdom, maaskee ogsaa paavirket af min Holdning, der røbede en ganske anden Person end den, jeg syntes at være, bad han mig tage Plads og udhvile mig, og spurgte mig derpaa, Hvo jeg var, hvorfra jeg kom, og hvad jeg der paa Stedet havde at bestille. Jeg fortalte ham da ligefrem mine ulykkelige Hændelser, og tog heller ikke i Betænkning at meddele ham min fyrstelige Herkomst. Skræderen hørte opmærksom paa mig; men da jeg havde talt tilende, snarere forøgede han mine Bekymringer, end formindskede Vagten deraf: — Betro for Himlens Skyld ikke nogen Anden, — sagde han: — hvad Du nu har betroet mig! Den her regjerende Fyrste er den bittreste Fjende af Kongen, din Fader, og Du vilde neppe undgaa en voldsom, om end ikke grusom Behandling, naar han erfarede Noget om din Ankomst hertil. —

Saasnart jeg havde faaet Navnet at vide paa Landets Fyrste, betvivlede jeg intet Øjeblik længer det vel begrundede i Skræderens Advarsel. Da imidlertid det imellem min Fader og denne Fyrste bestaaende Fjendskab ingen videre Indflydelse havde paa mine Eventyr, vil I vel, naadige Frue, tillade, at jeg forbigaaer samme med Taushed. Jeg takkede ret af Hjertet den gamle Skræder for den modtagne gavnlige Oplysning, og forsikrede ham om, at jeg i Et og Alt ubetinget vilde adlyde hans Raad, og aldrig skulde glemme ham, hvad han ved denne Lejlig-

hed vilde gjøre for mig. Mit Væsen og min Tale behagede den gode gamle Mand, og da han sluttede sig til, at jeg maatte være sulten, lod han først og fremmest bringe nogen Mad, og vi spiste tilsammen. Derpaa tilbød han mig indtil videre et Asyl i sit Huus, hvilket Tilbud jeg modtog med levende Taknemlighed.

I Løbet af nogle Dage havde jeg saa temmelig igjen samlet Kræfter efter min lange og besværlige Pilgrimsvandring. Da nu Skræderen vidste, at de fleste Fyrstesønner af vor Tro, til en Nødhjælp under en grusom Skjæbnes Omverlinger, lære et eller andet Haandværk eller en nyttig Kunst til at friste Livet ved under Fornedrelsens Kaar, gjorde han mig det Spørgsmaal, om ikke ogsaa jeg havde lært Noget, hvorved jeg kunde fortjene mig Livets Ophold. Hertil svarede jeg, at jeg var vel bevandret i Lovkyndigheden, i Digtekunsten og Sproglæren, og desuden skrev en fuldendt smuk Haandskrift. —

— Ja, det er godt nok; — indvendte Skræderen: — men med Intet af alt det, som Du der har opregnet, kan Du hertillands fortjene en eneste Bid Brød; slige Kundskaber kunne ikke slaaes i Hartkorn i vor Stad. Vil Du derimod adlyde mit Raad, — eftersom Du synes at besidde et baade sundt og stærkt Legeme, — saa skal Du iføre Dig en kort og let Klædning, og give Dig til at hente Brænde fra den nærliggende Skov. Det sælger Du paa Torvet, og Du vil herved forskaffe Dig en tarvelig Indtægt, hvoraf Du kan leve uafhængig af Andre, medens Du afventer, at Himlen skal vise Dig et mildere Aasyn, efterat hine mørke Skyer have adsplittet sig, der nu beskygge dit Livs Lykke og tvinge Dig til at finde

Dig i Fornedrelsen med Forglemmelse af din høje og ædle Herkomst. —

Frygten for at blive kjendt og Nødvendigheden af at sørge for mit Underhold bestemte mig til at gribe denne Levevej, saa ydmygende, usel og besværlig den end var. Den følgende Dag kjøbte Skræderen en let Klædning, en Øxe og et Reeb til mig, og anmodede nogle fattige Folk, der tjente deres Brød paa samme Maade, om at tage mig med sig ud i Skoven. Strax den første Gang bragte jeg en dygtig Dragt paa Hovedet med mig tilbage fra Skoven, og fik derfor til min Forbauselse et halvt Guldstykke. Brændet stod nemlig, uagtet Skovens Nærhed, i denne Stad i en usædvanlig høj Priis, eftersom kun faa Mennesker gad beskjæftige sig med den møjsommelige Haandtering at fælde Træ og slæbe det til Byen. I kort Tid havde jeg allerede tjent saa meget, at jeg kunde betale min Vært, Skræderen, hans Udlæg tilbage.

Vel et Aars Tid havde jeg tilbragt paa denne Maade, da jeg en Dag trængte dybere ind i Skoven, og naaede et Sted, der forekom mig meget indbydende. Her gav jeg mig ifærd med at fælde Træ. Men idet jeg ryddede en Trærod, traf jeg hændelsesviis med Øxen paa en Jernring, som var skjult af Jorden. Øieblikkelig gav jeg mig til at kaste Jorden tilside, og saae nu, at Ringen sad fast i en hemmelig Falddør. Da jeg aabnede denne, viste der sig en ned i Dybet førende Trappe, ad hvilken jeg uden Betænkning steg ned med min Øxe i Haanden. Trappen førte mig ned i et vidtløftigt Palads, hvor der til min store Forundring var saa lyst, som om Paladset havde knejset imod Skyerne. Da jeg gik igjennem et Galleri, som blev baaret af Jaspissøjler, hvis

Fodstykker og Kapitæler bestode af det pure Guld, saae jeg en Kvinde komme mig imøde, saa vidunderlig skjøn, saa fuld af Anstand og Adel, at mine Blikke uvilkaarlig løsreve sig fra al den øvrige omgivende Herlighed for udelukkende at dvæle ved hende.

For at spare den dejlige Kvinde Ulejligheden ved at komme mig imøde, ilede jeg frem og viste hende min Ærbødighed i et dybt Buk, hvorfra jeg kun langsomt og uden at mæle noget Ord rejste mig igjen.

— Hvem er Du, — spurgte den Skjønne: — et Menneske eller en Aand? —

— Jeg er et Menneske, — svarede jeg: — og staaer i ingensomhelst Forbindelse med Aander. —

— Og hvorledes kommer Du herhid? — vedblev hun med et dybt Suk: — I fem og tyve Aar har jeg nu opholdt mig her, og i denne lange Tid er Du det første Menneske, jeg seer for mig. —

Jeg følte mig allerede fortryllet af hendes Skjønhed; af hendes blide og smægtende Væsen og af den henrivende Musik i hendes Stemme øste jeg Mod til at sige: — Min skjønne Herskerinde, førend jeg endnu nyder Æren af at besvare Eders Spørgsmaal, er I vel saa naadig at lade mig udtrykke den levende Glæde, jeg føler ved dette uventede Møde, der byder mig den sødeste Trøst i mine egne ulykkelige Omstændigheder, og maaskee ogsaa vil give mig en kjær Lejlighed til at formilde Haardheden i Eders Kaar. —

Herpaa fortalte jeg hende trolig, ved hvilken forunderlig Tilskikkelse hun saae mig, en Kongesøn af det ædleste Blod, foran sig i en Tiggers elendige Dragt, og hvorledes det var gaaet til, at jeg havde fundet Indgan-

gen til hendes prægtige, men, som det syntes, ogsaa meget kjedsommelige Opholdssted.

— O Prinds, — svarede Damen, og sukkede paany: — Du tager ikke fejl, naar Du anseerdette prægtige og rigt smykkede Opholdssted for et kjedsommeligt Fængsel! Selv paa de dejligste Steder føler Man sig jo ubehagelig tilmode, naar Man maa opholde sig der imod sin Villie. Du har rimeligviis hørt tale om den store Epitamarus, Konge over Ibenholtøerne, som har sit Navn af sin Overflod paa hiin kostbare Træsort. Denne Konge er min Fader. Tidlig havde han bestemt en Prinds, som var min kjødelige Fætter, til at være min Gemal. Men i selve Brudenatten, endnu førend jeg var bleven overgiven til min Ægteherre, blev jeg midt under Festlighederne, som fandt Sted ved Hoffet og i hele Hovedstaden, ganske uformodentlig bortført af en Aand. Ved denne voldsomme Bortførelse faldt jeg i Afmagt og vidste ikke, hvad der foretoges med mig; men da jeg atter kom til mig selv, befandt jeg mig i dette Palads. —

— Længe var jeg ganske utrøstelig; men Tiden og Tvangen have lidt efter lidt vænnet mig til Synet af og Omgangen med den mig i Begyndelsen modbydelige Aand. Det er, som jeg allerede har omtalt, fulde fem og tyve Aar, siden jeg blev indespærret her i dette underjordiske Palads, hvor der bydes mig Alt, hvad der kan friste et forfængeligt Hjerte, Velleevnet, Smykker og pragtfulde Omgivelser, kun ikke det Eneste, jeg higer efter, Frihed og menneskeligt Selskab. Aanden tilbringer kun hver tiende Nat hos mig, og undskylder denne, som ham synes, altfor ringe Grad af Opmærksomhed med sit Ægteskab med en anden Kone, som vilde blive skinsyg og rasende, naar hun erfarede det Mindste om hans Forhold

til et andet kvindeligt Væsen. Men trænger jeg til Aandens Nærværelse, det være sig ved Dag eller Nat, saa behøver jeg kun at berøre en ved Indgangen til mit Værelse anbragt Talisman, og Aanden staaer øjeblikkelig for mig. Idag er det den fjerde Dag, siden han var hos mig; følgelig venter jeg ham igjen om sex Dage. Du kan altsaa, hvis det behager Dig, blive hos mig i fem Dage; jeg skal bestræbe mig for at beværte Dig efter Rang og Fortjeneste. —

Jeg havde fra første Øjeblik været saa indtagen i hende, at det ikke faldt mig ind at tilbagevise en Anmodning eller Indbydelse, der blev henvendt til mig i saa forbindtlige Ord. Prindsessen førte mig da igjennem en prægtig Buedør ind i et Bad, der var saa smukt og kostbart indrettet, at jeg aldrig havde seet dets Lige. Da jeg, efter at have badet mig, igjen vilde klæde mig paa, fandt jeg istedetfor mine forslidte Pjalter en Klædning af den rigeste og smagfuldeste Art, som jeg med Velbehag iførte mig, mindre af forfængelig Lyst til det Pragtfulde end i den Hensigt deri at optræde for Prindsessen paa en værdigere Maade. Da jeg atter traadte ind til hende, bad hun mig tage Plads hos sig paa en Sofa med et herligt Tæppe og med Puder af den kostbareste indiske Brokade. Ikke længe efter besatte hun et Bord med udsøgte Spiser, og fremsagde følgende Vers:

— Havde jeg ventet din Ankomst, skulde jeg have udbredt min Sjæls Sjæl og det Sorte i mine Øjne for Dig som et Tæppe. — Mine Kinder skulde jeg have udbredt paa Gulvet for Dig, saa at dine Fødder havde maattet skride over mine Øjenlaage. —

Da vi havde spist sammen, tilbragte vi den øvrige

Deel af Dagen meget behagelig med hinanden; derpaa søgte vi Hvile i Søvnens Arme.

Alle mine Lidelser forglemte jeg i den søde Søvn, og jeg vaagnede først, da min Elskede med blid Haand strøg mig under Fodsaalerne *). I sin Bestræbelse for paa enhver Maade at gjøre mig til Behag foresatte hun mig ved Frokosten en Flaske af den kosteligste gamle Viin, og drak selv med for at føje mig. Men den fyrige Drik steg mig snart til Hovedet, og i en ophidset Tilstand sagde jeg til Prindsessen:

— Skjønne Herskerinde, kun altfor længe har I været begravet i denne Hule; o, følg med mig og stig atter op til det virkelige Dagslys, hvor Livsglæden alene er at finde! Hernede dæmrer kun et Tryllelys, som ikke formaaer at opklare Eders overjordiske Yndigheder! —

Smilende svarede hun mig: — Prinds, lad det kun være godt! Jeg bryder mig ikke om det herligste Dagslys af Verden, naar Du af ti Dage tilbringer de ni hos mig, og kun overlader Aanden den tiende. —

— O Prindsesse, — tog jeg atter Ordet: — jeg seer vel, at det er Frygten for Aanden, som bringer Eder til at tale saaledes; men jeg er saa lidt bange for ham, at jeg øjeblikkelig skal knuse hans Talisman tilligemed dens fordømte Trylleskrift. Lad ham kun komme! Jeg skal vente og tage imod ham, saa at han skal glemme at komme tiere igjen! Jeg er paa det Allerheldigste oplagt til at gjøre Kaal paa en halv Skok Aander. Ja, Alverdens Aander vil jeg tage paa min Samvittighed, men ham allerførst! —

---

*) Den sædvanlige Maade, hvorpaa Slavinderne i Østerland vække deres Herrer.

Prindsessen, som vel kjendte de forfærdelige Følger, besvor mig ikke at berøre Talismanen. — Det vilde være den korteste Vej til at styrte baade Dig og mig i Fordærvelse. — sagde hun: — Jeg veed bedre, hvad Aandernes Magt har at betyde. —

Men Viindunsterne lode mig ikke begribe det Forstandige i Prindsessens Advarsler; — jeg styrtede frem og knuste med et Fodtrin Talismanen.

I samme Øjeblik bævede hele Paladset, og Prindsessen tilraabte mig forfærdet: — Der kommer Aanden! — Advarede jeg Dig ikke for ham? — Ved Allah, Du har bragt Fordærvelse over hende, som elskede Dig! Men tænk alene paa at redde Dig selv, og fly ad den samme Vej, ad hvilken Du kom herind! —

I et Nu var min Ruus fordunstet, og jeg erkjendte, desværre for silde, min Taabelighed. Ganske fortumlet af Skræk fulgte jeg uvilkaarlig det givne Raad; men saa stor var min Forvirring, at jeg glemte min Øxe og mine Sko. Jeg var imidlertid kun kommen et Par Trin opad Trappen, da jeg saae mig om og bemærkede, at Gulvet aabnede sig, og en Aand af et græsseligt Udseende steg op derigjennem. Harmfuld spurgte han Prindsessen: — Hvortil slig Voldsomhed, hvilken Ulykke er der da mødt Dig? —

— Ak, ikke videre nogen Ulykke. — svarede hun: — Det Hele er, at jeg befandt mig ilde og tog min Tilflugt til denne Flaske for at styrke mig, og derpaa kom jeg til at gjøre et Fejltrin, hvorved jeg faldt og sønderbrød Talismanen. —

— Du lyver, Ulyksalige! — raabte Aanden. — Og idet han saae sig om, fik han Øje paa Øxen og Skoene, som jeg havde efterladt.

— Uforskammede Kvinde, — vedblev han derpaa: — hvorledes komme disse Sko og denne Øre her? —

— Jeg seer dem i dette Øjeblik for første Gang; — svarede Prindsessen: — maaskee har Du selv uforvarendes bragt dem med Dig. Ved den Voldsomhed, hvormed Du kom farende, har Du let kunnet rive dem med Dig et eller andetstedsfra. —

Men Aanden besvarede denne Udflugt med Skjældsord og Slag, og forlangte, at Prindsessen skulde tilstaa Sandheden. Jeg var ikke længer istand til at høre den mishandlede skjønne Kvindes Hulken og Smertesskrig; i en Hast kastede jeg den af hende modtagne Klædning af mig, tog min egen, som jeg Dagen iforvejen ved Udgangen fra Badet havde lagt paa Trappen, og undveeg gjennem Falddøren. Jeg lukkede denne forsigtig efter mig og tildækkede den igjen med Jord; derpaa fjernede jeg mig med bitter Fortrydelse over, hvad jeg havde gjort.

— Sandt nok, — sagde jeg til mig selv: — i hele fem og tyve Aar var hun en Fange; dog, afseet fra Friheden, fattedes der Intet i hendes Lykke; men denne har jeg i min Ubesindighed forstyrret, givende hende tilpriis for en dæmonisk Aands Grusomheder. —

Idet jeg nu tillige kom til at tænke paa Prindsessens Skjønhed, og at det var for min Skyld, hun leed, fremdeles paa min Fader og mit Fædreland, og at jeg var nedsunken til en elendig Brændehugger, kom følgende Vers mig paa Læberne:

— Naar Skjæbnen hjemsøger Dig med Lidelse, saa lad den Tanke trøste Dig, at een Dag skuer Gjenvordighed, og en anden den sejerrige Lykke! —

Med en Dragt Brænde, som jeg i min dybe Sorg samlede og lagde tilrette, uden ret at vide, hvad jeg gjorde, vendte jeg tilbage til Staden, hvor Skræderen kom mig imøde og yttrede stor Glæde ved at see mig igjen. Han havde ventet mig med en Uro, som om han sad paa gloende Kul, og sagde: — Jeg har været meget bekymret over din Udeblivelse, eftersom jeg kjendte Hemmeligheden ved din Herkomst. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulde tænke derom, og frygtede allerede for, at Du var bleven kjendt af en eller anden slettænkende Person. Gud være priset for din Gjenkomst! —

Jeg takkede ham for hans Deeltagelse og venskabelige Bekymring, men fortalte ham Intet om mit Eventyr, og hvorledes jeg havde mistet Øren og Skoene. — Intet vilde have lignet min og Prindsessens Lykke, — sagde jeg til mig selv: — hvis jeg blot havde formaaet at beherske mig selv, og ikke havde slaaet Talismanen istykker. —

Medens jeg hengav mig til disse og lignende bedrøvelige Tanker, traadte Skræderen ind til mig og sagde: — Der har indfundet sig en mig ubekjendt Olding med din Øre og dine Sko, som han foregiver at have fundet ude i Skoven. Af de andre Brændehuggere har han erfaret, at Du boer her, og vil kun overgive Sagerne i dine egne Hænder. Kom derfor ud og tal med ham! —

Ved disse Ord blegnede jeg og begyndte at skjælve over hele Kroppen. Skræderen forlangte at vide Grunden til denne Bevægelse; men i det Samme aabnede Gulvet sig under os, og Oldingen lod sig tilsyne med Skoene og Øren. Det var den samme Aand, som havde bortført Prindsessen af Ibenholtøen. Uagtet han havde drevet sine Mishandlinger til den yderste Grad af Grusomhed, kunde han dog Intet faae ud af hende. Da han mær-

kede dette, tog han Øxe og Sko og sagde: — Saasandt jeg hedder Dsharsharis, og er en Efterkommer af Eblis, de onde Aanders Fyrste, skal jeg nok hidskaffe Ejermanden til disse Sko og denne Øxe. —

I denne Hensigt stod han nu for mig, og spurgte mig med frygtelig Røst, om det var mine Sko og min Øxe.

Men Aanden gav mig ikke Tid til at svare ham; ikke heller var jeg istand til fremføre noget Ord, af Skræk over hans forfærdelige Nærværelse. Han tog mig uortøvet omkring Livet, rev mig ud af Kammeret med sig, og førte mig igjennem Luften med en saadan Voldsomhed og Hastighed, at jeg mere modtog et Indtryk af den uhyre Højde, hvortil han hævede sig med mig, end af den lange Vejstrækning, vi tilbagelagde i nogle faa Øjeblikke. I en ligesaa rivende Fart dalede han atter ned til Jorden med mig. Han stampede blot i Jorden, og denne aabnede sig under os; — i samme Øjeblik befandt vi os i det underjordiske Palads hos Prindsessen af Ibenholtøen. Men hvilket hjerteskjærende Syn ventede mig ikke her! Prindsessen laa afklædt paa Gulvet, badet i sine Taarer og svømmende i sit Blod.

— Troløse Kvinde, — tilfnyste Aanden hende, idet han pegede paa mig: — er det din Boler? —

Prindsessen henvendte sit døende Blik paa mig, og svarede: — Jeg kjender ikke denne Mand; jeg seer ham første Gang i denne Time. —

Heelt forundret yttrede derpaa Aanden: — Han er Skyld i, at Du befinder Dig i denne elendige Tilstand, og dog vægrer Du Dig ved at kjende ham? Pokker blive klog paa Jer Mennesker! —

— Da han er mig ubekjendt, — svarede Prindses-

sen med mat Stemme: — hvorfor skulde jeg da sige en Usandhed, som vilde styrte ham i Fordærvelse? —

— Nuvel, — sagde Aanden tænderskjærende, idet han holdt en blank Sabel hen for hende: — har Du virkelig aldrig seet dette Menneske, saa hug Hovedet af ham! —

— O, hvorledes skulde jeg kunne gjøre, hvad Du forlanger af mig? — klagede Prindsessen: — Jeg er saa mat, at jeg neppe formaaer at opløfte en Arm, og selv om jeg var istand dertil, hvorledes skulde jeg da kunne føre det over mit Hjerte at tage Livet af et mig ubekjendt, aldeles uskyldigt Menneske? —

— Ha, din Vægring beviser din Brøde! — tilsnyste hende Aanden, og vendte sig derpaa om til mig med det Spørgsmaal: — Kjender Du ikke heller hende? —

Nu havde jeg visselig været ikke alene det mest utaknemlige men ogsaa det ynkeligste Menneske af Verden, hvis jeg ikke havde viist Prindsessen den samme Troskab, som hun havde viist mig. Derfor svarede jeg Aanden uden Betænkning: — Hvorledes skulde jeg vel kjende hende, da jeg seer hende første Gang i mit Liv i dette Øjeblik? —

— Nu, hvis det virkelig er sandt, — vedblev Aanden: — saa tag denne Sabel og hug Hovedet af hende! Det er det eneste Middel, hvorved Du kan vinde Friheden, og jeg Overbeviisningen om, at Du har talt Sandhed. —

— Jeg er beredt. — svarede jeg, tog Sablen og traadte hen til Prindsessen. Men ikke maa Man troe, at jeg nærmede mig Prindsessen af Ibenholtøen for at adlyde den grusomme Aands Befaling; jeg gjorde det kun for at vinde Lejlighed til, saa vidt muligt, ved Blikke og Tegn at tilkjendegive hende, at, ligesom hun var villig til

at dø for mig, jeg intet Øjeblik vilde betænke mig paa at hengive mit Liv for hende. Prindsessen forstod mig; uagtet sine Smerter og sin aldeles trøstesløse Stilling beviste hun mig det ved et taknemligt Blik, der sagde mig saa meget som at hun selv gjerne gik i Døden for mig, og med Tilfredsstillelse bemærkede, at jeg heller ikke skyede Døden for hende. Udtrykte med Digterens Ord vilde de Følelser, som i dette Øjeblik bevægede hendes Indre, have lydt saaledes:

— Vi verle Blikke, det er vor Kjærligheds Sprog; enhver Indviet forstaaer denne Tale. — Hvad Tungen vil sige, forkynder Øjet; det aabenbarer min for Alverden fordulgte Kjærlighed. Hun læser i mit Blik som i en Bog, og jeg læser i hendes. Sjælen taler igjennem vore Blikke, veltalende uden Lige; vi selv tie, men vor Kjærlighed taler. Thi Kjærligheden er vort Livs Sjæl. — Medens den Ene taler, saa læser den anden, og Hjertet bliver fuldt af Kjærlighedens søde og smertefulde Hemmeligheder. —

Jeg hævede Sablen; men i samme Øjeblik kastede jeg den atter fra mig og sagde til Aanden: — En evig Skam vilde det være for mig, hvis jeg lod mig bruge til et fejgt Mord paa en mig ubekjendt Person, der oven i Kjøbet er en Kvinde, som forud er haardt mishandlet og nær Døden! — Gjør med mig, hvad Du vil, grusomme Aand! Jeg er i din Magt; men dit barbariske Bud hverken kan eller vil jeg opfylde! —

— Jeg seer nok, at I begge byde mig Trods og forhaane min velgrundede Skinsyge; — tog Aanden atter tilorde: — men I kjende mig ikke rigtig, I forræderiske Uslinger. Bi I kun lidt! —

Med disse Ord greb Uhyret Sablen og afhuggede

Prindsessen først den ene og saa den anden Haand. Ved den Udmattelse, hvorunder hun allerede leed, maatte Smerterne og Blodtabet nødvendigviis hastig hidføre hendes Død; men endnu hendes sidste halvbrustne Blikke søgte med Ømhed mine. Aanden bemærkede det og skreg rasende: — Troløsheden lyser Dig ud af Øjnene, Du skamløse Forræderske! — og huggede Hovedet af hende.

Jeg var næsten bevidstløs Vidne til dette gyselige Optrin, og ventede sikkert, at Raden nu vilde komme til mig. Saasnart jeg atter vandt Talens Brug tilbage, beklagede jeg mig over Aandens Grusomhed, at han saa længe lod mig svæve i Dødsfrygt. — Hug kun til! — tilraabte jeg ham: — Jeg er fuldkommen beredt til at modtage Dødshugget, og længes derefter som den eneste Naade, jeg kan vente mig af Dig. —

Men istedet for at følge min Opfordring, henvendte Aanden sig rolig til mig med disse Ord: — Paa slig Maade tugte Aanderne deres Elskerinder, naar de have dem mistænkte for Utroskab. Saa meget er aabenbart, at hun har modtaget Dig her; men mig fattes Beviset for, at hun har tilføjet mig en endnu større Vanære; ellers skulde Du allerede for længe siden have ophørt at leve. Men ustraffet skal Du dog ikke slippe mig af Hænderne; vælg derfor, enten jeg skal omskabe Dig til en Hund, et Æsel eller en Abe! —

Ved disse Ord begyndte jeg igjen at fatte lidt Haab om at slippe uskadt derfra, og gav mig til at bede: — O mægtige Aand, betving din Vrede! Eftersom Du vil skjænke mig Livet, saa gjør det paa en højmodig Maade! Aldrig skal jeg glemme din Mildhed, hvis Du tilgiver mig, men prise dit Ædelmod, saa længe jeg lever. Hvo,

som haaber Tilgivelse af den, der er over ham, tilgive selv ogsaa den, der er under ham! —

Men Aanden havde et Hjerte saa haardt som en Steen, og svarede: — Spar dine mange Ord! Jeg kan ikke gjøre Mere for Dig end skjænke Dig Livet. Ustraffet slipper Du ikke; føle maa Du, hvorledes en Aand formaaer at hævne sig. —

Med disse Ord greb han mig og foer ivejret med mig igjennem den sig aabnende Hvælving i det underjordiske Palads; højt imod Himlen foer han med mig i hvinende Fart, saa højt, at Jorden under mig tilsidst kun tog sig ud som en lille hvid Sky. Fra denne uhyre Højde nedlod han sig atter med Lynets Hastighed, idet han ligesom lod sig styrte ned igjennem Luften, og landede paa Toppen af et højt Bjerg. Her tog han en Haandfuld Jord, udtalte eller rettere fremmumlede nogle uforstaaelige Ord derover, og sagde derpaa, idet han bestrøede mig med Jordstøvet: — Aflæg et Menneskes Skikkelse og ifør Dig en Abes! —

Derpaa forsvandt han, og jeg var omskabt til en Abe. Nedbøjet af Kummer og alene i et fremmed Land befandt jeg mig, Gud veed, hvor langt borte fra min Faders Rige. Jeg græd mine modige Taarer over den modbydelige Skikkelse, jeg havde faaet, men fattede dog tilsidst den mandige Beslutning, med Taalmodighed at bære den lunefulde Skjæbnes Tyranni, da jeg vidste, at den hastig kan skifte Sind og vende Elendighed til Lykke.

Jeg klattrede altsaa ned af Bjerget, og vandrede over det flade Land henved en Maanedstid, indtil jeg naaede Havbredden. Da jeg stod og stirrede ud over Bølgerne, bemærkede jeg et Skib, som for en gunstig Vind styrede ind imod Landet. Jeg skjulte mig ihast bag et

nærved Bredden fremspringende Klippestykke; men saasnart Fartøjet var tæt nok ved Land, sprang jeg pludselig ombord deri. Strax samledes alle Matroserne og Passagererne omkring mig, og da jeg aldeles manglede Talens Brug, befandt jeg mig i en ikke ringe Forlegenhed og Fare. De overtroiske Kjøbmænd frygtede for, at jeg bragte Ulykken ombord, og den ene raabte: — Kast det ildevarslende Uhyre over Bord! — og den anden: — Jeg skal strax slaa det ihjel med et Kølleslag, — jeg vil skyde det en Piil igjennem Livet, — jeg vil med min Sabel kløve dets Pandebrask! — Den sidste Trusel vilde virkelig være gaaet i Opfyldelse, hvis jeg ikke havde taget min Tilflugt til Skibskapitajnen, for hvem jeg knælede ned, idet jeg som en Bedende greb fat i hans Klædebon. Kapitajnen blev saa rørt over min Adfærd og de Taarer, jeg udgjød, at han tog mig under sin Beskyttelse og højt erklærede, at Hvo som tilføjede mig noget Ondt, skulde faae med ham at bestille. Ja, han kjærtegnede mig endog, og, i Mangel af Ord, gav jeg ham ved allehaande Miner og Fagter min levende Taknemlighed tilkjende. Og han vedblev at være mig en Beskytter og god Herre; da jeg forstod Alt, hvad han sagde, formaaede jeg at gjøre mig nyttig i hans Tjeneste, og blev snart hans betroede Yndlingstjener.

Efterat vi med gunstig Vind havde fortsat vor Fart endnu halvtredsindstyve Dage, løb vi lykkelig ind i Havnen ved en stor og folkerig, meget vigtig Handelsstad og kastede Anker. Denne Stad havde en saa meget større Betydenhed, som den tillige var Rigets Hovedstad. En Mængde Baade omringede strax Skibet, og hidbragte alleslags Folk, som enten vilde hilse paa deres ankomne Venner eller indhente Efterretninger om deres fraværende;

Mange indfandt sig alene af Nysgjerrighed, for at see et Fartøj, der lykkelig havde tilendebragt sin Rejse saa langvejsfra.

Ogsaa nogle Mameluker bestege Skibet; disse forlangte i den regjerende Sultans Navn at faae de tilstedeværende Kjøbmænd itale. Efterat de havde ønsket de forsamlede Handelsmænd tillykke med den heldig fuldendte Rejse, tog en af dem saaledes tilorde: — Sultanen, vor Herre, lader Eder allernaadigst tilkjendegive sin Glæde over Eders Ankomst, og beder Alle og Enhver, at de som Prøve paa deres Haandskrift ville nedskrive nogle Linier paa denne Pergamentrulle. Men forat I kunne vide, hvad der ligger til Grund for dette Hs. Højheds Forlangende, vil jeg underrette Eder om, at Kongen, vor Herre, besad en Vizier, som med den største Viisdom og Forretningsdygtighed forbandt en fuldendt smuk Haandskrift. Denne Mand er for nogle Dage siden død, og Hs. Højhed er utrøstelig derover. Eftersom han nu ikke kan faae sin afdøde Viziers dejlige Haandskrift ud af Tankerne, har han svoret en hellig og højtidelig Ed paa, kun at besætte Vizierens tomme Plads med en Mand, der skriver en ligesaa smuk Haand. Men indtil nu er der indenfor dette Riges Grændser ikke blevet fundet Nogen, som blot tilnærmelsesviis har opnaaet den afdøde Viziers Færdighed, og er bleven ansect for værdig til at vorde hans Efterfølger. —

Herpaa nedskreve de Kjøbmænd, som ansaae deres Skrift for smuk nok til, at de turde gjøre Fordring paa Vizierens høje Værdighed, den ene efter den anden nogle Linier paa Pergamentet. Da der Ingen meldte sig mere, traadte jeg til, og tog den, der sidst havde skrevet, Pergamentsrullen ud af Haanden. Derover opstod der en stor

Larm, efterdi Alle, og iſær Kjøbmændene, ſom havde ſkrevet, ikke troede Andet, end at jeg vilde rive Rullen iſtykker eller kaſte den i Havet. Imidlertid beroligede de ſig igjen, da de ſaae, at jeg omgikkes Pergamentet meget ordentlig, og ved Tegn gav tilkjende, at ogſaa jeg vilde ſkrive Noget derpaa. Deres Frygt gik nu over til Forundring; men da de aldrig havde hørt tale om en Abe, ſom kunde ſkrive, og endnu mindre kunde indbilde ſig, at jeg heri var større Meſter end de ſelv, ſaa vilde de igjen tage Pergamentsrullen fra mig. Men Skibskapitajnen lagde ſig derimellem og ſagde: — Lad ham kun raade; jeg giver ham Tilladelſe til at ſkrive. Smører han Papiret til, forſikkrer jeg Eder om, at han ſtrax paa Stedet ſkal blive alvorlig tugtet; men ſkriver han ordentlig, hvilket jeg ſikkert venter, da jeg aldrig i mine Levedage har ſeet en klogere og mere fingernem Abe, ſaa vil jeg antage ham i Søns Sted. Jeg har engang havt en, der langtfra havde ſaa megen Forſtand ſom han. —

Da Ingen fremdeles modſatte ſig mit Forehavende, tog jeg Pennen ihaand, og lagde den ikke fra mig igjen, førend jeg havde nedſkrevet Prøver af ſex forſkjellige hos Araberne brugelige Skriftarter. Enhver Prøve beſtod af to eller flere, paa ſtaaende Fod og for en Deel til Sultanens Roes digtede Vers, ſaaſom:

— Berømmelſe har optegnet den Ædles Fortjeneſter; men dine Fortjeneſter, o Konge, er Ingen iſtand til at optegne. —

— Maatte Allah dog ingenſinde berøve Menneſkene ſlig en Fader ſom Dig! — Thi Du er Kilden til al Fortræffelighed. —

— Alt vil forgaa, hvad en menneſkelig Haand kan nedſkrive; men hvad din Haand har ſkrevet, vil kunne læſes be-

ſtandig. Nedſkriv derfor intet Andet end hvad Du med Glæde kan vedkjende Dig paa Dommens Dag! —

Min Haandſkrift overtraf ikke alene alle Kjøbmændenes; men jeg driſter mig endog til at paaſtaa, at Man i dette Rige hidtil aldrig havde ſeet nogen ſaa ſmuk. Da jeg var færdig, overrakte jeg Mamelukerne Pergamentsrullen, og disſe vendte dermed igjen tilbage til deres Herre.

Sultanen ſkjænkede ingen af alle Haandſkrifter nogen videre Opmærkſomhed uden mine, der behagede ham i ſaa høj en Grad, at han øjeblikkelig ſagde til ſine Folk: — Tager den ſmukkeſte og paa koſtbareſte Maade optømmede og ſadlede Heſt ud af min Stald og den rigeſte Dragt ud af min Garderobe, for dermed at beklæde Meſteren for disſe ſex Skriftprøver, og i prægtigt Optog at føre ham hid for mit Aaſyn! —

Hoffolkene brøde ud i høj Latter ved denne Sultanens Befaling, og deres Herſker var lige ifærd med at give ſin Vrede derover eftertrykkelig tilkjende, da de endnu i rette Tid gjorde ham følgende Meddelelſe: — Herre, vi bede Eders Højhed om Forladelſe; men denne Skrift hidrører ikke fra noget Menneſke, men fra en Abe! —

— Hvad ſige I? — udraabte Sultanen forbauſet: — Disſe herlige Skrifttræk ſkulde ikke hidrøre fra Menneſkehaand? —

— Nej, Eders Højhed; — ſvarede Hoffolkene: — vi kunne forſikkre Eder, at de komme fra en Abe, ſom nedſkrev dem for vore Øjne. —

Dette Tilfælde forekom Sultanen ſaa mærkværdigt, at han følte den meſt levende Nysgjerrighed efter at ſee mig. — Gjører alligevel, hvad jeg har befalet Eder, —

sagde han derfor til sine Hoffolk: — og fører denne sjeldne Abe for mig! —

Mamelukerne begave sig altsaa atter ombord paa Skibet og gjorde Kapitajnen bekjendt med Sultanens Ønske, hvortil denne ikke yttrede Andet end: — Min Herre har at befale! — Ifølge denne Tilladelse beklædte de mig med en riig og herlig Pelts, bragte mig iland, og satte mig op paa Sultanens egen Livhest for at føre mig til Paladset. Der ventede Sultanen med Længsel mit Komme, omgiven af en Mængde i denne Anledning udtrykkelig forsamlede Hoffolk.

Paa mit Tog fra Havnen igjennem Gaderne og over de offentlige Pladse vrimlede det af Folk; i lige Maade vare alle Vinduer og Tage fulde af nysgjerrige Mennesker af begge Kjøn og alle Aldere, hos hvem Attraaen efter at see den vidunderlige Abe havde bragt alt Andet i Forglemmelse. Thi ligesom paa Vindens Vinger havde det Rygte allerede udbredt sig over hele Staden, at Sultanen havde gjort en Abe til sin Storvizier.

Efterat jeg paa denne Maade havde givet Folket, som ved idelig gjentagne Skrig gav sin høje Forundring tilkjende, et saa overordentligt Skue tilbedste, som en Abe ført i Triumf paa en Sultans Hest, naaede jeg endelig Paladset. Jeg fandt Sultanen siddende paa sin Trone, omgiven af sit Riges Store. Jeg gjorde tre dybe Buk for ham; ved det sidste kastede jeg mig ned og kysede Støvet under hans Fødder. Derpaa nedlod jeg mig paa Abeart for hans Aasyn. De Tilstedeværende vare slagne af Forbauselse over, at en Abe kunde vide saa god Besked om, hvorledes Man viser en Sultans Højhed den tilbørlige Agtelse; men mest forundret var dog uden Sammenligning Sultanen selv. Kort sagt, det vilde have væ-

ret en Audients i allerbedste Form, hvis jeg havde kunnet forbinde Ordets Brug med mine Miner og Fagter; men Aberne have til ingen Tid talet, og den Omstændighed, at jeg før havde været Menneske, forandrede Intet i denne Naturens vise Indretning.

Tilsidst afskedigede Sultanen sit hele Hof, og lod foruden mig alene Obersten for Gildingerne og en ganske ung Slave blive tilbage hos sig. I Selskab med os begav han sig derpaa ind i sit Privatværelse, og lod Maden bære frem. Saasnart han havde taget Plads, gav han mig ved Tegn tilkjende, at jeg skulde træde nærmere og dele hans Maaltid. Til Tegn paa min Lydighed kysede jeg Gulvet foran ham, nærmede mig derpaa og tog Plads, og gav mig til at spise med al sømmelig Beskedenhed og Tilbageholdenhed. Endnu førend der blev taget af Bordet, fik jeg Øje paa et Skrivetøj, og tilkjendegav ved Tegn, at Man skulde bringe mig det. Saasnart jeg havde faaet mit Ønske opfyldt, skrev jeg paa en stor Fersken følgende Vers af min egen Opfindelse:

— Stor er min Attraa efter Dig, o Kunafeh*); ikke for Alt i Verden kunde jeg undvære Dig. — O, vær Du tidlig og silde min Vederkvægelse, og gid der aldrig maatte mangle Honning til at meddele Dig Sødme! —

Derpaa overrakte jeg Sultanen Frugten; han læste Skriften og blev maalløs af Forbauselse. Efter Taflet blev der bragt ham en kostelig Sorbet, hvoraf han ogsaa lod mig række en Skaal. Jeg tømte Skaalen, og skrev følgende Vers derpaa:

---

*) En almindelig yndet Meelspise i Østerland.

— Jeg blev udsat for Ildens Tortur for at tvinges til at tale; men de fandt mig stærk imod enhver Piinsel. — Derfor bære de mig paa Hænderne, og kysſende berører jeg de Skjønnes Mund. —

Derefter rejſte jeg mig og tog Plads paa den yderſte Ende af Sofaen; men Sultanen læſte med ny Forbauſelſe, hvad jeg havde ſkrevet, og udraabte! — Kan virkelig en Abe ſaaledes have Tanken og Sproget i ſin Magt? Det er et Under over alle Undere! —

Nu bragte Man Sultanen et Skakbrædt, og han ſpurgte mig ved Tegn, om jeg forſtod dette Spil og havde Lyſt til at ſpille med ham. Jeg kyſſede Jorden og lagde en af mine Poter paa Hovedet til Tegn paa, at jeg var beredt til at nyde denne Ære. Det førſte Spil tabte jeg, men vandt det andet og tredie. Men da jeg troede at bemærke, at dette ærgrede ham, ſkrev jeg paa Skakbrædtet:

— Tvende Hære ſtrede den hele Dag mandelig mod hinanden; men ved indbrydende Nat blev der ſluttet Fred, og Hærene ſlumrede rolig paa Valpladſen ved Siden af hinanden. —

Da Sultanen havde læſt dette, udraabte han: — Naar endog blot et Menneſke var iſtand til ſaaledes at gjøre Rede for ſig, vilde han medrette faae ſin Plads imellem de meſt udmærkede Mænd! —

Sultanen havde en Datter, ſom hed Prindſeſſe Dejlighed. Fuld af det Ønſke, at ogſaa hun ſkulde faae Noget at ſee af de Vidunderligheder, ſom jeg opvartede med, befalede han Oberſten for Gildingerne at begive ſig hen til ſin Herſkerinde og i Sultanens Navn bede hende ulejlige ſig hid, med Tilføjende, at det vilde glæde

glæde hendes Fader meget, om hun vilde dele den overordentlige Fornøjelse, som en i sin Art højst mærkværdig Abe foraarsagede ham.

Øversten for Gildingerne fjernede sig, og kom snart igjen tilbage med Prindsessen, som traadte ind med utilsløret Ansigt. Men neppe var hun traadt ind, førend hun skamfuld indhyllede sig tæt i sit Slør og bebrejdende sagde til sin Fader: — Med Forbauselse finder jeg, at Eders Højbed har ladet mig hidkalde, medens en fremmed Mand befinder sig i Eders Selskab. — Overrasket svarede Sultanen: — Hvorledes, min Datter? Jeg seer her ingen Andre end Øversten for Gildingerne og denne lille Slave, og ingen af dem er det forbudt at skue dit Ansigt. Og dog tilslører Du Dig og gjør mig Bebrejdelser for, at jeg har ladet Dig kalde. —

— O, min Fader, alligevel har jeg Ret i min Paastand; I vil selv snart indrømme det. I maa nemlig vide, at denne Abe trods sin Dyreskikkelse er en ung Prinds og Søn af en mægtig Konge. Han er ved Trolddom bleven omskabt til en Abe. Aanden Dsharsharis, en Søn af Eblis, har mishandlet ham saaledes, efter paa grusom Viis at have myrdet Prindsessen af Ibenholtøen, en Datter af den vidt berømte Kong Epitamarus. —

Forbauset over Prindsessens Paastand vendte Sultanen sig om til mig og spurgte, idet han denne Gang uvilkaarlig betjente sig af Ord istedet for af Tegn, om det virkelig forholdt sig saaledes. Jeg tøvede ikke med at besvare hans Spørgsmaal med Ja, og brød ud i hede Taarer, medens Sultanen spurgte sin Datter, hvorledes hun havde faaet Nys om, at jeg var et forhexet Menneske.

— Eders Højhed ville erindre sig, — svarede herpaa Prindsesse Dejlighed: — at en vis aldrende Dame blev given mig til dagligt Selskab, saasnart jeg havde tilbagelagt Barndomsaarene. Hun forstod sig fra Grunden af paa Trolddomskunsten, og har lært mig Alt, hvad hun vidste. Jeg kjender ikke mindre end hundrede og halvfjerdsindstyve Formler, ved den ringeste af hvilke jeg, hvilket Øjeblik det maatte behage mig, i et Nu kunde flytte denne Stad med Alt, hvad derudi befindes, midt ud i det store Verdenshav eller hiinsides Kaukasus. Ved Hjælp af denne Kunst kjender jeg ogsaa strax alle forhexede Mennesker, veed, Hvo de ere, og Hvo der har forhexet dem. Undres derfor ikke, min Fader, over, at jeg ogsaa strax kjendte denne Prinds under den Trolddom, som forhindrer ham i at vise sig for Eder i sin oprindelige og naturlige Skikkelse. —

— Er det muligt, min Datter, — udraabte Sultanen: — at Du forstaaer Dig paa saa overordentlige Ting, uden at jeg veed et eneste Ord deraf? —

— O, min Fader, — svarede Prindsessen: — vistnok er det heelt underfulde Ting, og en stor Herlighed at kjende til dem; men det forekom mig, at der alligevel ingen Anledning var for mig til at rose mig deraf. —

— Naar det altsaa forholder sig saaledes, — vedblev Sultanen: — saa kan Du vel ogsaa, naar Du vil, løse Prindsens Fortryllelse? —

— Udentvivl, min Fader; det koster mig kun en ringe Møje at give ham hans forrige Skikkelse tilbage. — svarede Prindsessen.

— O, saa besværger jeg Dig ved Allahs Navn om at gjøre det! — udraabte Sultanen: — Du kan ikke

gjøre mig nogen større Fornøjelse; thi han skal være min Storvizier og have Dig til Gemalinde. —

Prindsessen rødmede, og taug en Stund; men efter nogle Øjeblikkes Betænkning forsikkrede hun sin Fader, at hun var beredt til at gjøre ham Alt til Behag.

Prindsesse Dejlighed gik derpaa tilbage til sit Værelse og hentede en Kniv, paa hvis Klinge der var indgravet nogle hebraiske Ord; saasnart hun kom tilbage, førte hun mig, sin Fader, Obersten for Gildingerne og den lille Slave ned i et for alle fremmede Blikke utilgængeligt Gaardsrum. Her lod hun os tilbage i den rundt omkring Gaarden løbende Buegang, og traadte selv ud i Midten af samme. Her beskrev hun rundt omkring sig en viid Cirkel, i hvilken hun tegnede forskjellige Ord i hemmelige Skrifttegn, de saakaldte Kleopatras Bogstaver.

Saasnart hun havde indrettet Cirkelen efter sin Hensigt, tog hun selv sin Plads midt i samme, og begyndte at fremsige allehaande Besværgelsesformularer og Vers af Koranen. Luften formørkedes, og det blev pludselig bælgmørk Nat, som om Verden skulde forgaa. En ubeskrivelig Forfærdelse betog os alle; men denne naaede dog først sit Højeste, da pludselig Aanden, Eblis' Søn, viste sig i grupvækkende Skikkelse. Han havde Hænder som uhyre Forke, Been som Mastetræer, og Øjne som blussende Fakler; Fantasien formaaer ikke at skabe saa rædsomt et Billed. Nu udraabte Prindsessen: — Ret tilpas, endskjøndt ikke velkommen! — Øjeblikkelig omskabte Aanden sig til en Løve af uhyre Størrelse. — Skabede Hund, — udraabte Prindsessen: — istedet for at krybe for mig, vover Du at optræde imod mig i en saa frygtelig Skikkelse! Maaskee troer Du at kunne skræmme mig? —

— Og Du, — svarede Løven: — Du undseer Dig ikke ved at handle imod den Pagt, som vi have sluttet med hinanden og bekræftet med højtidelige Eder, ikke at skade eller træde hinanden ivejen? —

— Ha, Du Forbandede; — lød Prindsessens Svar: — det er jo netop det, jeg har at bebrejde Dig! —

— Da skal Du visselig ogsaa komme til at undgjælde, at Du har uleiliget mig hid! — fnyste Løven. Med disse Ord aabnede den sit frygtelige Gab og styrtede hende imøde for at sluge hende. Men Prindsessen var paa sin Post, sprang tilbage og vandt Tid til at rive et Hovedhaar af sig, som paa et Par Ord fra hendes Mund forvandlede sig til et skarpt Glavind, hvormed hun huggede Løven midt igjennem. Men begge Halvdelene forsvandt øjeblikkelig paa Hovedet nær, som forvandlede sig til en tyk Skorpion, Ufortøvet paatog Prindsessen sig Skikkelse af en Slange og bestod en haardnakket Kamp med Skorpionen, som, da den mærkede, at den drog det korteste Straa, pludselig omskabte sig til en Ørn og fløj bort. Men ogsaa Slangen forvandlede sig til en endnu mægtigere Ørn, der forfulgte den anden saa langt, vi kunde øjne dem. Dog ikke længe efter aabnede Jorden sig foran os, og der kom en sort og hvid Kat tilsyne med krum Ryg og hvæsende paa frygtelig Maade. En sort Ulv fulgte den lige i Hælene og gav den ingen Fred, saa at den i sin haarde Nød tilsidst maatte forvandle sig til en Orm. Denne borede sig øjeblikkelig ind i et tætved liggende Granatæble, som var faldet ned fra et i Gaarden ved Randen af en ikke bred, men dyb Kanal staaende Granatæbletræ. Granatæblet opsvulmede hastig og blev saa stort som et Græskar; derpaa svævede det ivejret, op paa

Taget, rullede der flere Gange frem og tilbage, og faldt tilsidst ned i Gaarden, hvor det brast i mange Stykker.

Men imidlertid havde Ulven paataget sig Skikkelse af en Hane, og faldt nu over Kjærnerne af Granatæblet, som den slugte den ene efter den anden; kun en eneste, der laa paa Kanten af Kanalen, havde Skjæbnen skjult for dens Blikke. Da Hanen tilsidst ingen flere opdagede, galede den og slog med Vingerne, og kom hen til os, ligesom for at spørge os om Noget; men vi forstode ikke, hvad den vilde. Med et saa forfærdeligt Gal, at vi troede, at Paladset derved skulde styrte sammen over vore Hoveder, vendte den sig derpaa om, og bemærkede ved denne Lejlighed den sidste, hidtil overseete Granatæblekjærne. Hastig ilede den løs derpaa; men i det Samme den vilde hakke den op med Næbet, gled Kjærnen ned i Vandet og forvandlede sig til en lille Fisk.

Strax sprang Hanen efter den i Vandet, og var i samme Øieblik en mægtig Gjedde, der forfulgte sit udkaarne Bytte igjennem Vandet. Begge Fiskene dukkede under Vandet og bleve borte, saa at vi længe ikke vidste, hvad der var blevet af dem. Men pludselig lød der et rædsomt Skrig, som nær havde jaget Livet af os, og vi saae Aanden og Prindsessen atter komme tilsyne, begge heelt indhyllede i Flammer. De spyede Ild imod hinanden, og det kom tilsidst til Haandgemæng imellem dem, idet Flammerne bleve endnu frygteligere, og en tyk og glødende, næsten kvælende Røg steg ivejret. Vi frygtede medrette for, at ved denne Lejlighed hele Paladset vilde gaa op i Luer, og ikke var det langt fra, at vi af Angst for Ilden havde styrtet os i Kanalen. Men snart fik vi dog en endnu alvorligere Anledning til at ræddes og ængstes. Aanden rev sig nemlig løs fra Prindsessen og styrtede lige hen

imod os, idet den udspyede frygtelige Ildhvirvler imod os. Vi havde været fortabte, hvis ikke Prindsessen var ilet efter Uhyret og havde tvunget det til at vende sig om og forsvare sig imod hende. Men forebygge kunde hun dog ikke, at vi jo bleve beskadigede ved nogle Gnister baade af den fra Aanden og fra hende selv udgaaende Ild. Hendes Ild tilføjede os dog imidlertid ikke nogen egentlig Skade; men ved Gnisterne fra Aandens Flammer blev Sultanens Skjæg svedet, hans Ansigt forbrændt, og Obersten for Gildingerne dræbt. Mig traf en Gnist i det højre Øje; ved denne Lejlighed blev jeg eenøjet. Nu opgave vi begge, baade Sultanen og jeg, vort sidste Haab om Frelse; men pludselig hørte vi det høje Udraab: — Allah er den Højeste! Han har hjulpet til Sejer, og til Fordærvelsen priisgivet Mohameds fule Fornægter, Sønnen af Eblis! —

Disse Ord kom fra Prindsessen, som nu atter fremtraadte i sin naturlige Skikkelse efter at have brændt Aanden til Aske. Hun traadte nærmere og forlangte en Skaal Vand. Da hun havde faaet denne af den unge Slave, hvem Ilden ikke havde angrebet, udtalte hun nogle hemmelighedsfulde Ord derover, og besprængte mig med Vand, idet hun sagde med høj Røst: — Er Du vorden en Abe ved Tryllekunst, saa forandre din Skikkelse og især Dig atter den, som Du havde fra Begyndelsen! —

Neppe havde hun talt disse Ord tilende, førend jeg igjen blev et Menneske af samme Skikkelse, som jeg havde havt før min Fortryllelse, paa det nær, at mit ene Øje fattedes. Jeg var strax betænkt paa at tolke Prindsessen min inderlige Taknemlighed for denne Velgjerning; men hun gav mig ikke Tid dertil, idet hun strax henvendte Ordet til sin Fader:

— Min Herre og Fader, — sagde hun: — jeg har besejret Aanden, som Eders Højhed seer; men denne Sejer kommer mig dyrt til at staa. Kun faa Øjeblikke har jeg endnu tilbage at leve i, og I vil ikke finde Lejlighed til at udføre Eders velvillige Hensigter med mig og denne ædle Prinds. Ilden har under denne rædsomme Krig aldeles gjennemtrængt mig, og jeg føler, at den efterhaanden fortærer mig indvendigfra. Dette vilde ej være skeet, hvis jeg ikke som Hane havde overseet den sidste Granatæblekjærne, men slugt den tilligemed de øvrige. Aanden havde skjult sig deri som i sit sidste Tilflugtssted i den allerydersте Nød, og, hvis jeg itide havde bemægtiget mig denne, vilde Kampen have været let og fareløs for mig, og Sejren sikker. Men hiin Forseelse tvang mig til at tage min Tilflugt til Ilden, for med dette mægtige Vaaben at bekæmpe den onde Aand, ligesom I have været Vidne til. Vel har jeg nu sejret i den frygtelige Kamp; men, o Fader, kan ikke undgaa den visse Død. —

Sultanen havde neppe Taalmodighed til at høre sin Datters Forklaring tilende, og svarede hende i en Tone, som vidnede om den dybe Smerte, hvoraf han var gjennemtrængt. — Min Datter, — sagde han sukkende: — Du seer, i hvilken Tilstand din Fader befinder sig. Ak, jeg undrer mig over, at Smerten ikke allerede har gjort Ende paa mit Liv! Oberſten for Gildingerne, din Hovmester, er død, og Prindsen, som Du har forløst fra hans Fortryllelse, har mistet et Øje. — For Sukke og Taarer formaaede Sultanen ikke at sige Mere; hans Bedrøvelse rørte mig og Prindsesse Dejlighed saa dybt, at vi blandede vore Taarer med hans. Men pludselig gav Prindsessen sig til at raabe: — Jeg brænder jeg brænder! — Hun følte, hvorledes Ilden i hendes Legeme strømmede

igjennem alle Aarer og fortærede hende levende; uophørlig vedblev hun at skrige: — Jeg brænder, jeg brænder! — indtil Døden gjorde en Ende paa hendes skrækkelige Lidelser.

Virkningen af denne indvendigfra sig udbredende Ild var saa overordentlig, at hun i faa Øjeblikke, ligesom Aanden, var opbrændt til Aske. Hvor nær dette forfærdelige Skuespil gik mig til Hjerte, behøver jeg vistnok ikke først at skildre; langt heller var jeg forbleven en Abe hele min Levetid, end jeg havde seet min Velgjørerinde omkomme paa en saa forfærdelig Maade. Den over alt Begreb rystede Sultan udstødte høje, skjærende Skrig, slog sig i Ansigtet, afrev Levningerne af sit Skjæg og søndersled sin Klædning, indtil han afmægtig styrtede om, i en Tilstand, der lod mig nære grundet Frygt for hans Liv. Paa hans gjennemtrængende Skrig ilede Gildingerne og Hoffets Tjenere til, og bragte ham igjen efter megen Møje til Bevidsthed. Han meddeelte da sine Omgivelser, hvad der var foregaaet imellem Prindsesse Dejlighed og Aanden, og med Gru betragtede Alle nu de Levninger, de havde efterladt sig, tvende smaa Askehobe.

Saasnart Efterretningen om den sørgelige Begivenhed havde udbredt sig i Paladset og igjennem Staden, beklagede Alverden Prindsessens grusomme Skjæbne og deelte den stakkels barnløse Konges Smerte. Haremets Kvinder istemmede Klagesange, og i hele syv Dage blev der holdt Sørgefestligheder i Staden. Prindsessens Aske blev samlet i et kostbart Kar; og paa det Sted, hvor hun havde udaandet, blev der paa Sultanens Bud opført et kostbart Gravminde, under hvis Kuppel Asken blev bisat. Den af Aanden derimod tilbageblevne Aske blev ud-

ſtrøet for alle Vinde og priisgivet den Allerhøjeſtes Forbandelſe.

Af bitter Sorg over Tabet af ſin dyrebare eneſte Datter faldt Sultanen i en haard Sygdom, der fængslede ham til Lejet en heel Maaned. Endnu var han ikke fuldkommen helbredet, da han lod mig kalde og ſagde til mig: — Prinds, læg Dig paa Hjerte, hvad jeg herved befaler Dig! Efterkommer Du det ikke, gjælder det dit Liv. —

Da jeg havde forſikkret ham, at jeg paa det Strengeſte vilde adlyde hans Bud, vedblev han:

— Vi henlevede vore Dage i en uformærket Lykke, ſom Intet lod os tilbage at ønſke, indtil Du indſandt Dig og bragte Elendigheden over vore Hoveder. O, gid vi aldrig havde ſeet Dig og din modbydelige Skikkelſe, for hvis Skyld jeg har lidt ſaa uhyre et Tab! Ikke alene har jeg miſtet min Datter, ſom var mig mere værd end hundrede brave Mænd; men jeg ſelv er tillige bleven haardt beſkadiget, og Overſten for mine Gildinger har miſtet Livet. Du er eneſte Aarſag til al denne Ulykke. Men det ſtod ikke i din Magt at afvende ſamme; drag derfor bort i Fred! Men ſkynd Dig at komme herfra; thi jeg ſelv føler mig ikke ſikker paa mit Liv, ſaalænge Du dvæler i min Nærhed! Jeg er overbeviiſt om, at din Nærværelſe alene kan bringe Fordærvelſe. Det var det, ſom jeg havde at ſige Dig. Reiſ nu, og vogt Dig vel for nogenſinde mere at betræde mine Stater! Thi Intet ſkulde i modſat Tilfælde afholde mig fra at offre Dig til min ſmertefulde Harme! —

Jeg vilde gjenſvare ham; men han tillukkede min Mund med vrede Ord, og jeg maatte ufortøvet forlade Paladſet. Forſtødt og landflygtig, forladt af Alverden

og uden at vide, hvad der skulde blive af mig, traadte jeg ind i et Bad, førend jeg forlod Staden. Derpaa tiltraadte jeg min Vandring, idet jeg bittert beklagede, mindre min egen Ulykke, end de skjønne og elskelige Prindsessers, hvis Fordærvelse jeg havde foranlediget. Mange Lande har jeg siden den Tid gjennemvandret, og er kommen igjennem store og smaa Stæder uden at give mig tilkjende for noget Menneske; tilsidst besluttede jeg at valfarte til Fredens Hjem, det herlige Bagdad, i det Haab, at faae en Audients hos de Troendes Behersker og ved Fortællingen af mine overordentlige Tilskikkelser at vække hans Deeltagelse. Først iaften er jeg kommen til Byen, og de første Mennesker, jeg stødte paa, vare disse to Kalendere, mine Brødre i Landflygtighed og Ulykke. Det Øvrige, min naadige Herskerinde, hvorledes jeg kom til den Ære at finde et Ly under Eders Tag, er Eder selv tilstrækkelig bekjendt. —

Efterat den anden Kalender paa denne Maade havde endt sin Historie, sagde Sobeïde til ham: — Din Fortælling har forsonet mig. Gaa nu, hvorhen Du vil; min Tilladelse har Du dertil! —

Men, istedet for at gaa, udbad Kalenderen sig den Gunst at maatte blive for at høre de Andres Fortællinger; da han havde faaet Tilladelse hertil, traadte han tilbage og tog Plads iblandt de Øvrige.

Saasnart den tredie Kalender saae, at Raden nu var til ham at fortælle, henvendte han sig efter sine Forgængeres Exempel til Sobeïde og begyndte paa følgende Maade:

Den tredie Kalenders og Kongesøns Historie.

— Naadige Herskerinde, hvad jeg har at fortælle Eder, er vidt forskjelligt fra hvad I allerede har værdiges des at høre. Skjæbnens Forudbestemmelse bragte Tilskikkelser over min Staldbroder, imod hvilke han ikke formaaede at beskytte sig. Hvad mig derimod angaaer, saa har jeg mistet mit Øje og ladet mine Øjenbryn og mit Skjæg klippe, fordi jeg udfordrede Skjæbnen med hele sit Følge af Ulykke. Dette gik til paa følgende Maade:

Jeg hedder Agib og er Søn af en Konge ved Navn Kasib, efter hvis Død jeg besteg Tronen, og valgte samme Stad til Residents, som han havde beboet. Den ligger ved Søkysten og har en af de sikkreste og smukkeste Havne. Arsenalet er rigt nok til at udruste et hundrede og halvtredsindstyve store Krigsskibe, der bestandig ligge beredte til Orlog, uden at regne halvtredsindstyve Transportskibe og ligesaa mange Smaafartøjer, bestemte til Lystfarter og Øvelsesture. Mit Kongerige omsluttede flere betydelige Provindser paa Landjorden, og desuden en Mængde betydelige Øer, som næsten alle vare isigte fra Hovedstaden.

Først og fremmest berejste jeg Provindserne; derpaa lod jeg hele min Flaade udruste, og sejlede over til Øerne, for ved min personlige Nærværelse at vinde mine Undersaatters Hjerter og bestyrke dem i deres Troskab. Nogen Tid efter gjentog jeg dette Besøg hiinsides Vandet, og disse Farter, hvorved jeg efterhaanden indsamlede endeel Sømandskundskaber, indgjøde mig tilsidst en saadan Forkjærlighed for Sølivet, at jeg besluttede at sejle ud paa Opdagelser hiinsides mine Øer.

I denne Hensigt lod jeg blot ti Skibe udruste, gik

ombord og lettede Anker. Hele fyrretyve Dage var vor Fart gunstig; men om Natten til den een og fyrretyvende fik vi Modvind, og der rejste sig en saa voldsom Storm, at vi vare beredte paa vor Undergang. Om Morgenen tog imidlertid Stormen af, Himlen opklaredes, og efter= at den straalende Sol havde bragt det gode Vejr tilbage, landede vi ved en Ø, hvor vi tilbragte to Dage for at udhvile og vederkvæge os. Derpaa stak vi igjen i Søen. Den forfærdelige Storm, som jeg nylig havde udstaaet, havde bragt mig paa andre Tanker med Hensyn til min Dp= dagelsesplan, og jeg befalede Styrmanden at lægge an i Retningen af det forladte Hjem, da jeg til min store For= skrækkelse mærkede, at denne Mand, der havde hele vor Skjæbne i sine Hænder, ikke længer vidste, hvor vi be= fandt os. Dog vedbleve vi bestandig at forfølge den een= gang valgte Kaas, i det Haab, at vi saaledes dog endelig engang maatte støde paa Land. Virkelig meldte ogsaa paa den tiende Dag den Matros, som holdt Udkig fra Mast= kurven, at han øjnede Land. Tilhøjre og tilvenstre var der ikke Andet end Vand at see; men ligefor, netop i den Retning, hvori vi sejlede, hævede der sig en fast Masse, der lignede en mørk Væg, op over Bølgerne.

Ved denne Efterretning blev Styrmanden bleg som et Liig, rev Turbanen af Hovedet og kastede den paa Dækket, og slog sig med den knyttede Haand i Ansigtet. — Herre, — udraabte han: — vi ere fortabte! Ingen kan vente Frelse i den overhængende Fare, hvori vi ere stedte; med al min Erfaring kjender jeg intet Middel til at afvende den. —

Da han havde talt saaledes, gav han sig til at græ= de, som En, der anseer sin Undergang for uundgaaelig. Hans Fortvivlelse udbredte Skræk over hele Skibet;

men jeg forlangte at vide, hvori denne store Fare bestod.

— O min Konge, — svarede han: — af den frygtelige Storm ere vi saaledes blevne kastede ud af vor Kaas, at vi imorgen Middag ville befinde os i Nærheden af hiin sorte Væg, som Matrosen seer for sig; men denne Væg er hverken Mere eller Mindre end det sorte Bjerg eller Magnetbjerget. Ved Sømmene og det øvrige Jernværk, som findes paa Skibene, bliver hele Eders Flaade hiddragen af dette Bjerg. Endnu gaaer det kun saa jævnt; men imorgen Middag, naar vi ere komne i en vis Nærhed deraf, vil Magneten virke saa stærkt, at alle Søm og Jernforbindinger paa Skibene ville fare ud og hænge sig fast ved Bjerget. Eders Skibe falde da naturligviis fra .hinanden og gaa under. Hiin mægtige Magnet besidder ikke alene Kraft til at trække Jernet til sig, men forøger ogsaa uophørlig denne Kraft ved Jernet, som efterhaanden hænger sig fast ved den. Bjerget er paa den bratte Side, der vender imod Havet, ligesom spækket med Søm og Bolte, der i deres Uendelighed danne ligesaa mange smaa forstærkende Magneter. Iøvrigt er Magnetbjerget meget stejlt, og paa dets Top knejser en høj Kuppel af Ærts, baaren af tilsvarende mægtige Søjler. Men ovenpaa sees en Broncehest; paa dennes Ryg sidder en Rytter med et Skjold af Bly for Brystet, paa hvilket en Talisman er indgravet med kabbalistiske Karakterer. Ifølge Sagnet er det egentlig dette Broncebilled, som er Skyld i saa mange Skibes og Menneskers Undergang i disse Have; og det vil ikke ophøre med at berede Fordærvelse for alle dem, der komme i dets Nærhed, førend en eller anden af Skjæbnen indviet Haand omstyrter det.

Saasnart Styrmanden havde fortalt tilende, gav

han sig atter til at hyle og vride Hænderne, og hans fortvivlede Adfærd smittede hele Skibets Mandskab. Jeg for min Deel var aldeles fattet paa min Undergang; imidlertid undlod jeg dog ikke at iværksætte alle optænkelige Forholdsregler, som muligviis endnu kunde frelse i det Mindste nogle af os. For dette Tilfælde bleve Alle enige i, gjensidig at indsætte hinanden til Arvinger, saa at de eller den, som undgik Fordærvelsen, arvede Alt, hvad de Øvrige havde efterladt sig.

Den følgende Morgen saae vi ganske tydelig det sorte Bjerg hæve sig op af Bølgerne lige forude. Det saae mørkt og truende ud; men den Forklaring, vi havde faaet derover, gjorde det endnu langt frygteligere i vore Øjne. Ved Middagstid bekræftedes Styrmandens frygtelige Spaadom: Sømmene, Boltene og alt Jernværket foer pludselig ud af eller løsreves fra Skibene, og hængte sig med et forfærdeligt Brag fast ved Fjeldet. Skibene faldt fra hinanden og gik under i Havet, som paa dette Sted var saa dybt, at vi med Sænkloddet ingen Grund havde kunnet finde. Alle mine Folk druknede; mod mig alene var Allah saa barmhjertig at lade mig faae fat i et Brædt, hvorpaa jeg drev iland ved Foden af Bjerget. Uden mindste Anstød landede jeg; Skjæbnen eller min Lykke havde drevet mig ind til et Sted, hvorfra der var Trappetrin, som førte op paa Toppen af Bjerget.

Ved Synet af disse Trin takkede jeg Allah, og udraabte hans hellige Navn, idet jeg betraadte dem; thi hverken tilhøjre eller tilvenstre fandtes der noget Sted, hvor jeg havde kunnet faae Fodfæste og bjerge mig. Men Trappen var saa stejl, saa smal og besværlig, at Vinden, naar den blot havde blæst middelmaadig stærkt, vilde have styrtet mig fra den svimlende Højde ned i Havet. Men

uden mindste Uheld naaede jeg Bjergets Top; jeg traadte ind under Kuppelen, kastede mig paa mit Ansigt og takkede Gud for den mig bevisste Naade.

Natten tilbragte jeg under Søjlehvælvingen. I drømme viste sig en ærværdig Olding for mig og sagde: — O, Kassibs Søn, saasnart Du vaagner, skal Du opgrave Jorden paa den Plet, hvor Du ligger; Du vil der finde en Bue af Kobber og tre Pile af Bly, som ere blevne forfærdigede under bestemte Konstellationer til at befri Menneskeheden fra en Mængde af grusomme Ulykker. Skyd de trende Pile af imod Statuen; saa vil Rytteren styrte i Havet, og Hesten falde ned ved Siden af Dig. Denne maa Du omhyggelig begrave paa det Sted, hvor Du har fundet Buen og Pilene. Derefter vil Havet stige og svulme op lige indtil Foden af Kuppelhallen paa Toppen af Bjerget. Da vil Du see en Baad lande med en Mand i, som fører en Aare i hver Haand, og ligesaa er af Malm, endskjøndt en ganske anden end den, som Du har styrtet ned. Bestig hans Fartøj, dog uden at nævne Allahs Navn, og overgiv Dig til hans Førelse. I ti Dage vil han bringe Dig ind i et andet Hav, hvor Du vil finde Midler til en lykkelig Hjemrejse, naar Du blot, som allerede sagt, afholder Dig fra at nævne Allahs Navn. —

Ved min Opvaagnen følte jeg mig i høj Grad trøstet ved dette Syn og ved Oldingens Ord, som jeg øjeblikkelig adlød. Jeg opgravede Buen og Pilene, og afskjød de sidste imod Rytteren. Ved det tredie Skud styrtede Rytteren i Havet, og Hesten styrtede ned ikke langt fra mig. Jeg begravede den, som der var mig befalet, paa samme Sted, hvor jeg havde fundet Buen og Pilene; medens jeg var beskjæftiget med dette Arbejde, opsvulmede vir-

kelig Havet. Da det var steget indtil Foden af Kuppelhallen paa Toppen af Bjerget, bemærkede jeg i det Fjerne en Baad, som styrede ind imod det Sted, hvor jeg befandt mig. Med inderlig Taknemlighed prisede jeg Gud for, at Alt virkelig kom saaledes, som Drømmen havde betegnet mig.

Endelig landede Baaden, og jeg bemærkede deri Manden af Malm, saadan som han var bleven skildret for mig. Jeg steg ufortøvet i Baaden, og tog mig vel iagt for at udtale Allahs Navn, yttrede overhovedet intet Ord. Manden stødte fra Land og gav sig igjen til at ro; dermed vedblev han uafbrudt, indtil jeg paa den niende Dag fik nogle Øer isigte, som fyldte min Sjæl med det glæderige Haab, at nu snart min Gjenvordighed skulde have Ende. Men i Overmaalet af min Glæde forglemte jeg det mig indprentede Forbud, og udraabte: — Priset være Gud, evindelig lovpriset! — —. — — Neppe vare disse Ord komne over mine Læber, førend Baaden med Manden af Malm gik under, og jeg var given tilpriis for Bølgerne.

Som en øvet Svømmer kløvede jeg hele Dagen Bølgerne hen imod den Kyst, der syntes mig at ligge nærmest. Men den hastig indbrydende Nat var overordentlig mørk, og da jeg nu ikke længer formaaede at følge nogen bestemt Retning, svømmede jeg videre paa Lykke og Fromme. Men tilsidst udtømtes mine Kræfter; jeg fortvivlede om min Redning, udtalte min Troesbekjendelse og gav mig tabt. Ogsaa var Vinden efterhaanden tagen til, og der blæste tilsidst en frygtelig Storm. Bølgegangen var voldsom og rev mig bort med sig; men netop denne Omstændighed bevirkede min Frelse. Thi pludselig, just som jeg

var i Begreb med at synke tilbunds, kastede en mægtig Sø mig op paa en Strandbred og lod mig der tilbage. I en Hast saae jeg til at komme paa Benene, da jeg frygtede for, at den næste Bølge atter skulde rive mig ud i Dybet med sig, og klavrede heelt op paa Land. Saasnart jeg her igien var kommen en Smule til Aande, var det min første Omsorg at trække mine vaade Klæder af og udbrede dem til Tørring paa Strandbreddens endnu af Dagens Hede varme Sand. Den nye Dags Sol tørrede Klæderne fuldstændig; jeg trak dem paa, og gav mig nu til at undersøge, hvor jeg befandt mig.

En kort Vandring overbeviste mig om, at jeg befandt mig paa en lille ubeboet, men smuk og frugtbar Ø, som frembragte en Rigdom af Frugttræer og allehaande Skovtræer. Men den laa i en betydelig Afstand fra det faste Land; denne Omstændighed forringede rigtignok meget Glæden over min lykkelige Redning. Jeg skikkede mig imidlertid i Guds Villie og overgav tillidsfuld min Skjæbne i hans alkjærlige Haand, da jeg saae et lille Fartøj for fulde Sejl komme styrende fra Fastlandet over imod Øen. Da jeg ikke længer kunde tvivle om, at det jo vilde lande ved Øen, men ikke vidste, enten det bragte Venner eller Fjender, besluttede jeg, for det Første at holde mig skjult, og steg i denne Hensigt op i et højt, busket Træ, fra hvilket jeg i fuld Sikkerhed kunde iagttage Alt, hvad der foregik.

Fartøjet lagde ind i en lille Bugt, og ti Slaver, forsynede med Spader og andre til Jordens Opgravning nødvendige Redskaber, stege iland. De begave sig hen imod Midten af Øen, hvor de gravede en Tidlang, og, som det forekom mig, tilsidst aabnede en Falddør. Derpaa vendte de tilbage til Skibet og hentede alleslags Proviant og

Huusgeraad iland; alle Sagerne bare de hen til det Sted, hvor de havde gravet, og bleve borte med dem. Heraf formodede jeg, at der sammesteds maatte være et underjordisk Rum, der skulde indrettes til Beboelse.

Da dette var bragt istand, vendte de endnu engang tilbage til Fartøjet, og kom efter kort Tids Forløb igjen tilsyne med en Olding, som førte en smuk Yngling paa fjorten til femten Aar ved Haanden. Alle stege paa det omtalte Sted ned i Dybet; da de atter kom op derfra, tillukkede de Falddøren og bedækkede den med Jord. Men da de endelig igjen vendte tilbage til Skibet, var Ynglingen ikke mere iblandt dem. Deraf sluttede jeg, at han var bleven ladt tilbage i den underjordiske Bolig, en Omstændighed, som i høj Grad vakte baade min Nysgjerrighed og min Forbauselse.

Oldingen gik med sine Slaver igjen ombord, og sejlede bort i Retningen af Fastlandet. Saasnart de vare langt nok borte til at jeg ikke behøvede at frygte for at opdages af Mandskabet ombord, forlod jeg mit Skjul i Træet og begav mig øjeblikkelig hen til det Sted, som havde været opgravet. Her gav jeg mig nu til at kaste Jorden tilside, indtil jeg fandt en flad Steen, der kunde være tre til fire Kvadratalen stor. Da jeg havde løftet denne ivejret, fandt jeg nedenunder en stejl Trappe, som førte ned i Dybet. Uden Betænkning steg jeg ned derad, og befandt mig, hvor Trappen endte, i et stort firkantet Værelse, hvis Gulv var belagt med Tæpper, og rundt i hvilket der løb en Sofa, som var beklædt med Hynder af det kostbareste Stof. Her sad en Yngling med en Vifte i Haanden, foran sig Vaser fulde af kostelige Frugter og Blomster; tvende Vokskjærter oplyste Gemakket med deres rødlige Skjær.

Ved det pludselige Syn af mig blegnede Ynglingen; for at berolige ham greb jeg strax Ordet og sagde: — Herre, Hvo I endogsaa er, frygt ikke! En Konge og Kongesøn som jeg er ikke istand til at komme Eder i mindste Maade for nær. Meget mere har Eders gunstige Skjæbne maget det saaledes, at jeg var her tilstede for at drage Eder op af denne Grav, hvori Man, som mig synes, af Grunde, der ere mig ubekjendte, levende har begravet Eder. Paafaldende og aldeles ubegribeligt er det mig derfor, at I slet ingen Modstand gjorde, da Man forberedte og iværksatte denne Udaad; I maa nemlig vide, at jeg fra et Skjul var Vidne til Alt, hvad der foregik paa Øen, lige fra det Øjeblik, da Fartøjet landede. —

Da Ynglingen hørte mig saaledes tale, og havde vundet den Overbeviisning, at jeg var et Menneske ligesom han selv, beroligede han sig og indbød mig venlig til at tage Plads ved Siden af sig. Saasnart jeg havde nedladt mig hos ham, tog han Ordet og sagde: — Min Prinds, jeg vil meddele Eder Noget, som I vil finde meget sælsomt. Min Fader er Juveleer, og har ved sin Arbejdsomhed og Duelighed i sit Fag samlet en stor Formue; han ejer en Mængde Slaver og har mange Handelsfuldmægtige, som gjøre lange Sørejser paa hans egne Skibe for at underholde hans Forbindelse med de Hoffer, som han har med at gjøre baade nær og fjern, idet han forsyner dem med Smykker og Ædelstene.

Allerede lang Tid havde han været formælet uden at have Børn, da han en Nat drømte, at der vilde fødes ham en Søn, hvis Liv dog ikke skulde blive af lang Varighed. Inderlig bedrøvet vaagnede han. Men nogle Dage senere meddeelte min Moder ham virkelig, at han

havde Udsigt til at nyde Faderglæder, og ni Maaneder senere nedkom hun med mig til stor Glæde for min Fader og den hele Familie.

Min Fader havde i min Fødselstime nøje iagttaget Stjernernes Stilling, og forelagde Stjernetyderne mit Horoskop. Disses Betænkning lød: — Din Søn vil uden Uheld opnaa sit femtende Aar; men da vil hans Liv komme i Fare og vil neppe staa til at redde; hvis imidlertid hans gode Lykke i dette kritiske Tidspunkt bevarer ham fra Fordærvelsen, vil han uden Anstød opnaa en høj Alder. I hans femtende Aar vil nemlig Broncerytteren paa Magnetbjerget blive nedstyrtet i Havet af Prinds Agib, Kong Kassibs Søn; og Stjernerne udsige, at din Søn halvtredsindstyve Dage senere vil blive dræbt af denne Prinds. —

Denne Spaadoms Overeensstemmelse med Drømmen vakte hos min Fader den største Overraskelse og dybeste Kummer. Imidlertid tog han sig med den største Omhu af min Opdragelse indtil dette mit femtende Aar. Men igaar erfarede han, at Broncerytteren for ti Dage siden var bleven nedstyrtet i Havet, og denne Efterretning kostede ham saa mange Taarer og saa megen Engstelse, at han efter en Nats Forløb ikke mere lignede sig selv, den kjære, gode Fader. Imidlertid havde han dog ifølge Astrologernes Spaadom været betænkt paa at bevare mit Liv trods de himmelske Tegns Skjæbnebestemmelse. Allerede for lang Tid siden havde han ganske hemmelig ladet indrette dette Sted til mig, for at jeg deri skulde finde min Tilflugt, saasnart han erfarede, at Broncerytteren var nedstyrtet, og holde mig skjult for alle menneskelige Øjne, indtil de skjæbnesvangre halvtredsindstyve Dage vare udrundne. Da han nu igaar erfa-

rede, hvad der var skeet, bragte han mig skyndsomt herover, og lovede, igjen at afhente mig efter fyrretyve Dages Forløb. Jeg for min Deel er ganske rolig, og troer ikke, at Prinds Agib vil faae isinde at opsøge mig her paa en ubeboet Ø, og oven i Kjøbet dybt under Jorden. — Hermed, Herre, har jeg sagt Eder, hvad jeg vilde. —

Medens Juveelhandlerens Søn fortalte mig sin Historie, spottede jeg i mit Hjerte Stjernetyderne, som havde forudsagt ham hans Død for min Haand. Jeg følte mig nemlig saa vidt fjernet fra at gjøre deres Forudsigelse til Virkelighed, at han neppe havde ophørt at tale, førend jeg med glad Fortrøstning sagde til ham: — Min kjære unge Herre, stol paa Guds Godhed og frygt Intet! Ansee det Hele for en Gjæld, hvilken I skulde betale, og som fra dette Øjeblik af er klareret! Jeg for min Deel priser mig lykkelig, da jeg nu engang skulde lide Skibbrud, ved at befinde mig her til Eders Forsvar imod Enhver, som maatte tragte Eder efter Livet. Jeg vil i disse fyrretyve Dage ikke vige fra Eders Side, og det skal da vise sig, at de tossede Stjernetydere uden al Grund have gjort Eders Fader bange. Jeg vil i denne Tid i alt Muligt være Eder til Tjeneste, vær overbeviist derom! Senere haaber jeg, med Eders og Eders Faders Tilladelse, at kunne benytte Lejligheden til paa Eders Skib at komme over til Fastlandet. Men saasnart jeg er vendt tilbage til mit Kongerige, skal jeg ingenlunde forglemme de Forpligtelser, Eders Godhed har paalagt mig, men, som det sig hør og bør, stræbe at vise Eder min Taknemlighed. —

Paa denne Maade beroligede jeg Juvelerens Søn og vandt hans Tiltro; for ikke at indjage ham

Skræk, undlod jeg at tilkjendegive mig som hiin frygtelige Agib, der skulde vorde hans Banemand og undgik omhyggelig Alt, hvad der i denne Henseende muligviis kunde vække nogen Mistanke hos ham.

Vi underholdt os med hinanden indtil heelt ud paa Natten, og jeg bemærkede, at det unge Menneske besad megen Forstand. Derpaa spiste vi tilsammen af hans Forraad, der var saa stort, at der vilde være blevet ikke Lidet tilovers, selv om der foruden mig havde indfundet sig andre Gjæster i Løbet af de fyrretyve Dage. Efter Maaltidet snakkede vi endnu en Stund med hinanden, og lagde os derpaa til Hvile.

Den følgende Morgen bragte jeg ham Vaskevand, saasnart han var staaet op, lavede saa Middagsmaden til, og bar den frem, da det tyktes mig at være passende Tid. Til at korte os Tiden efter Maaltidet opfandt jeg et ganske sindrigt Spil; med dette morede vi os, indtil Aftenmaaltidets Time kom, og dermed var vor Dag igjen tilende. Saaledes henlevede vi den ene Dag efter den anden, og havde tilstrækkelig Tid til at blive inderlig gode Venner. Jeg bemærkede tydelig, at han følte en levende Tilbøjelighed for mig, og jeg for min Deel udskjældte ofte i mit stille Sind de Stjernetydere for skamløse Bedragere, som havde forudsagt ham hans Død ved min Haand; jeg følte nemlig, at det var en reen Umulighed for mig at begaa en saa afskyelig Handling.

Saaledes havde vi endelig tilbragt ni og tredive Dage paa dette underjordiske Opholdsted, og den fyrretyvende var i Begreb med at oprinde. Ved sin Opvaagnen yttrede den kjære Yngling med overstrømmende Henrykkelse for mig: — Prinds, den fyrretyvende Dag er kommen, og, priset være Gud og Eders gode Selskab, jeg

er endnu ilive! Min Fader vil ikke undlade, ved allerførste Lejlighed at bevidne Eder sin dybe Taknemlighed, og gjøre Eder til fri Herre over alle de Midler, som I behøver for at vende tilbage til Eders Fædreland. Nu har jeg kun een eneste Tjeneste at bede Eder om, at I nemlig skaffer mig varmt Vand for at jeg kan vaske mig i Badekarret og derpaa isøre mig nye Klæder, at min Fader ret maa have Glæde af mig, naar han gjenseer mig efter den lange Skilsmisse. —

Strax satte jeg Vand over Ilden, og saasnart det var varmt, fyldte jeg dermed Badekarret. Ynglingen steg deri; jeg selv vaskede og afgned ham. Da han igjen forlod Badet, udstrakte han sig paa et Leje, som jeg havde beredt til ham, og indhyllede sig i sit Tæppe. Efterat han havde udhvilet sig og sovet nogen Tid, sagde han til mig: — Prinds, hav dog den Godhed at bringe mig en Melon med Sukker, for at jeg kan forfriske mig derpaa! — Jeg udsøgte da en af de bedste Meloner af vort Forraad, lagde den paa en Tallerken og bragte ham den; men da jeg ikke fandt nogen Kniv til at skjære den istykker med, spurgte jeg det unge Menneske, om han ikke vidste, hvor der fandtes nogen. Ynglingen svarede mig, at der laa en oppe paa Hylden lige over hans Hoved.

Virkelig fik jeg ogsaa der Øje paa en Kniv, og skyndte mig med at tage den ned; men da jeg allerede havde den i Haanden, forviklede jeg Foden i det nedhængende Tæppe, gled ud og faldt saa ulykkelig hen over Ynglingen, at jeg stødte ham Kniven i Hjertet, og han øjeblikkelig opgav Aanden.

I min Forfærdelse over, hvad der var skeet, udstødte jeg et frygteligt Skrig, slog mig i Hovedet, i Ansigtet og for Brystet, sønderrev mine Klæder, og kastede mig ende-

lig til Jorden, overvunden af min ubeskrivelige Sorg og Smerte. — Ak, — udraabte jeg: — der laa endnu kun faa Timer imellem ham og Sikkerheden for al Fare; — den grusomme Skjæbne havde opsat Fordærvelsen indtil de sidste Øieblikke! — Og jeg selv, der var saa sikker og urokkelig overbeviist om, at der Intet var at frygte, — jeg selv skulde blive hans Morder og saaledes gjøre Spaadommen til Virkelighed! — O min Gud, — vedblev jeg, og hævede mine Hænder og Blikke imod Himlen: — jeg anraaber Dig om Tilgivelse og bevidner min Uskyldighed i den arme Ynglings Død! O, gid jeg dog var død istedet for ham! Hvor længe skal jeg endnu vandre gjennem denne Trængselens og Smertens Verden! —

Jeg vilde visselig efter denne mig tilstødte skrækkelige Ulykke frygtløs være gaaet Døden imøde, hvis den havde viist sig for mig; men i denne Verden bliver ligesaa lidt det Onde som det Gode os altid da tildeel, naar vi ønske det. Imidlertid fik jeg Tid til at overveje, at min Smerte og mine Taarer ikke vare istand til at kalde Ynglingen tilbage til Livet, men at jeg selv, saasnart de fyrretyve Dages Termin var udløben, kunde blive overrasket af hans ulykkelige Fader. Derfor steg jeg strax op af den underjordiske Vaaning, lagde Stenen over Nedgangen og bedækkede den igjen omhyggelig med Jord.

Neppe var jeg færdig med dette Arbejde, førend jeg ved at see mig om fik Øje paa Fartøjet, der nærmede sig fra Fastlandet for igjen at afhente Ynglingen. Idet jeg nu raadførte mig med mig selv om, hvad jeg havde at gjøre, sagde jeg til mig selv: — Lader jeg mig see, saa vil Oldingen ganske bestemt bemægtige sig mig, og

maaskee endog lade mig undlive ved sine Slaver, saasnart han seer, i hvilken Tilstand hans Søn befinder sig ved min Skyld. Jeg maa bevidne min Uskyldighed saa godt, jeg vil, neppe vil dog Noget bringe ham af fra hans slette Mening om mig. Det Bedste bliver vistnok, at jeg undviger hans Hævn, istedet for at forsøge paa at bevise min Uskyldighed for ham. —

Som sagt, saa gjort. Et stort Træes tætte og buskede Løv syntes at tilbyde mig et passende Skjul i Nærheden af Hulen. Jeg besteg altsaa Træet, og havde netop faaet mig indrettet deroppe, saa at jeg kunde vente at forblive skjult, da Fartøjet landede paa samme Sted som forrige Gang. Oldingen med sine Slaver steg ud deraf og begav sig hen til den underjordiske Vaaning; i deres Miner kunde jeg tydelig læse, at de nærede det bedste Haab. Men saasnart de fik Øje paa den nylig omgravede Jord, forandrede sig deres Miner, især Oldingens. Imidlertid skaffede de hastig Jorden tilside, løftede Stenen, stege ned og kaldte Ynglingen højt ved Navn. Intet Svar. Da steg deres Bekymring til det Højeste, og de frygtede det Allerværste. De søgte og fandt endelig Ynglingen, hvilende paa Lejet, med en Kniv i Hjertet; thi jeg havde ikke følt mig stærk nok til igjen at drage det usalige Mordredskab ud af Saaret. Ved dette Syn udstødte de alle et Skrig, der paa grusom Maade forøgede min Smerte, og Oldingen blev afmægtig. Hans Slaver bare ham da op i den friske Luft, og lagde ham ned under det Træ, i hvilket jeg netop havde skjult mig. Uagtet al anvendt Omhu forblev den ulykkelige Fader længe i bevidstløs Tilstand, og de bekymrede Slaver begyndte at frygte for hans Liv. Endelig kom han dog atter til sig selv af den lange Besvimelse. Da bragte

Slaverne ogsaa Liget af den arme Yngling frem for Lyset; — ak, forgjæves havde han smykket sig til det længselsfuldt ventede Møde med den kjære Fader! Slaverne opkastede en Grav, og nedsænkede Liget deri. Oldingen kastede, understøttet af tvende Slaver, badet i Taarer den første Haandfuld Jord derpaa; — derefter fyldte Slaverne Graven.

Saasnart dette sørgelige Værk var fuldendt, blev Huusgeraadet og de tilovers blevne Levnetsmidler hentede frem af Hulen og baarne ud paa Skibet. Ogsaa den af Smerte næsten opløste Olding blev, da han ikke formaaede at holde sig oprejst, sat paa en Bærebør og bragt ud paa Skibet. Da gik Fartøjet igjen under Sejl, og snart havde jeg tabt det af syne.

Saasnart Juveelhandleren og hans Slaver vare borte, befandt jeg mig atter ganske ene paa Øen. Fra nu af tilbragte jeg Natten i den underjordiske Bolig, der ikke igjen var bleven tillukket, og om Dagen strejfede jeg omkring paa Øen, hvorhen mit tungsindige Lune drev mig.

Dette sørgelige og kedsommelige Liv havde jeg ført en heel Maaned, da jeg lagde Mærke til, at Havet i bestemt Grad drog sig tilbage, og Øen efterhaanden blev større og højere. Det var mig, som om Fastlandet stedse kom nærmere, og endelig var jeg kun adskilt derfra ved en lille Strækning Vand, der syntes mig ikke synderlig dybt. Jeg prøvede derfor paa at vade igjennem, og kom lykkelig over. Men i lang Tid maatte. jeg hiinsides slæbe mig frem igjennem det løse og dybe Strandsand, og blev tilsidst dødelig træt. Endelig fik jeg dog en fastere Jordbund under mine Fødder, og gik nu, ligesom med fornyede Kræfter, rask videre. Jeg havde allerede

Havet langt bagved mig, da jeg i det Fjerne fik Øje paa en stor Ild. Derover blev jeg inderlig glad og sagde til mig selv: — Hist maa Du finde Mennesker; thi hiin Ild kan umulig være opstaaet af sig selv. — Men da jeg kom nærmere, saae jeg, at jeg dog havde taget feil; det var nemlig ikke en Ild, der lyste mig imøde, men et Slot af blankt Kobber, der i Solstraalerne tog sig ud, som om det stod i Flammer.

Jeg dvælede nogen Tid ved dette Slot og satte mig ned, deels for at udhvile mig, deels for i god Ro at betragte Slottets beundringsværdige Arkitektur. Men endnu var jeg langtfra bleven færdig med at beundre den herlige Bygning, da jeg fik Øje paa ti smukke Ynglinger, der syntes at komme tilbage fra en Spadseretuur, i Spidsen en høj Olding af et ærværdigt og ærefrygtbydende Udseende. I høj Grad overraskede det mig, at de alle vare blinde paa det højre Øje. Imedens jeg endnu, forbauset over at finde et saa stort Antal Blinde samlet paa een Plet, som oven i Kjøbet alle manglede det samme Øje, hos mig selv overvejede, hvilke Omstændigheder der vel kunde have ført dem sammen paa dette Sted, blev jeg tiltalt af dem. De yttrede deres Glæde over at see mig hos sig, og saasnart de første venskabelige Hilsener vare vexlede, spurgte de mig, hvorledes jeg var kommen hid. Herpaa svarede jeg dem, at min Historie var temmelig lang; hvis de imidlertid vilde have den Godhed at tage Plads, vilde jeg med Glæde give dem de forlangte Oplysninger.

Saasnart de havde nedladt sig rundt omkring mig, fortalte jeg dem Alt, hvad der var mødt mig, siden jeg havde forladt mit Kongerige. De unge Mennesker undredes i høj Grad over mine usædvanlige Tilskikkelser, og

saasnart jeg havde fortalt tilende, bade de mig om at følge med ind i Slottet. Jeg modtog med Fornøjelse deres Indbydelse, og vi gik igjennem en lang Række smukt indrettede Sale, Forværelser, Gemakker og Kammere, indtil vi naaede en meget stor Sal. Her stode adskilte fra hinanden i en Kreds ti blaa *) Sofaer, bestemte til Hvile om Dagen og til Slummer om Natten; i Midten fandtes en ellevte af samme Farve, men noget lavere end de andre, som Oldingen indtog, medens de ti Ynglinger toge Plads paa de øvrige. Da der paa hver Sofa kun var Plads til een hvilende Person, sagde et af de unge Mennesker til mig: — Ven, tag Du Plads paa Tæppet i Midten, og afhold Dig ligesaa vel fra at forske efter Aarsagen til at vi alle mangle det højre Øje, som efter alt Øvrigt, hvad der angaaer os! Lad Dig nøje med at see til, og lad al Nysigenhed fare! —

Efter nogen Tids Forløb rejste Oldingen sig op fra Sofaen og gik ud, men kom snart igjen tilbage med Aftensmaden til de ti Ynglinger, som hver især fik sin bestemt afmaalte Portion. Ogsaa jeg fik min Deel, som jeg efter de Øvriges Exempel fortærede ene og i Taushed. Ved Maaltidets Ende rakte Oldingen ligeledes Enhver af os en Skaal med Viin. Derpaa maatte jeg gjentage min Historie for dem, saa overordentlig var den forekommen dem, og vi underholdt os med hinanden derom indtil langt ud paa Natten, da en af Ynglingerne bemærkede, at det maatte være silde, og henvendte sig til Oldingen med følgende Ord: — Du seer, at det er Tid at gaa til Hvile, og bringer os ikke, hvad vi have behov til Opfyldelsen af vor Pligt? —

---

*) Blaat er i Østerland Sorgens Farve.

Strax stod Oldingen op og gik ind i et Sideværelse, hvorfra han efterhaanden hentede ti med blaa Klæder tilhyllede Fade. For hver af de Enøjede satte han et Fad tilligemed en Kjærte. Saasnart de toge Klæderne bort, bemærkede jeg, at Fadene indeholdt lutter Aske, Kulstøv og sort Farve. Disse Ting blandede de godt sammen, og begyndte saa med den smudsige Dejg at tilsmøre deres Ansigter saaledes, at de snart fik et afskyeligt Udseende. Derpaa brøde de ud i Taarer og Veeraab, sloge sig selv i Ansigtet og for Brystet og udraabte: — Vi nøde Fryd og alt Godt; men vor skammelige Nysgjerrighed lod sig ikke nøje dermed! —

Denne sælsomme Bodsøvelse fortsatte de næsten hele Natten; først henimod Morgenen bragte Oldingen dem Vand, hvormed de vaskede Hænder og Ansigt. Derpaa skiftede de ogsaa deres smudsige Klæder, saa at der intet Spor længer var at opdage hos dem af det underlige Væsen, som jeg havde været Vidne til om Natten. Ikke formaaer jeg at skildre den Tvang, hvorunder jeg i disse Timer befandt mig. Tusinde Gange var jeg paaveje til at bryde den mig paalagte Selvbeherskelse og at spørge de Enøjede om Grunden til deres besynderlige Adfærd, og da endelig Alle havde lagt sig tilro, formaaede jeg ikke at lukke et Øje hele den øvrige Deel af Natten.

Da vi den følgende Morgen gik ud for at drage frisk Luft, erklærede jeg de unge Mennesker, at jeg ikke var istand til at bevare den mig paalagte Taushed: — I ere alle — sagde jeg: — Mennesker af stor Forstand og høj Dannelse, som jeg allerede har havt Lejlighed til at bemærke; alligevel saae jeg Eder igaar foretage Eder Ting, som Man blot skulde troe Vanvittige

istand til. Hvilken Ulykke der end skal ramme mig, kan jeg dog ikke afholde mig fra at spørge Eder om, hvorfor I sværtede Eders Ansigter, og ved hvilken Lejlighed I ere blevne eenøjede. Der maa bestemt ligge noget Overordentligt til Grund, og jeg er nærved at blive syg af bare Nysgjerrighed. —

Ynglingerne besvarede imidlertid mit nærgaaende Spørgsmaal alene dermed, at jeg forlangte Underretning om Ting, som paa ingensomhelst Maade vedkom mig, og lige saa lidt kunde vække min Interesse. Hermed maatte jeg for det Første stille mig tilfreds.

Vi tilbragte Dagen med Samtaler over almindelige Gjenstande. Men da det var blevet Aften, og vi havde holdt Maaltid, hentede Oldingen atter de med blaa Klæder tildækkede Fade frem. De Eenøjede gjentoge Scenen fra den foregaaende Dag, sværtede og mishandlede deres Ansigter, veeklagede og raabte: — Vi levede i Fryd og nøde alt Godt; men vor skamløse Nysgjerrighed vilde ikke lade sig nøje dermed! —

Da det Samme gjentog sig hver eneste Nat, var jeg tilsidst virkelig ganske syg af Nysgjerrighed. Jeg bad derfor alvorlig de unge Mennesker om, at de enten vilde løse mig deres Livs Gaade, eller anvise mig en Vej, ad hvilken jeg igjen kunde komme tilbage til mit Kongerige. — Thi her formaaer jeg ikke længer at blive; — tilføjede jeg: — det er altfor piinligt, hver eneste Nat at være Vidne til sligt et uhørt Skuespil uden at kjende Foranledningen dertil. —

Hertil svarede en af de Eenøjede: — I maa ikke undre Eder over, at vi hidtil have iagttaget dette Forbehold imod Eder. Vi lode Eders Bønner uopfyldte af reen Velvillie, nemlig for at skaane Eder for den

Ulykke at geraade aldeles i den samme Tilstand, hvori vi befinde os. Men vil I endelig lære at kjende vor ulykkelige Skjæbne, saa gjentag Eders Forlangende endnu en Gang, og vi ville ikke længer vægre os ved at give Eder den forlangte Oplysning. —

Jeg gjensvarede øjeblikkelig, at jeg var fattet paa Alt. Men Ynglingerne gjorde mig endnu engang Forestillinger og sagde: — Vi raade Eder for sidste Gang af Venskab og Medlidenhed at styre Eders Nysgjerrighed; — det gjælder Tabet af Eders højre Øje. —

— Gjør Intet. — gav jeg til Svar: — Jeg erklærer herved, at, hvis slig Ulykke skulde hændes mig, jeg da ikke vil tilskrive Eder den, men ene og alene mig selv. —

Endvidere gav Man mig at forstaa, at jeg efter Tabet af mit Øje ikke maatte haabe at kunne blive hos dem, hvis jeg havde havt Sligt i Tankerne; thi deres Tal var fuldt, og turde ikke forøges.

Hertil svarede jeg uden Betænkning, at jeg rigtignok med stor Fornøjelse vilde blive hos saa vakkre Mennesker, som de vare, men at jeg, naar det ikke kunde være anderledes, ogsaa var beredt til at underkaste mig denne Nødvendighed, eftersom jeg for enhver Priis ønskede min Nysgjerrighed tilfredsstillet.

Da de Enøjede saae, at min Beslutning stod fast, slagtede de en Bede, droge Skindet af den, og en af dem rakte mig derpaa Kniven, hvoraf han havde betjent sig, med de Ord: — Tag denne Kniv! I vil faae Brug for den ved en Lejlighed, som vi nærmere skulle antyde Eder. Vi ville nemlig sy Eder ind i dette Skind, og i dette Hylster henlægge Eder udenfor Slottet, ene med Eder selv.

Da vil der komme en uhyre Fugl, ved Navn Roch *), anſee Eder for en Bede, ſlaa ned fra Luften og bortføre Eder med ſig højt op i Skyerne. Men det ſkal ikke bekymre Eder; den vil ſnart igjen dale imod Jorden og nedlægge Eder paa Toppen af et Bjerg. Naar I mærker Jorden under Eder, maa I haſtig ſkjære Hul i Skindet og krybe ud deraf. Saaſnart Fuglen faaer Øje paa Eder, vil den blive forſkrækket og tage Flugten. —

— Naar I ſaaledes igjen er kommen i Frihed, gaaer I uden Afbrydelſe fremad, indtil I naaer et Slot af en umaadelig Størrelſe, udſmykket med Guld, Smaragder og andre glimrende Ædelſtene i forbauſende Mængde. Porten ſtaaer altid aaben, og I gaaer lige ind. Alle vi have allerede været i dette Slot, men tør Intet ſige Eder om, hvad vi der ſaae og oplevede. I vil ſelv erfare det, naar Tiden kommer. Kun ſaa meget maa I for Øjeblikket vide, at Beſøget har koſtet os alle det højre Øje, og er Foranledningen til den Bod, I ſelv har ſeet os udøve, og ſom Intet i Verden kan fritage os for. Enhver af os har en ſaa eventyrlig Livshiſtorie, at den kunde fylde tykke Bøger; men vi tør ikke aabenbare Eder Mere deraf, end I allerede har erfaret. —

Saaſnart en af de Eenøjede havde gjort mig denne Meddelelſe, ſvøbte jeg mig ind i Bedeſkindet; de unge Mennesker ſyede det faſt omkring mig, og lode mig derpaa ligge, idet de alle fjernede ſig. Det varede ikke længe, inden den uhyre Fugl viſte ſig, om hvilken de havde

---

*) En fabelagtig Fugl af udødelig Natur og en uhyre Størrelſe. Naar den kommer flyvende, formørker den Himlen liig en Sky, og den er ſtærk nok til at bemægtige ſig en Elefant og bortføre den til ſin Rede.

talt til mig; gjennem en Sprække i Skindet kunde jeg see den dale mod Jorden. Hastig slog den ned paa mig, greb mig som en Bede i sine Kløer, og steg atter tilvejrs med mig indtil en svimlende Højde. Men endelig dalede den igjen, og lagde mig paa Toppen af et højt Bjerg.

Saasnart jeg følte, at jeg laa paa Jorden, sprætte= de jeg hastig Bedeskindet op, strøg det af mig og viste mig pludselig for Fuglen, der forskrækket tog Flugten. Ved denne Lejlighed fik jeg den nøjere at see. Den er, som anført, af en utrolig Størrelse og ganske hvid; dens ud= strakte Vinger ligne Tordenskyer, og dens Been ere saa tykke som et ungt Palmetræ, der første Gang bærer Frugt. For slig en Fugl maatte en Bede kun være en eneste, end= skjøndt vistnok lækker Mundfuld.

Utaalmodig, som jeg var, efter at naa Slottet, spildte jeg intet Øjebliks Tid, men fremskyndede mine Skridt i den Grad, at jeg i mindre end en halv Dag naaede mit Maal. Jeg fandt Slottet endnu langt smukkere, end det var blevet beskrevet for mig; dets Pragt og Glands overgik al Beskrivelse. Igjennem den vidt aabne Port kom jeg ind i en firkantet Gaard af slig Størrelse, at der rundt omkring mig fandtes ikke mindre end ni og halv= femsindstyve Døre, der alle vare forfærdigede af Aloe= og Sandeltræ, paa een nær, som var af det pure Guld. Der fandtes ogsaa en Mængde herlige Trapper, som førte op til de øvre Værelser, og flere Rader af prægtige Gallerier trindt omkring. Ligefor mig bemærke= de jeg en høj Dør; gjennem denne kom jeg ind i en stor Sal, hvor jeg fandt fyrretyve unge Piger af en saa hen= rivende Skjønhed, at Fantasien langtfra strækker til for at gjøre sig nogen Forestilling derom. De lignede lige= saa mange Fuldmaaner paa den mørke Himmel; deres

smukke og kostbare Dragter formaaede intet Øjeblik at drage Opmærksomheden bort fra deres Personers Ynde og Skjønhed.

Saasnart de fik Øje paa mig, stode de strax op og kom mig, uden at afvente min Hilsen, imøde med levende Glædesyttringer: — Velkommen, velkommen vor Herre og Hersker! — lød det harmonisk fra alle Munde. Derefter tog en af de unge Skjønheder alene Ordet og sagde: — Allerede længe have vi ventet paa en Mand som Eder! Der hører kun et eneste Blik paa Eders Ydre til at erkjende alle Eders Persons indre Fuldkommenheder; og vi paa vor Side nære det Haab, at heller ikke vort Selskab vil forekomme Eder hverken ubehageligt eller uværdigt. —

Derpaa nødte de mig, dog først efterat min Beskedenhed længe havde strævt deres Ønske imod, til at indtage et Sæde iblandt dem, der som en Trone var ophøjet over alle de øvrige Sæder. Da jeg tilkjendegav min Ulyst til denne Udmærkelse, svarede de mig: — Det er med fuld Ret Eders ophøjede Plads; I er fra dette Øjeblik af vor Herre, Hersker og Dommer; vi ere kun Eders ydmyge Slavinder, beredte til at lyde Eders Befalinger. —

Den Iver og Travlhed, hvormed nu de henrykkende dejlige Piger strævte at vise mig alle blot optænkelige Tjenester, gjorde mig ganske forvirret. En bragte varmt Vand og vaskede mine Fødder; en anden gjød vellugtende Vand over mine Hænder; nogle skaffede tilveje Alt, hvad jeg behøvede for at klæde mig om; andre kredentsede mig et herligt Maaltid, og atter andre stode med Krukke og Skaal i Hænderne, beredte til at iskjænke mig den kosteligste Viin, saasnart jeg forlangte at

drikke. Og alt dette gik saa stille, saa ordentlig, saa yndefuldt af, at det var fortryllende.

Da jeg havde spist og drukket, satte alle Pigerne sig omkring mig i en stor Halvkreds, og forlangte, at jeg skulde fortælle dem min Historie. Inden jeg var bleven færdig med Beretningen om mine Eventyr, brød Natten frem. Da rejste sig nogle af Pigerne og gik ud for at hente Lys, medens de, der sade mig nærmest, forbleve hos mig for at holde mig ved Selskab. Snart kom Pigerne igjen tilbage med en utallig Mængde Kjerter, der paa den herligste Maade erstattede det tabte Dagslys; de unge Kvinder forstode at ordne dem med saa megen Smag og Symmetri, at det maatte forekomme En, som om der ikke burde eller kunde være en eneste hverken mere eller mindre. De Skjønne bragte tillige tørrede og syltede Frugter, samt allehaande Konfekt, der egnede sig til at vække Tørsten, og besatte et Skjænkebord med forskjellige Sorter Vine og andre forfriskende Drikke; paa samme Tid toge nogle andre af de unge Piger deres Instrumenter frem og gave sig til at stemme dem.

Saasnart Anretningen var færdig, bade mine dejlige Veninder mig tage Plads ved Bordet; de selv nedlode sig rundt omkring mig, og vi tilbragte en stor Deel af Natten sammen ved Snak og Spøg, Sang og Citharspil. De af de unge Kvinder, som havde paataget sig at sørge for den musikalske Underholdning, rejste sig og udførte tilsammen en henrivende Concert; de øvrige gave sig til at dandse, det ene Par efter det andet, med en tillokkende Ynde, som maatte smelte enhver Mands Hjerte. Intet Under derfor, at Midnat allerede for længe siden var forbi, da vi endelig brøde op og sluttede denne Dags Lystighed. Da tog en af mine smukke Værtinder Ordet og

sagde til mig: — I maa visselig være træt af Eders lange Vandring idag, og det er højt paatide, at I kommer til Hvile. Eders Værelse er beredt; men førend I drager Eder tilbage, tør I udvælge Eder en af os, den af Alle, som behager Eder bedst, og tage hende med Eder som Selskaberske for Natten! —

Hertil svarede jeg, at jeg vel skulde vogte mig for at give nogen af dem Fortrinet, eftersom de alle vare lige smukke, kloge og min Agtelse værdige; Sligt vilde ikke alene være en Uartighed, men ogsaa vidne om en slet Smag.

Den samme unge Pige, som nylig havde tiltalt mig, paatog sig ogsaa at svare mig. — Om Eders Beleven-hed ere vi alle fuldkommen overbeviste, og begribe ret vel, at Frygten for at gjøre os skinsyge paa hinanden er Aarsag til Eders Tilbageholdenhed. Men I bør ingenlunde lade Eder indskrænke af slige Hensyn; jeg forsikrer, at Eders Valg ikke vil vække nogen Skinsyge, saa meget mindre, som vi forud ere blevne enige om, at afverlende En efter en Anden, saa mange, som vi ere, skal nyde den samme Ære som den, I maatte udkaare iaften, saaledes, at hele Rækken er gjennemgaaet efter syvretyve Dages Forløb, og kan begynde forfra igjen. Vælg altsaa iblandt os med fuld Fribed, uden at spilde de kostbare Øjeblikke, der ere bestemte til Slummer og Hvile! —

Jeg maatte da vel føje mig efter Pigernes Villie, og bestemte mig for den dejlige Talerske, som forlystede Øjet og henrykkede Hjertet, tillokkende over al Maade, i Overensstemmelse med Digterens Skildring:

— Hendes kulsorte Haarlokker indhylle ligesom den lyse Middag i Midnattens mørke Skygger; — men hendes Aasyn straaler frem af Mulmet og belyser Alt fra Osten til

til Vesten. — Det er en falsk Lignelse, naar Man sammenligner hendes Vext med den slankeste Stamme i Skoven og hendes Øje med Gazellens Øjne i Ørkenen; — thi hvorfra skulde vel Gazellen tage det henrivende Udtryk? Der findes ikke Mage dertil i den vide Verden Jeg følte en afgudisk Kjærlighed for hende! — Men tør man vel fordømme en Sjæl, der lider af Kjærligheds Vee, om den endogsaa forgjættede sin hellige Tro? —

Da jeg havde udvalgt min Selskaberske for Natten, ønskede alle de øvrige Piger mig en rolig og behagelig Slummer, og vi adskiltes for at gaa til Hvile.

Jeg var neppe bleven færdig med at paaklæde mig den følgende Dag, da alle de ni og tredive Piger kom ind i mit Værelse for at ønske mig Godmorgen og spørge til mit Befindende. De vare alle klædte og smykkede paa en ganske anden Maade end Dagen tilforn, men, om muligt, endnu herligere. Da vi havde hilst paa hinanden og vexlet nogle artige Ord, førte de mig i Badet, hvor de selv vaskede og afgnede mig, og imod min Villie ydede mig enhver optænkelig Tjeneste. Da jeg traadte ud af Badet, iførte de mig en ganske ny og endnu prægtigere Klædning, end jeg havde baaret Dagen tilforn.

Den øvrige Deel af Dagen tilbragte vi derpaa næsten udelukkende ved Taffelet, under en livlig Underholdning, hvori Samtale og Spøg, Sang og Musik afvexlede med hinanden. Ud paa Natten maatte jeg vælge mig en ny Selskaberske, og derpaa skiltes vi atter for at gaa til Hvile. Kort at sige, for ikke ved idelig Gjentagelse af Et og det Samme at blive trættende, paa denne Maade tilbragte jeg et heelt Aar i regelmæssig Vexel hos de fyretyve unge dejlige Piger. Selv ikke en Tanke af Mod-

gang forstyrrede i hele denne lange Tid mit herlige, yppige Liv, og jeg hengav mig saa fuldkommen deri, som om det saaledes skulde vedblive i al Evighed.

Hvor forbausedes jeg da ikke, hvor brat vaktes jeg ikke op af min blide, vellystfulde Livsdrøm, da efter Aarets Udløb de unge Piger en Morgenstund traadte ind til mig, ikke, som tidligere, for muntert at ønske mig God-morgen, men tause og badede i Taarer! De omfavnede mig omt den Ene efter den Anden, idet de sagde: — Lev vel, lev vel, min dyrebare Prinds! Nu slaaer Skilsmissens Time. —

Dybt rørt ved deres Taarer og hartad forskrækket over deres Ord, bad jeg dem bønlig om at sige mig Grunden til deres Smerte og til den pludselige Adskillelse, som de talte om. — For Guds Skyld, mine Veninder, — raabte jeg: — siger mig dog, om jeg Intet kan gjøre for at trøste Eder, om vor Skilsmisse er uundgaaelig! —

Istedet for ligefrem at besvare mit Spørgsmaal, sukkede Pigerne: — Gud give, at vi aldrig havde seet og lært Eder at kjende! Før Eder have flere unge Mænd beæret os med deres Besøg; men ingen af dem besad denne Blidhed og Ynde, dette muntre og indtagende Væsen, der smykker Eders Person. Vi begribe ikke, hvorledes vi længer skulle kunne leve uden Eder. —

Ved disse Ord udgjøde de igjen bittre Taarer. Men jeg fornyede indtrængende min Bøn til dem, at de ikke længer maatte lade mig martres af Uvisheden, men sige mig Aarsagen til deres Smerte. Endelig gave de mig Svar:

— Ak, hvad Andet kunde vel være istand til at bedrøve os saa dybt, end den Nødvendighed at maatte skil-

les fra Eder? Maaskee gjensee vi aldrig mere hinanden! — Dog, hvis I alvorlig vilde, det vil sige, besad tilstrækkelig Selvbeherskelse, vilde vor Gjenforening ikke være ganske umulig. —

— Jeg forstaaer ikke et Ord af, hvad I der sige, kjære Piger, — yttrede jeg utaalmodig: — og maa forlange nærmere Forklaring. —

— Velan da, — tog en af dem Ordet: — saa maa I da vide, at vi alle ere Prindsesser og Kongedøttre. Vi leve her med hinanden i de Eder vel bekjendte behagelige Forhold, men ere tvungne til, ved Slutningen af hvert Aar at fjerne os herfra, og blive borte i fyrretyve Dage for at efterkomme visse os med Nødvendighed paahvilende Pligter, som maa forblive Eder en Hemmelighed. Efter Udløbet af hiint Tidsrum komme vi igjen her tilbage til Slottet. Igaar var Aaret omme, og idag maa vi tage Afsked herfra; derfor ere vi saa bedrøvede. Men før vor Bortrejse ville vi overlevere i Eders Hænder alle Slottets Nøgler, hvoriblandt de til de hundrede Døre; overalt vil I finde rigeligt Stof til Eders Underholdning, medens vi ere borte. Men til Eders eget Bedste og i vor Ombeds varmeste Interesse raade vi Eder alvorlig fra at aabne den gyldne Dør. Aabner I tvertimod vort Forbud denne Dør, saa see vi ingensinde hinanden mere. Det er Frygten for denne Mulighed, som især volder os Smerte. Dog, vi ville haabe, at I vil adlyde vort kjærlige Raad; Eders hele Livslykke staaer paa Spil derved. Vogt paa Eder selv! Giver I efter for en utidig Nysgjerrighed, er Eders Fordærvelse sikker. Berøv os ikke den Trøst, at vi skulle gjenfinde Eder her efter de fyrretyve Dages Forløb! — Vistnok kunde vi, for at forebygge al Ulykke, tage Nøglen til den gyldne Dør

med os; men dette vilde være en Fornærmelse imod Eders mandige Karakteer, og vi formaaede ifølge den derved givne Forudsætning ikke længer at elske Eder. I vilde derved synke baade i Eders egen og i vor Agtelse. —

De skjønne Prindsessers Meddelelse foraarsagede mig en levende Smerte. Jeg tilkjendegav dem, hvor piinlig bevæget jeg følte mig ved Tanken om at skulle skilles fra dem, takkede dem for deres gode Raad, og lovede at følge det, idet jeg forsikkrede dem om, at jeg med Glæde og tillidsfuldt Mod vilde underkaste mig endnu langt vanskeligere Prøver, for at nyde den store Lykke at tilbringe hele min Levetid hos saa rigt begavede og elskværdige Damer. — Derefter toge vi Afsked med hinanden; jeg omfavnede og kyssede dem alle een efter een. Faa Øjeblikke senere fandt jeg mig alene i det store Palads.

Det yppige Liv, det behagelige Selskab, de stedse afvexlende Forlystelser af den herligste Art havde hele Aaret igjennem beskjæftiget mig saa stærkt, at jeg hverken havde havt Tid eller Lyst til at gjøre mig nærmere bekjendt med de utallige Mærkværdigheder, som dette Tryllesslot maatte indeholde. Tusinde forskjellige herlige Gjenstande, som daglig enten stode eller førtes mig for Øjne, havde jeg ikke engang rigtig betragtet, i den Grad fortryllede mig de unge Kvinders Dejlighed, og den Fornøjelse, tidlig og silde at see dem alene bestræbe sig for at tækkes mig, deres Herre og Hersker. Skilsmissen nedsænkede mig derfor i den dybeste Kummer, og længe vidste jeg virkelig ikke, hvad jeg skulde gjøre af mig selv; endskjøndt Adskillelsen blot skulde vare fyrretyve Dage, forekom det mig, som om jeg var banlyst fra deres Aasyn i hele hundrede Aar.

Imidlertid lovede jeg hellig mig selv, ikke at glemme det af dem modtagne vigtige Raad, at lade den gyldne Dør forblive uaabnet. Men da det, med denne ene Undtagelse, forøvrigt stod mig frit for, efter Lykke at tilfredsstille min Nysgjerrighed, tog jeg den første af de mig anbetroede, efter Raden ordnede Dørnøgler, og aabnede dermed den første Dør i den indre Gaard. . Denne Dør førte mig ind i en Frugthave, som efter min faste Overbeviisning ikke finder sin Lige i hele Verden; ja, jeg tvivler endog meget paa, at selve Paradisets Have, som vor Religion har lovet os efter Døden, kan overgaa den i Dejlighed. Regelmæssigheden, Netheden, den beundringsværdige Fordeling af Træer, den rige Overflod og Mangfoldighed af de herligste Frugter, den rene, friske og duftende Luft, — Alt var vel egnet til at henrykke baade Sjæl og Sandser. Hertil kom, at denne beundringsværdige Have blev vandet paa en heel usædvanlig Maade. Talrige med Kunst gravede Render ledede det friske Vand i rigeligt Maal hen til de Træers Rødder, som vare i Begreb med at skyde Blade og Frugtblomster; andre ledede Vandet i ringere Overflødighed hen til de Træer, som allerede havde sat Frugter; andre førte det i maadelig Mængde hen til de Træer, hvis Frugter allerede havde begyndt at udvikles, og atter andre kun i knapt Maal til dem, hvis Frugter vare udvoxede og allerede begyndte at modnes. Disse Frugter vare baade langt større, skjønnere og smagfuldere end de, der findes i vore Haver. I de Render endelig, som førte til de med modne Frugter bedækkede Træer, fandtes der alene saa meget Vand, som var istand til at holde Træerne og Frugterne friske. Jeg kunde ikke blive træt af at vandre om og beundre denne henrivende skjønne Have, og vilde vel neppe have forladt

den igjen, hvis jeg ikke heraf havde fattet en endnu højere Forestilling om al den Herlighed, som jeg endnu havde at see og fryde mig ved. Ligesom beruset af den underfulde Nydelse, jeg her havde havt, forlod jeg Haven og aabnede den næste Dør.

Her fandt jeg en i sit Slags ikke mindre overordentlig herlig Blomsterhave. Den havde et meget betydeligt Omfang og blev vandet paa samme Maade som Frugthaven, dog med endnu større Økonomi. Roser, Jasminer, Fioler, Lilier, Hyacinther, Anemoner, Ranunkler, Nelliker, Narcisser og en Mængde andre Blomster, som ellers kun blomstre til forskjellige Tider, stod her samtidig i den fuldeste Flor og besvangrede Luften med deres blandede Vellugt.

Derpaa aabnede jeg den tredie Dør og kom ind i et rummeligt Fuglehuus, hvis Gulv var belagt med mange forskjellige Marmorarter i Mosaikmønster. Det var et uhyre Buur af Aloe- og Sandeltræ, og indeholdt en utallig Mængde af Nattergale, Finker, Irisker, Lærker og mange andre Arter Sangfugle, som jeg aldrig før i min Levetid hverken havde seet eller hørt. Fuglenes Foder og Drikke fandtes i Kopper af Jaspis og Agat, og Alt var holdt saa reent og net og nydeligt, at jeg efter et flygtigt Overslag beregnede, at der ved Burets uhyre Størrelse i det Mindste maatte høre hundrede Personer til for at holde det i Orden. Men hverken her eller i de tvende Haver, hvor der ikke var det mindste Ukrudt eller mindste Uorden at opdage, fandt jeg en eneste Modersjæl.

Imidlertid var Solen gaaet ned; fortryllet ved Koncerten af denne Mængde Fugle, som nu udsøgte sig de bekvemeste Steder til Nattehvile, vendte jeg tilbage til

mit Værelse, hvor jeg heel træt slumrede ind med det Forsæt, de følgende Dage efterhaanden at aabne alle de øvrige Døre, alene med Undtagelse af den sidste, den gyldne Dør, Nr. 100 i Rækken.

I Overeensstemmelse med denne Beslutning aabnede jeg den næste Dag den fjerde Dør. Havde allerede det Foregaaende været istand til at henrykke mig, saa maatte det, jeg her fik at see, vække min højeste Forbauselse og Beundring. Jeg kom nemlig ind i en Gaard, som var omgiven af vidunderlig skjønne og prægtige Bygninger. Denne Gaard havde fyrretyve aabne Døre, som hver især førte til et Skatkammer, hvis Indhold for sig var mere værdt end det største Kongerige. Det første indeholdt en Dynge af Perler, af hvilke de fleste, hvilket kunde synes utroligt, havde en Størrelse som et Dueæg. Det andet Skatkammer indeholdt Diamanter, Rubiner og Karfunkler, det tredie lutter Smaragder, det fjerde puurt Guld i Barrer, det femte udmøntet Guld, det sjette reent Sølv i Stænger, de tvende efterfølgende udpræget Sølv; de øvrige indeholdt Amethyster, Topaser, Agater, Hyacinther, Turkiser, kort sagt, alle optænkelige Ædelstene, uden at regne ubyre Stykker af Jaspis, Agat og Karneol. Desuden fandtes der en Mængde Koralgrene, ja hele Koraltræer.

Fuld af Forbauselse og overvættes Beundring udraabte jeg ved Synet af disse ufattelig store Skatte: — Om endogsaa Alverdens Konger lagde deres Skatte sammen, vilde de dog ikke udgjøre Hundredededelen af, hvad jeg her seer for mig! Hvor lykkelig er ikke jeg, at jeg besidder al denne Herlighed tilligemed en Skare af de dejligste Kvinder paa Jorden! —

Men det vilde blive altfor vidtløftigt, hver for sig

at skildre alle de sjeldne og kostbare Sager, som jeg efterhaanden lærte at kjende de følgende Dage. Kun saa meget vil jeg bemærke, at jeg behøvede ni og tredive Dage til at gjøre mig bekjendt med de Vidundere, som gjemtes bag de ni og halvfemsindstyve Døre. — Altsaa var der nu kun en eneste tilbage, den gyldne Dør, som mine dyrebare Prindsesser havde forbudt mig at aabne.

Den fyrretyvende Dag efter Skilsmissen fra de dejlige Prindsesser var oprunden. Havde jeg blot denne eneste Dag endnu kunnet hævde den Selvbeherskelse, som er en Mand værdig, vilde jeg i dette Øjeblik have været det lykkeligste istedet for at være det ulykkeligste Menneske paa Jorden. Den følgende Dag vilde de vende tilbage; Glæden over Gjensynet burde have givet mig Kraft til at styre min dadelværdige Nysgjerrighed. Men — jeg skammer mig ved at udtale det — jeg var svag nok til at ligge under for Fristelsen til det Onde; jeg havde hverken Ro eller Rist, førend jeg havde styrtet mig i Fordærvelsen og beredt mig en evig Anger.

Jeg aabnede altsaa tvertimod mit givne Løfte den skjæbnesvangre Dør. Neppe var jeg traadt over Tærskelen, førend en meget behagelig, men mig alligevel modbydelig Duft virkede saaledes paa mig, at jeg halv afmægtig sank til Jorden. Efter nogle Øjeblikkes Forløb vandt jeg atter Besindelsen tilbage; men istedet for at føre mig denne Advarsel tilnytte, bekæmpe min skammelige Nysgjerrighed i denne Retning og atter forlade det ulyksalige Sted, tog jeg mig sammen og trængte videre frem.

Den friske Luft begyndte nu at vifte mig imøde; hiin sødt bedøvende og giftige Duft blev bestandig svagere og faldt mig ikke mere besværlig. Jeg befandt mig i et stort, højthvælvet Rum, hvis Gulv var bestrøet med Saffran.

Det blev oplyst af en heel Deel Kjærter, som brændte paa Guldstager og udbredte en Duft af Aloe og Ambra; desforuden brændte der en Mængde Lamper af Guld og Sølv med forskjellige Arter af vellugtende Olie. Iblandt en Masse Gjenstande, som droge min Opmærksomhed paa sig, fremhævede sig især en sort Hest af den herligste Bygning og en mageløs Skjønhed. Jeg gik tæt hen til den for rigtig at betragte den, og fandt, at den havde Sadel og Bidsel af det pure Guld og af udmærket Arbejd, samt at dens Krybbe, der var af Krystal, halv var fyldt med Byg og Sesam *) og halv med Rosenvand.

For nærmere at betragte og beundre den herlige Hest ved Dagslyset, førte jeg den ud i det Frie, besteg den og forsøgte at bringe den igang; da den imidlertid ikke bevægede sig af Stedet, gav jeg den et Slag med en Ridepidsk, som jeg havde taget med mig fra dens kostbare Stald. Neppe var dette skeet, førend den gav sig frygtelig til at vrinske, udbredte et Par Vinger, som jeg slet ikke havde bemærket paa den, og som en Piil steg tilvejrs med mig op imod Skyerne. I dette Overraskelsens Øjeblik tænkte jeg ene og alene paa at sidde fast, hvilket ogsaa lykkedes mig, uagtet Skræk og Rædsel havde grebet mig.

Efter en lang Flugt dalede den atter ned imod Jorden og nedlod sig paa det flade Tag af et højt Palads. Men førend jeg endnu kunde tænke paa at stige af, rystede den sig med saadan Magt, at jeg fløj ned af den. Med det Samme fik jeg af dens Hale et svirpende Slag

---

*) En Bælgfrugt, som oprindelig stammer fra Indien.

i Ansigtet, som kostede mig mit højre Øje. Paa denne Maade er jeg bleven eenøjet.

I samme Stund randt alt det mig ihu, som de ti Eenøjede havde forudsagt mig. Medens Hesten atter fløj bort, rejste jeg mig op, næsten bedøvet af det haarde Skjæbneslag, som havde ramt mig. Holdende Haanden for det smertende Øje ravede jeg fra Taget ned i det Indre af Huset, og kom snart ind en Sal, hvor jeg, ved ti i en Kreds ordnede Sofaer med en ellevte lavere i Midten, pludselig kom til Kundskab om, at jeg igjen befandt mig i det Slot, hvorfra Fuglen Roch havde bortført mig. De ti Ynglinger vare ikke nærværende, men indfandt sig snart, ledsagede af Oldingen. Uden i mindste Maade at vise sig forundrede hverken over min Tilbagekomst eller over at see mig eenøjet, sagde de til mig: — Vi beklage oprigtig, at vi ikke kunne ønske Eder velkommen tilbage, som vi gjerne vilde; imidlertid ere vi, som I selv maa indrømme, ganske uskyldige i Eders Ulykke. —

— Jeg vilde visselig handle uret i at tilskrive Eder min Vanskjæbne, som jeg selv ene og alene er Skyld i; — svarede jeg dem: — jeg er ogsaa langt fra at begaa slig en Uretfærdighed. —

— Vi have heller ikke nogen anden Trøst for Eder, — vedbleve Ynglingerne: — end den, at I ikke staaer ene i Eders Ulykke. Saaledes, som det gik Eder, er det ogsaa gaaet os; vi have alle i et heelt Aar nydt den mest fuldkomne Lykke, og vilde endnu have været i tryg Besiddelse deraf, hvis vi ikke tvertimod Prindsessernes Forbud havde aabnet den gyldne Dør. I har ikke været klogere end vi, og har derfor modtaget den samme Straf. Gjerne vilde vi beholde Eder hos os, saa at I kunde dele vor Bod, hvis Udstrækning i Tiden vi ikke kjende; men

vort Antal maa, som I allerede veed, ikke overstige det nuværende. Derfor maa I strax forlade os. Vi raade Eder til at vende tilbage til Bagdad; der vil I finde En, som skal afgjøre Eders Skjæbne. —

Derpaa anviste de mig den Vej, jeg havde at slaa ind paa, og jeg tog Afsked fra dem. Undervejs lod jeg mig afrage Skjæg og Øjenbryn og antog en omvandrende Dervishes Dragt. Efter en lang og møjsommelig Vandring er jeg endelig idag ved Nattens Indbrud naaet her til Byen. Ved Porten mødte jeg disse to andre Kalendere, der vare ligesaa fremmede paa Stedet som jeg, og med største Forundring saae vi, at vi alle havde mistet det samme Øje. Men vi vare ikke oplagte til at afæske hinanden Forklaring over denne besynderlige Overeensstemmelse, da det indbrydende Mørke bød os at see os om efter et Opholdssted for Natten. Vi vandrede igjennem Byen, og kom herhid, hvor I, min Herskerinde, var højmodig nok til at afhjælpe vor Trang.

Da den tredie Kalender var tilende med sin Historie, tog Sobeïde Ordet og sagde til ham og hans Kammerater: — Nu kunne I gaa, hvorhen I ville; I ere alle tre frie! —

Men een af Kalenderne gjensvarede: — Naadige Frue, vi bønfalde Eder om at tilgive vor Nysgjerrighed, idet I tillader os at blive og høre de Mænds Historie, som endnu ikke have talt. —

Sobeïde henvendte nu Ordet til Khalifen, Giafar og Mesrur, om hvis virkelige Karakterer hun in-

gen Anelse havde, og bød nu dem, den Ene efter den Anden at fortælle deres Historier.

Storvizieren, som hele Tiden havde ført Ordet, overtog ogsaa denne Gang Svaret og sagde:

— For at vise os Eder lydige, naadige Frue, behøve vi kun at gjentage, hvad vi fortalte Eder før vor Optagelse i dette Huus. Vi ere Kjøbmænd fra Musul, og ere komne til Bagdad for at afsætte vore Varer, som vi have oplagret i Khanen, hvor vi ere tagne ind. Idag vare vi tilligemed flere andre Handlende indbudne til en riig Kjøbmand her i Staden. Denne beværtede os med udsøgte Retter og de kosteligste Vine, og lod efter Bordet hente Dandsere og Dandserinder, Sangere og Musikanter. Den Larm, som vi nu i vor overgivne Lystighed gjorde, hidførte Vagten, af hvilken en Deel af Gjæsterne blev tagen i Forvaring. Vi vare saa heldige at undslippe; men eftersom det var silde, fandt vi Porten paa vor Khan lukket, og vidste nu ikke, hvor vi skulde søge et Tilflugtssted for Natten. Tilfældet førte os forbi Eders Bolig, og da vi nu hørte, at det herinde gik lystig til, dristede vi os til at banke paa. — Det er det Hele, som vi have at fortælle Eder, min ædle Herskerinde. —

Da Sobeïde havde hørt Vizierens Beretning tilende, var hun aabenbar tvivlsom angaaende hvad hun skulde gjøre; den magre Hverdagshistorie havde ingenlunde smagt hende. De tre Kalendere iagttoge hende og forstode hendes Stemning; i ydmyge Ord gik de i Forbøn for Kjøbmændene og bad hende vise sig ligesaa naadig imod disse, som imod dem selv.

Da brød Sobeïde Tausheden og sagde: — Lad være da! Det er min Villie, at I alle skulle være mig lige taksknldige, og jeg skjænker Eder derfor min Naade, dog

under den Betingelse, at I paa Øjeblikket forlade dette Huus, og begive Eder hen, hvor I høre hjemme. —

Sobeïde tilkjendegav denne sin Villie i en Tone, hvoraf Man tydelig kunde skjønne, at det var hendes ramme Alvor og at hun fordrede en ubetinget Lydighed. Khalifen, Giafar og Mesrur, de tre Kalendere og Lastdrageren spildte derfor intet Øjeblik, inden de benyttede Lejligheden til at slippe ud af Fælden, og fjernede sig over Hals og Hoved. De tilstedeværende velbevæbnede Slaver indgjøde dem alle en sky Frygt, der virkede i Forening med den dybe Ærbødighed, som den skjønne Sobeïdes bydende Højhed og Alvor havde fremkaldt hos dem.

Saasnart Gjæsterne vare ude paa Gaden, sagde Khalifen til Kalenderne, uden dog at give sig tilkjende: — Hvorhen tænke I Fremmede nu at henvende Eder? I ere nylig komne til Staden, og det er bælgmørk Nat endnu. —

— Herre, — svarede de ham: — vi befinde os i en ikke ringe Forlegenhed. —

— Nu, saa følg med os! — yttrede Khalifen: — Vi ville see til, hvad vi kunne gjøre for Eder. —

Derpaa befalede han i hviskende Tone sin Storvizier at tage de tre Kalendere med sig hjem, og fremstille dem for ham den følgende Dag. — Jeg vil lade deres Historier optegne; — sagde han: — de fortjene visselig en Plads i min Regjerings Aarbøger. —

Giafar tog altsaa Kalenderne med sig hjem; Lastdrageren begav sig til sin Bolig i en af Forstæderne, og Khalifen vendte med Mesrur tilbage til Paladset. Her gik han strax til Hvile; men han formaaede ikke at lukke

et Øje hele den øvrige Nat, saa opfyldt var han af de overordentlige Ting, som han havde seet og hørt. Af Alt var han dog mest spændt paa at erfare, hvem Sobeïde egentlig var, og hvorfor hun saaledes mishandlede de to Tævehunde, samt hvorledes Amines skjønne Bryst var bleven bedækket med de hæslige Ar. Den lyse Dag fandt ham endnu levende beskjæftiget med alle disse Ting.

Da stod han op og begav sig ind i den Sal, hvor han plejede at forsamle sin Trones Raadgivere og at meddele Audients. Saasnart han havde indtaget sin Plads paa Tronen, indfandt Giafar sig ifølge det daglige Ceremoniel og viste ham sin skyldige Ærefrygt. Khalifen modtog naadig hans Hilsen og sagde derpaa: — Vizier, de Sager, som staa for Tuur, ere ikke af nogen betydelig Vigtighed; vi ville først og fremmest beskjæftige os med de tre Kvinders og de tvende Tævehundes gaadefulde Anliggende. Jeg faaer dog ingen Ro paa mig, førend jeg har bragt alt det paa det Klare, som vedkommer denne Nats besynderlige Eventyr. Hent mig altsaa ufortøvet de tre Kvinder og paa samme Tid de tre Kalendere! Gaa og erindre Dig, at din Herre venter Dig med Utaalmodighed! —

Storvizieren kjendte kun altfor vel sin Herskers fyrige og heftige Karakteer, og skyndte sig at adlyde. Han begav sig hen til de hemmelighedsfulde Kvinder og meddeelte dem paa den høfligste Maade Khalifens Ønske at see dem for sig, dog uden at omtale det natlige Eventyr. Strax indhyllede de tre Søstre sig i deres Slør, og fulgte Vizieren, der paa Vejen ogsaa tog de tre Kalendere med sig; disse havde imidlertid allerede erfaret, at de havde seet Khalifen og talt med ham uden at kjende ham. Storvizieren

førte dem lige til Khalifens Palads, og han havde denne Gang saa hastig udført sit Hverv, at Harun var højlig tilfreds med ham.

For at iagttage Anstanden i Nærværelse af Hoffets Betjente lod Khalifen anvise de trende Kvinder Plads bagved Forhænget i den Dør, som førte til hans Privatværelse; de tre Kalendere beholdt han hos sig, og modtog naadig de Yttringer af Ærefrygt, hvorved de tilkjendegave, hvad de følte ved at staa Ansigt til Ansigt med Jordens mest ophøjede Hersker.

Saasnart de tre Søstre havde taget Plads, henvendte Khalifen sig til dem: — Det vil maaskee forurolige Eder, naar I erfare, at jeg den foregaaende Nat, forklædt som Kjøbmand, har været i Eders Huus. I ville maaskee frygte for at have fornærmet mig, og troe, at jeg har hidkaldt Eder for at lade Eder føle min Vrede. Men I kunne i denne Henseende være ganske rolige; ikke alene har jeg allerede glemt Alt, hvad der kunde synes anstødeligt, men føler mig endogsaa vel tilfreds med Eders Opførsel. Jeg vilde kun ønske. at alle Fruentimmer i Bagdad besade saa megen Klogskab, som I ved denne Lejlighed have udviist. Aldrig vil jeg forglemme det Maadehold, indenfor hvilket I indskrænkede Eders Vrede, da vor Ubeskedenhed havde fornærmet Eder. Dengang var jeg hverken mere eller mindre end en simpel Kjøbmand; nu derimod er jeg Harun al Raschid, den femte Khalif af den berømte Familie Abbas, som har indtaget vor velsignede Profets Plads. Jeg lod Eder alene af den Grund hente, for af Eders egen Mund at faae at vide, hvem I egentlig ere, og for at adspørge Eder, hvorfor een af Eder, efter at have mishandlet de tvende Hunde, fældede Taarer med dem. Ikke mindre spændt

er jeg paa at erfare, hvorfor en anden af Eder har sit Bryst fuldt af hæslige Ar. —

Uagtet Khalifen havde talt dette saa tydelig, at ikke det mindste Ord var undgaaet de tre Kvinders Opmærksomhed, undlod Storvizieren dog ikke, ifølge det ved Hoffet gjældende Ceremoniel, at gjentage det Ord for Ord.

Efter en Pause tog Sobeïde Mod til sig og opfyldte Khalifens Ønske, idet hun begyndte efterfølgende Fortælling:

Sobeïdes Historie.

— Hersker over de Troende! — begyndte hun: — Den Historie, jeg har at fortælle Eders Majestæt, er en af de overordentligste, man nogensinde har hørt. Begge de sorte Tævehunde og jeg, vi ere tre Søstre med samme Moder og Fader, og jeg skal om faa Øjeblikke meddele Eder, af hvilken Aarsag de ere blevne forvandlede til Dyr. De to her tilstedeværende unge Kvinder, som bō hos mig, ere ligeledes mine Søstre; de have samme Fader som jeg, men en anden Moder. Hun, hvis Bryst er bedækket med Ar, hedder Amine, den anden hedder Safie, og mit eget Navn er Sobeïde.

Efter min Faders Død blev hans Efterladenskab deelt lige imellem os. Saasnart mine to Stedsøstre havde faaet hvad der tilkom dem, adskilte de sig fra os og boede alene sammen med deres Moder; mine to andre Søstre derimod forbleve tilligemed mig hos vor egen Moder, som levede endnu. Men ganske kort Tid efter blev hun os ved Døden berøvet. Hun efterlod hver af os en Sum af tusinde Zechiner.

Snart giftede sig mine to ældre Søstre, droge bort

med deres Ægtefæller og lode mig alene tilbage. Den ene Søsters Mand solgte, kort efter Bryllupet, hele sin Ejendom, og begav sig med Alt, hvad han havde, til Afrika. Her bortødslede han hele sin Formue, og tilsidst, da han Intet mere ejede, skammede han sig ikke ved, under et løst Paaskud at forstøde sin Hustru.

Hun kom nu atter til Bagdad, men ikke uden at have maattet udstaa utrolige Lidelser paa sin lange Rejse, og da hun endelig kom til mig, hos hvem hun søgte Tilflugt, befandt hun sig i en saa ynkværdig Tilstand, at selv det mest ufølsomme Hjerte maatte røres derved. Jeg modtog hende med al mulig Venlighed, og da jeg nu spurgte hende, hvorledes hun var kommen i saa usel en Forfatning, fortalte hun mig under mange Taarer om sin Mands slette Opførsel og om den uværdige Behandling, hun af ham havde maattet døje. Rørt af Medlidenhed græd jeg med hende, førte hende derpaa i Bad; og gav hende nogle af mine egne Klæder.

— Kjære Søster! — sagde jeg til hende: — Du er den ældste af os, og jeg betragter Dig som min Moder. Under din Fraværelse har Gud lagt sin Velsignelse i min Smule Formue og i den Bedrift, hvortil jeg har anvendt den, og som bestaaer i at opklække Silkeorme. Vær derfor ved godt Mod; thi Alt, hvad jeg ejer, skal ligesaavel tilhøre Dig som mig. —

Flere Maaneder henlevede vi saaledes med hinanden i den bedste Forstaaelse. Ofte tænkte vi paa vor tredie Søster og undrede os over, at vi slet ikke hørte Noget fra hende. Men hvor forfærdedes vi ikke, da hun en Dag pludselig stod for os i samme usle Forfatning som den, hvori den ældste Søster havde viist sig. Og-

saa hun var bleven slet behandlet af sin Mand, og jeg modtog hende med samme Venlighed som den første.

Nogen Tid efter aabenbarede mine tvende Søstre mig, at de, for ikke længer at være mig til Byrde, havde til Hensigt at gifte sig paany. Jeg svarede dem, at dersom de ikke havde nogen anden Grund til denne Beslutning, kunde de med rolig Samvittighed blive hos mig, eftersom min Formue var stor nok til at sikkre os alle tre et anstændigt Udkomme.

— Men jeg frygter for, — tilføjede jeg: — at I virkelig have Lyst til at gifte Eder paany. Hvis saa er, da maa jeg aabent og ærlig tilstaa, at det forundrer mig i høj Grad, naar jeg betænker den ringe Lykke, I hidtil have fundet i Ægtestanden. I vide, hvor sjeldent det er at finde en rigtig god Ægtemand. Følger derfor mit Raad; lader os blive sammen og gjøre hverandre Livet saa behageligt som mulig. —

Men kun lidet hjalp Alt hvad jeg sagde; de vilde nu giftes igjen, og virkelig gjorde de ogsaa Alvor af denne deres Beslutning. Men neppe vare et Par Maaneder forløbne, da kom de atter tilbage til mig; de bade mig tusinde Gange undskylde, at de ikke havde fulgt mit Raad.

— Du er den yngste af os, — sagde de: — men klogere end vi. Vil Du atter modtage os i dit Huus og betragte os som dine Slavinder, da ville vi for Fremtiden tage os vel iagt for at begaa slig en Daarlighed. —

— Kjære Søstre! — svarede jeg: — Mit Sindelag imod Eder har ikke forandret sig i den Tid, vi have været adskilte fra hverandre; hvad jeg har, det skulle I

dele med mig. — Jeg omfavnede dem, og vi levede nu atter sammen som forhen.

Et Aar tilbragte vi saaledes i bedste Forstaaelse, og da Gud havde lagt sin Velsignelse i min lille Formue, besluttede jeg at foretage en Søreise og vove Noget af min Ejendom i Handelsforetagender. Jeg begav mig da med mine tvende Søstre til Balsora, hvor jeg kjøbte et fuldstændig udrustet Skib, hvilket jeg ladede med Varer fra Bagdad. Med gunstig Vind gik vi under Sejl og havde snart den persiske Havbugt bagved os. Nu styrede vi hen ad Indien til, og efter 20 Dages Sejlads øjnede vi endelig Land. Lige ud for os saae vi et meget højt Bjerg, ved Foden af hvilket der laa en tilsyneladende stor og smuk By. En frisk Kuling førte os snart ind i Havnen, hvor vi kastede Anker.

Altfor utaalmodig til at vente, indtil mine Søstre kunde følge mig, lod jeg mig sætte iland alene, og begav mig i lige Retning henimod Stadens Port. Her saae jeg et talrigt, med Stokke bevæbnet Vagtmandskab, hvis Udseende var saa gyseligt, at jeg forfærdedes derved; men da jeg mærkede, at ingen af dem rørte sig af Stedet, ja ikke engang bevægede Øjnene, fattede jeg atter Mod, nærmede mig dem og opdagede nu, at de alle vare i bogstavelig Betydning forstenede.

Jeg traadte derpaa ind i Staden, og gik igjennem flere Gader, hvor jeg hist og her fandt Mennesker i alle mulige Stillinger, men alle ubevægelige som Stene. I Kjøbmændenes Kvarteer vare de fleste Boder lukkede, og i de enkelte, som stode aabne, saae jeg ligeledes kun forstenede Skikkelser. Idet jeg saae mig om efter Skorstenene, bemærkede jeg, at der ikke var nogen opstigende Røg at opdage, hvilket bragte mig til den Overbevis-

ning, at Alt, ligesaavel inde i Husene som udenfor, var blevet forvandlet til Steen.

Efter nogen Tids Vandring naaede jeg, midt inde i Staden, en rummelig Plads. En stor, med Guldplader beslaaet Dør, hvis Fløje stode aabne, tildrog sig min Opmærksomhed. Et Silkeforhæng var trukket for Indgangen, og over Døren hang der en Lampe. Efter at jeg i nogle Øjeblikke havde betragtet Bygningen, tvivlede jeg ikke om, at det maatte være Fyrstens Palads. Forbauset som jeg var over, endnu ikke at have truffet paa noget levende Væsen, gik jeg nærmere, i det Haab, dog endelig at finde Nogen. Jeg drog Forhænget tilside, men min Forundring steg, da jeg i Forhallen kun saae nogle enkelte forstenede Dørvogtere eller Skildvagter, nogle staaende opreiste, andre siddende eller halv liggende.

Jeg kom nu ind i en stor Gaard, hvor der befandt sig en Mængde Mennesker, som syntes deels at gaa og deels at komme, men dog ikke rørte sig af Pletten; ogsaa de vare forstenede. Herfra kom jeg igjennem en anden og en tredie Gaard; men overalt herskede Ensomhed og ubyggelig Taushed.

Idet jeg traadte ind i en fjerde Gaard, viste sig for mig en meget smuk Bygning, hvis Vinduer vare forsynede med et Gitterværk af massivt Guld, hvoraf jeg sluttede, at det maatte være Dronningens Bolig. Jeg gik derind og fandt i en stor Sal flere sorte, forstenede Eunucher, men i et meget rigt udstyret Værelse sad der en ligeledes forstenet Dame; Kronen paa hendes Hoved og det pragtfulde Halsbaand af runde Perler større end Hasselnødder, sagde mig, at det maatte være Dronningen selv. Jeg traadte nærmere for at betragte Perlerne, og det forekom mig, at Intet kunde være skjønnere at see.

Efter at have beundret Gemakkets rige Pragt, især det dejlige Fodtæppe, Hynderne og den med et indisk Stof betrukne Sofa, som i gylden Grund fremviste skjønt udarbejdede Sølvfigurer af Mennesker og Dyr, begav jeg mig videre. Gjennem flere andre skjønne Værelser naaede jeg endelig en overordentlig stor Sal, i hvilken der stod en flere Trin ophøjet Trone af massivt Guld, prydet med store Smaragder. Paa Tronen stod en pragtfuld, med Perler broderet Seng. Men hvad der fremfor Alt vakte min Forundring, var det straalende Lys, som udgik fra denne Seng. Nysgjerrig efter at erfare Foranledningen hertil, steg jeg derop, og bemærkede nu, paa en lille Taburet, en Diamant af Størrelse som et Strudsæg og saa fuldkommen reen, at jeg ikke kunde opdage mindste Fejl derved. Dens overordentlige Glands gjorde mig det umuligt at betragte den i fuld Belysning.

Ovenover Sengen brændte paa hver Side en Kjerte, hvis Hensigt jeg ikke begreb; dog bragtes jeg derved paa den Formodning, at et levende Væsen maatte befinde sig i dette Palads, thi Kjerterne kunde dog umulig saaledes blive ved at brænde af sig selv.

Da alle Døre stode aabne eller paaklem, vedblev jeg at gaa videre. Ogsaa Kjøkkenerne, Klæde- og Forraadskamrene osv., tog jeg i Øjesyn; de uhyre Rigdomme, som overalt forefandtes, lagde saa ganske Beslag paa min Opmærksomhed, at jeg derover glemte mig selv. Jeg tænkte hverken paa mit Skib eller paa mine Søstre, men kun paa at tilfredsstille min Nysgjerrighed. Imidlertid begyndte Dagen at helde, og den tiltagende Dunkelhed mindede mig om, at det var Tid til at vende tilbage. Jeg vendte altsaa om ad samme Vej, som jeg var kommen; men snart saae jeg, at jeg var faret vild i denne

Labyrint af Værelser. Tilsidst besluttede jeg mig til at tilbringe Natten i den store Sal, hvor Tronen, Sengen, den store Diamant og de brændende Kjerter befandt sig, og tidlig næste Morgen vende tilbage til mit Fartøj.

Ikke uden Ængstelse over at vide mig saa alene paa dette øde Sted, kastede jeg mig paa Sengen, men kunde ikke sove. Det kunde vel omtrent være ved Midnatstid, da hørte jeg Lyden af en Menneskerøst, som naar Nogen læser i Koranen, ganske saaledes som man kan høre det i vore Moskeer. En Følelse af inderlig Glæde opfyldte mig. Strax stod jeg op, greb en Kjerte, og gik nu efter Lyden fra det ene Værelse til det andet. Endelig naaede jeg Døren til et Kabinet; det var utvivlsomt, at Lyden kom derindefra. Jeg satte Lyset fra mig, og kigede gjennem en Dørsprække ind i Kabinettet. Der saae ud som i et Bedekammer. Ligesom i Moskeerne var der en Nische, for at antyde, mod hvilken Side man under Bønnen skulde vende sig; ej heller Hængelampen manglede, og desforuden saaes derinde to Stager med tykke hvide Vorkjerter, som ligeledes vare tændte.

Fremdeles saae jeg et paa Gulvet udbredt lille Tæppe af samme Form som de, der sædvanlig bruges hos os til at kaste sig ned paa; naar Man beder. Paa Tæppet sad en ung Mand og fremsagde med stor Andagt Stykker af Koranen, som laa opslaaet foran ham paa en lille Pult. Længe blev jeg staaende stille, henreven af dette Syn; jeg tænkte over, hvorledes det dog kunde være, at dette unge Menneske var den eneste Levende i en Stad, hvor Alt var blevet til Steen; jeg tvivlede ikke om, at noget ganske Vidunderligt her maatte være med i Spillet.

Døren stod paaklem. Jeg aabnede den, og traadte

ind. Jeg stillede mig foran Nischen og fremsagde med lydelig Stemme følgende Bøn:

— Lovet være Gud, som skjænkede os en gunstig Rejse. O, at han dog vilde være saa naadig, fremdeles at beskjærme os, indtil vi komme tilbage til vort Fædreland. O, Herre, laan Øre til mine Suk og hør min Bøn! —

Den unge Mand løftede sit Hoved ivejret, betragtede mig med Forundring, og tog saalunde tilorde: — Siig mig dog, skjønne Kvinde, hvem I er og hvad der har ført Eder til denne uddøde Stad. Jeg vil da til Gjengjæld meddele Eder, hvem jeg er, hvad der er hændet mig, hvorledes denne Stads Indvaanere ere komne i den sørgelige Tilstand, hvori de nu befinde sig, og hvorfor jeg alene er undgaaet denne skrækkelige Ulykke. —

I faa Ord fortalte jeg ham, hvorfra jeg kom, hvad der havde foranlediget min Rejse, og hvorledes jeg efter en tyve Dages Fart lykkelig havde naaet Havn. Derpaa bad jeg ham opfylde sit givne Løfte, idet jeg tillige tilkjendegav min Forbauselse over Alt hvad jeg havde faaet at see.

— Hav blot Taalmodighed et Øieblik endnu! — svarede den unge Mand, lukkede Koranen, og lagde den i en kostbar lille Kasse, som han derpaa gjemte inde i Nischen. Imidlertid betragtede jeg ham med Opmærksomhed, og hans hele Ydre forekom mig saa skjønt og indtagende, at hidtil ukjendte Følelser vaktes hos mig. Han bad mig tage Plads ved hans Side; men før han endnu havde begyndt sin Fortælling, kunde jeg ikke afholde mig fra, med en Mine, som forraadte de Følelser, der opfyldte mig, at sige til ham:

— Elskværdige unge Mand! Med den største

Utaalmodighed imødeseer jeg Forklaringen over de mangfoldige forunderlige Ting, som lige fra det første Øjeblik, jeg traadte ind i denne Stad, have vakt min Forbauselse. Tal dog, jeg besværger Eder, og fortæl mig, ved hvilket Mirakel I er forbleven i Live, medens utallige Andre omkom paa en saa overordentlig Maade. —

— Den Bøn, jeg for faa Øjeblikke siden hørte Eder udtale, — begyndte den unge Mand: — er mig et Vidnesbyrd om, at I tilbeder den eneste sande Gud, og I skal nu faae at høre om en mærkværdig Yttring af hans Storhed og Magt. Denne Stad var Hovedstaden i et mægtigt Kongerige, som beherskedes af min Fader; men han saavelsom hans hele Hof, Hovedstadens Indvaanere og alle Rigets øvrige Undersaatter vare Magere og tilbade Ilden istedetfor den almægtige Gud.

— Mine Forældre vare altsaa Hedninger. Ikke desto mindre var jeg saa lykkelig, allerede i min tidlige Barndom at faae en Opdragerinde af ægte muselmansk Tro; hun kunde Koranen udenad og forstod ypperlig at forklare dens Lærdomme for mig. — Min Prinds! — sagde hun ofte til mig: — Der er kun een eneste sand Gud. Vogt Eder vel for at anerkjende eller tilbede nogen anden i hans Sted! — Hun lærte mig at læse Arabisk, og Bogen, som hun gav mig til Øvelse deri, var Koranen. Saasnart min Forstand havde naaet den dertil fornødne Modenhed, forklarede hun hvert enkelt Sted i denne fortræffelige Bog, og efterhaanden gjennemtrængtes jeg mere og mere af Aanden deri, uden at min Fader eller nogen Anden fik Noget at vide derom. Da døde min Lærerinde; men hendes Undervisning havde været tilstrækkelig til at befæste hos mig Overbevisningen om den muselmanske Religions Sandhed. Saaledes

forblev jeg, ogsaa efter hendes Død, min Overbeviisning tro, og afskyede Ildtilbedelsen af mit ganske Hjerte. Dog lod jeg endnu, ifølge min afdøde Lærerindes Raad, min Fader forblive uvidende om min Tro; han vilde ellers ikke have betænkt sig paa at lade mig dræbe. Da skete det, omtrent for tre Aar og nogle Maaneder siden, at en vældig Tordenrøst pludselig hørtes over hele Staden, saa tydelig, at Enhver kunde høre den; Røsten udraabte disse Ord:

— I Indvaanere! Forsager Ildtilbedelsen, og vender Eder til den eneste sande, almægtige og barmhjertige Gud! —

— Det forfærdede Folk strømmede i tætte Klynger sammen udenfor min Faders Slot, og begjærede, at han skulde sige dem, hvad de skulde tænke om hiin skrækkelige Røst. Han svarede: — Det har Intet at betyde. Bliver I kun ved Eders Tro, og lader Eder ikke forskrække. —

— I Tillid til Kongens Ord vedblev Man at tilbede Ilden, indtil efter et Aars Forløb den samme Røst lod sig høre anden Gang, og efter endnu et Aars Forløb tredie Gang, dog begge Gange forgjæves. Ingen omvendte sig. Da skete det paa det tredie Aars sidste Dag, tidlig om Morgenen, at alle Stadens Indvaanere i eet og samme Øjeblik bleve forvandlede til Steen, Enhver i den Tilstand eller Stilling, hvori han netop da befandt sig. Ej heller Kongen, min Fader, gik det bedre; han blev forvandlet til en sort Steen, som endnu er at see her i Paladset, og Dronningen, min Moder, havde samme Skjæbne.

— Jeg er den Eneste, som Gud forskaanede for denne skrækkelige Tugtelse. Siden den Dag tjener jeg

ham med endnu større Andagt end tilforn, og jeg holder mig overbeviist om, at det er ham, der har hidsendt Eder til min Trøst. Jeg takker ham usigelig meget derfor; thi jeg maa tilstaa, at denne Eensomhed ofte forekommer mig meget kjedsommelig. —

Hele denne Fortælling, og især Slutningen deraf, indtog mig aldeles for den unge Mand. — Prinds! — sagde jeg til ham: — Uden Tvivl har Forsynet ført mig herhid, for at forskaffe Eder Lejlighed til at komme bort fra dette ubyggelige Opholdssted. Skibet, som bragte mig hertil, kan vise Eder, at jeg ikke ganske er uden Anseelse i Bagdad, hvor jeg desuden har efterladt mig andre temmelig betydelige Ejendomme. Jeg vover derfor at tilbyde Eder et Tilflugtssted hos mig i den nævnte Stad, indtil de Troendes Beherster, den ogsaa af Eder anerkjendte store Profets Statholder, lader Eder vederfares den tilbørlige Ære. Bagdad er nemlig denne navnkundige Fyrstes Residents, og erfarer han først Eders Ankomst til hans Hovedstad, skal I faae at see, at Man ikke forgjæves paakalder hans Hjælp. I kan dog umulig længer blive i denne Stad, hvor Alt maa være Eder modbydeligt. Mit Skib staaer til Eders Tjeneste, og I maa gjøre dermed som I behager. —

Han tog imod Tilbudet, og de øvrige Timer af Natten tilbragte vi med Samtaler om vor Indskibning.

Ved Daggry forlode vi Paladset og begave os til Havnen, hvor vi fandt mine Søstre, Kapitajnen og mine Slavinder i dyb Bekymring for min Skyld. Efter at have forestillet mine Søstre for Prindsen, fortalte jeg dem, hvorfor jeg var bleven saa længe borte, saavelsom mit Møde med den unge Prinds, hans Historie, og Aarsagen til, at en saa skjøn Stad laa der saa uddød og øde.

Flere Dage hengik nu med at faae alle mine medbragte Varer udlossede og Skibet ladet med Ædelstene, Guld og Sølv, og hvad Kostbart der ellers fandtes i Paladset. Alt Huusgeraad og en utallig Mængde Guldsager maatte blive tilbage; to, tre Skibe vilde neppe have været tilstrækkelige til at rumme alle de Skatte, der forefandtes. Efter at alle dertil udvalgte Gjenstande vare bragte ombord, indtoge vi saa megen Proviant og saa meget Vand som vi ansaae for nødvendigt, og derpaa gik vi under Sejl, med den gunstigste Vind, man kunde ønske sig.

I den første Tid gik Alt godt; den ene Dag gled hen efter den anden under venlige og behagelige Samtaler mellem den unge Prinds, mig og mine Søstre. Men desværre varede den gode Forstaaelse mellem os ikke længe. Med skinsyge Blikke iagttoge mine Søstre det mellem mig og Prindsen bestaaende Forhold, og en Dag spurgte de mig paa en temmelig ondskabsfuld Maade, hvad vi skulde tage os for med ham, naar vi kom til Bagdad. I spøgende Tone svarede jeg, at jeg vilde tage ham til Mand, og vendte mig derpaa til Prindsen med følgende Ord:

— Min Prinds! Jeg har en Bøn til Eder, som jeg haaber, I ikke vil afslaa: at I, saasnart vi have naaet Bagdad, vil antage mig som Eders underdanigste Slavinde, og at jeg maa tjene Eder som min Villies uindskrænkede Herre. —

— Jeg veed ikke, om det er Eders Spøg; — svarede Prindsen: — men hvad mig angaaer, da erklærer jeg her, i Eders Søstres Nærværelse, for fuldt Alvor, at jeg uden Betænkning og med den inderligste Glæde modtager det mig gjorte Tilbud, dog ikke saaledes, at jeg vil

betragte Eder som Slavinde, men som min Ægtehustru og Herskerinde, og fraſiger mig ethvertſomhelſt Formynderſkab over Eders Handlinger. —

Ved disſe Ord ſkiftede mine Søſtre Farve, og jeg lagde Mærke til, at de fra dette Øjeblik ikke nærede ſamme venlige Sindelag imod mig ſom tilforn. —

Allerede befandt vi os i den perſiſke Havbugt, og baabede, da Vinden endnu ſtedſe var os gunſtig, at naa Balſora næſte Dag. Men om Natten, medens jeg ſov, benyttede mine Søſtre et belejligt Øjeblik til at kaſte mig overbord. Det Samme gjorde de ved Prindſen, ſom ſtrax druknede. Mig derimod lykkedes det i nogen Tid at holde mig over Vandet, og ſom ved et Vidunder følte jeg ſnart faſt Grund under mine Fødder. Saaledes nær=mede jeg mig mere og mere til en mørk Gjenſtand, ſom, ſaavidt jeg igjennem Mørket kunde ſkjønne, forekom mig at være Land. Virkelig naaede jeg ſnart en Strandbred, og den frembrydende Dag viſte mig, at jeg befandt mig paa en lille, omtrent tyve Mile fra Balſora beliggende, ubeboet Ø. Snart havde Solen tørret mine Klæder, og da jeg ved nærmere Underſøgelſe opdagede forſkjellige Slags Frugter, ja endog ferſk Vand, vaagnede Haabet hos mig om at frelſe mit Liv.

Jeg havde lagt mig til Hvile paa et ſkyggefuldt Sted, da jeg pludſelig blev en meget tyk og lang, bevin=get Slange vaer, ſom bevægede ſig hen imod mig, idet den af Udmattelſe ſtrakte Tungen langt ud af Gabet og med Anſtrengelſe vendte ſig ſnart tilvenſtre ſnart tilhøjre, ſom om der var Noget, der ængſtede og forfulgte den. Jeg ſtod op, og opdagede nu, at en anden, endnu tykkere Slange havde bidt ſig faſt i dens Hale og arbejdede af alle Kræfter paa at ſluge den. Jeg ynkedes over dens

Nød, og, langtfra at flygte, havde jeg den Driftighed at gribe en Steen og slynge den af al Magt mod den stør=ste af Slangerne; den blev truffen i Hovedet og blev liggende død paa Pletten. Den anden Slange følte sig ikke saasnart fri, før den udbredte sine Vinger og fløj bort. Længe stirrede jeg forundret efter den; endelig tabte jeg den ganske af Syne. Jeg opsøgte mig atter et skygge=fuldt Hvilested, hvor jeg snart slumrede ind.

Tænk Eder, Herre, min Forbauselse, da jeg ved min Opvaagnen saae et sort Fruentimmer med livlige og beha=gelige Ansigtstræk sidde hos mig tilligemed to Hunde, fastholdte ved et sort Baand. Jeg rejste mig op, og spurgte, hvem hun var.

— Jeg er — svarede hun: — den Slange, som Du for faa Timer siden udfriede fra en grusom Fjendes Vold; jeg troede, at jeg ikke paa bedre Maade kunde vise Dig min Erkjendtlighed end ved det, jeg nu har gjort. Dine Søstres forræderiske Færd var mig bekjendt, og for at hævne Dig paa dem, kaldte jeg strax nogle af mine Søstre til Hjælp; de ere Feer ligesom jeg. Hele dit Skibs Ladning bragte vi derpaa til dine Magasiner i Bagdad, men Fartøjet selv borede vi i Sænk. Disse to sorte Hunde ere dine Søstre, hvis Skikkelse jeg saaledes har forvandlet. Men denne Straf er endnu ikke stor nok, og jeg skal snart sige Dig, hvorledes Du skal be=handle dem. —

Efter at have talt saaledes, omfavnede hun mig med den ene Arm, medens hun holdt begge Hundene un=der den anden, og førte os saaledes til mit Huus i Bag=dad, hvor jeg i mine Magasiner forefandt alle de Skatte, hvormed mit Skib havde været ladet. Før hun forlod mig, overgav hun mig begge Hundene med de Ord:

— Under Straf af at blive forvandlet til en Hund ligesom disse to, byder jeg Dig, i hans Navn, som herfker over alle Have, hver Nat at give hver af dine Søstre hundrede Pidskeslag, til Straf for den imod Dig og den unge Prinds udøvede Misgjerning. —

Nødtvungen maatte jeg love at efterkomme hendes Befaling.

Siden den Tid har jeg imod min Villie hver Nat behandlet mine Søstre saaledes som Eders Majestæt selv har seet. Mine Taarer vise dem, hvor smerteligt og modbydeligt det er mig at opfylde en saa grusom Pligt, og I indseer vel, at jeg i saa Henseende er mere at beklage end at dadle. Dersom I ønsker endnu fuldstændigere Oplysninger mig angaaende, da vil min Søster Amine kunne give Eder saadanne ved at fortælle sin Historie. —

Med Forundring havde Khalifen laant Øre til Sobeïdes Fortælling. Han lod nu ved sin Storvizier den venlige Amine anmode om at meddele Forklaring over Foranledningen til de dybe Ar, som skæmmede hendes Bryst og Skuldre. Med Beredvillighed imødekom hun Khalifens Opfordring, og fortalte som følger:

Amines Historie.

— Herfker over de Troende! — begyndte hun: — For ikke at gjentage, hvad min Søster allerede har sagt, vil jeg kun anføre, at min Moder, efter at have udvalgt sig et Huus til sit Enkesæde, bortgiftede mig med hele min Fædrenearv til en af de rigeste Arvinger her i Staden. Men allerede førend et Aar var omme, blev jeg Enke og arvede hele min Mands Formue, som beløb sig

til henimod 90,000 Zechiner. Indkomsterne heraf vare fuldkommen tilstrækkelige til at sikkre mig et anstændigt Udkomme; men neppe var den første Halvdeel af Sørge-aaret *) tilende, førend jeg anskaffede mig ti forskjellige Klæd-ninger, saa pragtfulde, at hver af dem kostede tusinde Ze-chiner, og med Længsel imødesaae jeg nu Aarets Udgang, for at kunne vise mig i al denne Herlighed.

En Dag, da jeg var alene og netop beskjæftiget med mine huuslige Anliggender, meldte Man mig, at en Kone stod udenfor og ønskede at tale med mig. Jeg gav Befaling til at føre hende ind. Den Fremmede var en gammelagtig Person, som hilste mig ved at kaste sig ned og kysse Støvet for mine Fødder; hun blev liggende foran mig i en knælende Stilling, idet hun tiltalte mig med føl-gende Ord:

— Jeg maa bede Eder undskylde, ædle Frue, at jeg er saa dristig at volde Eder Forstyrrelse; men min Tillid til Eders Medlidenhed har givet mig Mod dertil. Jeg er Enke og har en Datter, som idag skal holde Bryllup; men vi ere ganske fremmede og uden Bekjendtskaber her i Staden, og befinde os derfor i en stor Forlegenhed, efter-som vi dog gjerne vilde vise os for den talrige Familie, vi nu skulle træde i Forbindelse med, som Folk, der ikke ere ganske uden Anseelse. Dersom nu I vilde bevise os

---

*) Egentlig er i Koranen al Sorg forbudt, som stridende imod den skyldige, ubetingede Hengivelse i Guds Villie. Dog bære Kvinderne Sorg for deres Mænd og nærmeste Slægtninger; de aflægge da alle Prydelser og bære Slør af mørkeblaa Farve. Undertiden overmale de ogsaa med samme Farve deres Hænder og Arme, ja endog Væggene i deres Huse.

den Godhed at beære Bryllupet med Eders Nærværelse, da vilde vi være Eder uendelig forbundne derfor, saameget mere som Kvinderne i vor Hjemstavn deraf ville kunne see, at vi ikke ere ringeagtede her, idet en Dame af Eders Rang ikke har forsmaaet at bevise os saa stor en Ære. Men ak! afslaaer I min Bøn, hvilken Krænkelse vil det da ikke være for os! Da vide vi ikke, til hvem vi skulle henvende os. —

Denne under Graad og Taarer fremførte Tale rørte mig. — Berolige Eder, gode Kone! — svarede jeg: — Jeg skal gjerne opfylde Eders Ønske. Siig mig blot, hvor jeg skal komme hen; jeg behøver kun nogle Øjeblikke til at klæde mig om, og er da til Eders Tjeneste. —

Henrykt over dette Svar gav den gamle Kone sig til at kysse mine Fødder, før jeg kunde faae Tid til at forhindre det.

— Gud lønne Eder for denne Godhed mod Eders Tjenerinder, — udbrød hun: — og glæde Eders Hjerte som I har glædet vore! Forøvrigt behøver I ikke at komme før Aften, og jeg skal selv komme og afhente Eder. Lev vel, til vi sees igjen! —

Saasnart hun var borte, udvalgte jeg blandt mine Klædningsstykker den Dragt, som behagede mig mest; dertil et Halsbaand af store Perler, Ringe, Armbaand og Ørenringe, straalende af de skjønneste Diamanter. Det var som om jeg havde en Forudfølelse af det, som forestod mig.

Da det begyndte at mørknes, indfandt den gamle Kone sig igjen. Med glædestraalende Ansigt kyssede hun mig paa Haanden og sagde: — Min Svigersøns Slægtninge, som henregnes blandt de første Damer i hele Sta-

den, have allerede forsamlet sig, og I kan komme, saasnart det behager Eder. Jeg er beredt til at føre Eder derhen. —

Ufortøvet begave vi os paa Vejen; hun gik foran, og jeg fulgte efter med et stort Antal af pyntelig klædte Slavinder. I en meget bred Gade, som bar tydelige Spor af at være nylig fejet og vandet, standsede vi udenfor en stor, klart oplyst Dør, over hvilken følgende Indskrift straalede i gyldne Bogstaver: — Herinde har Fryd og Glæde et stedsevarende Hjem. — Den gamle Kone bankede paa, og strax blev der lukket op.

Igjennem Gaarden førte Man mig ind i en stor Sal, hvor en ung Kvinde af overordentlig Skjønhed traadte mig imøde. Efter at have omfavnet mig og ladet mig tage Plads ved hendes Side, i en Sofa, som stod paa en Forhøjning af kostbart Træ, besat med Diamanter, tog hun saaledes tilorde:

— Man har ført Eder hid, min ærede Frue, for at I skulde bivaane et Bryllup, men dette Bryllup, haaber jeg, skal blive et andet end det, I har tænkt Eder. Jeg har en Broder, den fortræffeligste og mest dannede Mand, Man kan tænke sig. Han er bleven som fortryllet ved Rygtet om Eders Skjønhed, saa at han nu kun kan føle sig lykkelig ved Besiddelsen af Eder; I maa nu selv afgjøre hans Skjæbne. Han kjender Eders Rang i Verden, og jeg kan forsikkre Eder, at en Forbindelse med ham ikke vil gjøre Eder Skam. Dersom mine Bønner formaa Noget hos Eder, saa forener jeg dem med hans. Han tilbyder Eder at blive hans Hustru; afslaa ikke hans Begjæring! Jeg bønfalder Eder derom. —

Siden min Mands Død havde jeg ikke tænkt paa

at indgaa noget nyt Ægteskab; men jeg havde ikke Kraft nok til at give saa indtagende en Person et afslaaende Svar. Hun udtydede min Taushed og Rødmen som en Indvilligelse, og gav sig til at klappe i Hænderne. I samme Øjeblik blev en Dør aabnet, og ind traadte en ung Mand af et saa tiltrækkende og majestætisk Udseende, at jeg skattede mig lykkelig ved at have gjort en saadan Erobring. Han tog Plads ved min Side, og vor Samtale viste mig snart, at hans Dannelse og Elskværdighed var endnu langt større, end hans Søster havde skildret mig den.

Da hun saae, at vi begge fandt Behag i hinanden, klappede hun atter i Hænderne, og en Kadi traadte ind. Han opsatte vor Ægteskabskontrakt, undertegnede den først selv, og lod den derpaa undertegne af fire medbragte Vidner. Min nye Ægtemands eneste Fordring var, at jeg ikke maatte lade mig see af nogen anden Mand end ham alene og ej heller maatte tale med nogen; han svor paa, at jeg under denne Betingelse skulde blive tilfreds med ham. Saaledes blev da vor Ægtepagt sluttet, og jeg var bleven Hovedpersonen ved det Bryllup, hvortil Man kun havde indbudt mig som Gjæst.

En Maaned efter trængte jeg til endeel nye Klædningsstoffer, og bad derfor min Mand om Tilladelse til at gaa ud og gjøre mit Indkjøb. Han gav sit Samtykke dertil, og jeg lod den tidligere omtalte Kone, som hørte til Huset, samt to af mine Slavinder følge mig. Saasnart vi vare komne til Kjøbmændenes Gade, sagde den Gamle til mig: — Naadige Frue! Dersom I vil spare Eder al den Ulejlighed med at gaa omkring fra den ene Butik til den anden, saa skal jeg føre Eder hen til en ung Kjøbmand, som jeg kjender, og hos hvem I

vil finde de allerdejligſte Stoffer, hvortil der ikke findes Mage i alle Stadens Butiker. —

Uden Betænkning fulgte jeg hende. I Butiken befandt ſig en ret ſmuk ung Kjøbmand; jeg ſatte mig ned, og lod min gamle Ledſagerſke forlange at ſee de ſmukkeſte Silkeſtoffer, han havde. Vel vilde den Gamle have mig ſelv til at gjøre dette Forlangende; men jeg gjorde hende opmærkſom paa, at jeg højtidelig havde lovet min Mand ikke at tale med nogen fremmed Mandsperſon, og at jeg paa ingen Maade vilde bryde dette Løfte.

Kjøbmanden lagde flere Stoffer frem for mig, og da der iblandt disſe var et, ſom iſær behagede mig, lod jeg den Gamle ſpørge om Priſen. — Siig Eders Frue, — ſvarede han: — at jeg ſælger hende det hverken for Guld eller Sølv, men at jeg derimod tilbyder hende det ſom Gave, paa den Betingelſe, at jeg faaer Lov til at trykke et Kys paa hendes Kind. —

Jeg befalede den Gamle at ſvare, at det var et temmelig driſtigt Forlangende; men iſtedetfor at adlyde, foreſtillede hun mig, at det var da ikke værdt at gjøre Ophævelſe over et Kys; jeg behøvede jo ſlet ikke at tale, men kun at række Kinden frem, dermed vilde hele Sagen i et Øjeblik være afgjort. Jeg ſaae paa Silkeſtoffet; dets Glands og Farve var ſaa dejlig, at jeg ikke kunde modſtaa Friſtelſen. Den Gamle og Slavinderne ſtillede ſig omkring mig, ſaa at jeg ikke kunde bemærkes af Nogen udenfra, og jeg ſlog Sløret ſaameget tilſide, at Kjøbmanden kunde naa min Kind. Jeg rakte den frem til Kys, og — i ſamme Øjeblik undſlap der mig et Skrig af Smerte og Skræk, og jeg faldt i Afmagt. Da jeg atter vaagnede til Bevidſthed, følte jeg, at min Kind var bedækket med Blod, ſom udſtrømmede fra et ved et vold=

somt Bid frembragt Saar. Kjøbmanden, som paa en saa lumsk Maade havde mishandlet mig, var imidlertid forsvunden. Den Gamle og Slavinderne havde strax slaaet Sløret for mit Ansigt igjen, for at Folk, som kom til, ikke skulde mærke Noget, men troe, at der kun var paakommet mig et øjeblikkeligt Ildebefindende. Min gamle Ledsagerske, som var meget forlegen over det Passerede, søgte at berolige mig.

— Tilgiv mig, bedste Frue! — sagde hun: — Det er min Skyld, at denne Ulykke er skeet. Jeg førte Eder til denne Kjøbmand, fordi han er min Landsmand, og jeg kunde aldrig tro ham istand til en saadan Nederdrægtighed. Men vær kun ubekymret! Vi ville nu skynde os hjem, og jeg vil da give Eder et Lægemiddel, som paa tre Dage skal helbrede Eders Kind saa fuldkommen, at der ikke skal blive Spor af Saaret tilbage. —

Jeg følte mig saa udmattet, at jeg neppe kunde gaa. Endelig naaede jeg hjem, men faldt paany i Afmagt, idet jeg traadte ind i mit Værelse. Strax hentede den Gamle sit Lægemiddel og forbandt Saaret; jeg kom lidt efter lidt til mig selv igjen, og gik derpaa tilsengs.

Ved Nattetid kom min Mand ind til mig; han lagde strax Mærke til, at mit Hoved var indbundet, og spurgte mig om Aarsagen dertil. — Jeg har saadan en forskrækkelig Hovedpine. — svarede jeg, i det Haab, at han vilde lade sig nøje med denne Forklaring; men han greb et Lys for at see nærmere til, og opdagede nu snart Saaret paa min Kind.

— Hvorledes er dette Saar kommet? — spurgte han. Skjøndt den Forseelse, jeg havde begaaet, forekom mig selv temmelig ubetydelig, kunde jeg dog ikke beslutte mig til at sige Sandheden reentud; det syntes mig dog

upasſende at gjøre en ſaadan Tilſtaaelſe for ſin Mand. Jeg ſvarede derfor, at Saaret var blevet foranlediget ved, at en med Brændé belæsſet Laſtdrager, idet han gik mig forbi i en ſmal Gade, ikke havde taget ſig i Agt for at ſkrabe mig i Anſigtet med et Stykke Træ; dog havde det Hele ikke videre at betyde.

— Det ſkal ikke gaa uſtraffet hen! — raabte min Mand i Vrede: — Imorgen ſkal jeg faae Politimeſteren til at arreſtere disſe uforſkammede Laſtdragere og hænge dem alleſammen. —

Forfærdet ved Foreſtillingen om at kunne blive Aarſag til ſaa mange uſkyldige Menneſkers Død, udbrød jeg: — O nej! Begaa for Himlens Skyld ikke en ſaadan Uretfærdighed! Jeg vilde aldrig kunne tilgive mig ſelv, hvis jeg blev Foranledningen til ſaa ſtor en Ulykke. —

— Nu, ſaa ſiig mig da oprigtig, — tog han atter tilorde: — hvorledes det hænger ſammen med dette Saar. —

— Ja, naar jeg ſkal være ganſke ærlig, ſaa er det egentlig en Koſtehandler, hvis Uforſigtighed er Skyld deri. Paa ſit Æſel kom han ridende bagved mig og ſaae til den modſatte Side, og idetſamme ſtødte hans Æſel ſaa voldſomt til mig, at jeg faldt overende og ſkjar mig i Kinden paa en Stump Glas. —

— Før Sol ſtaaer op, — raabte min Mand: — ſkal Storvizieren, Giafar, blive underrettet om denne ſkammelige Adfærd, og alle Koſtehandlere ſkulle komme til at bøde med Livet derfor. —

— O nej! — afbrød jeg ham: — Lad for Guds Skyld intet Ondt vederfares dem; de ere uſkyldige! —

— Hvorledes, Kone? Hvad ſkal jeg nu tro? —

svarede han: — Ud med Sproget! Jeg vil have den rene Sandhed at vide. —

— O Herre! Det var en Svimmelhed, som pludselig kom mig paa, og saa faldt jeg og slog mig; det er det Hele. —

Ved disse Ord tabte min Mand ganske al Taalmodighed, og raabte: — Ha, nu har jeg staaet her længe nok og hørt paa alle disse Løgne! — Han klappede i Hænderne, og tre Slaver traadte ind.

— Slæber hende ud af Sengen, — bød han: — og lægger hende der midt paa Gulvet! —

Slaverne adløde; en greb mig ved Hovedet, en anden ved Fødderne, medens den tredie fik Befaling at hente en Sabel. Da han havde bragt denne, sagde hans Herre til ham:

— Hug hende strax midtover, og kast hende saa i Tigrisfloden! Hendes Legeme skal tjene Fiskene til Føde. Saaledes tugter jeg Enhver, som lønner min Kjærlighed med Utroskab. —

Slaven nølede. — Saa hug dog til! — raabte hans Herre: — Hvorfor nøler Du? —

Med Sablen i Haanden tiltalte nu Slaven mig saaledes: — Fremsiig Eders Troesbekjendelse, og overvej, om der endnu er Et eller Andet, som ligger Eder paa Sinde; thi Eders sidste Øjeblik er kommet. —

Jeg bad nu om Tilladelse til at tale, og da denne indrømmedes mig, rejste jeg mig halvt op fra Gulvet, og med taarefyldte Øjne henvendte jeg bønfaldende disse Ord til min Mand:

— Ak, er det da virkelig kommet saavidt med mig! Saa skal jeg da allerede dø, dø i min blomstrende Ungdomsalder? —

Mere kunde jeg ikke sige for Suk og Taarer; min Mand forblev ubevægelig. Derimod vedblev han at fremkomme med Bebrejdelser, som det vilde have været aldeles frugtesløst at svare paa, og sluttede med følgende Ord af en bekjendt Digter:

— Gaa og forkynd hende, som forsmaaede mig, hende, som bedrog mig og skjænkede en Anden den Kjærlighed, hun havde tilsvoret mig: Alt førend Du svigtede din Eed, havde mit Hjerte opgivet Dig, og Alt er nu forbi imellem os. —

Hulkende fremstammede jeg til Svar følgende Vers:

— I et Dyb af Elskovskval nedstyrter Du mig, og Du forbliver rolig; Søvnen forjager Du fra mine Øjenlaage, men Du sover trygt. Din Plads er mellem mine Øjne og mit Hjerte, og mit Hjerte slipper Dig aldrig, mine Taarer skulle vidne om Lidenskaben, som fortærer mig. En Troskabspagt havde Du sluttet med mig, men neppe havde Du vundet mit Hjerte, da bedrog Du mig. Røres Du ikke ved min Kjærlighed, ved mine Klager? Betænk, at Ulykken ogsaa engang kan ramme Dig selv. Ved Allah besværger jeg Dig: Skal jeg dø, da skriv paa Stenen over min Grav: Kjærlighed voldte hendes Undergang. Maaskee da en og anden Sørgende, som har fornummet den samme Lidenskabs Flamme, vil, naar han vandrer min Grav forbi, offre mig en medlidende Taare. —

Men hverken mine Ord eller Synet af mine Taarer gjorde noget Indtryk paa den Grusomme; tvertimod blev han endnu mere forbittret, og svarede med følgende Vers:

— Ikke af Lede eller Vankelmod forskyder jeg mit Hjertes Elskede; nej, hendes egen Brøde tvinger mig dertil. Hun

vilde, at en Anden med mig skulde dele hendes Kjærlighed; men mit Hjertes Tro kjender intet Stalbroderskab. —

Jeg vedblev at græde og at anraabe ham om Medlidenhed; men han vendte sig til Slaven og raabte: — Hug til! Hun har tabt alt Værd i mine Øjne. —

Slaven gjorde Mine til at adlyde, og jeg saae min visse Død for Øjne, da pludselig hin ofterе omtalte gamle Kone, som havde været min Mands Amme, kom hidilende, kastede sig for hans Fødder og raabte med bønfaldende Stemme: — O min Søn! Jeg besværger Dig, at Du benaader hende, for den Ømheds Skyld, hvormed jeg har opammet og plejet Dig! Betænk, at den, som udøser et Menneskes Blod, ved Mennesket skal hans Blod igjen udøses; betænk, at Du ved en saadan Grusomhed vil plette dit Rygte og tabe Verdens Agtelse. Hvo vil ikke misbillige en saa blodig Hevn? —

Hendes rigelig fremstrømmende Taarer og det rørende Udtryk i Stemme og Gebærder gjorde paa min Mand et stærkt Indtryk. — Velan da! — sagde han til sin Amme: — For din Skyld skjænker jeg hende Livet; dog skal hun ikke slippe herfra uden at medbringe Mærker, som for stedse kunne minde hende om hendes Forbrydelse. —

I samme Øjeblik rev, efter given Befaling, en Slave det Klædebon tilside, som bedækkede mit Bryst og min Nakke, og med en lille smidig Rørstok slog han mig saaledes, at Bryst og Hals snart sad i blodigt Kjød og jeg tabte Bevidstheden. Derpaa blev jeg af Slaverne bragt til et afsidesliggende Huus, hvor den gamle Kone plejede mig med største Omhu. I fire Maaneder maatte jeg holde Sengen. Endelig kom jeg mig igjen; men Arene,

som J mod min Villie igaar fik at see, har jeg siden den Tid maattet beholde.

Saasnart jeg var istand til at gaa ud igjen, vilde jeg flytte ind i det Huus, jeg ejede efter min første Mand; men jeg fandt den Plads tom, hvor det havde staaet. Min anden Mand havde i sit Raseri ikke alene ladet dette Huus, men den hele Gade, hvortil det hørte, nedbryde og jævne med Jorden. Uden Tvivl var dette en exempelløs Voldsgjerning, men hos hvem skulde jeg beklage mig derover? Ophavsmanden dertil havde taget sine Forholdsregler; han havde skjult sig, og det var mig ikke muligt at opdage, hvor han var. Og selv om jeg havde kunnet det, saa beviste jo den Maade, hvorpaa han havde behandlet mig, at han maatte være i Besiddelse af en næsten uindskrænket Magt. Hvorledes skulde jeg altsaa fordriste mig til at klage?

Trøstesløs og manglende det Nødtørftigste søgte jeg et Tilflugtssted hos min kjære Sobeïde, og fortalte hende min Ulykke. Hun formanede mig til Standhaftighed, og tog imod mig med sin sædvanlige Venlighed.

— Saaledes er Verden. — sagde hun: — Snart berøver den os vor Formue, snart vore Venner og Elskede, ja ofte baade det Ene og det Andet. —

Og for nærmere at oplyse sine Ord ved et Exempel, fortalte hun mig den unge Kongesøns sørgelige Endeligt, og hvorledes det var blevet foranlediget ved hendes tvende Søstres Skinsyge. Ogsaa om Søstrenes Forvandling til Hunde fortalte hun mig. Endelig, efter at have givet mig tusinde Beviser paa sit Venskab, foreslillede hun mig min yngste Søster, som her havde søgt Tilflugt efter vor Moders Død.

Takkende Gud, at han saaledes atter havde forenet

os alle tre, besluttede vi, for Fremtiden at bevare vor Uafhængighed og aldrig mere at skilles ad. Alt længe have vi nu levet saaledes sammen i stille Fred, og da jeg har paataget mig Omsorgen for vor Huusholdning, gjør jeg mig en Glæde af selv at besørge Indkjøbet af vore daglige Fornødenheder. Ogsaa igaar gik jeg ud i denne Hensigt, og lejede en Lastdrager til at bære Alt hvad jeg kjøbte og bringe det hjem. Han var en forstandig Mand med muntert Lune, og vi tillode ham, for Morskabs Skyld, at blive hos os. Ved Nattens Frembrud indfandt sig de tre Kalendere og bade os om Huusly til næste Dag. Vi lovede dem dette, under en Betingelse, som de strax gik ind paa; derpaa lode vi dem tage Plads ved vort Bord, og de underholdt os netop med en Koncert paa deres Viis, da der atter blev banket paa Døren. Det var tre Kjøbmænd fra Mussul, Folk af et meget anstændigt Udseende; de fremkom med samme Bøn som Kalenderne, og bleve indladte under samme Betingelse. Men denne opfyldtes hverken af disse eller hine, og skjøndt vi baade havde Magt og Ret til at straffe dem, lode vi os dog nøje med det Forlangende: at Enhver af dem skulde fortælle os sit Liv og Levnet, og vor Hevn bestod alene deri, at vi, efter at have hørt deres Historier, bød dem at gaa deres Vej og saaledes berøvede dem det Huusly, hvorom de havde anmodet os.

Khalifen Harun al Raschid syntes meget fornøjet over at have faaet sin Nysgjerrighed tilfredsstillet, og uden Forbehold yttrede han sin Forundring over det, han havde hørt. Uden at betjene sig af sin Storviziers

Mellemkomst henvendte han sig med følgende Ord til Sobeïde:

— Har da den Fee, der først viste sig for Eder som Slange, og som paalagde Eder en saa streng Forpligtelse, ikke sagt Eder Noget om sit Opholdssted, eller har hun maaskee lovet at komme tilbage og give de to Hunde deres tidligere Skikkelse igjen? —

— Hersker over de Troende! — svarede Sobeïde: — Jeg har glemt at fortælle Eders Majestæt, at Feen gav mig en Tot Haar, med Tilføjende, at jeg muligviis engang kunde komme i det Tilfælde, at jeg ønskede hendes Nærværelse; jeg behøvede da kun at kaste et Par af disse Haar paa Ilden, saa vilde hun øjeblikkelig være hos mig, om hun end maatte befinde sig hinsides Kaukasus. —

— Hvor ere da disse Haar? — spurgte Khalifen.

Sobeïde svarede, at dem havde hun stedse opbevaret med største Omhyggelighed og altid baaret dem hos sig. Virkelig drog hun den lille Pakke frem, aabnede den, og fremviste dens Indhold.

— Velan, saa lad Feen vise sig. — sagde Khalifen: — En mere passende Anledning til at kalde hende end den, at jeg ønsker det, frembyder sig ikke saa let. —

Sobeïde gav sit Samtykke; man bragte Ild, og hun kastede hele Haartotten derpaa. Øjeblikkelig lød et stærkt Drøn; hele Paladset gjennemrystedes som af et Jordskjælv, og i Skikkelse af en prægtig klædt Kvinde lod Feen sig tilsyne foran Khalifen.

— Hersker over de Troende! — begyndte hun: — Jeg er beredt til at modtage dine Befalinger. Kvinden, som paa Eders Bud har kaldt mig hid, har en-

gang beviist mig en meget stor Tjeneste. For at vise hende min Taknemlighed, hevnede jeg hende paa hendes troløse Søstre og gav dem Hundeskikkelser. Saafremt Eders Majestæt ønsker det, vil jeg strax give dem deres naturlige Skikkelse igjen. —

— Skjønne Fee! — svarede Khalifen: — Større Glæde kan I ikke gjøre mig, end at udfri dem af deres unaturlige Fængsel; jeg vil da see til at trøste dem over den haarde Straf, de have lidt. Dog for Øieblikket har jeg først og fremmest en Bøn til Eder, med Hensyn til den unge Kone hist, der er bleven saa skammelig mishandlet af sin ubekjendte Mand. Da I veed saa Meget, er maaskee ogsaa denne Sag Eder bekjendt; hvis saa er, da beviis mig den Godhed at sige mig, hvem hiin Barbar er, som, ikke tilfreds med at mishandle hende selv paa den grusomste Maade, ovenikjøbet ad uretmæssig Vej berøvede hende Alt, hvad hun ejede. Jeg maa undre mig over, at en saa slet og umenneskelig Handling, hvorved min Myndighed er bleven spottet, ikke er kommen mig for Øre. —

— Jeg er ganske til Eders Majestæts Tjeneste! — svarede Feen: — De tvende Søstre skulle blive befriede fra deres Hundeskikkelser; den unge Kone hist skal faae saa glat en Hud igjen, at der ikke skal blive mindste Spor af Arene tilbage, og endelig skal jeg ogsaa sige Eder, hvem det er, som saaledes har mishandlet hende. —

Khalifen lod strax begge Hundene hente, og da de vare bragte ind i Salen, rakte Man Feen, ifølge hendes Forlangende, en Kop fyldt med Vand. Hun fremmumlede nogle uforstaaelige Ord, og bestænkede derpaa Amine og begge Hundene med Vandet. De Sidstnævnte for-

vandledes øjeblikkelig til to overordentlig skjønne Kvinder, og ligesaa hastig forsvandt Amines Ar.

— Hersker over de Troende! — tog Feen nu tilorde: — Nu skal jeg sige Eder, hvem hiin ubekjendte Ægtemand er, hvis Navn I ønsker at vide. Han staaer Eder ganske nær, thi det er ingen Anden end Prinds Amin, Eders ældste Søn. Den Skildring, Man havde givet ham af denne unge Kones Skjønhed, vakte en ubetvingelig Lidenskab hos ham. Det lykkedes ham at faae hende lokket til sit Huus, og han tog hende tilægte. Hvad de Slag angaa, som han lod give hende, da er der dog Noget, der taler til hans Undskyldning; hans Hustrues Opførsel var nemlig altfor letsindig, og de Undskyldninger, hun fremførte, maatte vække Formodning om en større Forseelse end hun i Virkeligheden havde begaaet. Dette er Alt, hvad jeg har at sige Eder. — Med disse Ord hilste hun Khalifen, og forsvandt.

De Troendes Behersker var opfyldt af Forundring, og glædede sig over de ved hans Mellemkomst bevirkede Forvandlinger. Men hvad han nu gjorde, det vil ingensinde glemmes. Først lod han sin Søn, Prinds Amin, kalde. Han sagde ham, at hans hemmelige Ægteskab ikke var ham ubekjendt, og underrettede ham om den sande Sammenhæng med det Saar, Kjøbmanden havde bibragt Amine. Prindsen afventede ikke engang sin Faders Opfordring til at forny den tidligere indgaaede Forbindelse; han gjorde det af egen Drift, uden at spilde noget Øjeblik.

Khalifen erklærede dernæst, at han selv vilde skjænke Sobeïde Haand og Hjerte, og de tre andre Søstre foreslog han for de tre Kalendere, som med største Fornøjelse gik ind paa Forslaget og saaledes fik sig Hustruer

alle tre paa eengang. Monarken anviste dem hver især et prægtigt Palads i Bagdad, hævede dem til de højeste Æresposter i Riget og gav dem Sæde i sit øverste Raad. Bagdads fornemste Kadi udfærdigede Ægteskabskontrakterne i tilkaldte Vidners Overværelse, og tusindfoldige Velsignelser nedbades over den berømte Harun al Raschid, der saaledes havde grundlagt en lykkelig Fremtid for saa Mange, som tidligere vare blevne hjemsøgte af en haard og ualmindelig Modgang.

Asem og Feeprindsessen.

I Balsora levede engang en ung Farver ved Navn Asem, der, uagtet han var almindelig bekjendt saavel for sit smukke Ydre og sin Forstand, som for den udmærkede Smag, hvormed han drev sin Kunst, dog kun fortjente lidet Mere, end hvad der behøvedes til et tarveligt Underhold for ham og hans gamle Moder. Imidlertid vilde han dog rimeligviis have gjort sin Lykke, eftersom hans Dueligbed og indtagende Væsen daglig forskaffede ham flere Kunder, hvis ikke Skjæbnen ifølge sin uransagelige Villie havde bestemt ham til at friste ganske særegne Eventyr.

En Dag traadte nemlig en rigt klædt, aldrende, fremmed Herre ind i hans Værksted og udraabte ved Synet af ham: — Hvorledes, en ung Mand af Eders Ydre og saa megen Aand driver et saa simpelt Haandværk! —

Hertil svarede Asem: — Jeg skammer mig ingenlunde ved mit gode, ærlige Haandværk, og forstaaer at begrændse mine Ønsker. —

— Hvis der nu imidlertid — vedblev den Fremmede: — blev budet Eder en god Lejlighed til hastig at gjøre Eders Lykke, vilde I da betænke Eder? —

— Forudsat, at det ikke stred imod min Samvittighed, — var Asems Svar: — vilde det være min største Glæde at kunne forskaffe min Moder nogle Livsbeha-

geligheder, og at fortsætte mine Studeringer, som jeg maatte opgive for Udkommets Skyld. —

Med mesterlig hyklet Velvillie tog Oldingen herpaa tilorde: — Min Søn, Eders Ønske er opfyldt! I har mistet Eders Fader; i mig skal I finde en anden Fader. Fra dette Øjeblik af antager jeg Eder i Søns Sted. Jeg kjender den uvurdeerlige Kunst at forvandle selv det simpleste Metal til Guld, og har Midler til uden Forhaling at gjøre Eder lykkelig. Vent mig imorgen ganske tidlig her i Eders Værksted! —

Med disse Ord tog han hastig Afsked, og Asem blev tilbage ganske overrasket ved det, han nylig havde hørt. Nysgjerrigheden og Æresygen vare pludselig blevne vakte tillive hos ham; hastig lukkede han sit Værksted og ilede med et af Glæde højt bankende Hjerte hjem til sin Moder for at meddele hende, hvad der var forefaldet. Efter en kort Betænkning tilraadede hans Moder ham at iagttage den Fremmede med et aarvaagent Øje, da hans indsmigrende Adfærd lettelig kunde være et Skalkeskjul for en eller anden giftig Ondskab. — Min Søn, — sluttede hun sin Formaning: — bliv heller i dine nuværende beskedne men lykkelige Forhold! Du er visselig riig nok, naar Du har, hvad Du behøver. —

Moderens forstandige Tale gjorde ogsaa et dybt Indtryk paa Asem, og han lovede hende at være paa sin Post imod den Fremmede. Saasnart de havde holdt deres Maaltid, gik de til Hvile; dog Asem kunde ikke lukke et Øje hele Natten, men ventede med Utaalmodighed den nye Dag og dermed tillige Tidspunktet for det skjæbnesvangre Møde.

Saasnart Morgenrøden farvede Himlen, stod Asem op og ilede hen i sit Værksted, hvor den Fremmede hel-

ler ikke længe lod vente paa sig. Efter de sædvanlige Hilsener lod Oldingen, som havde en Smeltedigel i Haanden, Asem antænde en stærk Ild, og spurgte tillige, om han ikke var i Besiddelse af et eller andet simpelt Metal, som Jern, Bly eller deslige. Den unge Farver fandt en gammel Kobberpotte, hvilken de sloge istykker og kastede i Digelen. Derpaa tog Alchymisten sin Turban af, viklede den op og fremtog deraf en ringe Mængde guult Pulver, som han drysede paa Kobberet, idet han mumlede nogle uforstaaelige Ord derhos. Snart efter løftede han Digelen igjen af Ilden, og fremtog en Klump af det reneste Guld, som han viste Asem, idet han opfordrede ham til at bringe det hen til en Vexeleer.

— Er I nu overbeviist om min Kunst? — spurgte han derpaa, og da Asem bad ham være saa god at meddele ham den, svarede han: — Jeg vil iaften spise hos Eder; saasnart vi ere alene med hinanden, skal jeg med Glæde opfylde Eders Ønske. —

Derpaa begave de sig tilsammen hen til Asems Bopæl, hvor denne viste sin Moder den store Klump af reent Guld, idet han tillige bad hende om at tilbringe Aftenen hos en Naboerske, for at han kunde være alene med sin Gjæst. Den ved sine egne Sandser overbeviste gamle Kone gjorde ingen Indvendinger herimod, og Asem foranstaltede et Aftensmaaltid saa prægtigt, som han blot formaaede det. Sidenefter gjorde han sig tilgode derved som en fattig Djævel, der sjelden kommer til Gilde og nylig har gjort sin Lykke, og endskjøndt han i Hjertet var en god Muselmand, drak han dog overvættes megen Viin. Men hertil var han ikke vant, og han blev derfor snart fuldstændig beruset.

Denne hans bevidstløse Tilstand benyttede hans

Bordkammerat til ubemærket at kaste et Sovepulver i Asems Bæger, og denne sank, saasnart han uden Mistanke havde tømt Bægeret, tilbage paa Sofaen, overvældet af en dødlignende Søvn. Strax lagde den forræderiske Troldmand ham i en lang Kasse, tillukkede den vel, hidkaldte nogle forud bestilte Lastdragere, og lod ham bringe ud paa et sejlfærdigt Skib, som øjeblikkelig lettede Anker og søgte den aabne Sø.

Saasnart Asems Moder sildig om Aftenen kom hjem og hverken fandt sin Søn eller hans Gjæst, tvivlede hun intet Øjeblik om sin Søns Ulykke, samt om at den Fremmede virkelig havde været en Bedrager, som det havde anet hende. Fuld af Fortvivlelse udrev hun sine graa Haar, og anklagede Skjæbnen, sin Søns Uklogskab og dens Nederdrægtighed, som havde havt Hjerte til at benytte sig deraf. De ved hendes Skrig hidlokkede Naboer hørte med Smerte og Overraskelse, hvad der var foregaaet, og stræbte forgjæves at trøste hende. Tvertimod lod hun heelt utrøstelig i sin Gaard oprejse en Liigsteen, og begræd derved Dag og Nat sin tabte Søn uden at ville tage nogen Næring til sig.

Imidlertid sejlede Asems troløse Bortfører videre med god Vind. Han hørte til Gebrerne eller Ildtilbederne og var en duelig Troldmand. Hvert Aar kom han til Khorasan for at lokke en ung Muselmand i sine Garn, hvorved han betjente sig af allehaande glimrende men bedrageriske Løfter. Men saasnart han havde benyttet sig af ham for at blive Herre over allehaande til sine alkymististe Arbejder nødvendige Ting, tog han Livet af ham, da han frygtede for, at han skulde forraade hans Hemmelighed.

To Dage efter deres Afrejse ansaae Bahram —

saaledes hed Gebreren — det for at være paatide at bringe sit Offer til Bevidsthed om, i hvilken sørgelig Stilling det befandt sig. Han aabnede derfor Kassen og dryppede en vis Vædske i Asems Næseboer. Den unge Mand nyste og slog Øjnene op. Forundret saae han sig om, fik Øje paa Troldmanden og mærkede Skibets slingrende Bevægelser; som et Lys gik den ulyksalige Visshed op for ham, at han var bleven en Skurks Bytte, for hvem hans Moder forgjæves havde advaret ham. Men langtfra at knurre imod sin onde Skjæbne, fremsagde han, fuld af taalmodig Hengivelse i Allahs Villie, følgende Sted af Koranen:

— Der gives ingen Frelse uden hos Gud, fra hvem vi stamme og til hvem vi skulle vende tilbage. — Store Allah, vær saa naadig at lade mig gaa deres Veje, som ikke fornærme Dig og i hvem Du har dit Velbehag! —

— Hvad har I for med mig? — spurgte han derpaa Oldingen i blid og sagtmodig Tone: — I lovede mig Rigdom og Glæde; er dette her Vejen, som fører dertil? —

— Vantro Usling, Hund af en Muselmand, — svarede Troldmanden: — der er ikke længer Tale om din men om min Glæde! Det skal være en Vellyst for mig at undlive Dig og forlænge dine Piinsler! Allerede have ni og tredive Grønskollinger smagt mit Staal, og Du skal vorde den fyrretyvende. Dog der gives endnu eet Middel til din Redning. Afsværg din taabelige Islam! Tilbed med mig den alene hellige Ild! Saa vil jeg tage Dig i Søns Sted og overantvorde Dig alle mine Hemmeligheder! —

— Himlen fordærve Dig tilligemed din Løgnreli-

gion! — udraabte Asem og sprang op som en Rasende: — Ved Mohamed, for at befries fra nogle forfængelige Jordlidelser vorder jeg ikke meensvoren og giver Afkald paa den alle sande Troende forjættede Lyksalighed! —

— Usling, — mumlede tænderskjærende Ildtilbederen, som nu gav hele sin onde Lidenskab Tøjlen: — jeg skal vel faae Dig til at fløjte i en anden Tone! Bi kun lidt! —

I det Samme kaldte han paa sine Slaver. Disse kastede sig over Asem, udstrakte ham paa Kahytsgulvet og holdt ham fast, medens Troldmanden selv paa det Ynkeligste mishandlede ham med en Svøbe, som havde skarpe Spidser og efterlod sig de smerteligste Saar. Men desuagtet trodsede den modige Yngling Alt, og vedblev at haane Ildtilbederen, indtil denne ganske udtømt maatte holde op med at slaa ham. Da lod Skurken det stakkels Menneske betynge med svære Lænker, og befalede sine Slaver at kaste ham ned i Kjølrummet, hvor de alene maatte forsyne ham med Vand og Brød i det knappeste Maal. Dog Asems troende Mod lod sig ikke bøje; det blev holdt oprejst ved hans Tillid til Gud og den sikkre Fortrøstning, at han nok engang vilde see en glædelig Ende paa de Lidelser, som den gamle Gudsfornægter daglig beredte ham.

En Dag brød der pludselig en voldsom Storm løs. Skibet kastedes op imod Skyerne og truedes med at blive opslugt af Afgrunden. Til Lykke for Asem faldt det fortvivlende Mandskab paa den Tanke, at see Grunden til Elementernes Oprør i den grusomme Behandling, som den unge Muselmand maatte lide, og forlangte med truende Alvor, at Ildtilbederen skulde løslade ham. Da

Skurken ikke strax vilde give sig, greb Skibsmandskabet hans Slaver, Haandlangerne for hans Grusomhed, og kastede dem overbord, truende ham med den samme Skjæbne, hvis han ikke øjeblikkelig gav sin Fange fri. Da maatte Bahram endelig give efter; ja, han blev endogsaa tvungen til paa sine Knæ at bede Asem om Forladelse. Men Troldmanden svor med det Samme i sit Hjerte, at Asem dyrt skulde komme til at betale denne Triumf.

Imidlertid havde Stormen lagt sig. Asem blev under den øvrige Deel af Rejsen behandlet menneskelig, og samlede hastig igjen sine tabte Kræfter. Endelig naaede Man Kysten. Asem gik iland med Bahram, der, saa utroligt det end skulde synes, imidlertid havde vundet den største Deel af Yndlingens Tillid tilbage, og faaet ham til at troe, at de nu vare paa god Vej til det Land, hvor Guldet fandtes. Ildtilbederen bød Skibsføreren at vente paa dem i en Maaned, og tiltraadte derpaa med Asem sin Vandring ind i det Indre af Landet.

Saasnart de vare Skibet ude af Sigte, tog Troldmanden en lille Tromme frem under sit Klædebon tilligemed Trommestikker, og gav sig til at slaae en Marsch derpaa. Øjeblikkelig hævede sig i Ørkenen en rasende Vind tilligemed mægtige Støvskyer, som indhyllede Alt i Mørke. Asem følte en skrækkelig Angst, men blev i det samme Øjeblik paa det Behageligste overrasket, da Støvskyerne pludselig forsvandt, og han saae tre vel opsadlede Kameler for sig. Det ene af disse Dyr var bepakket med alle tænkelige Rejsefornødenheder; de to andre vare rigt og smukt optømmede og syntes kun at vente deres Ryttere.

Bahram bød Asem bestige den ene og besteg selv den anden, og fremad gik det med en til det Un-

derfulde grændsende Hurtighed. I hele otte Dage mødte der dem Intet af Betydenhed; men paa den niende øjnede Asem noget Lysende i det Fjerne. Da han kom nærmere, opdagede han for sig et herligt, med yppigt Grønsvær, med Buske og Træer smykket Landskab, i hvis Midte der hævede sig et af Guld og Ædelstene straalende Palads; det var dette, som havde lyst i Øjnene paa ham fra det Fjerne.

Men saasnart Ildtilbederen fik Øjet op for, hvor han var, drejede han hastig af, og lod sin Kameel løbe i en anden Retning, alt hvad den kunde, Asem havde gjerne fortsat sin Vej til Paladset, men formaaede ikke at faae sit Dyr til at lystre; det tog Bidslet mellem Tænderne og forfulgte samme Retning som Bahrams; og det standsede ikke, førend Troldmanden havde naaet et tæt Buskads, hvor han nogenlunde troede sig sikker, og igjen lod sit Dyr drage Aande. Da Asem spurgte ham, hvad denne iilsomme Flugt havde at betyde, svarede han ham, at hiint Slot var beboet af onde Aander, som vare hans Fjender, og om hvilke han senere nok skulde fortælle ham Mere. Saa fortsatte de igjen deres Vej. Efter nogen Tids Forløb spurgte Troldmanden Asem, om han Intet kunde see i det Fjerne. — Jeg seer en Række dunkle Skyer, — svarede denne: — som hendrager sig fra Øst til Vest. — Det er ikke Skyer, — berigtigede Babram: — men nogle meget høje Bjerge, som kaldes Skybjergene. Deres Ryg er Maalet for vor Rejse, og ved din Bistand skulle vi derfra vende rigere tilbage til vort Skib end Alverdens Konger og Fyrster. Men saa bliver det ogsaa nødvendigt, at Du lystrer mig i Alt uden Betænkning.

Asem lovede det; men i sit Indre bævede han

ved at tænke paa de ni og tredive Offere og den Behandling, han allerede havde lidt af den gamle Ildtilbeder. I dette Øjeblik fortrød han bittert, at han havde ladet sig lokke fra Skibet; men nu kom al Fortrydelse for silde. Derfor stræbte han alene at skjule sin Frygt, og anbefalede sig iøvrigt i Forsynets Varetægt.

Bahram behandlede ham i de følgende Dage med en næsten væmmelig Opmærksomhed og Mildhed; efter fire Dages Forløb befandt de sig tilsyneladende ved Foden af Bjergene. Men da de kom nærmere, fandt de sig endnu adskilte derfra ved en uhyre Afgrund, som dannedes af den stejlt nedstigende Bjergvæg hiinsides, og en bred og dyb Kløft, der syntes uoverstigelig. Paa dette Sted stege de af deres Kameler. Troldmanden udpakkede tre Smaabrød og en Vandkrukke, og antændte en god Ild; derpaa slagtede han den mindste Kameel, tog Indvoldene ud og rensede dens Bug omhyggelig.

Da alt dette var færdigt, sagde han til Asem: — Min Søn, nu er Øjeblikket kommet, da vi skulle faae Løn for al vor Møje. Du maa strax krybe ind i Bugen paa denne døde Kameel; jeg vil da sy Aabningen sammen, dog saaledes, at der bliver et Hul tilbage, hvorigjennem Du kan drage din Aande. Saa vil der komme en mægtig Rochfugl og bære det døde Dyr over Afgrunden op paa Toppen af Bjerget. Saasnart Du mærker, at Fuglen har sluppet Dig, maa Du skynde Dig med atter at aabne Kamelens Bug ved Hjælp af din Dolk. Fuglen vil blive forskrækket ved det pludselige Syn af et Menneske, og øjeblikkelig tage Flugten. Saa maa Du, uden at spilde Tiden, fylde denne Pose, som jeg her giver Dig, med det sorte Støv, der i Mængde findes oppe paa Bjerget; her har Du et Reeb, hvormed Du derpaa hisser

Posen ned til mig over den stejle Skrænt. Naar saaledes dit Værk er fuldendt, binder Du Rebet fast ved et Træ deroppe, og følger ved Hjælp af dette uden Vanskelighed efter Posen, som den rigeste og lykkeligste Mand i hele Verden.

Asem havde ikke længer noget Valg, men maatte vel føje sig efter Troldmandens Villie. Han lod sig altsaa af sin Tyran sy ind i Kamelen, og laa taalmodig og ventede sin Skjæbne. Efter nogle Timers Forløb slog en af de uhyre Fugle, som byggede oppe paa Bjerget, ned fra Luften og bortførte Kamelen i sine mægtige Kløer. I et Nu befandt Asem sig oppe paa den højeste Top af Bjerget. Øjeblikkelig bragte han den ham af Troldmanden givne Forskrift i Anvendelse, og Fuglen fløj forskrækket bort.

Nu skyndte den unge Mand sig med at fylde den medbragte Pose, som Ildtilbederen havde befalet ham. Saasnart den var fuld af det sorte Støv, bandt han den fast til Rebet og sænkede den ned over den bratte Fjeldside. Men saasnart Troldmanden havde Posen imellem sine Hænder, gav han sig af al Kraft til at drage i Rebet, saa at der tilsidst intet Andet blev tilovers for den arme Asem end at give slip paa det eneste Middel til sin Tilbagekomst og Frelse. Derpaa skreg Skurken fra Dybet op til ham: — Hund af en Muselmand, nu skal Du betale mig al den Ydmygelse, jeg har maattet lide for din Skyld! Slaa Dig nu tilro hvor Du er; Du vil finde godt Selskab i alle de Offeres Beenrade, som jeg har befordret derop for Dig. —

Da Asem forsøgte paa at vække hans Medlidenhed, vedblev han: — Nej, min Ven, jeg er ikke tosset nok til at beholde et Menneske hos mig, der kunde for-

raade mine Hemmeligheder. — Med disse Ord besteg han sin Kameel, og overlod Asem til hans vilde Fortvivlelse.

Bevidstløs sank han til Jorden, saasnart han havde tabt den bortilende Troldmand af Øjne, og først efter flere Timers Forløb bragte Sulten og den gjenvaagnende Kjærlighed til Livet ham atter til Besindelse. Han rejste sig, bad til sin Skaber, og fortærede eet af de smaa Brød, han havde hos sig. Dette sparsomme Maaltid gjengav ham endeel af hans Kræfter, og han løb hid og did for at opsøge en Udvej af sin Elendighed. Men det var forgjæves. Natten brød frem; Frygten for de vilde Dyr og for at styrte i en Afgrund tvang ham til at opgive de tomme Forsøg, og han besteg et Træ, hvori han, udtømt som han var, snart faldt i en dyb Søvn. Men en forfærdelig Drøm pressede Angstsveden frem paa hans Pande, og da han i forfærdelig Angst foer op af sin Slummer, saae han lige foran sig det opspilede Gab og de funklende Øjne af en uhyre Slange, der syntes forud at gotte sig til at opsluge ham. Skrækken lammede ham aldeles; men Slangen gjorde i samme Øjeblik en Bevægelse, maaskee for at indtage en bekvemere Stilling til det afgjørende Spring, hvorved den kom til at vende sit Hoved en Smule til Siden. Dette Øjeblik benyttede den af den yderste Rædsel gjennembævede Asem; han greb sin Dolk og stødte den tvers igjennem Uhyrets Hoved, saa at det strax styrtede ned af Træet.

Den øvrige Deel af Natten tilbragte den ulykkelige Asem med vidt aabne Øjne; men da han i Dagbrækningen steg ned af Træet, fik han først en rigtig Forestilling om, hvilket Uhyre han havde fældet. Dolken var gaaet heelt igjennem dets Hoved; der var Liv i det

endnu, endskjøndt dets Øjne vare heelt tillukkede; uden Fare og Anstrengelse tog Asem fuldkommen Livet af Slangen.

Men netop det, der havde syntes at skulle vorde hans Fordærvelse, blev nu et Middel til hans Frelse; saa forunderlige ere Guds Veje. Slangens uhyre Længde bragte ham nemlig paa den Tanke, at trække Huden af Slangen, skjære den i Strimler og knytte dem sammen til et Reeb, der kunde erstatte ham hiint, som den onde Bahram havde revet ham af Hænderne. Ufortøvet lagde han Haand paa Værket, og det lykkedes ham fuldkommen; Skindet var overordentlig sejgt, og Rebet viste sig at være tilstrækkelig stærkt og sikkert. Med Omhu gjorde han sit nye Reeb fast ved et Træ, og svingede sig med Forsigtighed ud over den bratte Skrænt; langsomt steg han ned, og naaede endelig med Udtømmelse af sine sidste Kræfter ned i Svælget, ved Bjergets Fod, paa hvis Top han havde troet at skulle udaande sit sidste Suk.

Saasnart han følte fast Bund under sine Fødder, kastede han sig paa sit Ansigt og takkede Forsynet for sin vidunderlige Frelse, idet han tillige bad Profeten om at staa ham bi i de Farer og Gjenvordigheder, som han maaskee endnu havde at giennemgaa; da han derpaa havde udhvilet sig lidt, klattrede han med Møje op af Kløften, og gav sig trøstig paa Vejen imod sin videre Bestemmelse.

Han kom igjennem store Skove med allehaande vilde Træer, af hvis Frugter han ernærede sig. Ikke længe varede det, inden han troede at kunne orientere sig; han befandt sig netop paa samme Vej, ad hvilken han var kommen hid med Troldmanden. Med forhøjet Mod vedblev han i ni Dage utrættelig at forfølge Vejen; endelig

kom han igjennem en herlig Allee af Frugttræer, og saae pludselig igjen for sig hiint prægtige Palads, som Troldmanden saa ængstelig havde omgaaet.

Idet han kom nærmere, betragtede han med stedse stigende Beundring den herlige Bygning; mest faldt ham en Forhal iøjne, der fremviste Bjælkeværk og Tag af azurblaat Metal, baarne af gyldne Søjler i stort Antal. Men da Asem var ganske tæt ved Slottet, paakom der ham en pludselig Tvivl, om han ogsaa turde træde derind og bede om Gjæstfrihed; han erindrede sig nemlig, at Bahram havde talt om onde Aander, som her skulde have deres Bolig. Men hastig betænkte han, at der dog ikke kunde hændes ham noget Værre end det, han allerede havde overstaaet, iligemaade det, han endnu havde at befrygte, hvis han, afkræftet og hjælpeløs, som han var, herfra begav sig videre ud i den vilde Ørken, — og vovede sig rask ind i Paladset.

Da han var skreden over en herlig, med kostbart Marmor brolagt Gaard, kom han ind i en med forbausende Pragt udsmykket Sal, hvor han fandt tre unge Fruentimmer, som spillede Skak med hinanden. Saasnart han viste sig, udraabte det ene af dem: — See, kjære Søster, det er vistnok den ulykkelige unge Mand, som vi for nogen Tid siden saae komme her forbi med Troldmanden Bahram! —

— Ja tilvisse, det er ham selv! — sagde Asem, idet han kastede sig for deres Fødder for at anraabe dem om Gjæstfrihed.

— I behøver ikke at bede os. — svarede den ene af Kvinderne: — Havde I ikke befundet Eder i Selskab med hiin elendige Ildtilbeder, havde vi allerede for længe siden havt Eder hos os. Vor Fader har nemlig i vor

tidlige Ungdom henſat os i dette affides liggende Palads, ſom er bygget af Aander, med det Hverv, at vi ſkulde føre Opſigt med Værelſerne og Koſtbarhederne. Det ſkal være os en Glæde, hvis I vil blive hos os og hjælpe os dermed; vi ſkulle behandle Eder ſom en Broder. —

Med Glæde modtog Aſem dette Tilbud og blev paa Slottet. Den ene Dag henrandt ganſke behagelig efter den anden; han havde Lidet eller Intet at beſtille, og forundrede ſig i Stilhed over, at dette ſtore og præg=tige Palads, ſom det ſyntes, ingen egentlig Beſtemmelſe havde. Med de to Søſtre levede han i den allerbedſte Forſtaaelſe og fik dem daglig kjærere. Men der gaves viſſe Dage, da han maatte finde ſig i at blive indelukket i et Værelſe, hvor han hverken kunde ſee eller høre, hvad der foregik paa Slottet. Denne Omſtændighed ærgrede ham dog lidt, og pirrede i høj Grad hans Nysgjerrighed. Tilſidſt beſluttede han at overliſte ſine Veninder, og for=lod det i Tillid til hans Lydighed kun ſkjødesløſt for=varede Værelſe. En ubeſtemt Anelſe førte ham ned i Haven, hvor han ſkjulte ſig i det tætte Buſkads. Men Hvad fik han ikke her at ſee! — I et Vandbækken op=dagede han flere unge Piger, henrivende dejlige ſom Pa=radiſets Jomfruer, der under Spøg og Latter vare i Begreb med at bade ſig. Een iſær, ſom det ſyntes, den yngſte af dem alle, gjorde et dybt Indtryk paa Aſems Hjerte. Ganſke fortabt i Skuet af ſaa ſtore Yndighe=der blev Aſem ved at ſtirre, indtil de unge Huri'er, efter at have indhyllet ſig i deres lette Klædebon, ſom laa, henkaſtede i Græsſet, hævede ſig op i Luften og i et Nu forſvandt.

Som et ganſke andet Menneſke vendte den unge Mand tilbage til Slottet. Fra den Stund af anvendte

han den samme List oftere, og blev mere og mere opfyldt af de unge flygtige Kvinders Dejlighed, især af den enes, hvilken hans Hjerte havde udkaaret sig. Med Smerte saae hans Veninder ham hentæres Dag for Dag, uden at kjende Aarsagen dertil. Men da det endelig kom saa vidt, at de maatte frygte for hans Liv, aftvang de ham Tilstaaelsen om, hvorledes han havde skuffet deres Tillid og hvor haardt Kjærligheden havde straffet ham derfor. Søstrene modtoge hans Bekjendelse med Blidhed, men søgte at gjøre ham hans Daarskab begribelig, at han, en Dødelig, stræbte efter at træde i Forbindelse med en Datter af Aandernes Konge. Det var nemlig ham, der ejede dette Slot, og det var et af hans Døttres kjæreste Lyststeder. Men Asem erklærede, at han uden Redning maatte synke i Graven, hvis den skjønne Ubekjendte ikke blev hans.

Da nu Søstrene tilsidst saae, at han var uhelbredelig for denne Kjærlighed, og da de vare ham inderlig hengivne, betroede de ham til hans store Trøst den Hemmelighed, at de skjønne Jomfruers hele Magt var knyttet til deres Slør. Hvis det derfor lykkedes ham at gjøre sig til Herre over sin Elskedes Klædebon, vilde hun see sig tvungen til at blive tilbage hos ham paa Slottet.

Denne Meddelelse gjengav den Elskovssyge øjeblikkelig hans Kræfter, og han foresatte sig, ved Feeprindsessernes næste Besøg at bemægtige sig sin Elskedes Slør, og med dette hende selv. Lejligheden til at udføre denne Plan kom snart; en af de følgende Dage indfandt Prindsesserne sig atter. Asem stod paa sin Plads i Buskadset tæt ved Badestedet. Neppe havde Møerne kastet sig i Vandet, førend den unge Muselmand sprang frem, snappede den yngste Prindsesses i Græsset efterladte Slør, og

ſvingede det højt i Luften. Forſkrækkede ilede de øvrige Nymfer iland, grebe deres Slør og fløj ſkrigende bort; alene den yngſte blev tilbage, fuld af Bluſel over ſin Nøgenhed, bittert begrædende Tabet af Friheb, Forældre, Hjem og Søſkende. Hændervridende kaſtede hun ſig ned for Aſem og bad ham give hende Sløret tilbage. Uden Lige dejlig var den unge Prindſesſe i ſin Smerte; dog Muſelmanden lod ſig alligevel ikke røre, men holdt faſt paa ſit Bytte. Derimod beſtræbte han ſig for, ved en beſkeden og artig Opførſel at udſlette hos hende det ugunſtige Indtryk, ſom hans voldſomme Adfærd ved deres førſte Møde havde maattet gjøre paa hende. Dog den unge Nymfe forblev utrøſtelig; alle Aſems og de tvende Søſtres ømme Beſtræbelſer vare ſaa aldeles ſpildte paa hende, at deres Opmærkſomhed endogſaa lod til at være hende forhadt.

Imidlertid udøvede dog Tiden ogſaa her, ſom overalt, ſin mildnende og forſonende Indflydelſe. Aſem havde overgivet ſin ſkjønne Fange i de to Søſtres Varetægt, og diſſe omgikkes hende paa en ſaa øm og ſkaanſom Maade, at Prindſeſſen lidt efter lidt forſonede ſig med ſin Skjæbne, og følte ſig hjemme paa Slottet, engang hendes Lyſtſted, fortiden hendes Fangebuur. Den Opmærkſomhed, ſom fra alle Sider viſtes hende, det fine og ømme Henſyn, ſom man uforandret vedblev at iagttage uagtet al hendes Gjenſtridighed, aabnede tilſidſt hendes Hjerte for blidere og lykkeligere Følelſer. Aſem var meget ſmuk; hans Væſen og Opførſel vare ædle og indtagende. Han og Søſtrene vare Prindſeſſens eneſte Omgang, og de omgave hende tidlig og ſilde. Den endelige Følge af alt dette var, at Søſtrene tilſidſt bleve hendes Veninder, og Aſem hendes Hjertes Elſkede. Efter

nogle Maaneders Forløb fejrede Asem sit Bryllup med den skjønne Prindsesse af de flyvende Øer, ved hvilken Lejlighed Søstrenes kjærlige Omsorg bidrog endnu mere til det elskende Pars Lykke ved de herlige Fester, som i lang Række afløste hinanden.

I en salig Forstaaelse henlevede nu Ægtefællerne Tiden med hinanden. Dog ingen Lykke er ganske pletfri; stundom formørkedes Asems Glæde af Tanken paa hans gamle Moder, og han følte en stedse nagende Længsel efter at gjensee hende. Tilsidst kunde han ikke længer undertrykke sit Hjertes mægtige Attraa, og bad de tvende Søstre om Tilladelse til med sin unge Gemalinde at vende tilbage til sit Hjem. Kun nødig gave de deres Samtykke, men lode sig dog endelig bevæge af Styrken i hans barnlige Kjærlighed, og bestemte selv Dagen til hans Afrejse. Da Skilsmissens Time var kommen, rørte en af Søstrene en lille Tromme, og i samme Øjeblik stod en Række Kameler, der vare belæssede med kostbare Gaver af den forskjelligste Art, tilligemed et talrigt Følge af sorte og hvide Slaver udenfor Slotsporten. Baade Kameler og Slaver vare bestemte for Asem og hans Gemalinde. Saasnart den unge Mand havde hjulpet sin Elskede ind i den for hende bestemte smukke og bekveme Bæresstol, besteg han selv en kraftig, paa det Prægtigste opsadlet Kameel, og gav Tegnet til Opbrud.

Under mange Taarer og med det bestemte Løfte, at han snart skulde forny sit Besøg, skiltes Asem fra sine elskelige Velgjørerinder. Saasnart de havde naaet Kysten, bestege de et Skib, som netop laa sejlfærdigt til Balsora, og efter en lykkelig Fart bleve de modtagne af Asems Moder med aabne Arme. Hendes Glæde over at gjensee sin alt for længe siden opgivne og længe begrædte

Søn lader sig ikke beskrive. Med Henrykkelse omfavnede hun sin Svigerdatter, som hun fandt fortryllende skjøn, og takkede Himlen med opløftede Hænder for denne høje Glæde, som den havde ladet hende opleve paa hendes gamle Dage.

Riig paa alle Kjærlighedens og Lykkens Goder var Asem nu det misundelsesværdigste Menneske i hele Balsora. To dejlige Sønner havde kronet hans Lykke, og han vidste ikke, hvor Tiden var bleven af, da det en Dag gik op for ham, at det var fulde tre Aar siden han havde forladt sine Veninder, de gode Søstre. Herved ihukom han sit Løfte at besøge dem, og traf som en ordholden Mand ufortøvet Anstalter til at indfri sit Løfte. Efter at have taget en kjærlig Afsked fra sin Gemalinde, overleverede han i sin Moders Hænder hiint Trylleslør, som han havde i sin Besiddelse, med den udtrykkelige Anviisning, at hun skulde forvare det vel og aldrig lade det komme i hans Gemalindes Hænder. Saa lykkelig de nemlig end levede sammen, troede han dog stundom at have bemærket, at hun længtes efter sin Familie, og frygtede med Grund for, at hun, naar Lejlighed gaves, ikke skulde kunne modstaa Fristelsen til at flyve tilbage til sit Hjem. Hans Moder forsikkrede, at han kunde være aldeles rolig, og han tiltraadte da med frejdigt Mod sin Rejse.

Da Asem efter fuldendt Sejlads steg iland, fandt han Kameler, som ventede paa ham. Søstrene vidste nemlig formedelst deres Tryllekunst, at han vilde komme, og havde sendt ham Dyrene imøde. Hans Modtagelse var, som han havde ventet den, øm og frydefuld. Søstrene benyttede enhver Lejlighed til at berede ham Glæde, saa

længe han opholdt sig hos dem; og opstod der end ofte Længsel hos ham efter Moder, Hustru og Børn, forstyrrede denne dog under de givne Omstændigheder ingenlunde hans Velvære, eftersom den var forenet med et saligt Haab om et snarligt Gjensyn fuldt af Henrykkelse.

Nogle Dage efter Asems Afrejse besøgte hans unge Gemalinde i Selskab med hans Moder et af de offentlige Bade, som blev benyttet ikke blot af de mest anseete Kvinder i Byen, men ogsaa af Damerne ved den paa samme Tid sig i Balsora opholdende Khalifs, Harun al Raschids glimrende Hof. Der saae nogle af Sultaninde Sobeïdes Fruentimmer Asems Gemalinde, og bleve saa indtagne af hendes overjordiske Skjønhed, at de ikke hørte op med at lovprise hende, førend hun havde forladt Badet og var kommen dem ud af Øjne. Men nogle vare endog til den Grad blevne fortryllede af hende, at de fulgte efter hende lige indtil hendes Bolig, og derfor temmelig silde kom tilbage til Paladset; dette tog Sobeïde dem, da hun netop ikke var i det bedste Lune, meget ilde op, og forlangte, at de skulde bekjende Aarsagen til deres utilbørlig lange Udeblivelse. Hertil vare hendes Fruentimmer strax villige, og gjorde hende en saa begejstret Skildring af Asems Gemalinde, at hun følte sig overordentlig nysgjerrig efter at lære dette Vidunder af Skjønhed selv at kjende. Hun lod derfor den følgende Dag Asems gamle Moder kalde for sig. Matronen indfandt sig, bævende af Ærefrygt og Ængstelse, kastede sig ned for Sultaninden og kyssede hendes Fødder.

— Staa op, Gamle, og frygt Intet! — tog So=

beïde tilorde: — Din Sønnekones Skjønhed er bleven rost for mig som et Verdens Vidunder; jeg har ladet Dig kalde alene for at sige Dig, at jeg ønsker at see hende, og befale Dig at føre hende til mig. —

Asems Moder blev atter let om Hjertet, og fandt Fyrstindens Ønske ganske naturligt; hun bøjede sig ærbødig, kyssede i Taushed Sobeïdes Haand, og ilede derpaa hjem for at meddele sin Svigerdatter den Ære, der skulde vederfares hende. Inderlig glad smykkede den unge Kone sig med sine kostbareste Klæder, og begav sig uden Forhaling tilligemed sine to Sønner og sin Svigermoder til Khalifens Palads.

Saasnart Sobeïde fik Øje paa hende, udraabte hun fuld af Beundring og Overraskelse: — Paa hvilken Plet af Jorden er denne himmelske Skjønhed bleven født? — Efterat hun derpaa naadig havde modtaget hendes ærbødige Hilsen, lod hun hende tage Plads ved Siden af sig, befalede, at der skulde bringes Forfriskninger, og vidste ingen Ende paa sine Kjærtegn og Lovtaler. Endelig bad hun hende om at fortælle sin Historie. Denne var saa overordentlig, at Fyrstinden, endskjøndt den forklarede det Ualmindelige i den unge Kones Væsen og Optræden, derved dog kun i endnu højere Grad følte sig henreven til Forbauselse og Beundring.

— Min Fyrstinde er saa naadig at finde mig smuk i dette Klædebon; — sagde Asems Gemalinde tilsidst: — hvad vilde hun da vel sige, naar hun saae mig i min hjemlige Dragt? — Ønsker I at see mig deri, behøver I kun at befale min Svigermoder, at hun skal hente mig min Luftklædning, hvilket hun ikke vil vove at nægte Eder, og I skal da maaskee komme til at nyde et virkelig overraskende Skuespil. —

Strax udstedte Sobeïde sin Befaling. Asems Moder havde vistnok ikke glemt det Løfte, hendes Søn havde taget af hende; men hun vovede, som hendes Svigerdatter rigtig havde forudseet, ikke at vægre sig, og hentede fuld af Bekymring det betydede Klædebon.

Efterat Sobeïde længe havde betragtet Sløret og beundret den vidunderlig fine Væv deri, overgav hun det i den unge Kones Hænder. Med Øjne, der straalede af Glæde, kastede denne Sløret om sig, ilede derpaa hastig ud paa en til Værelset stødende Terrasse, tog sine Børn i Armene og hævede sig op i Luften for Sultanindens og hendes Omgivelses forbausede Blikke.

Saasnart hun var højt nok oppe til at føle sig i Sikkerhed, raabte hun ned: — Farvel, kjære Moder! Trøst min Gemal, og forvis ham om min bestandige Kjærlighed! En ubetvingelig Længsel efter Hjem og Slægt har revet mig ud af hans Arme; hvis han elsker mig saa højt, at han ikke kan leve foruden mig, maa han opsøge mig paa Derne Vaak-al-Vaak! —

Saasnart hun havde sagt dette, svævede hun videre, blev skjult af Skyerne, kom endnu engang tilsyne i den rene blaa Luft, og forsvandt derpaa aldeles. Nu først kom den dybe Fortvivlelse hos Asems Moder til Udbrud; hendes Sorg henrev hende saa ganske, at hun tilsidst kaldte Sultaninden Aarsagen til hele den skrækkelige Ulykke. Sobeïde var selv saa stærkt greben af Smerten over hvad der var skeet, at hun slet ikke tænkte paa at revse den gamle Kones Selvforglemmelse, men inderlig forstemt og bittert fortrydende sin ulykkelige Nysgjerrighed drog sig tilbage til det Indre af Haremet.

Imedens dette foregik i Balsora, følte Asem sig

hos sine to Veninder lykkelig og tryg som Gjenstanden for den hjerteligste Ømhed og Opmærksomhed. Dog mindede den stigende Længsel efter Hjem og Familie ham stedse stærkere om at tænke paa Tilbagerejsen. Endelig løsrev han sig af Søstrenes kjærlige Favn, og ilede paa sin Længsels Vinger tilbage til Balsora. Men — hvad ventede ham ikke her! — Han fandt sin Moder alene og i Taarer!

— Hvad er der forefaldet, Moder? — raabte han: — For Allahs Skyld, hvor er min Hustru, hvor ere mine Børn? —

Ved disse piinlige Spørgsmaal fordoblede sig den gamle Kones Taarer. Men saasnart den ulykkelige Asem fik Sandheden at vide, blev han greben af et skrækkeligt Vanvid, som for nogen Tid gjorde ham ufølsom for hans Smerte. Da han endelig atter kom til sin Samling, var hans første Forlangende at faae at vide, hvad hans Hustru havde sagt ved Afskeden; men saasnart hans Moder havde gjentaget hendes Hilsen og sidste Ord for ham, besluttede han at drage ud for at opsøge sin Kone og sine Børn, om han endog forgjæves skulde vandre hele Jorden rundt. Ingen Forestilling formaaede at gjøre ham vaklende i hans Forehavende, selv ikke den, at Man for at rejse fra Balsora til Derne Vaak-al-Vaak behøvede ikke mindre end et hundrede og halvtredsindstyve Aar. Efterat han havde nedbedet Himlens Velsignelse over sit Forehavende og anbefalet sin gamle Moder i Allahs Varetægt, begav han sig paa Rejsen, og hvilede ikke, førend han igjen havde naaet Slottet, hvor Søstrene, hans Veninder boede. Højlig forbausede over hans hastige Gjenkomst toge de imod ham og forlangte at vide den besynderlige Anledning dertil.

Men da de havde erfaret hans Kones Flugt og hans egen Hensigt at opsøge hende paa Vaak-al-Vaak, raabte de som med een Mund, at Sligt var aldeles umuligt, eftersom intet Menneske levede længe nok til at tilendebringe saa lang en Rejse. Men Asem yttrede: — Hvis Himlen igjen vil forene mig med min Hustru, vil den ingenlunde lade mig savne Midlerne til at finde hende; hvis den derimod har besluttet det Modsatte, vil det i det Mindste være mig en Trøst i Døden, at jeg har anvendt hele Resten af mit Liv paa at opsøge hende. —

Længe stræbte Søstrene ved Bønner og Forestillinger at afholde ham fra dette ikke alene farlige, men ogsaa afsindige Foretagende; men da de mærkede, at han stod urokkelig fast ved sit Forsæt, følte de sig rørte over hans inderlige Kjærlighed til Hustru og Børn, og raadførte sig med hinanden, hvorledes de kunde være ham behjælpelige til at iværksætte sit Forehavende. Da faldt det dem ind, at de havde tvende Farbrødre, mægtige Aander begge, som udøvede deres Herredømme paa Vejen til Derne Vaak-al-Vaak; den ene hed Abd-al-Kuddus, den Alrenes Slave, og den anden Abd-al-Syllib, den Almægtiges Slave. Til dem medgave de Asem følgende Anbefalingsskrivelse:

— Overbringeren af denne Skrivelse er vor kjære Ven Asem af Balsora; hvis I formaa at være ham behjælpelige til at naa Derne Vaak-al-Vaak, saa gjører det af Kjærlighed til Eders ærbødig hengivne Broderdøttre! Kunne I derimod ikke opfylde vort Ønske, saa hindrer ham i Fortsættelsen af hans Rejse, at han ikke skal styrte i Fordærvelsens aabne Afgrund! For Øjeblikket gjør hans Kjærlighed til Kone og Børn ham døv for alle Bønner. Vort Haab er derfor, at enten Eders Anseelse vil formaa Mere

over ham end vor Ømhed, eller at I hjælper ham til uskadt at naa sit Maal. —

Med denne Skrivelse gav Asem sig paa Vejen i den betegnede Retning, og naaede efter flere Maaneders Vandring en Stad, der saa rundelig var velsignet med al Naturens Rigdom og Ynde, at Man troede at betræde det jordiske Paradiis. Efter at have orienteret sig, vendte han sine Fjed hen imod en herlig Bygning, som han saae i Nærheden, og fandt her en ærværdig Olding siddende i en skjøn Sølehal udenfor Huset. Forundret saae Oldingen en Fremmed nærme sig; men da han følte sig tiltalt af hans ædle Skabning og Væsen, gjengjældte han med Venlighed hans Hilsen og bød ham tage Plads hos sig. Efter at have beværtet sin Gjæst med et let Maaltid, spurgte han ham om Anledningen til hans Besøg.

Men denne Olding var netop Abd-al-Kuddus; saasnart han havde hørt sine Broderdøttre nævne og havde erfaret deres Godhed for Asem, fordoblede han sin Opmærksomhed og milde Forekommenhed. Flere Gange læste han Anbefalingsbrevet igjennem, og sagde derpaa efter alvorligt Overlæg til Asem:

— Min Søn, jeg besværger Dig at opgive dit Forhavende; vov ikke dit Liv i en Sag, der umulig kan faae nogen god Ende! Din Rejse er forbunden med utallige Farer, som overgaa menneskelige Kræfter; Du maa vandre igjennem vilde, alene af rivende Dyr beboedeØrkener, hvor der ingen Frugter, ingen Asyler, ingen Kilder gives til at lædske dit smægtende Væsen. Og selv om Du virkelig besejrede alle disse Hindringer, vilde dog dit Liv vise sig altfor kort til at naa Maalet, eftersom Rejsen ikke

tilendebringes i mindre end hundrede og halvtredsindstyve Aar. Styrt Dig ikke iblinde i Fordærvelsen, men vend om itide! —

Dog Asem lod sig ikke rokke i sit Forsæt; saasnart han tilstrækkelig havde udhvilet sig, beredte han sig den tredie Dag til at fortsætte sin Vandring. Da Oldingen mærkede, at han ikke lod sig holde tilbage, antændte han en Ild, kastede Røgelse derpaa og mumlede nogle uforstaaelige Ord; øjeblikkelig viste der sig en Aand af et hæsligt Udseende, som spurgte Oldingen: — Hvorfor har Du kaldt paa mig? — Skal jeg løfte den Høj, hvorpaa dit Palads staaer, ivejret, og kaste den over paa den anden Side af Bjerget Kaf *)? —

— Nej, — svarede Abd-al-Kuddus: — i slig Henseende skal Du ingen Ulejlighed gjøre Dig; jeg behøver alene din Tjeneste for at bringe denne unge Mand hen til min Broder Abd-al-Syllib. —

Uagtet nu visselig Afstanden ikke var nogen Springvej, tog dog Aanden beredvillig den unge Mand i sin højre Haand, let som en Fjer, satte ham op paa sine Skuldre, og hævede sig piilsnart i Luften med ham. Først ved Solnedgang dalede han atter og satte Asem af foran Abd-al-Syllib's Bolig. Den unge Mand hilste Oldingen ærbødig og underrettede ham om hans Broderdøttres og hans Broders Ønsker; tillige overrakte han sin Anbefalingsskrivelse, og fortalte paa Opfordring sin Livshistorie, samt den Hensigt, han nærede, at aflægge et Besøg paa de fabelagtige Øer Vaak-al-Vaak. Oldingen følte sig ved Asems Person og Skjæbne ikke mindre tiltalt end

---

*) Ifølge de østerlandske Sagn omslutter Bjergkjæden Kaf hele den beboede Jord.

sin Broder; men det var ikke langtfra, at han var bleven vred, da han sporede Asems urokkelige Standhaftighed, og mærkede, hvor liden Vægt han lagde paa vise og erfarne Oldingers Raad. Dog lod han sig igjen forsone, da den unge Mand med Taarer i Øjnene bad ham ikke at vredes, men hjælpe ham til at udføre sit Forsæt, og besluttede endelig hos sig selv, af al Magt at befordre hans Forehavende og beskytte ham imod de dermed forbundne Farer.

I denne Hensigt hidkaldte han ti Aander, som øjeblikkelig fremstode og ærbødig spurgte, hvad Oldingen forlangte af dem. Abd-al-Syllib indbød dem høflig til at tage Plads hos sig, og satte dem fuldstændig ind i Asems Anliggende, idet han spurgte dem om deres Mening desangaaende. Alle fandt de eenstemmig Asems Forsæt baade dumdristigt og taabeligt, men tilbøde dog øjeblikkelig deres Herster at befordre den unge Mand fra Bjergkjæde til Bjergkjæde, fra Ørken til Ørken, saavidt deres Omraade strakte sig, og det i faa Øjeblikke. Men paa Grændsen af deres Rige maatte de forlade ham, eftersom de ikke vovede at betræde Aanders Rige, som vare langt mægtigere end de selv, og de der heller ikke kunde være Asem til nogen Nytte.

— Jeg modtager med Taknemlighed Eders Tilbud! — udraabte Asem: — Og hvis det behager Eder, ville vi strax give os paa Rejsen; thi min Tid er kostbar. —

Han tog derpaa hastig Afsked fra den ærværdige Abd-al-Syllib, og overgav sig tryg i Aandernes Hænder. Disse bragte ham i Løbet af Dagen og den paafølgende Nat fra Sted til Sted i Lynets Fart, indtil han naaede Grændsen af Landet Kaffar, flere hundrede tu-

finde Mile fra Oldingen Abd-al-Syllibs Bolig. Men her endte Aandernes Magt; efter at have ønsket ham en lykkelig Rejse overlode de ham til hans egne Kræfter.

Asem opsendte en brændende inderlig Bøn til Himlen, og vandrede saa paa sin Fod langsomt videre. To Dage itræk vedblev han at gaa lige frem, uden paa sin Vej at opdage et eneste Menneske. Endelig fik han dog Øje paa tre Mænd, der syntes at være optændte af Vrede og at ville gaa hinanden paa Livet løs. Han var netop i Begreb med at nærme sig for at skille dem ad, da de alle Tre paa een Gang udraabte: — Der kommer en ung Mand; han skal være vor Voldgiftsherre! —

Saasnart Asem paa Mændenes Spørgsmaal, om han vilde dømme dem imellem, havde svaret bekræftende, viste de ham en Hue, en Tromme og en Bold, og aabenbarede ham, at de som tre Brødre havde arvet disse Ting efter deres Forældre, men at disse ikke før deres Død havde bestemt, hvorledes de skulde fordeles imellem dem. Det var dette, Asem havde at afgjøre; forud tilsvore de ham, at de vilde være tilfredse med hans Kjendelse.

Forundret betragtede Asem disse Ting, der tilsammen neppe syntes at være en halv Dinar værd, og henvendte sig derpaa spørgende til de tre Brødre: — Først maa I dog forklare mig, hvad Værd disse Gjenstande have; for Øjeblikket vilde jeg ikke saa meget som bukke mig for at tage dem op paa Vejen. —

Til Svar paa denne Opfordring forsikkrede Brødrene ham eenstemmig, at hver af disse Ting, saa værdiløse de end maatte synes, for sig alene opvejede alle Verdens Skatte og Herligheder; — dette vilde han selv indrømme,

saasnart han lærte deres skjulte Kræfter at kjende. — Derpaa tog den ældste af dem alene tilorde og forklarede: — Denne Hue besidder den Kraft at gjøre usynlig; dens lykkelige Ejer kan følgelig ved dens Hjælp gjøre sig til Herre over alle Jordens Goder og Nydelser. Saasnart han sætter Huen paa Hovedet, kunne hverken Aander eller Mennesker see ham, og han kan tilegne sig, hvad han faaer Lyst til; han kan trænge ind i de Mægtiges Lønkammere, opdage deres hemmeligste Ränker og undergrave deres snedigste Planer; han kan frit iagttage og bane sig Adgang til Jordens dejligste Kvinder, og, saa ofte som han vil, besøge Kongernes Skatkammere og Gniernes Pengekister; fordrer hans Hjerte Hævn, kan han farefri kjøle den i sin Fjendes Blod. —

Asem hørte opmærksom til, og tænkte ved sig selv: — Slig herlig Hue kunde Ingen have bedre Brug for end Du; den kunde maaskee hjælpe Dig til at gjenfinde din Kone. —

Nu tog den anden Broder tilorde og forklarede, at den, som havde Trommen i sin Besiddelse, kunde fri sig ud af enhver Fare, hvosomhelst hans Modstander end var; han behøvede kun at berøre de i Kobberet indgravede Karakterer, hvilke hidrørte fra selve den store og vise Salomo. Alle Aander maatte adlyde Ihændehaveren af dette Trylleværktøj; saasnart Trommen gav Lyd, vilde de alle være beredte til at udføre selv de vanskeligste og besværligste Hverv for ham, ene og alene paa Grund af hine Trylleord fra Kong Salomo, Davids Søn.

— Denne Tromme er ligesom gjort til mig, og jeg har den langt mere nødvendig end disse tre kivagtige Narre. — tænkte Asem ved sig selv: — Den vilde paa min Vandring til Oerne Vaak-al-Vaak gjøre mig en

fortræffelig Tjeneste, beskytte mig baade mod kjendte og ukjendte Fjender, og hjælpe mig til at faae min Kone og mine Børn tilbage. —

Derpaa tog den tredie og yngste Broder Ordet for at forklare Trækuglens Egenskaber. Denne satte sin Besidder istand til i et Øieblik at begive sig fra den ene Ende af Verden til den anden, nemlig i to Dage at tilbagelægge en Rejse paa to hundrede Aar. Man behøvede kun at sætte Foden i den dermed forbundne lille Baad, og saa nævne Stedet, hvor Man vilde hen, saa rullede Kuglen afsted over Bjerg og Dal og Hav med Lynets Fart og førte den Ønskende med sig.

— Ija, — tænkte Asem ved sig selv: — den Kugle passer netop i mit Kram! Den vilde i en Fart bringe mig til Vejende. — Hastig var han bleven enig med sig selv om at tilvende sig disse Stykker, og henvendte sig i denne Tid til Brødrene med følgende Ord:

— Ja, det er godt nok, at I fortælle mig dette; men jeg maa nødvendigviis have Kjendsgjerninger for, at det virkelig forholder sig saaledes; ellers kan jeg ikke fælde nogen Dom. —

— Det har I ganske Ret i! — udraabte de tre Brødre: — I gjør derfor bedst i at anstille Prøver med Sagerne, og i Henhold dertil at begrunde Eders Dom. —

Dette lod Asem sig ikke sige to Gange. Han hængte Hexetrommen over sin Skulder, satte Foden i den lille Baad, som var lænket til Kuglen, trykkede Huen fast paa Hovedet, og — nævnte derpaa Stedet, hvor han vilde hen. Dette hørte visselig ikke til de allernærmeste. Saasnart Ordet var udtalt, foer Baaden som et Lyn afsted med ham. Men de tre Brødre rendte aandeløse henad Vejen, uden at see Nogen for sig, og raabte: — Stop, stop,

lille Ven! Nu har I prøvet nok! — Hører I? Hvor er I henne? — Stop, eller I kommer visselig tilskade! —

Men Narrene skrege sig hæse uden Nytte; Asem var allerede hundrede tusind Miil borte fra dem. Hans Kugle standsede først udenfor Porten paa en vidtløftig Bygning, der knejsede i Skyerne. Asem drog Foden ud af Baaden, og lagde Fingrene paa de Karakterer, som vare indgravede paa hans Tromme, endnu tvivlraadig, enten han skulde røre Kobberet eller ikke, da en Stemme lod sig fornemme i hans umiddelbare Nærhed. — Du er paa Vejen til at sejre, Asem; Du har allerede overvundet en stor Deel af de Hindringer, som laa imellem Dig og dine Ønskers Maal! Men der er endnu mangfoldige tilbage; Du har hele dit Mod og alle dine Kræfter nødige. Skjul omhyggelig din Bold; thi Du befinder Dig nu i de onde Aanders Rige! —

Asem skjulte strax Bolden under sit Klædebon og saae sig ængstelig om, idet han spurgte: — Hvad er da Du for En? —

— En af de Dig ifølge Trommens Kraft underdanige Aander. — svarede Stemmen: — Jeg vaager bestandig for din Sikkerhed. De øvrige Aander derimod, mine Kamerater, ville først da vise sig, naar Faren er forhaanden og Du kalder dem. Spild intet Øieblik, inden Du fortsætter din Rejse! Du har nemlig endnu ikke mindre end tre Aars Vandring tilbage, inden Du naaer Derne Vaak-al-Vaak. —

Efter en kort Bøn fortsatte Asem paany sin Rejse, og naaede endelig en Egn, som var fuld af Slanger og Drager og allehaande glubende Dyr. Studsende ved det frygtelige Syn slog han sagte paa sin Tromme og spurgte, hvad det var for et Land. — Dragernes Land.

— lød Svaret: — Vær paa din Post, og dvæl intet Øjeblik i dette farlige Land, saa træt Du end maatte føle Dig. De her boende Aander ere de grusomste af alle, og deres gyselige Huler ere fulde af giftige og rivende Dyr. —

Da den hemmelighedsfulde Stemme taug, satte Asem sin usynlig gjørende Hue paa Hovedet, og gjennemvandrede denne grufulde Ørken, uanfægtet af sammes rædsomme Beboere, ved hvis frygtelige Hyl han dog ikke kunde Andet end fare sammen og gyse. Da han endelig efter en lang og møjsommelig Vandring naaede Søkysten, saae han i det Fjerne Øerne Vaak-al-Vaak ligge, hvis ildrøde Bjerge saae ud som Skylag, der bleve forgyldte af den nedgaaende Sol. Ved dette Syn følte han sig greben af Overraskelse og Angst; men hastig fattede han sig og sagde til sig selv: — Hvorfor skulde jeg vel frygte? Har Gud uskadt ladet mig komme saa vidt, vil han sikkerlig ogsaa fremdeles tage mig i sin Beskyttelse, hvis det er hans Villie behageligt. — Derpaa plukkede han nogle Frugter, ved hvilke han vederkvægede sig. Efter dette tarvelige Maaltid bad han sin Bøn, og strakte sig i Græsset for at sove til næste Morgen.

Ved Daggry var han atter munter og slog sagte paa sin Tromme, idet han spurgte Aanden om Raad, hvorledes han skulde komme over til Øerne.

— Det vil blive Dig umuligt — svarede Aanden: — uden en ærværdig Viismands Hjælp; der lever som Eremit ved Foden af det høje Bjerg, som Du seer hist i det Fjerne. Det ligger en Dagsrejse borte; men din Bold bringer Dig derhen i et eneste Øjeblik. Betro Eremiten trøstig alle dine Eventyr; thi han alene kan skaffe Dig over Havet. —

Et Øjeblik senere bankede Asem paa Eremitens Dør. Paa Oldingens Indbydelse aabnede han og traadte ind. Viismanden viste ham den venligste Modtagelse og spurgte, hvad hans Forlangende var. Tillidsfuld svarede Asem, at han udbad sig hans Hjælp til at komme over Vandet til Derne Vaak-al-Vaak.

Oldingen betragtede ham en Stund i Taushed, og spurgte derpaa videre, hvad der kunde foranledige ham til at vove et saa vanskeligt og farligt Foretagende.

— Min Fader, — svarede Asem: — jeg vil hjertensgjerne betro Eder Alt; thi Godheden lyser Eder ud af Øjnene. Først og fremmest maa jeg dog sige Eder, at den dybeste Længsel drager mig over til hine Øer, og at jeg kommer fra et langt, meget langt bortliggende Land. —

Da Asem havde udtalt, traadte Eremiten hen til et Bord, opslog en tyk Bog, som laa derpaa, og læste deri med sagte Stemme, medens han af og til kastede forbausede Blikke paa den unge Mand. Tilsidst udraabte han: — Du store Allah, hvilke Møjsommeligheder og Prøvelser ere dog faldne i denne ulykkelige unge Mands Lod! —

— Hvorfor seer I saaledes paa mig, min Fader? — spurgte Asem.

— Min Søn, — svarede Oldingen: — jeg skal gjerne hjælpe Dig over Vandet til hine Øer, men tør ikke skjule for Dig, at Du først efter mange Lidelser og Trængsler vil naa Maalet for al din Digten og Tragten. Fortæl mig nu din Historie, min Søn, uden at skjule det Mindste for mig! —

Efterat Asem havde opfyldt Eremitens Ønske, lovede denne ham, at Gud vilde lade hans Foretagende lyk-

kes, saa farligt det endogsaa var, og at han den følgende Dag skulde komme over Tryllehavet.

Ved Daggry næste Morgen vandrede Oldingen, sit Løfte tro, ind imellem Bjergene med Asem; efter en lang og møjsommelig Stigen naaede de endelig en Bygning, som havde Udseende af en Fæstning. I sammes Gaard stod der en kolossal Billedstøtte af Kobber, hvorfra der udgik flere Rør, som havde deres Udløb i et uhyre stort Marmorbækken. Det Hele var et Værk af Aander. Her antændte Eneboeren en Ild, hvori han kastede Røgelse, idet han fremmumlede nogle for Asem uforstaaelige Ord. Saasnart han var færdig med sine Besværgelser, formørkedes Himlen, og der rejste sig en heftig Storm. Hvide Lyn gjennemfurede Skyerne, og Tordenen rullede imellem Bjergene med tusindfoldig gjentaget Ecco.

Med levende Angst var Asem i Taushed Vidne til, hvad der foregik omkring ham; dog gjorde selve Stormen mindre Indtryk paa ham end den frygtelige Larm og Brusen, der lod sig høre fra Marmorbækkenet, som snart var fuldt af skummende Bølger. Men efter nogen Tids Forløb lagde Elementernes Oprør sig pludselig igjen; den brusende Larm forstummede, og Oldingen henvendte sig til Asem med de Ord: — Gaa nu udenfor og betragt det Hav, som Du ikke vidste, hvorledes Du skulde komme over! —

Asem gik udenfor og besteg Bjergets Top. Til sin største Forbauselse opdagede han herfra ikke mindste Spor af hiint Hav, som han nylig havde anseet for umaadeligt. Eremiten var fulgt efter ham og vakte den unge Mand igjen til fuld Bevidsthed, idet han sagde til ham: — Min Søn, stol fremdeles paa Allah, og fortsæt med

frejdigt Mod din Rejse! — Da Asem vendte sig om for at takke ham, var han sporløst forsvunden.

Den unge Mand tog atter Fod i Haand, og naaede ved Aftenstide Derne Vaak-al-Vaak, der viste sig for ham som et i Skjønhed og Ynde forklaret Land. Herlige Enge og Græsmarker afvexlede med fortryllende Lunde, hvori rislende Vande; den dybe Stilhed blev alene afbrudt ved Fuglenes Sang. Men han mødte ikke et eneste Menneske paa sin Vandring igjennem disse dejlige Egne.

Endelig kom ham dog en gammel Kone imøde, som højlig overrasket ved Synet af en fremmed Mand spurgte ham, hvor han kom fra og hvad hans Ærinde var. — Sæt Eders Lid til mig! — sluttede Matronen: — Jeg skal med Glæde gjøre Alt, hvad jeg formaaer, for at tjene Eder. —

Opmuntret af hendes venlige Ord meddeelte Asem den gamle Kone en Deel af sin Historie og Øjemedet af sin Rejse. Da hun havde hørt ham tilende, syntes hun meget rørt, og lovede ham sin Bistand til, at han trods alle Farer kunde vinde Adgang til sin Kone.

Under Begunstigelse af den frembrydende Nat bragte hun ham ind med sig i Staden og skjulte ham i sit Huus; men hun forbød ham udtrykkelig at gaa ud, eftersom Synet af en Mand vilde sætte hele Landet i Bevægelse og bringe Kvindefolket i det heftigste Oprør. Hos hende skulde han ikke alene være sikker, men tillige velkommen som en kjær Gjæst. Dette Sidste beviste hun i Gjerningen, idet hun beredte ham et Aftensmaaltid, der smagte ham fortræffelig, endskjøndt Retterne vare ham aldeles fremmede. Da han havde spist til Aften, lagde han sig til Hvile, og sov indtil den lyse Morgen den følgende Dag.

Da han vaagnede, saae han den Gamle sidde ved Fødderne af sit Leje. — Min Søn, — tog hun tilorde: — jeg kan ikke skjule for Dig, at din Kone har maattet udstaa Meget, siden hun skiltes fra Dig. Af Ingen bedre end af mig kan Du faae Efterretninger om hende; thi jeg er Dronningens og alle hendes Søstres Amme. Ofte har jeg været Vidne til hendes smertefulde Anger over hendes ulykkelige Indfald at forlade Dig, og har efter fattig Evne stræbt at trøste hende i hendes Sorg. —

Asem græd ved disse Oplysninger sine bittre Taarer, og lod sig alene berolige ved Matronens Løfte, at hun snart vilde bringe ham til Prindsessen. Saasnart hun havde gjort ham fuldkommen bekjendt med hans Kones nuværende Forhold, hvad hun havde lidt for hans Skyld og endnu daglig maatte lide, begav hun sig paa Vejen til Dronningens Palads. Her traf hun netop Dronningen selv i Raadslagning med sine Søstre om, hvilken Skjæbne Man skulde berede Asems Kone, til Straf for, at hun havde vanæret Aandefamilien ved sin Forbindelse med en Dødelig. Tilsidst besluttede de at lade hende lide en pinefuld Død, for i hendes besmittede Blod at afvaske den Skam, hun havde tilføjet sin ophøjede Slægt og Herkomst.

Da den Gamle traadte ind i Salen, rejste de sig alle med Ærbødighed og opfordrede hende til at tage Sæde hos sig. Matronen tog Plads, og spurgte Dronningen, hvilken Bestemmelse hun havde taget med sin ulykkelige Søster.

— Efterdi hun ved at indgaa et upassende Parti med en elendig Dødelig — svarede Dronningen: — ikke alene har vanæret sig selv og os, men ogsaa udsat os for en foragtelig Behandling af hele den øvrige Aande-

verden, have vi besluttet at lade hende lide en skammelig Død. —

— Hendes Blod komme over Eders Hoveder! — udraabte den Gamle: — Hun har vel begaaet et Fejltrin; men dette oprettes aldrig ved en Grusomhed. Iøvrigt beder jeg for min Deel alene om den Naade, at maatte see hende blot een Gang endnu, inden Eders Dom skal udføres paa hende. —

Matronen fik den forlangte Tilladelse og blev med det Samme ført ind til Prindsessen. Hun fandt hende svømmende i Taarer. Hendes Børn legede omkring hende, og bestræbte sig forgjæves for ved deres uskyldige Spøg og ømme Kjærtegn at forjage deres Moders Tungsindighed. Matronen gav sig til at græde med den arme Prindsesse, omfavnede hende med Ømhed, bad hende stole paa Gud, og søgte tilsidst at indgyde hende Haab om, at hendes Lidelser snart vilde være tilende.

— Ak, min kjære Amme, — udraabte Prindsessen: — dine kjærlige Ord have stedse været en lægende Balsom for mit Hjertes Saar; men jeg begriber ikke selv, hvorledes det gaaer til, at de netop denne Gang gjøre et endnu langt trøsteligere Indtryk paa mig end sædvanlig. Det er i langsommelig Tid den første klare Straale af Haab, som har gjennemlysnet min Sjæls Mørke. —

— Det er Forudfølelsen af den Dig ved Himlens Naade beskaarne Lykke, min Datter. — svarede Ammen: — Trøst Dig! Din Ægteherre har, trodsende alle Farer og Møjsommeligheder, kæmpet sig frem og fundet Vejen hid; han befinder sig for Øjeblikket i mit Huus og skal snart være her tilstede. —

Dette Glædesbudskab var nær blevet den stakkels Fange fordærveligt; med et Skrig sank hun som død til-

bage. Dog Matronen bragte hende ved hastig anvendte styrkende Midler til sig selv igjen; hun slog atter Øjnene ivejret, og de første Ord, hendes Læber stammede, vare henvendte til Himlen. Saasnart Ammen saae hende igjen fuldkommen ved Kræfter, omfavnede hun hende ømt, og vendte derpaa tilbage til Asem. Uden Forhaling fortalte hun ham Alt, hvad hun havde erfaret, og raadte ham til ufortøvet at bortføre sin Gemalinde. Ved mørk Nat førte hun ham til det Taarn, hvori Prindsessen sad indespærret, gjorde ham bekjendt med Stedet og Omstændighederne, og overlod ham derpaa til hans egne Kræfter.

Resten af Natten tilbragte Asem i nidkjær Bøn; men saasnart det dagede, satte han sin usynlig gjørende Hue paa Hovedet. Ikke længe varede det, inden Dronningen viste sig, efterfulgt af nogle Slaver, og gik ind i Taarnet; usynlig fulgte Asem efter hende. Han maatte gjøre Vold paa sig selv for at tvinge sine Følelser tilbage fra Udbrud; stille trykkede han sig ind i en Krog af Fængslet, og blev derfra Vidne til den uværdige Behandling, hans Gemalinde maatte lide af Dronningen. Efter en Strøm af usigelig bittre og grusomme Ord bød hun hende gjøre sig fattet paa Døden, og gav sine Slaver et Vink, at de skulde udføre deres Pligt, idet de ved hendes lange, skjønne Haar bandt hende fast til en Søjle i Fængslet. Men dette var Asem for meget! Med en af rasende Forbittrelse tordnende Stemme raabte han: — Holder inde, usle Bødler, eller I skulle komme til at føle Himlens frygtelige Hævn! — Forfærdet over denne vilde Trusel, til hvilken hun ikke saae nogen Ophavsmand, kastede Dronningen, rørt af Samvittigheden, vildsomme Blikke rundt omkring sig, og greb derpaa fuld af Rædsel Flug-

ten tilligemed sine Bødler. Men Prindsessen havde gjenkjendt sin Mands Stemme i det truende Raab; hun pressede Hænderne imod det højtbankende Bryst og hævede de skjønne Øjne taknemlig op imod Allahs Himmel, hvor Frelse alene er at finde for Adams Børn.

Saasnart Dronningen var borte, tog Asem sin Hue af og fløj i sin Kones Arme.

— Grusomme, hvorfor forlod Du mig? — udraabte han: — Var det Takken for saa megen Kjærlighed og Ømhed? —

— Ak, — svarede Prindsessen: — mind mig ikke om en Forseelse, som jeg allerede tusinde Gange bittert har bebrejdet mig selv, og hvorfor jeg allerede har lidt den haardeste Straf! — Tilgiv mig, — vedblev hun, idet hun kastede sig for hans Fødder: — og glem en Forvildelse, som din angerfulde Hustru ingensinde vil kunne forglemme selv! —

Dybt rørt løftede Asem hende op og trykkede hende og sine Børn vexelviis til sit Bryst.

Efterat den første Glædesruus havde sat sig noget, raadførte de sig med hinanden angaaende Midlerne til at forlade denne ugjæstmilde Jordbund. Henimod Aften aabnede sig Fængselets Dør atter, og Asem, der paany havde gjort sig usynlig, saae Fangevogterske træde ind til Prindsessen med den sædvanlige tarvelige Kost. Da denne Person plejede at overnatte i det samme Rum som Prindsessen, spiste hun tilaften hos hende og faldt derpaa i en fast Søvn. Denne gunstige Lejlighed benyttede Asem, listede sig hen til hende og løste Nøgleknippet fra hendes Bælte. Forsigtig aabnede han derpaa Taarndøren og forlod tilligemed Kone og Børn Fængslet, hvori han med det Samme spærrede Fangevogterske inde. Derpaa fjer-

nede de sig rask, og skrede saa hastig fremad, endskjøndt de havde de tvende Børn at bære, at de ved Solopgang allerede vare langt borte fra Aandernes fortryllende By.

Dronningen geraadede, som Man let kan tænke sig, i den heftigste Vrede, da hun opdagede, at hendes Søster var flygtet. Paa Øjeblikket hidkaldte hun alle de hende underdanige Aander, og forfulgte med en mægtig Hær de Flygtende, i den Hensigt, paa det Grusomste at tage dem af Dage. Forbauset opdagede Asem, ved at see sig om, en tyk Støvsky, som væltede sig frem efter dem, og Skrækken blev til Forfærdelse, da han kort efter i Støvskyen opdagede Dronningens ubyre, med utrolig Hast dem forfølgende Hær. Allerede kunde han høre Krigsskriget, see Fanerne flagre og Landserne blinke; der kunde hverken være Tanke om at undfly eller at sætte sig til Modværge. Imod en saadan Hær havde selv den højeste Tapperhed Intet formaaet. I sin Forfærdelse gav han sig næsten uvilkaarlig til at slaa løs paa Trommen af alle Kræfter. — O Allah! — I samme Øjeblik bedækkede hele Legioner af Aander den imellem ham og Dronningen sig udbredende Slette, og rykkede i god Orden og med stolt Holdning Fjenden imøde. Nu udviklede sig den frygteligste Kamp, som nogensinde har fundet Sted; thi ikke Mennesker, men Alverdens Aander, deelte i to Partier, strede her imod hinanden. Endelig gik Asems Hær af med Sejren, og tog Dronningen tilfange tillige-med hele hendes Hær.

Men saasnart Prindsessen saae sin Søster i denne ydmygende Tilstand, kastede hun sig ned for Asem og bad om Naade for hende. Asem tog sig hendes kjærlige Bønner til Hjerte, og var saa langt fra at tænke paa Hævn, at han meget mere behandlede de Overvundne

med den største Skaansel og Agtelse. Han lovede Dronningen og hendes Slægt at glemme hele den Uret, der var tilføjet hans Gemalinde, alene paa den Betingelse, at de igjen skjænkede hende deres fulde Ømhed.

Dronningen over Vaak-al-Vaak følte sig dybt greben og rørt over denne Asems ædelmodige Adfærd. Samvittigheden var vaagnet hos hende; hun kastede sig i sin Søsters Arme og bad hende glemme den uretfærdige og grusomme Behandling, hun havde maattet lide. Fra dette Øieblik af betragtedes Freden som sluttet, og i begge Lejre fejredes der i flere Dage de prægtigste og muntreste Fester. Derefter tog Dronningen af Vaak-al-Vaak-Oerne den ømmeste Afsked fra sin Søster og Svoger; iligemaade skiltes de tvende Partier af sejrende og besejrede Aander i den bedste Forstaaelse fra hinanden. Asem slog ind paa Vejen til sin gamle Ven Abd-al-Syllib's Bolig, hvorhen han ogsaa ved Hjælp af sin Bold og med de venligsindede Aanders Understøttelse efter nogle faa Dages Forløb i god Behold naaede tilligemed sin Familie.

Oldingen modtog dem med den største Hjertelighed og beværtede dem kostelig i flere Dage. Beretningen om Asems Eventyr behagede ham i høj Grad, især Eventyret med Huen, Bolden, og Trommen. Da Asem troede, at han nu ikke mere behøvede disse Ting, bad han Abd-al-Syllib om at modtage Huen som et ringe Tegn paa hans Taknemlighed. Oldingen tog villig imod hans Foræring; men Asem maatte til Gjengjæld modtage andre ikke mindre kostbare Gaver.

Derpaa fortsatte de gjenforenede Ægtefæller deres Rejse til Abd-al-Kuddus, der modtog dem med samme Hjertelighed som sin Broder, med ligesaa stor For-

nøjelse hørte Asem fortælle sine Eventyr, og med Velvillie modtog Hexetrommen til Foræring.

Da de Vejfarende nærmede sig de trende Søstres Palads, saae de disse langtfra komme sig imøde. I Triumf bleve de førte ind i Paladset, hvor herlige Fester i lang Række ventede dem. Kun med den største Anstrengelse formaaede Asem og hans Gemalinde at løsrive sig fra deres elskværdige Beskytterinder og deres dejlige Hjem. Her havde han lært sin dyrebare Kone at kjende og havde formælet sig med hende; Intet var mere naturligt, end at dette Sted ved Mindet om hans Kjærligheds Oprindelse og første lykkelige Udvikling maatte have et ganske særeget Trylleri for ham. Imidlertid blev dog tilsidst Skilsmissen nødvendig; Asem forlod med et dybt rørt Hjerte de to Søstre, idet han til en venlig Erindring efterlod dem sin Hexebold, hvilken de taknemlig toge imod, med det faste Forsæt, ret ofte at benytte den til at aflægge Besøg hos ham og hans Gemalinde.

Efter en heldig Rejse naaede det lykkelige Par igjen det hjemlige Balsora, hvor Asems Moder modtog sin allerede længe begrædte Søn med en Glæde, som ikke lader sig beskrive. Den virkede saa heftig paa hende, at hun pludselig fik sit Syn tilbage, hvilket hun havde mistet ved sin uafbrudte Graad og som ingen Kunst havde formaaet at gjengive hende.*) Dette blev betragtet som et stort Under, hvoraf der gik vide Ry; tilsidst kom det ogsaa Khalifen for Øren, og strax følte han sig begjærlig efter at lære saa overordentlige Væsner at kjende som Asem og hans Gemalinde. Han lod dem derfor

---

*) Ifølge Koranen fik Patriarken Jakob paa lignende Maade sit ved idelig Graad over sin Søn Josef tabte Syn tilbage.

byde velkomne tilbage, hvilket allerede saa godt som den hele Stad havde gjort, idet han tillige indbød Asem til at fremstille sig selv for hans Trone og lade sin Gemalinde føre op til Sultaninde Sobeide, der havde yttret en inderlig Længsel efter at gjensee hende. Asem adlød beredvillig, og fremstillede sig for Harun al Raschids Aasyn med skyldig Ærbødighed. Khalifen lod en Skriver komme, og Asem maatte nu fortælle ham hele sin Historie, hvori han dog flere Gange blev afbrudt af den forbausede Harun, idet denne ved sin Unaade formanede Skriveren til, ikke at udelade endog blot den mindste Tøddel eller i mindste Maade forandre disse uhørt vidunderlige Eventyr.

Sultanen af Yemen
og
hans tre Sønner.

Over Landet Yemen i Arabien herskede engang en riig og mægtig Sultan, som havde gjort sig en Mængde vidt omkring boende Fyrster underdanige. Da endelig efter en lang og lykkelig Regjering Alderdommen med sine Skrøbeligheder lod ham mærke, at han snart vilde savne Kræfter til at forestaa Regjeringen længer, lod han sine tre Sønner kalde for sig og talte saaledes til dem:

— Om kort Tid, mine Børn, vil jeg see mit Livs Ende; derfor vil jeg nu, forinden Skilsmissens Time slaaer, dele imellem Eder Alt, hvad jeg ejer, at I med Velsignelse maa kunne tænke paa mig og leve i broderlig Eendrægtighed. — Love I mig hellig at opfylde min sidste Villie? —

Uden Betænkning erklærede alle tre Sønner, at de med Ærbødighed vilde høre og adlyde hans Bud. Da tog Sultanen atter tilorde: — Nuvel, saa testamenterer jeg den Ældste iblandt Eder mit Rige, den Mellemste alle mine Skatte, og den Yngste min store Samling af Sjeldenheder og mærkværdige Sager. Ingen af Eder understaa sig at gjøre Indgreb i den Andens Ret; tvertimod skulle I broderlig hjælpe og beskytte hinanden. —

Derpaa lod Sultanen sine Sønner underskrive et Dokument, hvori denne hans sidste Villie var opsat, og gik snart efter til en salig Hvile.

Hans Sønner foranstaltede en prægtig Begravelseshøjtid, vaskede og salvede egenhændig hans Liig, og tilbragte en heel Maaned i Bøn ved hans Hvilested. Efter Maanedens Udløb vendte de tilbage til den afdøde Sultans Palads. Her ventede dem Vizirerne, alle Hofembedsmænd samt Hovedstadens fornemste Indvaanere for at bevidne dem deres smertelige Medfølelse. Ogsaa fra Provindserne, hvor Sultanens Død allerede var blevn bekjendt, endog fra de fjerneste, havde der indfundet sig Afsendinge, der skulde hædre den hedengangne Sultans Minde og vise Rigets nye Hersker den skyldige Ærbødighed.

Efterat Sørgehøjtiden med denne sidste Akt var ført tilende, gjorde den ældste Søn ifølge Testamentet Paastand paa at blive anerkjendt som regjerende Sultan. Dog dette gik ingenlunde saa let, som han havde troet; thi hans Brødre vare ligesaa ærgjerrige som han, og ønskede selv at regjere, uden i mindste Maade at bekymre sig om deres afdøde Faders Bestemmelse. Paa denne Maade opkom der Stridigheder imellem dem, der udentvivl vilde have foranlediget en ødelæggende Borgerkrig, hvis ikke Brødrene paa den ældste Prindses Forslag og med Vizirernes Billigelse vare blevne enige om, at overgive Sagen til en af de skatskyldige Sultaners uimodsigelige Afgjørelse, saa at den af dem, hvem han tilkjendte Tronen, skulde blive i ubestridt Besiddelse af det fædrene Rige.

Ifølge denne Overeenskomst begave de sig paa Vejen til en af de skatskyldige Sultaner.

Da de omtrent vare halvvejs paa deres Vandring, holdt de en Dag Rast paa et meget indbydende Sted, midt imellem friske, blomsterrige Enge, hvor alene Lyden af det rislende Vand afbrød den herskende Stilhed. Hvilende hos hinanden i det bløde Græs nøde de nogle Forfriskninger, og sladrede imidlertid saa gemytlig med hinanden, at Man ikke skulde have anseet det for muligt, at der fandt alvorlige Stridigheder Sted imellem dem. Idet een af dem tilfældigviis kastede et Blik hen over Grønsværet, udbrød han: — Der maa for nogen Tid siden være gaaet en Kameel, som paa den ene Side bar Sukkerværk, paa den anden Side Hvede. — Javel; — bekræftede den anden: — og jeg er desuden overbeviist om, at Dyret har været blindt paa det ene Øje. — — Udentvivl; — tilføjede den tredie: — ogsaa vil jeg vædde paa, at det har været uden Hale. —

Neppe havde de ladet disse Yttringer falde, førend Kamelens Herre traadte frem af Buskene og stod for dem. Hans Kameel var løben bort fra ham, imedens han sov; paa sin Vandring for at opsøge den var han kommen hid, og havde opfanget hvert eneste Ord, der var faldet imellem Brødrene. Da han nu hørte ikke alene sin Kameel saa nøjagtig beskrive, men ogsaa dens Byrde paa det Bestemteste angive, kunde han ikke troe Andet, end at Brødrene havde tilegnet sig hans Dyr, og bebyrdede dem derfor. Rigtignok forsikkrede de ham dyrt og hellig om, at de hverken havde seet eller hørt hans Kameel; men Manden lod sig ikke afvise, og truede dem med en Anklage for Sultanen, hvis de ikke paa Stedet gave ham hans Dyr tilbage. —

— Det staaer Eder frit for; — svarede Brødrene: — lad os strax begive os hen til ham! —

Saasnart de naaede Landets Hovedstad, lode de sig melde i Paladset, og bleve øjeblikkelig stedte til Audients hos Sultanen. Men Ejeren af den forsvundne Kameel fulgte efter dem og skreg højt om Retfærdighed, idet han beskyldte dem for at have stjaalet hans Kameel, hvis Udseende og Byrde de saa fuldkommen nøje vidste Besked om.

Sultanen blev opmærksom og lod Skraalhalsen komme for sig. Kameeldriveren fortalte da, hvad han havde hørt enhver især af Brødrene sige, og Sultanen spurgte dem, om Manden talte Sandhed.

— Javist, — svarede de: — Manden taler den rene Sandhed; dog alligevel have vi ikke seet hans Kameel for vore Øjne. Men paa det Sted, hvor Kamelen havde ligget, saae vi paa den ene Side en talløs Mængde Fluer, paa den anden derimod ikke en eneste; derfor sluttede vi med Grund, at der i den ene Kurv havde været Sukkerværk eller Honning, men i den anden alene Kornvarer. Da vi endvidere bemærkede, at Græsset var afbidt alene paa den ene Side af Vejen, formodede vi fremdeles, at Dyret maatte have været blindt paa det ene Øje. Sluttelig opdagede vi en samlet Dynge af Kameelmøg, og gjættede os heraf til, at Kamelen maatte have været uden Hale, eftersom disse Dyr ved Udtømmelsen stedse pleje at bevæge Halen frem og tilbage, saa at Møget bliver adspredt vidt og bredt.

Da Sultanen havde faaet denne Forklaring, bød han Anklageren at søge sin Kameel andetsteds, eftersom Forhøret over Brødrene kun havde bragt deres Klogskab og Skarpsindighed frem for Lyset. Derpaa gjorde han Anstalter til, at der blev anviist Prindserne en passende Lejlighed paa Slottet og viist dem den tilbørlige Opmærksom-

hed og Ære. Der blev anrettet et prægtigt Aftensmaaltid, hvorved den ældste af Prindserne, idet han brød et Brød over, gjorde den Bemærkning: — Dette Brød maa være blevet tilberedt af et sygt Fruentimmer. — Den anden, som spiste et Stykke Gedekjød, yttrede: — Denne Geed maa være bleven opammet af en Tævehund. — Den tredie vovede endelig den haarde Paastand, at Sultanen var et uægte Barn.

I samme Øjeblik traadte Sultanen ind i Værelset; han havde hørt alle deres Bemærkninger, og raabte forbittret: — I Forvovne, hvorledes tør I drifte Eder til at føre saadan Tale? —

— Herre, — svarede een af Brødrene: — undersøg dog Sammenhængen nøjere, førend I fordømmer os! Vi ville staa ved vore Ord. —

Heelt ærgerlig tilmode begav Sultanen sig ind i sit Harem, hvor han strax foranledigede en streng Undersøgelse med Hensyn til Brødet og Geden. Da viste det sig virkelig, at en syg Slavinde havde tilberedt Brødet, og at Geden havde diet en Tævehund, saasom dens egen Moder var død fra den.

Forvirret og slagen af Forbausel!se modtog Sultanen disse Oplysninger. Da han atter kom til klar Bevidsthed, styrtede han i rasende Vrede ind til sin Moder og truede hende med en forsmædelig Død, hvis hun ikke skriftede Sandheden og sagde ham, hvis Søn han virkelig var.

Sultaninden blev ved dette truende Spørgsmaal baade rød og bleg og svarede Intet; men da Sultanen svang den dragne Sabel over hendes Hoved, krøb hun til Korset, kastede sig i Dødsangst for hans Fødder og bekjendte, at han rigtignok ikke var en Søn af den heden-

gangne Sultan, men af en stakkels Slave, hvis Kone havde født paa samme Dag som Sultaninden. Hun selv var nedkommen med en Datter, Slavinden derimod med en Søn. Da nu Sultanen inderlig havde længtes efter at faae en Tronarving, havde hun frygtet for ved denne Lejlighed at miste hans Gunst, og havde derfor, med Fornægtelse af sit eget i Purpur fødte Barn, lagt det fremmede, til Elendighed forudbestemte Barn til sit Moderbryst og til sin Gemals Hjerte. Dette Barn var han, den fortiden regjerende Sultan. — Overlæg nu, — sluttede hun sin Bekjendelse: — om Du har nogen Grund til at beklage Dig over mig! —

Saasnart den forbyttede Sultan havde fattet sig noget efter denne overraskende Meddelelse og tænkt sig en Smule om, fandt han det klogest, ikke at røre videre op i den Sag, og forlod heelt spagfærdig Sultaninden for at begive sig tilbage til de tre Eventyrere, hvis Klarsynethed forekom ham at overskride al menneskelig Evne. Med roligt Alvor spurgte han dem, paa hvilke Grunde de havde støttet hine dristige Paastande, som, i det Mindste for en Deel, allerede havde viist sig som fuldkommen rigtige.

Da oplyste den ældste af Brødrene, hvorledes han, da han havde brudt Brødet, havde bemærket, at det faldt fra hinanden, og deraf sluttet, at det maatte være blevet behandlet af en Slavinde, som havde manglet Kræfter til rigtig at gjennemarbejde Dejgen og formodentlig altsaa havde været syg.

Den anden Broder forklarede, at han havde fundet Fidtet paa Gedekjødet siddende ved Benene, hvilket fandt Sted hos Hunden alene blandt alle Dyr, og deraf draget den Slutning, at den havde diet en Tævehund.

— I have begge Ret! — sagde Sultanen: — Men

hvorledes hænger det sammen med Eders Tvivl angaaende min Herkomst? —

— Min Tvivl hidrører fra den Omstændighed, — svarede den yngste Prinds: — at Du ikke tog Plads hos os ved Taffelet, endskjøndt Du er af lige Rang med os. Man arver Egenskaber baade efter Bedstefader, efter Fader og efter Moder. Fra Faderen kommer Gavmildhed eller Gjerrighed, fra Bedstefaderen Modet eller Fejgheden, fra Moderen Forstanden eller Skamløsheden. —

— Du har talt Sandhed; — yttrede Sultanen: — men hvorledes komme I til mig for at hente Raad, I, som uden Sammenligning ere dygtigere end jeg til at løse Gaader og forviklede Spørgsmaal? Det eneste Raad, jeg kan give Eder, er det, at I vende tilbage til Eders Land og i Samdrægtighed regjere det med hinanden. —

De tre Prindser indsaae det Fornuftige i Sultanens Raad; de vendte i den bedste Forstaaelse tilbage med hinanden, og brøde ingensinde det Løfte, som de ved denne Lejlighed fornyede, samvittighedsfuldt at holde sig deres afdøde Faders Bestemmelse efterrettelig.

Paradiisfuglen.

Der levede engang en Konge af Indien, som besad et uhyre Rige og umaadelige Skatte, men som Dag og Nat kvælte sig med den Tanke, at han var barnløs. Da han en Dag følte sig endnu mere end sædvanlig kummer- og pinefuld, iførte han sig et ildfarvet Klædebon, og viste sig saaledes klædt i Divanet. Forfærdet saae hans Vizier ham træde ind i denne Sørgedragt, og spurgte, hvorfor han optraadte i dette uheldvarslende Klædebon.

— Det passer netop til min Stemning. — svarede Sultanen, og vedblev, da hans Vizier gjorde Forsøg paa at adsprede ham ved at minde ham om hans uforlignelige Magt og Rigdom: — Ak, alene Gud formaaer at hæve Aarsagen til mit Tungsind; mig fattes det Vigtigste til Begrundelsen af jordisk Lykke, idet jeg ingen Børn har, i hvem jeg kan leve efter min Død. —

En Olding af Raadet havde hørt Sultanens Ord, og nærmede sig ham, idet han sagde: — Herre, jeg har af mine Forfædre arvet en Livsdrik, der besidder den kostelige Egenskab at hæve Ufrugtbarheden, og føler mig inderlig glad ved at kunne tilbyde Eder den. —

Sultanen lod ikke sligt et Tilbud gaa fra sig, men benyttede Oldingens Elixir. Følgen blev virkelig den, at nogle Maaneder senere en af hans Koner befandt sig i vel-

signede Omstændigheder. Ved Tidenden herom lod den lyksalige Sultan foranstalte store Glædesfester og uddele rundelige Almisser. Ikke længe efter nedkom Sultaninden med en smuk lille Prinds, som fik Navnet Hassan.

Indtil sit sjette Aar forblev Prindsen i Haremet imellem Kvindernes Hænder; men efter denne Tid fik han Lærere, de viseste Oldinger i Landet, som undervíste ham i Koranfortolkning og de forskjellige lærde og skjønne Videnskaber. Neppe havde han naaet sit tolvte Aar, førend han ogsaa udmærkede sig i Bueskydning, Spydkastning og Ridning, i den Grad, at han blev anseet for den mest fuldkomne Ridder i hele det store Rige.

Da han en Dag var paa Jagt i Nærheden af sin Faders Hovedstad, bemærkede han en Fugl, som havde gyldengrønne straalende Fjer, og som tillige af Skabning var dejlig over al Maade og alt Begreb. Men han havde neppe Tid til at spænde sin Bue, førend den herlige Fugl allerede igjen var forsvunden. Forgjæves eftersporede han den i enhver Retning; udmattet af den unyttige Anstrengelse og mismodig over at have forfejlet et saa glimrende Bytte vendte han tilbage til Paladset.

Da hans Fader saae ham saa nedslaaet vende tilbage fra Jagten, spurgte han ham om Aarsagen dertil. Hassan svarede: — Jeg fik paa min Jagt Øje paa en Fugl, der fortryllede mig i den Grad, at jeg heller vil dø end undvære den. Derfor sværger jeg, ikke at smage Kjød i min Mund, førend jeg har faaet den i min Magt. —

Forgjæves forestillede hans Fader ham, at Vorherre havde skabt en Mængde Fugle, den ene skjønnere end den anden, der uden Vanskelighed lode sig faae fat paa, eftersom de alle ifølge den Højestes Villie vare givne i Menneskenes

Haand til Nytte og Fornøjelse; — Hvo vilde da bryde sig om en enkelt, der oven i Kjøbet syntes uopnaaelig? — Hassan lod sin Fader snakke, og gjennemstrejfede fra den følgende Dags Morgenrøde paany hele Egnen. Ogsaa fik han virkelig flere Gange Fuglen isigte. Vaersomt nærmede han sig, lagde Pilen paa Buen, sigtede og skjød; men i samme Øjeblik fløj hver Gang Fuglen uskadt derfra. Tilsidst forfulgte Hassan den saa hastig, han kunde, dog uden at indhente den; først hen mod Nattens Frembrud endte han sin forfængelige Jagt.

Ganske udmattet vendte han langsomt tilbage til Staden. Undervejs mødte han en ærværdig Olding, der sagde til ham: — Min Prinds, I synes over al Maade udmattet; turde jeg vel spørge Eder om den overordentlige Anledning dertil? —

— Min Fader, — svarede Prindsen: — jeg har seet og jaget efter en Fugl med guldglindsende grønne Fjer, et sandt Naturens Underværk. Men den er bestandig undgaaet mine Pile, og kun med Mismod og vigende for Umuligheden har jeg opgivet min Jagt. —

— Min Søn, — svarede Oldingen: — I kunde hele Eders Levetid efterjage denne Fugl, I vilde dog ikke faae fat paa den. Den bygger Rede i Kafferlandet *), hvor der desforuden gives endnu langt skjønnere Fugle end den, I har seet. Men til dette Land kan intet Menneske komme. I gjør altsaa bedst i at slaa Eder denne Tid affinde, og at nøjes med de Fugle, som bygge her trindt omkring Eder, og som Eders Pile kunne naa. —

---

*) Rimeligviis maa dette Land tænkes i Sammenhæng med Bjergkjæden Kaf, som ifølge Sagnet omgiver den bebøede Jord.

— Ved Allahs hundrede Navne! — udraabte Yng=lingen til Svar paa Oldingens Ord: — Intet skal af=holde mig fra at opsøge det af Eder omtalte herlige Land! — Derpaa gav han sin Hest af Sporerne og skyndte sig tilbage til Staden, opfyldt af Tanken om en Rejse til Kafferlandet.

Da hans Fader bemærkede hans uforstandige Svær=meri og overspændte Idrætter, og havde erfaret, at hans frugtesløse Jagt efter Fuglen og Mødet med hiin Ol=ding var Skyld i hans højst foruroligende Stemning og Tilstand, formanede han ham endnu engang til „at lade den Fugl flyve," opgive alle Hjernespind og ikke pine sig med unyttige og umulige Ting. Men Hassan svarede: — Siden jeg har talt med hiin Olding, er min Attraa efter hiin Fugl bleven endnu heftigere, og jeg føler en fortærende Længsel efter at besøge det Lands paradisiske Haver, hvori denne beundringsværdige Fugl bygger Rede. — Og trods alle Forestillinger af hans ømme Fader, som med levende Farver skildrede ham sin egen og hans Mo=ders dybe Græmmelse, hvis han drog bort, blev han dog fast ved sin Bestemmelse, og truede med at tage sig selv af Dage, hvis Nogen stillede sig ivejen for hans Foreha=vende. Virkelig tog han ogsaa snart efter Afsked med sin Familie, og begav sig paa Vejen til Kafferlandet med et talrigt Følge, som Man til Sikkerhed havde medgivet ham.

I den første Maaned hændtes der dem paa deres Vandring intet Usædvanligt; endelig naaede de en Kors=vej, hvor Vejen deelte sig til tvende Sider. Midt paa Skillevejen hævede sig en trekantet Pyramide, paa hvis tre Flader der var følgende Indskrifter at læse: — Vej til

Lykken. — Vej til Angeren. — Hvo som vandrer ad denne Vej, kommer efter al Rimelighed aldrig mere tilbage. —

Denne Vej vil jeg slaa ind paa. — tænkte Prindsen ved at læse den sidste Indskrift, og befalede strax sine Folk at følge ham i denne Retning. Tyve hele Dage droge de derpaa igjennem mørke Skove fulde af glubende og giftige Dyr; med hvert Skridt syntes Egnen at blive mere rædselsfuld. Hele Flokke af udhungrede Løver kastede sig ivejen for dem, og de formaaede alene derved at værge sig, at de stak Skoven ibrand trindt omkring sig. De maatte klavre op ad uhyre høje og stejle, spejlglatte Fjelde, der vare begrændsede af dybe Afgrunde; om Natten saae og følte de sig omgivne af allehaande uhyggelige spøgelseagtige Væsner, og den med brændende Utaalmodighed ventede Dag tjente alene til at afsløre dem nye Farer og Vanskeligheder.

Efter at have gjennemgaaet Usigeligt og overvundet utallige Farer af denne og lignende Art, hvorved Størstedelen af hans Følge efterhaanden havde mistet Livet, naaede han endelig en ubeboet, aldeles i Ruiner liggende Stad. Her lod han opslaa sine Telte. Efterat han havde foretaget sig de ved Loven anordnede Afvaskninger og fremsagt sin Aftenbøn, vilde han just drage sig tilbage i sit Telt for at overgive sig til Søvnen og Hvilen, da en af de Aander, som raade over Ruinerne af forfaldne Byer og Bygninger, pludselig stod for ham.

— Vær mig velkommen, Du Ørkenens Konge, mægtige Herster! — hilste Prindsen ham og bøjede sig med Ærefrygt: — Vær mig atter velkommen! —

Til denne Hilsen føjede han endnu andre indtagende og indsmigrende Talemaader, og da han saae, at Aanden følte sig generet af sin uhyre og forvildede Haarvæxt, tog han

en Sax og afklippede ham de over Ryg, Skuldre og Ansigt nedfaldende sammenfiltrede Haarlokker; derpaa rakte han ham Vand, for at han kunde vaske sig, og stillede sit i Teltet værende Mundforraad til hans frie Raadighed.

Aanden fandt, som ganske naturlig, meget Behag i denne opmærksomme Modtagelse, og sagde til Prindsen: — Hassan, din Ankomst til dette Sted bringer mig Døden! Lad mig vide, hvad Hensigt Du har med denne fortvivlede Rejse? —

Hassan meddeelte paa dette Spørgsmaal Aanden sine Eventyr og sin lidenskabelige Attraa efter at besøge Kafferlandet. Ak, min Søn, det er idel Galskab! — svarede Aanden: — Til at fuldbringe denne Rejse behøver den flinkeste Vandringsmand i det Mindste tre hundrede Aar. — Men — der er et gammelt Ordsprog, som siger, at ingen Velgjerning gaaer tabt, og et andet, at der ikke gives noget efter Omstændighederne grusommere eller højmodigere Folkefærd end Ørkenens Beboere. Du har beviist mig Godt; jeg vil bestræbe mig for at gjøre Gjengjæld. Men dine Folk og dit Rejsegods maa Du lade blive her tilbage. —

Hassan befalede da sine Folk at forblive lejrede der paa Stedet, indtil han kom tilbage; derpaa tilstoppede han efter Aandens Raad sine Ører med Bomuld, besteg Aandens Skuldre, og var i samme Øieblik forsvunden. Allerede efter nogle Timers Forløb vare de i Kafferlandets velsignede Haver; heelt ude af sig selv gjennemstrejfede Prindsen disse tryllerige Egne, som ingen jordisk Læbe formaaer at beskrive. De herligste Blomster af alle Farver, de sjeldneste Træer med kostelige Frugter, Tusinder af de dejligste Fugle af forskjellig Art, med glimrende Fjer og henrykkende Toner

frydede hans opvakte Sandser indtil Beruselse. Ogsaa havde han strax faaet Øje paa hiint Slags Fugle, som han søgte, og havde allerede bemægtiget sig sex af dem, da en af Havens Vogtere mærkede det og gjorde Anskrig. Strax blev Hassan omringet, greben og slæbt bort til Sultanens Palads, hvem disse fortryllende Haver tilhørte. Snart stod han for Herskerens Aasyn og hørte det forbittrede Spørgsmaal, Hvo der havde berettiget ham til saa uforskammet at plyndre Kongens Haver.

Da Prindsen i sin Forskrækkelse ikke kunde hitte paa noget Svar, vedblev Kongen:

— Du har fortjent Døden. Men jeg vil lade Naade gaa for Ret under den eneste Betingelse, at Du forskaffer mig Diamant-Drueklasen fra de sorte Øer. Disse Øer ligge paa Grændsen af mit Rige; jeg skal bidrage Mit til at lette Dig Adgangen. Gaaer Du ikke tilgrunde ved Forsøget, skal jeg, langtfra at straffe Dig, holde Dig højt i Ære. —

Hassan var, som vi vide, en stor Ven af dristige Eventyr, og gik derfor uden Betænkning ind paa disse Betingelser. Strax opsøgte han Aanden, og Begge begave sig paa Vejen til de sorte Øer, hvor de ogsaa uden Vanskelighed naaede hen. De Haver, som de søgte, vare lette at kjende paa den Glimmer af Diamanter, Smaragder og andre Ædelstene, hvoraf de kunstige Træer ligesom vare sammensatte. Men da de kom til Indgangen, stødte de paa et Uhyre, for hvis gyselige Udseende de uvilkaarlig et Øjeblik vege tilbage. Men Prindsen fattede sig snart igjen, drog sit Sværd og gav sig modig ikast med Uhyret. Dog baade hans Mod og overordentlige Anstrengelser nyttede ham Intet; Uhyret var nemlig saa tæt besat med staalhaarde Skjæl, at alle Sværdhug magtesløse

glede af paa det, og Prindsen var paaveje til at bukke under for sin frygtelige Modstander, da Aanden endnu i rette Tid forvandlede sig til en Fugl med et langt, spidst Næb, med hvilket den hakkede Øjnene ud paa Uhyret. Nu kunde Prindsen føre sine Hug med større Sikkerhed, og stødte tilsidst sit Sværd igjennem en Ridse, hvor Skjællene manglede, dybt ind i Livet; en Strøm af sort, ædderblandet Blod sprudlede skummende ud af det dybe Saar, og Uhyret udaandede under frygtelige Trækninger.

Uhindret ilede nu Prindsen ind i Haven, hvor han fandt en Mængde Træer af den forskjelligste Art, bedækkede med glimrende og kostbare Frugter. Endelig fik han ogsaa Øje paa de Druer, som han eftertragtede; men neppe havde han udstrakt Haanden derefter, førend der fra alle Sider lød rædsomme Skrig; uhyre Kæmper kastede sig over ham, og førte ham lænkebunden for deres Konge.

De sorte Øers Hersker tøvede i sin Forbittrelse over den Fremmedes Forvovenhed ikke med at afsige Dødsdommen over ham, og denne skulde netop bringes til Udførelse, da der i det Fjerne lod sig høre høje Glædesskrig, og kort efter indløb den Efterretning, at hiint Uhyre, som aarlig havde forlangt flere af Landets Døttre til Offer, ved en eller anden mægtig, af Allah indviet Haand var blevet nedlagt. Ved dette Budskab blev Kongen ligesaa henrykt, som han før havde været forbittret, og svor i sin Glæde paa, at den Helt, der havde befriet Landet fra Uhyret, skulde have hans Datter til Gemalinde, Hvo han end var.

I samme Stund lod Prindsessen sin Fader bede om at aflægge hende et Besøg. Da Kongen i al Hast havde indfundet sig hos sin Datter, udtalte denne sit levende Ønske for ham, at faae sig den unge Mand forestillet,

som under hendes Vinduer havde dræbt Uhyret, det hele Lands tyranniske Plage.

— Hvorledes, — udraabte Kongen: — skulde det maaskee være den unge Mand, som jeg nylig har dømt til Døden? — og udstedte strax Befaling til at opsætte Henrettelsen og føre Ynglingen frem for ham. Saasnart Prindsen var tilstede, sagde Kongen til ham, idet han med Varme greb hans Haand: — Unge Fremmede, dit Mod gjør Dig ikke alene fortjent til min Tilgivelse, men ogsaa til høj Belønning! Mit Løfte er mig helligt; min eneste Datter skal vorde din Gemalinde. —

I samme Øieblik hviskede Aanden den forbausede Prinds i Øret: — Hassan, endnu andre Eventyr vente Dig, og Skjæbnen har bestemt, at Du skal gjensee din Familie. — Prindsen bad derfor Kongen om Tilladelse til at tage sin Brud med sig, og denne blev ham ikke nægtet. Pragtfulde Fester forherligede det lykkelige unge Pars Bryllup; men da tre Maaneder vare henrundne, beredte Hassan sig til at holde det Løfte, han havde maattet give Kongen af Kafferlandet, at vende tilbage med Diamant-Drueklassen. Hans Svigerfader gjorde ham Opfyldelsen af det paalagte Hverv let, idet han forærede ham ikke een, men hundrede af de største og mest fuldkomne Klasser af Diamantdruer; og hvad Befordringen angik, saa stod Aanden endnu stedse til den unge Prindses Tjeneste. Paa sin tjenstvillige Vens Skuldre naaede han tilligemed Brud og Udstyr og Kostbarheder lykkelig tilbage til sit Bestemmelsessted.

Forbauset saae Kaffernes Behersker ham saa hastig komme tilbage med det Forlangte, og yttrede: — Jeg seer vel, at I er Allahs Yndling. Tag med Eder fra mit Rige Alt, hvad I vil; lov mig alene Eders Venskab og

hjælprige Understøttelse! Aarlig styrter nemlig en ubyre Grib sig ned paa min Hovedstad og bortfører flere af mine Undersaatter. Hvis Nogen er istand til at nedlægge den, saa maa det være Eder. —

— Tilsiig ham kun Eders Bistand; jeg kjender Fuglen! — hviskede Aanden Hassan i Øret. Endnu medens Aanden talede, bemærkede Man i Horizonten et sort Punkt, som hastig forstørredes, medens Byens Indbyggere under høje Jammerskrig flygtede til alle Sider, og skjulte sig, hvor de bedst kunde. Allerede havde Fuglen strakt sin lange Hals og det krumme Næb ind igjennem et af Paladsets Vinduer og grebet selve Kongens Datter, da Aanden paatog sig Skikkelse af en mægtig Ørn, styrtede sig over den og slog sine skarpe Kløer i dens Sider.

Strax omskabte Gribben sig til en frygtelig Kæmpe; men Aanden beholdt sin Skikkelse og stræbte at hugge Øjnene ud paa sin Modstander. Kæmpen passede imidlertid sit Snit, fik Ørnen fat i den ene Vinge, og var netop i Begreb med at sønderrive den, da Hassan sprang til og med sit Sværd huggede Knæhaserne over paa Kæmpen. Med et højt Brag styrtede han sammen og rev Aanden med sig til Jorden; i næste Øjeblik var han en Slange, i hvilken Skikkelse han, uagtet sit dybe Saar, kunde fortsætte Kampen. Men Aanden var hverken raadvild eller seen; med Tankens Hast steg han tilvejrs højt over Paladsets Tinder, og styrtede sig fra denne Højde under Skikkelse af en vægtig Steen med Lynets knusende Kraft ned i Hovedet paa Slangen. Et højt Jubelraab fra Stadens ved Kampen hidlokkede Indvaanere forkyndte og forherligede Aandens Sejr.

I sin overvættes store Glæde troede Kaffernes

Sultan ikke at kunne belønne Prindsen bedre end ved at give ham sin Datter, den af ham befriede Prindsesse, til Gemalinde. Hassan holdt derfor ogsaa Bryllup med hende; Brudegaven bestod i en komplet Familie af Paradiisfugle, med Rede, Unger og Æg, ikke at regne de mange kostbare Skatte, som fulgte med i Kjøbet.

Ifølge Aandens Tilskyndelse begav han sig snart efter Bryllupet paa Tilbagerejsen med sine to dejlige Gemalinder, i hvilke Nattens og Dagens forskjellige Skjønhed afspejlede sig, med sine Diamant-Drueklasser og Paradiisfugle. Efter en kort Rejse naaede han atter Ruinerne af den ødelagte Stad, hvor han traf sammen med sit fra Hjemmet medgivne Følge. Her tog Aanden den unge Prinds til en Side og sagde til ham:

— Hassan, mit Dagværk er tilendebragt, min Tilværelse har naaet sin Ende. Jeg maa forlade Dig; lev vel og glem mig ikke! Til Belønning for alle de Tjenester, jeg var viist Dig, forlanger jeg kun een eneste Ting af Dig, som dertil er let at udføre. Naar nemlig en Troende foretager de sædvanlige Afvaskninger med mit Liig og steder mig til Jorden efter den gjældende Skik, opstaaer jeg om tolv Aar til et nyt Liv. — Lov mig hellig at vise mig denne sidste Tjeneste! —

— Det lover jeg Dig; — svarede Hassan: — men — — — — — Aanden laa allerede død for hans Fødder.

Trøstesløs iagttog Prindsen samvittighedsfuldt Alt, hvorom Aanden havde bedet ham, og vendte derpaa tilbage til sine Folk, hvilke han gav Tegn til Opbrud. Efter tre Dages Forløb naaede de igjen den ham fra Hidvejen bekjendte Pyramide, ved hvilken hans gamle Fader allerede længe havde ventet ham. De kastede sig i hinandens Ar-

me og holdt hinanden længe fast omslyngede. Men saasnart deres Glædesruus havde sat sig, ilede de tilbage til deres Riges Hovedstad, hvor de baade af Store og Smaa bleve modtagne med de mest levende og oprigtige Glædesyttringer.

Kjærlighedsslaven Ganem,
Abu Aïbu's Søn.

I Damascus levede engang en Kjøbmand ved Navn Abu Aïbu, der ved sin Driftighed havde samlet meget store Midler, mere end tilstrækkelige til et anstændigt og behageligt Udkomme. Denne agtede Mand havde en Søn, der hed Ganem, senere desuden betegnet ved Binavnet Kjærlighedsslaven, og en eneste Datter. Ganem var lige udmærket begavet i Henseende til Aand og Skabning; han var en fuldkommen smuk Yngling, og besad fortræffelige Anlæg, hvilke hans Fader bestræbte sig for at uddanne ved den omhyggeligste Undervisning og Opdragelse. Datteren hed Hjerteglød, fordi Enhver, der fik hende at see, nødtes til at elske hende.

Ved sin Død efterlod Abu Aïbu de tvende Søskende en overordentlig stor Formue, hvoraf hundrede Kameelladninger Brokade og Silkestoffer i hans Magazin kun udgjorde den mindste Deel. Disse Varer forefandtes i velpakkede Baller, som alle med store Bogstaver fremviste Paaskriften: — Til Bagdad. — I Bagdad residerede Harun al Raschid, af hvem den paa samme Tid i Damascus herskende Mohamed, Solimans Søn, med Tilnavnet Sinabi, var indsat som tributskyldig Fyrste.

Abu Aïbu havde ofte foretaget sig lange Handelsrejser i forskjellige Retninger, og havde just lige før sin Død gjort store Forberedelser til en lignende Rejse, hvis Maal var Bagdad; i denne Hensigt havde han netop ladet hine kostbare Varer pakke i Baller til hundrede Kameler. Deels af Agtelse for sin Faders Forsæt, deels af Lyst til at see sig om i Verden og samle Erfaring, foretog Ganem sig nu at bringe det forberedte Forehavende til Udførelse. Imidlertid holdt det haardt for ham at faae sin Moders Tilladelse til denne sin første Handelsrejse; Matronen lagde ham hans Ungdom og Uerfarenhed, Vejens Besværligheder og Farer paa Hjerte, og, mere end Alt, den Smerte, som han ved sin Bortfjernelse vilde foraarsage hende, den allerede dybt nok af Sorgen nedbøjede. Ganem følte sig inderlig rørt ved sin Moders Klager, Bønner og Taarer; men hans Forsæt var saa dybt rodfæstet hos ham, at det ikke lod sig rokke. Han begav sig derfor hen paa Slavetorvet, kjøbte flere haandfaste Slaver, lejede derpaa hundrede Kameler, og tiltraadte, efter at have forsynet sig med alle øvrige Fornødenheder, sin Rejse i Selskab med fem eller sex andre Kjøbmænd, der, som han, havde Forretninger i Bagdad.

Da disse Kjøbmænd førte alle deres Slaver med sig, og der desuden efterhaanden sluttede sig flere Rejsende til dem, dannede de en saa anseelig Karavane, at de ikke behøvede at frygte for Anfald af de røveriske Beduiner. De havde derfor kun at bestaa en lang Rejses sædvanlige Besværligheder, hvilke de hastig glemte efter lykkelig at være indtrufne til Bagdad, hvor de toge ind i den prægtigste og mest besøgte Khan. Men Ganem, der gjerne vilde bo rigtig bekvemt og ene for sig selv, lod kun sine Varer forblive i Khanen, og lejede sig et i Nærhe-

den beliggende smukt og rigt udstyret Huus med en formedelst sine talrige Springvand og mange skyggefulde Gange i høj Grad indbydende Have.

Efterat han i nogen Tid havde boet her og fuldkommen udhvilet sig efter Rejsens Strabadser, paaklædte han sig fiint og pyntelig, og begav sig hen paa Bazaren eller det offentlige Torv, hvor Kjøbmændene plejede at afgjøre deres Forretninger. En Slave bar en Balle med forskjellige Stoffer og fiint Lærred efter ham. Kjøbmændene optoge ham meget forekommende imellem sig, og deres Formand, til hvem han først henvendte sig, afkjøbte ham hele Ballen til den paa ethvert enkelt Stykke forud noterede Priis. Med samme Held solgte Ganem fremdeles alle sine Varer, som han efterhaanden lod udbyde paa Bazaren, indtil han kun havde een eneste Balle tilbage.

Da han en Dag atter indfandt sig paa Bazaren, vare alle Boder lukkede; forundret spurgte han om Aarsagen dertil, og erfarede, at een af Stadens første Kjøbmænd, der heller ikke var ham selv ubekjendt, var ved Døden afgaaet, og at alle Kjøbmændene ifølge Skik og Brug vare tilstede ved hans Begravelse. Ganem spurgte videre om den Moskee, hvor der blev holdt Bøn over den Afdøde og hvorfra Liget skulde føres ud til Gravstedet; saasnart han havde faaet sikker Underretning herom, sendte han sin Slave tilbage med den sidste Vareballe, og begav sig iilsomt hen til Moskeen.

Ved Ganems Ankomst var Bønnen og Koranlæsningen, som fandt Sted i en med sort Atlask betrukken Sal, endnu ikke tilende. Saasnart Højtideligheden var sluttet, blev Liget baaret bort, og hele den Afdødes Familie, alle hans Venner og Kjøbmændene, hvoriblandt Ganem, fulgte det ud til Begravelsespladsen, som laa

langt udenfor Staden. En af Steen opført kuppelprydet Bygning, den Afdødes Familiebegravelse, var bestemt til at optage og gjemme hans Levninger. Da imidlertid Rummet i denne Dødens Helligdom var temmelig indskrænket, havde Man opslaaet Telte rundt omkring, for at alle de Tilstedeværende under Bisættelseshøjtideligheden kunde være under Tag.

Den Døde blev lagt i sin Grav, som derpaa blev tillukket. Nu satte Imanen *) og Moskeens øvrige Tjenere sig i en Kreds under det største af de opslagne Telte, fremsagde de brugelige Bønner og oplæste de ved Begravelser foreskrevne Afsnit af Koranen. Den Afdødes Slægtninger og Venner toge Plads paa deres Tæpper i en Kreds udenom Præsterne, og Højtideligheden vedvarede indtil langt ud paa Natten.

Dette var Ganem slet ikke forberedt paa; han blev urolig, og dette desto mere, da han erfarede, at der, ifølge den i Bagdad bestaaende Skik, endnu vilde blive baaret et Maaltid frem til Ære for den Afdøde, samt at Teltene vare blevne opslagne, ikke alene til Skjærm imod Solheden, men ogsaa til Beskyttelse imod Natteduggen, eftersom de Forsamlede først henad Morgenstunden plejede at begive sig tilbage til Staden.

— Jeg er en Fremmed, — tænkte han med Bekymring: — og gjælder for meget riig. I min Fraværelse kunne Tyve bryde ind og plyndre min Bolig; ja selv mine Slaver kunde lade sig forlokke af en saa god Lejlighed, og løbe bort med de Penge, som jeg har indløst for mine Varer. Hvor skulde jeg vel søge de Bortrømte? —

---

*) Præsten.

Fuld af slige Tanker nød han i en Hast nogle Mundfulde, og listede sig derpaa ubemærket bort.

Med raske Skridt ilede han tilbage til Byen; men ligesom Hast ikke altid fører hastig til Maalet, saaledes gik det ogsaa her. Ganem tog fejl af Vejen og forvildede sig, og naaede først henimod Midnat den uheldigviis allerede tillukkede Byport. Dette Uheld nødte ham til, for Resten af Natten, indtil Porten igjen vilde blive aabnet, at søge Ly paa en nærliggende meget vidtløftig Begravelsesplads. Iblandt talrige af Mure omgivne Familiebegravelser fandt han endelig een, hvis Dør ikke var rigtig lukket; han traadte derind og traf Døren til efter sig. Indenfor Ringmuren stod et gammelt Palmetræ; under dette strakte han sig ud i det høje Græs, og forsøgte paa at falde isøvn, hvilket dog ikke vilde lykkes ham, da han var altfor stærkt beskjæftiget af Tanken om, at han befandt sig hjemmefra. Han stod derfor op igjen, og gik flere Gange frem og tilbage forbi Døren, der ved denne Lejlighed imod hans Villie atter sprang op. Han vilde just tillukke den igjen, da han i det Samme bemærkede et Lys i det Fjerne, der syntes at bevæge sig lige hen imod ham; forskrækket lukkede han Døren indvendigfra, og klatrede saa hastig, han kunde, op i Palmetræet, i hvis Krone han fandt et sikkert Skjul.

Fra dette Sted saae han tre sorte Slaver nærme sig, af hvilke den Forreste bar en Lygte og et Par Spader; de to andre bare paa deres Skuldre en fem til sex Fod lang Kiste. Saasnart de havde naaet Døren, begyndte den ene af dem at tale:

— Have vi da ikke ladet Døren staa aaben, da vi vare her først paa Aftenen? —

— Jovist, — svarede den anden: — og nu synes den at være fast tillukket. —

— I ere begge nogle Tosser. — bemærkede den tredie: — Vide I ikke, at Haveejerne, som paa Hjemvejen til Bagdad blive overraskede af Natten, pleje at tage deres Tilflugt til Begravelsespladsen, og lukke sig inde af Frygt for, at sorte Slaver, som vi, skulle faae fat paa dem, stege og fortære dem? *) Hvis iøvrigt Nogen skulde være derinde og har seet vor Lygte, har han ganske vist skjult sig oppe i Palmetræet. —

Da Ganem hørte dem tale saaledes, forbandede han i sit Hjerte sin Vanskjæbne og Alverdens Sorte. Imidlertid snakkede Slaverne frem og tilbage om, Hvo af dem der skulde stige over Muren og aabne Døren indvendigfra; tilsidst bleve de tvende enige om, at han med Lygten skulde gjøre det. Men saa meget end hans Kammerater opmuntrede ham, idet de tillige lovede, at de paa det Fortræffeligste skulde tillave og stege een af dem, der maatte befindes derinde, til ham ganske alene, var han dog ikke at formaa til at klavre over Muren, af Frygt for, at der skulde være Røvere indenfor. For endelig at bringe Sagen paa det Rene stege da de to Andre over Muren, og lukkede op for ham med Lygten, der imidlertid stod og ventede udenfor ved Kisten. Efterat denne var baaren ind, lukkede Slaverne atter Døren, og satte sig derpaa ned for at udhvile sig efter deres Anstrengelser.

— Det er nu allerede Midnat; — sagde een af dem: — hvis vi skulle begrave Kisten, som vi have faaet

---

*) Iblandt de til Kahira indbragte sorte Slaver findes der i Virkeligheden ikke sjelden Menneskeædere.

Befaling til, maa vi virkelig først samle Kræfter til Arbejdet. —

Sladdrende om Et og Andet tilbragte Slaverne vel en heel Time, dovent udstrakte under Træet. Endelig paamindede een af dem de to Andre om, at de maatte være hjemme igjen inden Daggry; ved denne Yttring følte den i Palmetoppen skjulte Ganem stor Lindring i sin næsten utaalelige Angst og Pine. Denne Time var forekommet ham som en Evighed af Marter; hvert eneste Øjeblik kunde jo føre hans Opdagelse med sig.

Ifølge hiin Paamindelse sprang Slaverne op, kastede hastig en Grav, sænkede Kisten ned deri, og tildækkede den med Jord. Saasnart dette var bestilt, forlode de Begravelsen med hinanden.

Da følte Ganem sig atter let om Hjertet. Uagtet han havde hørt Alt, hvad de havde snakket med hinanden, begreb han dog ingenlunde, hvad det Hele havde at betyde. Endelig faldt den Tanke ham ind, at Kisten maatte indeholde Kostbarheder, som Ejermanden af visse ubekjendte Grunde lod forvare paa Begravelsespladsen.

Hastig klattrede han ned af Træet for at skaffe sig Visshed. Med Hænder og Fødder arbejdede han saa ivrig, at Kisten snart blev fri for Jord; men til sin store Ærgrelse fandt han den tillukket med en stærk Laas. Dog han var ikke raadvild; da det imidlertid var begyndt at dæmre, fandt han snart paa Pladsen en Steen, hvormed han kunde sprænge Laasen. Begjærlig aabnede han Laaget. — Men Hvo skildrer hans Forbauselse, da han istedet for de Skatte, han havde ventet at finde, saae en ung Kvinde for sig af den uforligneligste Skjønhed. Hun laa stille som et Liig; men den friske Farve paa hendes Kinder, og endnu mere hendes lette Aandedræt røbede tyde-

lig, at hun endnu levede. Han kunde blot ikke begribe, at hun ikke var vaagnet ved den Larm, som Laasens Sprængning havde foraarsaget. Hun bar prægtige Klæder, Armbaand og Drenringe af Diamanter, og et Halsbaand af saa skjønne Perler, at Ganem intet Øieblik kunde tvivle om, at han jo saae en af Hoffets fornemste Damer for sig.

Synet af slig en Skjønhed vakte ikke alene Ganems Medlidenhed og den ham medfødte Hjælpelyst, men ogsaa en anden stærkere Følelse eller Drift, som dog i dette Øieblik var ham selv ganske dunkel; han tænkte fortiden ene og alene paa, hvorledes han kunde yde den unge Dame den kraftigste Bistand. Først og fremmest ilede han hen og tillukkede Døren til Begravelsen, hvilken Slaverne havde ladet staa aaben efter sig; dernæst løftede han den unge Kvinde ud af Kisten og lagde hende paa den løst opkastede Jord. Neppe havde Damen i nogle Øieblikke været udsat for Indvirkningen af den frie og friske Luft, førend hun kom til at nyse og hoste. Derefter begyndte hun at bevæge Øielaagene, gned Øinene og udraabte endnu halv isøvne, med en Stemme, der som Musik fortryllede Ganem, efterhaanden endeel forskjellige Navne, saasom: — Haveblomst, Koralgreen, Sukkerrør, Dagslys, Morgenstjerne, Tidsfordriv, — saa siger mig dog, hvor ere I alle henne? —

Hun kaldte nemlig sine Slavinder ved Navn, og undrede sig over, at Ingen svarede hende. Endelig slog hun Blikket ivejret, og saae med Forfærdelse, at hun befandt sig i et Gravsted, ene med en fremmed Mand.

— Hvad, — raabte hun højere end før: — staa de Døde op af Graven? Er Dommens Dag forhaanden?

— Hvilken sælsom Forandring paa een eneste Nat! Min Gud, hvorledes er jeg dog kommen her? —

For paa een Gang at udrive den Skjønne af hendes skrækkelige Uvished traadte Ganem med al mulig Ærbødighed nærmere og sagde:

— Kun svagt formaaer jeg at tilkjendegive Eder min Glæde over, at jeg tilfældigviis befandt mig her paa Stedet til Eders Frelse; med Nidkjærhed tilbyder jeg Eder min Tjeneste til Alt, hvad I i Eders nuværende Tilstand trænger til, eller rettere, hvad jeg ifølge mine svage Kræfter formaaer at yde. —

For strax fra Begyndelsen at vinde den unge Dames Tillid sagde han bende tillige, Hvo han var, og ved hvilket Tilfælde han netop befandt sig paa Stedet, da de tre sorte Slaver kom og nedgravede den Kiste, hvori hun havde ligget.

Den unge Kvinde havde ved Ganems Tilnærmelse strax tilsløret sit Ansigt; saasnart han havde talt tilende, bevidnede hun ham sin inderligste Tak, idet hun tilføjede: — Jeg besværger Eder, ikke at lade Eders Barmhjertighedsværk ufuldendt! Viis mig den Godhed, fra Staden at hidbringe en Muulæseldriver, som i den samme Kiste, hvori jeg skulde levende begraves, kan bringe mig fra dette skrækkelige Sted til Eders Bolig! Hvis jeg tilfods vendte tilbage med Eder, saa vilde min fra det Almindelige ikke lidet udmærkede Dragt vække Opmærksomhed, og foranledige nærgaaende Spørgsmaal, der maatte bringe mig i Forlegenhed. Saasnart jeg befinder mig i Sikkerhed i Eders Bolig, skal jeg fortælle Eder min Historie; indtil da maa I nøjes med den sikkre Overbeviisning om min varme Taknemlighed. —

Uden at tøve skaffede Ganem først og fremmest Ki-

sten op af Graven, hvilken han derpaa igjen tilkastede. Dernæst hjalp han den unge Kvinde atter tilleje i Kisten, og befæstede Laaget saaledes ovenpaa samme, at Ingen kunde opdage, at Laasen havde været sprængt, og at den friske Luft kunde finde Adgang til det Indre af Kisten. Da dette var gjort, sprang han, for ikke at lade Døren staa aaben efter sig, over Muren ud i det Frie, og ilede til Staden, hvor han i en Hast opsøgte en Muulæseldriver. Uden at spilde noget Øjeblik vendte han med denne tilbage til Begravelsen. Her hjalp han Driveren at læsse Kisten paa Ryggen af sit Dyr, idet han fortalte ham, at han den foregaaende Aften var ankommen med en anden Muulæseldriver og havde fundet Stadens Port lukket; han havde da ladet Driveren læsse af her, og vende tilbage, hvorfra han var kommen, medens han selv saae sig tvungen til at overnatte i Begravelsen, indtil Porten ved Daggry atter vilde blive aabnet.

Ganem havde endnu ingensinde kjendt Noget til Kjærligheden. Hjemme havde han lige indtil sin Faders Død betragtet sig selv som et Barn, og i Bagdad havde hans Forretninger udelukkende beskjæftiget ham. Nu følte han Kjærlighedens første Rørelser i sit Hjerte. Synet af den unge Skjønhed havde ganske henrykket ham; og den Ængstelighed, hvormed han i Afstand fulgte Æseldriverens og hans Dyrs Bevægelser, den Frygt, som han følte, forat et eller andet Uheld undervejs skulde fratrive ham hans kostelige Fund, — disse noksom tydelige Rørelser gave ham fuld Oplysning angaaende hans Tilstand. Med en næsten vild Glæde saae han endelig Kisten i Sikkerhed i sin Bolig, hvis Dør han lod een af sine Slaver omhyggelig tillaase. Derpaa hjalp han den unge dejlige Kvinde frem af hendes snevre Fængsel og førte hende ind i sit

Værelse. Men saa rigt Gemakket end var udstyret, drog dette dog langt mindre den Skjønnes Opmærksomhed paa sig end hendes Frelsers ranke Vært, smukke Ansigt og indtagende Adfærd.

Damen tog Plads paa Sofaen, og, for at give sin Befrier det første Beviis paa sin Taknemlighed, kastede hun Sløret tilbage. Ganem følte inderlig og dybt den høje Gunst, som udtalte sig i denne den dejlige Kvindes tilidsfulde Opførsel, og ansaae sig derved mere end belønnet for de Tjenester, han havde viist hende. Men tillige følte han kun altfor tydelig Lidenskabens Glød flamme i sit Hjerte. Den skjønne Dame kunde umulig Andet end mærke det; men intet Tegn røbede hendes Vrede eller Utilfredshed derover.

Da Ganem tænkte sig, at hans Gjæst trængte til Næring, men ikke undte nogen Anden end sig selv den Gunst at betjene saa yndefuld en Skabning, begav han sig, ledsaget af en Slave, i egen Person hen til en Spisevært for at bestille et godt Maaltid, og derfra hen til en Frugthandler, hos hvem han udsøgte allehaande kostelige Frugter. Dernæst indkjøbte han Viin og Brød, det sidste af samme Slags, som der blev frembudet ved selve Khalifens Taffel.

Da han efter denne Vandring igjen var kommen hjem, fandt han Fornøjelse i, egenhændig i høje Pyramider at ordne de indkjøbte Frugter i Skaaler af det fineste Porcellæn, og bar dem selv frem, idet han sagde:

— Hav dog den Godhed at nyde Noget af disse mine fattige Frugter, medens et kraftigere og bedre Maaltid bliver beredt til Eder! —

Han vilde forblive staaende foran hende, medens hun spiste; men den unge Kvinde vægrede sig ved at røre

Noget, førend han havde taget Plads hos hende for at dele hendes Maaltid. Ganem saae sig nødt til at adlyde. Medens han saaledes sad hos sin Skjønne og deelte hendes Nydelse, bemærkede han, at Sløret, som hun havde lagt fra sig paa Sofaen, var bræmmet med guldbroderede Skrifttegn; mere for at sige Noget end egentlig af Nysgjerrighed bad han om Tilladelse til at læse dem. Den unge Dame gav ham strax Sløret ihænde, og spurgte, om han kunde læse. — En Kjøbmand — svarede Ganem: — vilde kun slet forstaa sin Næringsvej, naar han ikke i det Mindste forstod at læse og skrive. — Nu, — svarede hans skjønne Gjæst: — saa læs kun de i Sløret indbroderede Ord! — Jeg vil derved med det Samme faae Lejlighed til at fortælle Eder min Historie. —

Ganem læste: — Jeg er din, og Du er min, Du Ætling af den velsignede Profets Farbroder! —

Denne Ætling af Profetens Farbroder kunde ikke være nogen Anden end den da regjerende Khalif Harun al Raschid, der nedstammede fra Abbas, Mohameds Faders Broder.

Smertelig bevæget udraabte Ganem: — Ak, jeg gjengav Eder for et Øieblik siden Livet, og I giver mig nu til Gjengjæld Døden! — Vel forstaaer jeg ikke fuldkommen Ordenes Mening; men saa meget er mig kun altfor tydeligt, at jeg er det ulykkaligste Menneske paa Jorden. Tilgiv mig, at jeg taler saaledes til Eder! Umulig kunde jeg see Eder uden at skjænke Eder mit Hjerte. I selv maa sikkerlig føle, at det ikke stod i min Magt at nægte Eder det; heri maa I finde Undskyldning for min Dristighed. Jeg tænkte mig Muligheden af, til

Gjengjæld at vinde Eders Hjerte, ved min Opmærksomhed, Nidkjærhed, Ærefrygt, Tilbedelse, ved min Underdanighed og Standhaftighed; men neppe har jeg fattet denne henrivende Plan, førend alle mine Forhaabninger adsplittes og kastes i Støvet. Jeg vil ikke længe formaa at bære slig en Smerte; men hvad der end maa times mig, har jeg dog altid den Trøst, at jeg døer med min første Kjærlighed i Hjertet, ganske Eders med Liv og Sjæl. Men jeg besværger Eder, lad mig faae fuld Oplysning angaaende min ulykkelige Tilskikkelse! —

Ved de sidste Ord traadte Taarerne Ganem i Øjnene; den unge Skjønhed følte sig rørt, og var saa langt fra at optage hans Erklæring med Misfornøjelse, at hun snarere følte en hemmelig Glæde derved; thi uagtet hun ikke lod sig mærke med Noget, var hendes Hjerte dog allerede indtagen til Ganems Gunst. For Øjeblikket lod hun, som om hun slet ikke havde forstaaet Ganems Ord, og yttrede: — Jeg vilde ikke have viist Eder mit Slør, havde jeg kunnet tænke, at det skulde volde Eder nogen Smerte; men dog indseer jeg ingenlunde, hvorledes det, jeg har at fortælle Eder, kan have saa sørgelig en Indflydelse paa Eders Skjæbne, som I formener. — — For altsaa — vedblev hun: — at begynde paa min Historie, maa I vide, at jeg hedder Hjertevee, hvilket Navn jeg modtog strax ved min Fødsel, eftersom Man troede at have Grunde til den Mening, at Synet af mig engang vilde foranledige megen Elendighed i Verden Jeg kan umulig være Eder ganske ubekjendt, eftersom det mindste Barn i Bagdad maa vide, at Khalifen har en Favoritgemalinde, som bærer dette Navn. Allerede i min tidlige Ungdom blev jeg optagen i Paladset, og opdragen med al den Omhyggelighed, som

plejer at vises alle dem, der ere bestemte til at forblive i Khalifens Huus. Jeg gjorde efter Sigende ingen daarlige Fremskridt i Kundskaber og Færdigheder; denne Omstændighed, i Forbindelse med en Smule Skjønhed, som Man tillægger mig, forskaffede mig Khalifens Venskab, og han anviste mig et Værelse umiddelbart ved Siden af sit eget. Desuden bestemte han tyve Fruentimmer og ligesaa mange Gildinger til min Betjening, og skjænkede mig efterhaanden saa betydelige Foræringer, at jeg snart var rigere end nogen Dronning i den vide Verden. Men I kan vel tænke Eder, at Sobeïde, Khalifens Gemalinde og Slægtning, ikke uden Skinsyge kunde betragte den Lykke, jeg havde gjort. Endskjøndt Harun ved enhver Lejlighed viste hende den største Opmærksomhed, lurede hun dog kun paa en Lejlighed til at foranledige min Undergang; tilsidst blev jeg virkelig et Offer for de Anslag, som hendes Skinsyge indgav hende, og uden Eders Mellemkomst vilde jeg have været et Dødens Bytte. Uden tvivl har hun bestukket een af mine Slavinder til iaftes at blande et bedøvende Pulver i min Limonade; thi af Naturen sover jeg saa let, at den allermindste Støj vækker mig. Sobeïde benyttede til Udførelsen af denne sin skjændige Plan Khalifens Fraværelse; han er nemlig for nogle Dage rykket i Marken i Spidsen for sin Hær. Under andre Omstændigheder vilde min Medbejlerinde, saa rasende hun end er af Skinsyge, ikke have vovet at foretage Noget imod mit Liv. —

— Jeg for min Deel har intet Begreb om, hvorledes hun i denne Sag tænker at føre Khalifen bag Lyset, naar han vender tilbage; men saa meget er mig klart, at Hemmeligheden fra vor Side paa det Strengeste maa overholdes. Mit Liv staaer paa Spil, og I vilde ikke

være istand til at beskytte mig, hvis Hemmeligheden for tidlig blev røbet. Ogsaa for Eders egen Skyld maa I holde mit Eventyr skjult; thi erfarer Sobeïde, hvorledes I har gjennemkrydset hendes Planer, vilde I ingenlunde for godt Kjøb slippe derfra. Naar Khalifen er vendt tilbage, ere vi forholdsviis sikkre; der vil da nok findes en passende Lejlighed til at gjøre ham bekjendt med Sagens rette Sammenhæng, og jeg er vis paa, at han ikke vil findes mindre beredvillig end jeg til at belønne det ædle Menneske, der har givet mig tilbage til hans Kjærlighed. —

Hertil svarede Ganem: — Ædle Frue, jeg takker Eder af Hjertet for Eders tillidsfulde Meddelelse, og forsikkrer Eder hellig om, at I hos mig i enhver Forstand skal være i Sikkerhed. Den begejstrede Følelse, I har indgydt mig, maa være Eder Borgen saavel for min Taushed som for min Ærefrygt. Hvad mine Slaver angaaer, da er det vistnok rimeligt, at de vilde forraade os, dersom de vidste, ved hvilket Tilfælde og hvor jeg havde den Lykke at finde Eder; men dette kunne de umulig gjætte, og al deres Forsken vil blive forfængelig, eftersom jeg er den Eneste, der kan give nogen Besked derom. Anskaffelsen af smukke Slavinder er hos unge Mænd noget saa sædvanligt, at Eders Nærværelse i og for sig ikke vil have noget Paafaldende; sandsynligviis ville de slaa sig tilro ved den Antagelse, at jeg har kjøbt Eder for svære Penge. Det Eneste, der maa vække Opmærksomhed, er den hemmelighedsfulde Maade, hvorpaa jeg har ladet Eder bringe til mit Huus; men paa denne Gaade maa deres Nysgjerrighed øve sig længe nok. Vær derfor ganske rolig, min Fyrstinde, og tillige fuldt overbeviist om, at der i dette Huus vil blive viist Eder al den Ærbødighed, som

medrette skyldes en saa stor og mægtig Fyrstes Yndlings=gemalinde! Men saa mægtig han end er, det tilsværger jeg Eder, skal han dog ikke kunne formaa mig til at for=dre den Gave tilbage, som jeg i vort Mødes første Øje=blik lagde for Eders Fødder i mit højt og varmt bankende Hjerte! — Vel veed jeg, og skal ingensinde glemme, „at det, som tilhører Herren, er Slaven forbudet"; men I veed, at jeg elskede Eder, førend jeg vidste, at I havde tilsvoret Khalifen Eders Troskab, og det staaer ikke i min Magt at undertrykke en Kjærlighed, som allerede i sit Fødselsøjeblik besad en ved Gjenkjærlighed og Hengivelse fuldt udviklet og befæstet Kjærligheds Styrke. Gid Eders ophøjede, kun altfor lykkelige Elsker derved maatte tage Hævn over Sobeïde, Eders grusomme Medbej=lerske, at han i Triumf bærer Eder paa sine Hænder til=bage i sin Nærhed! Naar I da igjen er lykkelig, saa lov mig blot, engang imellem at erindre Eder den ulykkelige Ganem, der har offret Eder et Hjerte, ikke mindre ømt og ædelt end den højbaarne Fyrstes! Lad ham da besidde Eders Kjærlighed; thi han er Herren! Jeg vil nøjes med den mindste Plads i Eders Erindring; thi jeg er kun Eders Slave. Han elsker Eder. — Hvo kan fortænke ham deri? — Men umulig kan han elske Eder varmere end jeg; thi mit Hjerte vil ikke ophøre at gløde for Eder, paa hvilke Veje jeg end maa færdes med min umaadelige Smerte, hvorhen jeg end maa vende mig for at udaande i Ensomhed! —

Hjertevee kunde ikke Andet end føle sig rørt over den dybe og levende Smerte, som udtalte sig i Ganems Ord, Stemme og Miner. Men hun gjorde Vold paa sig selv, og drejede hastig Samtalen over paa noget An=det, for ikke ved en Fortsætttelse af den stedfindende Un=

derholdning at komme til at røbe for ham, hvad der rørte sig i hendes eget Hjerte.

— Lad os ikke tale mere derom! — sagde hun: — Det gjør mig ondt at see min Frelser bedrøvet. Vi ville heller tale om den store Taknemlighedsgjæld, hvori jeg staaer til Eder. Endskjøndt gjældbunden til min Død, føler jeg mig inderlig glad derved; og I har Grund til at dele min Glæde. — Tænk Eder blot, uden Eder vilde jeg i dette Øieblik ikke mere have været iblandt de Levende! —

Meget tvivlsomt er det, om den unge Skjønhed ved disse Yttringer havde givet Samtalen en mindre farefuld Retning. Tvivlen kunde hun have læst i Ganems brændende Blikke, og følt i sit eget Indre, fra hvis Dyb Taaren begyndte at stige. — Heldigviis bankede det i det samme Øieblik paa Døren, og en Slave meldte Ganem Spiseværtens Ankomst. Til større Sikkerhed undgik Ganem at lade nogen af sine Slaver betræde det Værelse, hvori Hjertevee befandt sig, og tog derfor ogsaa udenfor imod det, som Spiseværten havde bragt ham, for egenhændig at sætte det for sin Tilbedte, og fremdeles selv at opvarte hende. Hjertevee glædede sig i sit Inderste, men ganske hemmelig over denne ømme Opmærksomhed.

Saasnart Khalifens Elskede havde spiist, tog Ganem igjen selv af Bordet og overgav Spiserne udenfor Døren til sine Slaver. Derpaa fjernede han sig nogen Tid, i den beskedne Forudsætning, at hun maaskee kunde ønske at udhvile eller være ene med sig selv. Paa sin Vandring igjennem Staden kjøbte han to nette Slavinder, samt to store Pakker, hvoraf den ene indeholdt det fineste Lærred, den anden alt Øvrigt, hvad der hørte til en fyr-

stelig Favoritindes Pynt. Saasnart han kom tilbage, forestillede han Hjertevee sine to Slavinder med de Ord: — Husk paa, at I er i Eders ringe Slaves Huus, og hjælp Eder saa godt, I kan, med disse to Tjenerinder, som han kan byde Eder! —

Hjertevee følte sig smigret ved Ganems Opmærksomhed og svarede: — Herre, jeg seer vel, at I ikke er vant til at gjøre Noget halvt. I hæver Eder stedse højere og højere ved Eders Ædelmodighed, og jeg synker stedse dybere i min Gjæld. Imidlertid maa jeg trøste mig med Haabet om en Fremtid, der sætter mig istand til at vise Eder, at I ikke ødslede Eders Velgjerninger paa en Utaknemlig. —

Saasnart de to Slavinder paa Ganems Bud havde draget sig tilbage i Sideværelset, satte han sig, dog i ærbødig Afstand, paa Sofaen ved Siden af sin Tilbedte, og lod sit Hjerte tale til hende om sin Kjærligheds Henrykkelse og dybe Smerte.

— Jeg vover ikke engang i mindste Maade at haabe, — sagde han: — at jeg ved min Ømhed og Hengivenhed vil kunne vække endog blot den ringeste Grad af øm Deeltagelse i et Hjerte, som tilhører den mægtigste Herster paa Jorden. Og dog, — hvilken uendelig stor Trøst vilde det ikke være for mig i min Lidelse, om jeg blot turde haabe, at I ikke er heelt ligegyldig ved denne min Gave af et for Eder blødende Hjerte! —

— Herre! — svarede Hjertevee.

— Ak, — afbrød Ganem hende: — det er allerede anden Gang, I kalder mig Herre. Fornylig hindrede Slavindernes Nærværelse mig i at udtale mine Tanker derom. Ved Allah, giv mig dog ikke denne Æres-

titel, men kald mig heller Eders Slave; thi det er jeg fra nu og til evig Tid! —

— Nej, nej, — udraabte Hjertevee: — hvorledes skulde det falde mig ind at kalde den Mand Slave, som har frelst mit Liv, og saaledes er bleven mit Livs Herre? Jeg føler mig altfor rørt over Eders ædelmodige Opførsel imod mig til at jeg skulde kunne misbruge Eders Godhed paa denne eller nogensomhelst anden Maade. Og kan dette trøste Eder, saa viid, at jeg i et kjærligt Hjerte vil bevare Erindringen om enhver Yttring af Eders Godhed imod mig. Mere kan jeg ikke sige Eder, og I vil sikkerlig heller ikke forlange Mere af mig. —

Ganem blev saa henrykt over denne Erklæring fra Hjertevees skjønne Læber, at han fældede Taarer af Glæde, og manglede Ord til at tolke, hvad han følte. Da han havde fattet sig noget, formaaede han alene at fremstamme, at ligesom hun kjendte sine Pligter mod Khalifen, saaledes vidste ogsaa han kun altfor vel, at hvad der tilhører Herren, er Slaven forbudt, og hun skulde derfor aldrig faae Aarsag til at beklage sig over ham.

Da det imidlertid var blevet mørkt, hentede Ganem Lys, og bragte med det samme et lille simpelt Aftensmaaltid, som det ifølge almindelig Skik nydes i Bagdad, hvor Man om Middagen holder sit Hovedmaaltid, og om Aftenen alene nyder nogle Frugter, Sorbet eller Viin, imedens Man sladdrer Aftentimerne bort. De satte sig tilbords sammen, og viste i Begyndelsen af Maaltidet hinanden de sædvanlige Opmærksomheder, idet de med forbindtlige Ord udsøgte Frugter til og verlede Artigheder med hinanden. Senere indbød Ganem til Nydelse af Vinen; og, saasnart de havde tømt de første Skaaler, bleve de med hinanden enige om, fremdeles ikke at tømme

nogen Skaal uden forud at have givet en Sang tilbedste. Ganem digtede paa staaende Fod nogle Vers, der udtrykte hans Lidenskabs Fylde og Dybde; Hjertevee digtede og sang ogsaa og hentydede idelig i Sangen til det Eventyr, hun havde bestaaet, og til sin ædelmodige Frelser. Ganem fandt Honning i hvert af hendes Ord, endskjøndt ikke et eneste forlod hendes Læber, der kunde endog blot udtydes som et Brud paa den Troskab, hun var Khalifen skyldig. Saaledes svandt den ene Time efter den anden; Natten var allerede rykket langt frem uden at de tænkte paa at bryde op og skilles. Tilsidst blev Ganem dog opmærksom paa det Anstødelige i sin Opførsel, og drog sig tilbage til det fjerneste Værelse i Huset; Hjertevee overnattede, hvor hun befandt sig.

Paa denne Viis henrandt flere Dage for det unge Par. De levede i den fortroligste Nærhed af hinanden; men paa ingen af Siderne blev nogensinde den Skranke overskreden, som Pligten og Anstanden havde oprejst imellem dem. Ganem forlod Huset alene i de mest paatrængende Forretninger, og benyttede hertil sædvanligviis den Tid, da Hjertevee endnu slumrede eller klædte sig paa. Han formaaede nemlig ikke at afsee et eneste af de Øjeblikke, som det var givet ham at turde tilbringe hos hende.

Medens den, saa at sige, af Dødens Strube udrevne Hjertevee paa denne Maade i Selskab med Ganem tilbragte sin Tid paa den behageligste Maade, var Sobeïde et Rov for tusinde Engstelser. Neppe vare de tre Slaver, hendes Hævns Tjenere, slæbte af med Kisten, med hvis Indhold disse forøvrigt vare aldeles ubekjendte, og angaaende hvilket de, som Folk, der vare vante til blind og ubetinget Lydighed, heller ikke nærede mindste Nysgjer-

righed, — førend Sultaninden kom til at tænke paa, hvilke Følger denne grusomme Voldsgjerning kunde drage efter sig. Søvnen flyede hendes Leje; hele den udslagne Nat grundede hun over, hvorledes hun skulde tildække sin Forbrydelse. Tilsidst, da hun mærkede, at hun stedse kun blev mere raadvild og forvirret, sendte hun ved Daggry Bud efter en gammel Kone, der havde staaet hende nær ligefra hendes tidligste Barndom, betroede hende sin Hemmelighed og forlangte et godt og gavnligt Raad.

— Dyrebare Herskerinde, — sagde den Gamle: — eftersom skete Ting ikke lade sig gjøre om igjen, gjøre vi klogt i, alene at bestræbe os for at vende deres Udfald til det Bedste. Lad altsaa først og fremmest en Træblok tilskjære i Skikkelse af et menneskeligt Legeme! Dette Billed indhylle vi i gammelt Lærred, lægge det i en Liigkiste og begrave det et eller andet Sted i Paladset. Dernæst maa I ufortøvet give Befaling til, at der over Graven opføres en kuppeldannet Bygning paa Marmorsøjler, og oprejses en Paradetribune, som maa draperes med sort Tøj og i rigt Maal omgives af Kjærter og Lys paa høje og lave Kandelabrer. Imidlertid maa I selv anlægge Sorg, og befale Hjertevees Slavinder, Haremsvogterne og alle Paladsbetjentene at gjøre det Samme. Naar saa Khalifen ved sin Tilbagekomst seer Eder og hele Paladset i Sorg, spørger han naturligviis strax om Anledningen dertil. Da har I en god Lejlighed til oven i Kjøbet at indlægge Eder høj Fortjeneste hos ham, naar I fortæller, at I for hans Skyld paa denne Maade har hædret Hjertevee, som i hans Fraværelse pludselig er bleven kaldt bort fra Jorden. Dermed er Sagen dog ingenlunde tilende. Eftersom han har elsket den Afdøde saa højt, vil han sandsynligviis opsøge hendes Grav, for der at be-

græde hende. Hændes kunde det ogsaa, at han slet ikke troer paa hendes Død, men fatter Mistanke om, at I af Skinsyge har skaffet hende tilside. Men Gravmonumentet staaer der som et uforkasteligt Vidne, og skulde han faae isinde at lade Kisten aabne, saa vil han, saasnart han har faaet den som Liig udpyntede Træklods at see, ikke skride videre, men blive fast overbeviist om sin Elskedes Hedengang. I vil da ikke alene staa reen for hans Øjne, men ogsaa erhverve Eder hans Tak for al den Ære, I med Opoffrelse af Eders personlige Følelser, alene af Hensyn til ham har viist Eders Medbejlerske. Hvad Træbilledet angaaer, saa lad det kun være min Sag! Jeg skal skaffe et, som i Ubevægelighed og Stivhed ikke giver det bedste Liig Noget efter. Men I maa ufortøvet befale den Slavinde, som igaaraftes bibragte Hjertevee den fordærvelige Sovedrik, at sige til sine Medtjenerinder, at hun nylig havde fundet sin Herskerinde død i Sengen, og maatte melde Eder den ulykkelige Begivenhed. Paa samme Tid giver I Mesrur Befaling til at træffe de nødvendige Foranstaltninger til hendes Begravelse. —

Da den gamle Kone havde talt tilende, fremtog Sobeïde af sit Juveelskriin en kostbar Diamantring, stak hende den paa Fingeren, omfavnede hende og sagde: — Hvor megen Tak er jeg Eder ikke skyldig, gode Moder; en saa sindrig Udvej havde jeg visselig aldrig selv fundet. Eders Plan vil bestemt lykkes, det er jeg vis paa; jeg føler mig allerede ganske let om Hjertet. Skaf I nu blot Træbilledet tilveje! Det Øvrige skal jeg nok selv anordne. —

Trædukken blev med stor Flid udført; Matronen bragte den selv ind i Paladset og i Hjertevees Værelse, hvor hun klædte den paa som Liig, og derpaa lagde den

i en Liigkiſte. Da Sagen var fremmet ſaavidt, blev Paladſets øvrige Perſonale draget ind i Komedien. Kiſten blev overgiven i Mesrurs Hænder, ſom fuldſtændig lod ſig føre bag Lyſet, og han lod den biſætte med alle de brugelige Ceremonier.

Endnu den ſamme Dag lod Sobeïde Hofbygmeſteren kalde for ſig. Hendes beſtemte Bud og Villie elektriſerede Bygherre og Arbejdere. Gravmindet blev øjeblikkelig paabegyndt, og ſkred haſtig ſin Fuldendelſe imøde. Samtidig anlagde Sobeïde dyb Sorg tilligemed hele Hoffet, og Følgen heraf blev, at Efterretningen om Favoritindens Død haſtig udbredte ſig over hele Byen.

Til Ganem naaede Rygtet imidlertid først ſilde; thi han forlod, ſom ſagt, kun ſjelden Huſet. Men en Dag kom han hjem fra et nødvendigt Ærinde i Byen, og ſagde ganſke ophidſet til Hjertevee: — Man anſeer Eder over hele Bagdad for død, og Ingen tvivler derpaa, mindſt af Alle Sobeïde ſelv. Himlen være lovet, at jeg er den lykkelige Aarſag til og det ikke mindre lykkelige Vidne om Rygtets Uſandhed! Gud give blot, at I vilde benytte Eder af det falſke Rygte, forene Eders Skjæbne med min, og drage med mig langt bort herfra, for, ſaalænge jeg aander, at byde over mit Hjerte og al min Ejendom! — Dog, min Lidenſkab gjør mig affindig! Udgjør I ikke den mægtigſte og meſt ophøjede Fyrſtes hele Lykke, og kan nogen Mindre end Harun al Raſchid ſelv være Eder værdig? Og ſelv om I vilde bringe mig hans Kjærlighed og Eders egen Lykke til Offer, burde jeg da modtage det? —

Den elſkelige unge Kvinde var ingenlunde ligegyldig ved diſſe ømme Rørelſer, hvis Aarſag hun ſelv var, hos den ſmukke og ædelmodige Ganem. Men hun vid-

ſte at beherſke ſig ſelv, og hendes Svar røbede ikke i fjerneſte Maade, hvad der gjenklang i hendes Indre.

— Vi kunne vel ikke forhindre Sobeïdes øjeblikkelige Triumf; — ſvarede hun undvigende: — men jeg er overbeviiſt om, at der ſnart vil følge ſtor Bedrøvelſe ovenpaa Sejersglæden. Naar Khalifen kommer hjem, vil der ikke fattes en Lejlighed til at underrette ham om, hvad der i hans Fraværelſe er gaaet for ſig. Men indtil da maa vi, om muligt, endnu fordoble vor Forſigtighed, at hun ikke ſkal faae Nys om, at jeg endnu er ilive. Da vilde det Sidſte blive værre end det Førſte. —

Tre Maaneder ſenere vendte Khalifen ſom ſejerkronet Hærfører tilbage til Bagdad. Opfyldt af utaalmodig Længſel efter at gjenſee Hjertevee betraadte han ſit Palads, og fandt Alt i den dybeſte Sorg. Forſkrækket, uden at kunne ane Anledningen til diſſe uheldvarslende Tegn, ilede han ſtrax til Sobeïde, hvem han tilligemed alle hendes Fruentimmer ligeledes fandt ſørgeklædt. Da ſteg hans Angſt til det Højeſte. Med bævende Stemme ſpurgte han om Anledningen til Sorgen.

— Herſker over de Troende, — forklarede Sobeïde: — jeg bærer Sorg for Eders Slavinde Hjertevee, der er død ſaa haſtig, at der intet Middel kunde bringes i Anvendelſe imod hendes Sygdom. —

Khalifen havde hørt Nok; han følte ſig ſaa dybt greben af denne Efterretning, at han udſtødte et højt Skrig, og afmægtig ſank ſin Storvizier Giafar i Armene.

Saaſnart han atter kom til ſig ſelv, ſpurgte han med en endnu afmægtig Stemme om, hvor hans dyrebare Hjertevee laa begraven.

— Herre, — svarede Sobeïde: — jeg har selv besørget hendes Bisættelse, og ingen Omkostning sparet derved. Tillige lod jeg over hendes Grav opføre et Marmor-Mindesmærke, Eder og hende værdigt. Hvis I forlanger det, er jeg villig til at føre Eder derhen. —

Khalifen tillod ikke, at Sobeïde selv gjorde sig Ulejlighed, men lod sig ledsage hen til Stedet af Mesrur. Da han fik Øje paa den sort behængte Paradetribune, de trindt omkring antændte talløse Kjærter, og endelig paa Gravmindet selv, kunde han ikke undertrykke sin Forundring over, at Sobeïde havde viist en Medbejlerinde saa stor en Ære. Mistroisk af Naturen fattede han heraf Mistanke til sin Gemalinde, og fik en Anelse om, at hans Elskede ikke var død, men at Sobeïde i hans Fraværelse havde skaffet hende bort fra Paladset og ladet hende bringe saa langt bort, at alle Efterforskninger vilde være forgjæves. Videre gik hans Mistanke dog ikke; thi at Sobeïde skulde have stræbt Khalifens Elskede efter Livet, faldt ham slet ikke ind. For nu ved egne Sandser at overbevise sig om Sammenhængen, lod han Paradetilladset tage bort, og Grav og Kiste aabne i sin Nærværelse. Men da han fik Øje paa det i Liigklæderne indhyllede Træbilled, vovede han ikke at gaa videre; thi hans Religiøsitet forbød ham at forstyrre Dødens Fred ved at berøre Liget. Han tvivlede heller ikke længer om Hjertevees Død, og lod Graven igjen sætte i den forrige Stand. For nu ogsaa for sit Vedkommende at hædre den Elskedes Minde, lod han alle Religionens Tjenere, alle Paladsbetjentene og Koranforelæserne hidkalde, medens han selv blev tilbage ved Graven, hvilken han vædede med sine hede Taarer.

Da alle Vedkommende vare forsamlede, lod han dem

slaa en Kreds omkring sig; Præsterne fremsagde lange Bønner, og Forelæserne foredroge forskjellige Stykker af Koranen. En heel Maaned igjennem blev denne Højtidelighed gjentagen Formiddag og Eftermiddag, stedse i Nærværelse af Khalifen, der var saa betagen af sin Sorg, at hans Taarer vedbleve at flyde, og han i hele denne lange Tid ikke vilde vide af noget Andet at sige.

Paa den sidste Dag i Maaneden varede Bønnerne og Koranforelæsningen lige fra om Morgenen indtil det næstfølgende Daggry, ved hvilken Tid hele Festligheden var forbi, og Enhver igjen gik hjem til Sit. Harun drog sig, udmattet af Nattevagten, tilbage paa sit Værelse og søgte Slummeren paa en Sofa. To af Harems Kvinder sade hos ham, af hvilke den ene, der hed Morgendæmring, saasnart hun saae, at Khalifen var falden isøvn, henvendte sig til den anden paa følgende Maade:

— Morgenstjerne, veed Du vel, at de Troendes Behersker højlig vil glæde sig over det, jeg har at sige ham, saasnart han vaagner? — Hjertevee er nemlig slet ikke død, men tvertimod levende og frisk som en Fisk. —

— O Himmel! — udraabte Morgenstjerne ude af sig selv af Glæde: — Skulde virkelig den dejlige og elskelige Hjertevee endnu være ilive? —

Denne næsten ufrivillige Yttring klang saa højt, at Harun vaktes derved og spurgte om Aarsagen til denne Forstyrrelse.

— Tilgiv mig, høje Hersker! — sagde Morgenstjerne: — Jeg kunde umulig forblive rolig ved den overraskende Efterretning, at Hjertevee endnu skal være ilive. —

— Hvad er der da bleven af hende, — spurgte Khalifen: — eftersom hun ikke er død? —

— De Troendes Beherſker, — tog Morgendæmring tilorde: — iaftes bragte en Fremmed mig et Brev uden Underſkrift, men fra Hjertevees egen Haand, hvori hun meddeler mig ſit ſørgelige Eventyr og beder mig underrette Eder derom. Jeg vilde blot vente, indtil I havde udhvilet Eder lidt, hvilket I efter denne lange Bedrøvelsestid haardt kunde have nødig, og saa — —

— Kom hid med Brevet! — afbrød Khalifen hende haſtig: — Du har gjort Uret i blot et eneſte Øieblik at opſætte en Sag af ſlig Vigtighed! —

Morgendæmring overgav ſtrax Khalifen Brevet; denne rev det utaalmodig op og gjennemløb Linierne. Hjertevee havde heri ganſke udførlig fortalt, hvad der var hændet hende, og maaſkee, eftersom Brevet ikke var beſtemt for Khalifens Øine, lidt for meget omtalte Ganem og de Fortjeneſter, han havde indlagt ſig hos hende. Den til Skinſyge tilbøjelige Harun blev derfor raſende opbragt, ikke over Sobeïdes Ondſkab, men over ſin Elſkedes formeentlige Troløshed.

— Den Troløſe! — udraabte han: — I hele fire Maaneder har hun levet ſammen med en Kjøbmand, ſom hun oven i Kjøbet vover at gjøre Væſen af baade førſt og ſidſt, ene og alene opfyldt af hans Opmærkſomheder imod hende! Allerede tredive Dage har jeg opholdt mig i Bagdad, og førſt nu giver hun mig Underretning om ſig! Den Utaknemlige! Medens jeg tilbringer min Tid med at udgyde Taarer over hende, ſom et Barn over ſit tabte Legetøj, forraader hun mig uden Skam i en Andens Arme! Men jeg ſkal vide at hævne mig paa den falſke

Kvinde og den unge Sprade, som har vovet at forhaane mig, Khalifen, Profetens Efterfølger! —

Med disse Ord rejste Harun sig og gik ind i den Sal, hvor han plejede at give sit Riges Store Audients. Saasnart Khalifen sad paa sin Trone, blev Døren til Forsalen aabnet, og strax indtraadte Hoffolkene, som alene havde ventet herpaa. Storvizieren Giafar kastede sig ned foran Khalifens Trone.

— Giafar, — begyndte Harun med et Udtryk i Minerne, som forlangte øjeblikkelig Lydighed: — jeg vil give Dig en højst vigtig Befaling. Tag fire hundrede Mand af min Livvagt med Dig og forhør Dig angaaende en ung Kjøbmands Bolig, hvis Navn er Ganem fra Damascus. Naar Du har faaet at vide, hvor han boer, gaaer Du derhen og lader hans Huus gjøre lige med Jorden; dog først maa Du forsikkre Dig hans Person, og bringe ham for mig tilligemed min Slavinde Hjertevee, som i fire Maaneder har levet sammen med ham. Jeg skal vide at tugte dette skamløse Par, og den unge Kjøbmand, min Slavindes Boler, skal komme til at yde et afskrækkende Exempel for alle Andre i lignende Tilfælde. —

Storvizieren bøjede sig dybt for Khalifen og lagde til Tegn paa sin ubetingede Lydighed Haanden paa sin Isse. Først lod han hos Forstanderen for de Kjøbmænd, der handlede med fremmede Stoffer og fine Lærreder, forespørge angaaende Ganem fra Damascus og sammes Bolig. Denne fik han uden Vanskelighed betegnet, og erfarede tillige, at den unge Mand i de sidste Maaneder saa godt som ikke havde ladet sig see, uden at Man dog vidste, hvad der fængslede ham til Huset, — hvis han endnu var der at finde. Strax brød Giafar op

med sine Soldater, og begav sig under Ledsagelse af Politimesteren og hans Folk samt af en heel Deel Murere og Tømmermænd hen til Ganems Bolig. Snart naaede han Stedet. Huset laa ganske frit; Giafar lod det derfor omgive med Soldater, at den unge Kjøbmand ikke skulde finde sin Frelse i Flugten.

Hjertevee og Ganem havde nylig spist til Middag, og den Første sad just ved Vinduet, som vendte ud til Gaden. Larmen udenfor gjorde hende opmærksom; hun saae ud igjennem Gitteret, og opdagede Storvizieren med hele hans Følge. Øjeblikkelig begreb hun, at disse Anstalter gjaldt hende selv og Ganem; men hun var langt fra at ane, at hendes Brev havde frembragt slig besynderlig Virkning. Det var hende nemlig ubekjendt, hvor længe Khalifen havde været hjemme; og hvad hans Skinsyge angik, som hun ret vel kjendte, havde hun ingen Brøde været sig bevidst, og derfor heller ikke frygtet denne i sine Udbrud saa fordærvelige Følelse hos Khalifen.

Derfor gjaldt den Angst, der bemægtigede sig hende ved Synet af Vizieren og hans Vagt, ikke heller hende selv, men alene Ganem; thi for sit eget Vedkommende var hun vis paa at kunne retfærdiggjøre sig, saasnart blot Khalifen vilde høre hende. Derimod forudsaae hun klart, at Ganems Ungdom og Skjønhed vilde blive Forrædere imod deres Herre for den opbragte Khalifs Domstol, og maaskee endog give Anledning til hans Fordærvelse i en uskyldig Død. Derfor raabte hun hastig til den unge Kjøbmand: — Ak Ganem, vi ere forraadte! Man kommer for at gribe os! Hvad skulle vi dog gjøre? —

Et Blik igjennem Vinduet viste Ganem Khalifens Vagt med blanke Sværd, og i Spidsen for den Politi-

mesteren i Bagdad og Storvizieren i egen høje Person. I sin Forfærdelse formaaede han ikke at frembringe et eneste Ord.

Men Hjertevee vedblev: — Der er intet Øieblik at spilde. Saasandt I elsker mig, saa drag i en Hast en af Eders Slavers Klæder paa, svært Eders Ansigt og Hænder med Sod, og tag nogle Fade og Tallerkener paa Hovedet! De holde Eder da maaskee for en Opvarter fra Spiseværten, og lade Eder slippe ud. Skulde Man spørge Eder om Husets Herre, saa siig kun dristig, at han er herinde! —

— I tænker alene paa mig; — svarede Ganem, der ængstedes mere for Hjertevee end for sig selv: — men hvad vil der blive af Eder? —

— Derfor kan I være ganske rolig. — svarede den unge Dame: — Jeg skal ogsaa nok sørge for, at I engang redelig skal faae alt det tilbage, som I efterlader Eder her i Huset. —

Den unge Mand vidste af Bekymring ikke, hvortil han skulde bestemme sig; næsten nødtvungen drog han dog endelig en Slaveklædning paa og sværtede sig. Det var den højeste Tid; thi allerede blev der banket paa Porten, og der levnedes dem endnu blot Tid til at tage en kort, men smertelig Afsked med hinanden.

Ganem naaede med sine Fade og Tallerkener virkelig uanfægtet ud af Huset. Medens denne i al Hast tog Flugten ud igjennem den nærmeste Port, traadte Giafar ind i Værelset, hvor Hjertevee sad paa Sofaen, og en Mængde Kister, hvori Ganems Ejendom og de for hans Varer indkomne Penge, stode trindt omkring. Ved Synet af Storvizieren kastede Hjertevee sig øieblikkelig ned med Ansigtet imod Jorden, og forblev i denne yd-

myge Stilling, som om hun var beredt til at lide Døden, idet hun sagde:

— Herre, hvad de Troendes Beherſker end maatte have beſluttet over mig, er jeg villig til uden Knur at underkaſte mig det; I behøver kun at befale. —

— Ædle Dame, — svarede Giafar, idet han ligeledes kaſtede ſig ned og blev liggende, indtil Hjertevee igjen havde rejſt ſig: — Allah forbyde, at Nogen ſkulde vove at lægge Haand paa Eder! Mit Hverv gaaer alene ud paa at bede Eder følge med mig tilbage til Paladſet, og medtage den unge Mand, hos hvem I lever. —

— Saa lad os gaa! — tog Hjertevee igjen tilorde: — Den unge Kjøbmand er ikke mere her. Allerede for en Maaned ſiden er han i Forretninger rejſt til Damascus, og har imidlertid givet mig disſe Kasſer i Forvaring. Jeg beſværger Eder at lade dem ſikkert bringe til Paladſet, at jeg kan holde mit Løfte og levere ham Alt i god Stand tilbage, naar han igjen indfinder ſig for at affordre mig det! —

— Eders Villie ſkal ſkee. — svarede Giafar, og lod ſtrax Kiſterne bringe hen til Mesrur. Derpaa gav han Politimeſteren Befaling til at jævne Huſet med Jorden, dog førſt efter omhyggelig at have ſøgt om Ganem, hvis han ſkulde holde ſig ſkjult et eller andet Sted, og fjernede ſig derpaa tilligemed Hjertevee og hendes to Slavinder.

Saaſnart Vizieren havde forladt Huſet, begyndte Haandværksfolkene at bryde det ned, og i mindre end en Time var det heelt forſvundet. Ganem blev naturligviis ikke funden; denne Efterretning modtog Giafar endnu inden han havde naaet Paladſet, ved et Bud, ſom Politimeſteren havde ſendt efter ham.

— Har Du udført min Befaling? — spurgte Harun, saasnart han saae sin Vizier træde ind.

— Ja, Herre; — svarede Giafar: — Ganems Huus er ødelagt i Bund og Grund, Hjertevee venter Eders Befalinger i næste Værelse. Men den unge Kjøbmand har Man intetsteds kunnet opdage; Slavinden forsikkrer, at han for en Maaned siden er rejst til Damascus. —

Khalifens Harme over Ganems Undvigelse er ikke til at skildre; med Hensyn til sin forrige Elskede var han saa stærkt behersket af Forestillingen om hendes Utroskab, at han hverken vilde høre eller see hende. Han befalede tvertimod Mesrur, Obersten for Gildingerne, at føre den troløse og utaknemlige Favoritinde til et mørkt Taarnfængsel. Dette Forvaringssted fandtes i selve Paladset, og blev sædvanlig anviist de Haremskvinder til Opholdssted, som paa een eller anden Maade havde vakt Khalifens Misfornøjelse.

Uagtet Mesrur var vant til en fuldkommen blind Lydighed, udførte han dog denne Gang med synlig Uvillie sin strenge Herres Befaling, ja yttrede endogsaa for Hjertevee sin Beklagelse over denne Behandling. Den unge Kvinde var ligesom falden ned fra Skyerne; hun havde ganske sikkert gjort Regning paa at blive stedt for Khalifens Aasyn. Imidlertid, hun maatte vel føje sig og vandre til det mørke Taarn.

Den forbittrede Khalif havde imidlertid afskediget Storvizieren, og skrev i sin blinde Vrede til sin Slægtning, den skatskyldige Kong Mohamed Sinebi i Damascus, at en Kjøbmand fra denne Stad ved Navn Ganem havde forført hans smukkeste Slavinde og derpaa taget Flugten. Han skulde nu derfor see til at opsøge

ham i hans Fødestad. Men saasnart han havde faaet ham i sine Hænder, skulde han give ham et halvt Hundrede Stokkeslag tre Dage efter hinanden, og derpaa føre ham betynget med Lænker omkring i Byen, ledsaget af en Herold, der udraabte: — Det er den mildeste Straf, som de Troendes Behersker idømmer dem, der vove at fornærme ham og forføre nogen af hans Slavinder. — Endelig skulde han under sikker Bedækning lade ham bringe til Bagdad, lade hans Huus i Damascus plyndre og nedrive, og forvise alle hans Slægtninger fra Staden. —

Denne skriftlige Befaling blev afsendt med en Dromedar-Koureer, som maatte medtage Brevduer, for at Khalifen saa meget snarere kunde erfare, hvad Mohamed Sinebi havde udrettet. Man befæster nemlig et sammenrullet Papiir under Vingen paa Duen, som dermed flyver bort og forbausende hastig igjen naaer sin Hjemstavn.

Mohamed Sinebi stod ved Modtagelsen af Khalifens Skrivelse ærefrygtsfuld op, og lagde den paa sit Hoved til Tegn paa sin Lydighed. Men saasnart han havde gjort sig bekjendt med sammes Indhold, brød han strax op til Ganems Huus med sine Hofbetjente, endeel af sin Livvagt, og i Følge med Stadens Politimester, som han ufortøvet havde ladet hente.

Ganem havde siden sin Afrejse fra Damascus aldeles ladet sin Moder savne Efterretninger fra sig. Af hans allerede for længe siden tilbagevendte Rejsefæller havde hun rigtignok erfaret, at han endnu befandt sig i Bagdad, og at det gik ham vel; men da han forgjæves lod vente paa sig, og der fremdeles ikke indløb noget Budskab fra ham, begyndte hun med Grund at frygte for, at han ikke længer var ilive. Lidt efter lidt blev

den ømme Moder saa fortrolig med denne Tanke, at hun tilsidst var saa fuldkommen overbeviist om hans Død, som om hun selv havde trykket hans Øjne til. Hun lod derfor i sin Graad opføre et Gravmæle med høj Kuppel, i hvilket hun lagde en som Liig indhyllet Skikkelse, der skulde forestille Ganem, og tilbragte saa godt som baade Dag og Nat derved, vædende Graven med sine Taarer, som om hendes Søn virkelig der havde fundet sit sidste Hvilested. Hendes Datter, den dejlige Hjerteglød, ydede hende Selskab, idet hun blandede sine Taarer med sin Moders.

Saaledes havde de allerede tilbragt en lang Tid, og deres Naboer, som hørte deres Veeklager, viste dem al den Deeltagelse, der skyldes Smerten, da Mohamed Sinebi en Dag bankede paa deres Dør. Endskjøndt den Slavinde, som aabnede for ham, aldrig før havde seet Kongen, sluttede hun dog af hans talrige og glimrende Følge, at han maatte være en af de Fornemste ved Hoffet, og svarede paa hans barske Spørgsmaal, om Ganem, Abu Aïbus Søn, befandt sig hjemme:

— Herre, den Ganem, som I spørger om, er ikke mere til. Min Herskerinde, hans Moder, befinder sig i Gravmælet, som I seer histovre, og begræder hans Hedengang.

Kongen gav sit Følge Befaling til at gjennemsøge Huset, og gik selv over til Gravmælet, hvor han fandt Moder og Datter siddende paa en Straamaatte ved Siden af den indbildte Grav, henflydende i Taarer. Ved Synet af Mændene tilslørede Kvinderne sig øjeblikkelig; men Moderen, som kjendte Kongen, kastede sig for Mohameds Fødder.

— Hvor er Eders Søn? — spurgte Kongen.

— Ak, han er død for længe siden! — svarede Matronen: — Havde jeg dog blot den Trøst i min Lidelse, selv at have begravet ham, og at vide hans Levninger indesluttede i dette Gravmæle! — O min Søn, min arme Søn! — — — Mere formaaede hun ikke at frembringe, overvældet af sin Smerte.

Sinebi følte sig rørt og stemt til Medlidenhed, idet han tænkte ved sig selv: — Naar Ganem alene er den Skyldige, er det grusomt at straffe hans uskyldige Moder og Søster. — Men saa nær det end gik ham, vovede han dog ikke ved nogensomhelst Grad af Ulydighed at paadrage sig den iilsindede Khalifs Vrede. Saasnart der altsaa var blevet ham meldt, at Ganem ikke var at finde, hvilket allerede ikke mindre klart var fremgaaet af Kvindernes uskrømtede Sorg, lod han Moder og Datter føre ud af Staden, idet han lod Khalifens Befaling til deres Forviisning offentlig bekjendtgjøre. Med det Samme udstedte han Befaling til at plyndre og nedbryde Ganems Huus, hvilket ogsaa allerede efter nogle Timers Forløb ganske var jævnet med Jorden.

Ganems Moder og Søster følte sig saa meget mere rystede af den over dem pludselig indbrudte nye Ulykke, som de ikke havde endog blot den fjerneste Anelse om Foranledningen dertil, ikke heller vare sig mindste Brøde bevidste. Anledningen til den imod dem øvede Grusomhed erfarede de først ved en Slavinde, som Sinebi's Gemalinde af Medlidenhed havde sendt efter dem udenfor Porten med nogle Levnetsmidler. Den ulykkelige Moder forsikkrede, uden at betænke sig, højt og dyrt, at hendes Søn umulig kunde have begaaet den ham tillagte Forbrydelse; thi han var fra sin tidlige Barndom

bleven optugtet efter Koranen og i Ærefrygt for Khalifens hellige Person. Men da hun herved tillige fik at vide, at hendes Søn endnu var ilive, og at det var for hans Skyld, hun leed, vilde hun høre op med at klage, og med Glæde bære Tabet af Alt, hvad hun hidtil havde kaldt Sit. Kun for hendes Datters Skyld gjorde det hende endnu ondt; var hun ikke bleven reven ind med i Ulykken, vilde hun have følt sig som aldeles kummerfri. —

Ved disse Ord kastede Hjerteglød, som hidtil havde syntes ganske sløv og ligegyldig, sig hulkende om sin Moders Hals, og forsikkrede hende, at hun ingensinde vilde forlade hende, til hvilken Yderlighed hun end maatte komme til at undgjælde for sin Kjærlighed til den ulykkelige Ganem.

Da det under Dødsstraf var blevet de tvende Kvinder forbudt, atter at betræde Damascus, fortsatte de møjsommelig, uvante, som de vare, med at gaa, kun sparsomt forsynede med Klæder, Fødemidler og nogle Smaapenge, deres Pilgrimsgang til den nærmeste Landsby. Deres bedrøvelige Optog forsamlede en Mængde Kvinder om dem, som uden Vanskelighed erkjendte Personer af højere Vilkaar i dem, og med nysgjerrig Deeltagelse søgte at udfritte, hvorfor de vare nødte til at rejse paa en Maade, der syntes saa lidet overeensstemmende med deres vante Stand og Leveviis.

Istedet for Svar paa de fra alle Sider indløbende hjertelige Spørgsmaal gave de arme Kvinder sig til at fælde Taarer, hvorved de gode Landsbyfolk bleve kun endnu nysgjerrigere. Endelig fortalte Ganems Moder dem, hvorledes Man havde behandlet hende og hendes Datter, og de godlidende Fruentimmer bleve herover saa

rørte, at de ikke vidste alt det Gode, de vilde gjøre dem. Først beværtede de dem saa vel, som deres egen Armod tilstedede, og da de igjen begave sig paa Vejen, forsynede de dem efter fattig Evne med Alt, hvad de kunde behøve paa deres Rejse.

Efterat Hjerteglød og hendes Moder af inderste Sjæl havde takket de barmhjertige Bønderfolk, vandrede de i smaa Dagsrejser videre til Haleppo. Paa Levnetsmidler undervejs lede de ingensinde Nød; thi de fandt næsten overalt Steder, hvor Brød, kogt Riis og andre styrkende Spiser for Guds Skyld bleve uddeelte til fattige Vejfarende. Nætterne tilbragte de enten i eller ved Moskeerne, eller søgte sig et Ly i de offentlige Karavanseraïer. Saaledes naaede de endelig Haleppo, hvorfra de uden Ophold gik videre, idet de satte over Eufrat og igjennem Mesopotanien styrede deres Fjed imod Mussul. Dog ikke heller i denne By søgte de noget blivende Sted, uagtet Vandringens Besværligheder næsten havde udtømt alle deres Kræfter, men først i Bagdad, hvor de ventede at finde deres dyrebare Ganem. Jo mere de lede for ham, desto mere dyrebar blev han dem; alle deres Samtaler drejede sig næsten udelukkende om ham, og hvor de kom frem, undlode de aldrig at forespørge sig om ham.

Men vi maa nu for en Stund forlade Hjerteglød og hendes Moder, og igjen vende os til Hjertevee, der endnu stedse hensmægtede i strengt Fangenskab i det mørke Taarn. Dog følte hun under alle sine Lidelser langt mere Ganems Ulykke end sin egen, og svævede tidlig og silde i dødelig Uro over hans uvisse Skjæbne. Ganem var neppe noget Øjeblik ude af hendes

Tanker, og hendes indre Vee skaffede sig idelig Udtryk i lydelige Klager.

Da Khalifen engang ifølge gammel Sædvane ved Nattetid urolig vandrede omkring i sit Palads, kom han ogsaa af en Hændelse til det mørke Fangetaarn, og da han troede at høre Nogen tale derinde, blev han staaende udenfor og lyttede. Da hørte han tydelig følgende Ord:

— O Ganem, altfor ulykkelige Ganem, hvor befinder Du Dig nu paa din hvileløse Flugt? Ak, det var mig, der styrtede Dig i Fordærvelse! Hvorfor lod Du mig ikke heller elendigviis omkomme, istedet for at staa mig bi med opoffrende Ædelmod? Hvilken bitter, utaknemlig Frugt har ikke din ærbødige Omhu bragt Dig! De Troendes Behersker lader Dig forfølge som et vildt Dyr, til Løn for, at Du stedse betragtede mig som et ham indviet, ukrænkeligt Væsen, endskjøndt den ømmeste Lidenskab glødede dybt i din Barm! Grusomme Hersker, hvad vil Du kunne fremføre til din Undskyldning, naar Du engang tilligemed Ganem maa fremtræde for den almægtige Dommer? Al din nuværende Magt, for hvilken næsten den hele Verden bæver, vil ikke frelse Dig fra Straffen for en saa blodig Uretfærdighed! —

Her blev Hjertevees Stemme kvalt af Sukke og Taarer; men Khalifen sneg sig stille videre, heelt tankefuld i Sind. Han begreb naturligviis let, at, hvis det virkelig var sandt, hvad han nylig havde hørt, maatte ikke alene hans forrige Elskede være uskyldig, men ogsaa den unge Kjøbmand, ikke at tale om hans arme Familie, imod hvilken han havde øvet en saa grusom, hensynsløs Adfærd. Fra nu af havde han ikke længer noget Øjebliks Ro; hans bekjendte Retfærdighedsfølelse, hans naturlige Ædel-

mod havde spændt ham paa en glødende Pinebænk. Saasnart han derfor var vendt tilbage til sine Værelser, befalede han, fast bestemt paa at vinde fuld Klarhed i Sagen, sin betroede Mesrur at føre Hjertevee for ham. Mesrur modtog denne Befaling med Glæde og skyndte sig at udføre den; han saae deri et godt Varsel for Khalifens forskudte, beklagelsesværdige Yndlingshustru.

Saasnart Hjertevee havde betraadt Khalifens Værelse, kastede hun sig ned foran Fyrsten og blev liggende for hans Fødder, badet i Taarer.

— Hjertevee, — begyndte Harun, uden at byde hende rejse sig: — det lader til, at Du anklager mig for Uretfærdighed og Grusomhed. Hvo er da det Menneske, som uagtet sin Ærefrygt og sit ædelmodige Hensyn til mig vansmægter i Ulykken? Tal! Du veed, at jeg ikke er ond af Hjerte, og ønsker at lade Enhver vederfares Retfærdighed. —

Hjertevee erkjendte af disse Ord, at Khalifen havde beluret hende, og besluttede i samme Øjeblik, ikke at lade en saa god Lejlighed gaa forbi til at retfærdiggjøre den ædelmodige Ganems Adfærd.

— De Troendes Behersker, — tog hun tilorde: — skulde der være undsluppet mig et upassende Udtryk, saa beder jeg ydmyg om Tilgivelse derfor. Men den, hvis uforskyldte Elendighed I sigter til, er ingen Anden end Ganem, hiin unge Kjøbmand fra Damask, som reddede mig fra Døden og skjænkede mig et Tilflugtssted i sit Huus. Maaskee havde han i Begyndelsen til Hensigt, ganske at hengive sig i den Følelse, jeg fra første Øjeblik havde indgydt ham; men neppe havde han erfaret, at jeg

tilhørte Eder, førend han sagde: — Hvad der tilhører Herren, er Slaven forbudet! — Og fra denne Stund modsagde hans Adfærd ingensinde hans Ord, — denne retfærdige Anerkjendelse skylder jeg ham. Men I veed, de Troendes mægtige Behersker, med hvilken Strenghed I har behandlet ham, og ikke mindre veed I, at I engang skal aflægge Allah Regnskab for dette som for alt Øvrigt. —

Khalifen var langtfra at vredes over Hjertevees Frimodighed, men spurgte rolig: — Men kan jeg ogsaa stole paa dine Forsikkringer med Hensyn til Ganesm Selvfornægtelse? —

— Ja, I kan; — svarede den unge Kvinde alvorlig: — for ingen Priis vilde jeg i dette Øjeblik fordreje Sandheden, og, for at give Eder et Beviis paa min Oprigtighed, vil jeg endmere gjøre Eder en Tilstaaelse, som rimeligviis vil mishage Eder, men som jeg i denne Stund, synes mig, skylder baade ham og Eder. —

— Tal, min Datter! — bød Harun: — Jeg tilgiver Dig forud Alt; skjul blot Intet for mig! —

— Saa viid da, — vedblev Hjertevee: — at Ganems uegennyttige Opoffrelse indgjød mig den mest levende Agtelse for ham! Men dette er endnu ikke Alt. I kjender jo Kjærlighedens Almagt! — Jeg følte, at mit Hjerte med Ømhed slog ham imøde, — og Ganem selv bemærkede det. Men istedet for at benytte sig af min aabenbare Svagbed, forblev han dog, uagtet den fortærende Glød i hans eget Indre, stedse sin Pligt imod Allah og Eder tro. Det Hele, som hans Lidenskab fravristede ham, var Sukket: — Hvad der tilhører Herren, er Slaven forbudet. —

En saa frimodig Bekjendelse vilde maaskee have op-

bragt enhver Anden; den ædle Harun formildede den fuldkommen. Han befalede Hjertevee at staa op og sætte sig ved Siden af ham. — Fortæl mig nu — sagde han derpaa: — hele din Historie fra Begyndelse til Ende! —

Hjertevee adlød, og fortalte med ligesaa megen Aand som Klogskab. Hun gled let hen over Alt, hvad der angik Sobeïde, og dvælede fortrinsviis ved sine Forpligtelser imod Ganem. Især roste hun Ganems Taushed, for at gjøre Khalifen begribelig, at hun havde været nødt til at forblive og holde sig skjult hos Ganem, for at skuffe Sobeïde, der tragtede hende efter Livet, og sluttede med at berette om den unge Kjøbmands Flugt, uden at lægge noget Skjul paa, at hun selv havde befordret samme for at unddrage ham Khalifens første Vredesild.

Da Hjertevee havde fortalt tilende, sagde Harun: — Jeg troer Dig paa dit Ord. Men hvorfor gav Du mig saa silde Efterretning om Dig? —

— De Troendes Behersker, — var den unge Kvindes Svar: — Ganem gik saa sjelden ud, at det ikke maa undre Eder, naar vi først silde erfarede Eders Tilbagekomst. Desuden maatte Ganem, da han havde modtaget det Brev, han skulde besørge til Morgendæmring, længe forgjæves vente paa en Lejlighed til at faae det leveret i hendes egne Hænder. —

— Det er godt; — ytrede nu Khalifen: — jeg erkjender min Fejl, og ønsker at gjøre den god igjen. Overlæg altsaa, hvad jeg formaaer at gjøre for Ganem! Forlang uden Sky; Intet skal vorde Dig nægtet! —

Ved disse Ord fra Khalifens Mund kastede Hjer-

tevee sig paa sit Ansigt til Jorden, rejste sig derpaa atter og tog tilorde:

— De Troendes Behersker, saa beder jeg Eder, med dyb Anerkjendelse af Eders høje Ædelmod, underdanigst om, at I over hele Eders Rige vil lade bekjendtgjøre, at I tilgiver Ganem, Abu Aïbu's Søn, og ønsker at see ham hos Eder. —

— Jeg vil gjøre endnu mere; — sagde Khalifen: — for det Første, fordi han frelste dit Liv, dernæst for at belønne det ærbødige Hensyn, han tog til Khalifens tidligere Rettigheder, endvidere for at give ham Erstatning for Tabet af hans Formue, og endelig for at gjøre den imod hans uskyldige Familie udviste Uretfærdighed god igjen — vil jeg give ham Dig til Kone! —

Hjertevee forstummede af Overraskelse og Henrykkelse. Uden at kunne takke Khalifen for hans ædelmodige Adfærd, som hendes Hjerte tilsagde hende, drog hun sig tilbage til det af hende før hendes skrækkelige Eventyr beboede Værelse, hvor hun endnu fandt Alt saaledes, som hun havde forladt det. Dog den største Glæde beredte det hende, der at forefinde alle Ganems Kister og Baller, som Mesrur havde taget i sin Varetægt.

Den følgende Dag befalede Harun al Raschid sin Storvizier, i alle Rigets Byer at lade bekjendtgjøre, at Khalifen skjænkede Ganem, Abu Aïbu's Søn, sin Tilgivelse. Men denne Bekjendtgjørelse bar desværre ingen Frugter; Man hørte lang Tid efter slet intet til den unge Kjøbmand. Hjertevee følte sig herover dybt bekymret, og bad Khalifen om Tilladelse til i egen Person at maatte anstille Efterforskninger. Da Harun havde samtykket heri, tog hun en Pung med tusinde Guldstykker, og reed en Morgenstund paa en kostbart opsadlet Muulæsel-

inde ud af Paladset. To sorte Slaver, som hver fra sin Side havde en Haand hvilende paa Krydset af Ridedyret, ledsagede hende paa denne hendes Vandring fra Moskee til Moskee. Overalt uddeelte hun rundelige Almisser til fromme Muselmænd, for at de skulde indlægge deres Bøn for hende i et vigtigt Anliggende, hvoraf tvende Personers Lykke og Fred vare afhængige. Hun anvendte hele Dagen og alle de tusinde Guldstykker til at give Almisser, og vendte først henimod Aften tilbage til Paladset.

Den følgende Dag tog hun atter en Pung med tusinde Guldstykker og begav sig i det samme Optog hen til den Gade, hvor Juvelererne havde deres Boder og Værksteder. Ved sammes Indgang holdt hun stille, og lod ved een af sine Slaver Forstanderen hente til sig. Dette var en i højeste Maal velgjørende Mand, der anvendte Mere end to Trediedele af sine Indkomster paa fattige Fremmede; da han erfarede, Hvo der ønskede at tale med ham, indfandt han sig øjeblikkelig.

— Jeg henvender mig til Eder — begyndte Hjertevee, idet hun overrakte ham Pungen: — som en Mand af anerkjendt Frombed. Vær saa god at uddele disse Penge iblandt fattige Fremmede! —

— Naadige Dame, — svarede Juveleren: — med Glæde vil jeg opfylde Eders Bud; men ønsker I personlig at udøve Barmhjertighedens Værk, saa behøver I kun at ulejlige Eder hen til min Bolig, hvor I vil finde to arme Fruentimmer, som ere Eders Medlidenhed fuldkommen værdige. De kom hertil iaftes, tilfods og med Tiggerstaven i Haand, i den ynkværdigste Tilstand, der saa meget mere gik mig til Hjerte, som det syntes at være Personer af en højere Klasse. Uagtet deres elendige Ydre iagttog jeg nemlig hos dem en Anstand, som ikke plejer

at være simple Folk ejendommelig. Jeg førte dem til min Kone, der ganske var af samme Mening som jeg. Hun lod ved sine Slavinder berede en god Seng til dem, medens hun selv badede deres Ansigt, Hænder og Fødder og hjalp dem med at iføre sig friskt Linned. Vi vide endnu ikke, Hvem de ere, eftersom vi vilde unde dem nogen Hvile, førend vi faldt dem besværlige med vore Spørgsmaal. —

Hjertevee følte, uden at vide hvorfor, en overordentlig Nysgjerrighed efter at see disse Kvinder; dog modtog hun ikke Juvelerens Forslag til at ledsage hende, men lod sig ved een af hans Slaver føre til hans Huus. Ved Huusdøren steg hun af, og fulgte derpaa Slaven, som gik iforvejen for at melde hende hos sin Herskerinde, der netop befandt sig hos Hjerteglød og hendes Moder. — Det var nemlig dem, Forstanderen havde talt til hende om.

Saasnart Juvelerens Kone hørte, at der befandt sig en Dame fra Hoffet i hendes Huus, vilde hun ile hende imøde. Men Hjertevee, der var fulgt lige i Slavens Spor, indrømmede hende ingen Tid dertil, idet hun i det Samme traadte ind. Forstanderens Kone kastede sig da ned i Støvet for at antyde sin Ærefrygt for Alt, hvad der stod i Forbindelse med Khalifens Huus. Men Hjertevee løftede hende strax ivejret, og bad om Tilladelse til at tale med de to Kvinder, som vare indtrufne hos hende Aftenen iforvejen.

— Naadige Frue, — svarede Konen: — de ligge her i disse to smaa Senge. —

Strax nærmede Hjertevee sig den Seng, hvori Moderen laa, og sagde, idet hun opmærksom betragtede hende: — Min gode Kone, jeg kommer for at tilbyde

Eder min Understøttelse. Min Indflydelse her er ikke ganske uden Betydning; maaskee kan jeg gavne Eder og Eders Ledsagerinde i Et eller Andet. —

— Naadige Frue, — svarede Ganems Moder: — Eders forekommende Godhed beviser mig, at Himlen dog ikke aldeles har glemt os. Vi havde næsten Grund til at troe det, efter alle de Ulykker, som have overvældet os. —

Da hun havde talt saaledes, begyndte hun at græde saa bitterlig, at hverken Hjertevee eller Forstanderens Kone formaaede at holde Medfølelsens Taarer tilbage. Men saasnart den Første havde aftørret sine, sagde hun til Ganems Moder:

— Fortæl os dog, jeg beder Eder derom, Eders Lidelseshistorie! I kan være forvisset om, at der ikke lettelig skulde findes Nogen, som var mere tilbøjelig end vi til at trøste og hjælpe Eder. —

— Naadige Frue, — begyndte paa denne kjærlige Opfordring Abu Aïbu's Enke: — een af Khalifens Favoritinder ved Navn Hjertevee foraarsagede hele min Ulykke. —

Denne Indledning virkede paa Hjertevee som et Tordenslag; imidlertid bekæmpede og skjulte hun dog det modtagne Indtryk, og Ganems Moder vedblev:

— Jeg er Enke efter en Kjøbmand i Damask ved Navn Abu Aïbu. Min eneste Søn Ganem rejste efter sin Faders Død i Handelsanliggender til Bagdad, og blev der beskyldt for at have bortført denne ulykkelige Hjertevee. Khalifen vilde i sin Vrede tage ham af Dage; men da han ikke kunde faae fat paa ham, skrev han til Kongen i Damask, at han skulde lade vort Huus plyndre og nedrive, og for bestandig forvise mig og min Datter

fra Syrien. Uagtet al min Lidelse vilde jeg dog let trøste mig, naar jeg blot maatte finde min Søn igjen. Allah, hvilken Glæde vilde dette ikke være for mig og hans Søster! Jeg er af Hjertet overbeviist om, at han er uskyldig. —

— Ja, — gjensvarede Hjertevee bevæget: — han er isandhed ligesaa lidt strafværdig, som I ere det. I kunne troe min Forsikkring: thi jeg selv er den Hjertevee, som I troe at have Grund til at besvære Eder over. Men var jeg ifølge Stjernernes Forudbestemmelse Aarsag til Eders Ulykke, kan jeg ogsaa vorde istand til at lindre den. Ganem staaer ved min Hjælp retfærdiggjort i Khalifens Øjne; for ikke længe siden har han ladet bekjendtgjøre over hele Riget, at han tilgiver Abu Aïbu's Søn, og han har isinde rundelig at gjengjælde med Godt baade ham og Eder, alt det Onde, som han har tilføjet Eder, uden at vide, hvad han gjorde. I ere ikke mere hans Fjender; han venter paa Ganem, for at belønne ham for den Tjeneste, han har viist mig, engang hans Yndlingshustru, idet han giver ham mig til Gemalinde. Betragt mig derfor allerede nu som Eders Datter, og modtag mit Løfte om en evig Hengivenhed! —

Med disse Ord bøjede hun sig ned over Ganems Moder, som af Overraskelse ikke var noget Svar mægtig. Hjertevee holdt hende længe i sin Favn, og forlod hende kun for at ile hen til den anden Seng, hvor Hjerteglød, som havde rejst sig op, længselsfuld strakte hende Armene imøde.

Efterat den under den dybe Rørelses Indvirkning i Skjønhed ligesom forklarede Hjertevee havde givet Moder og Datter alle mulige Omhedsbeviser, som disse kunde vente sig af Ganems Brud, sagde hun til dem: — I

skulle ikke længer være bekymrede! De Skatte, som Ganem her besad, ere i Sikkerhed i min Bolig. Vel veed jeg, idet jeg kun behøver at slutte fra mig selv, at ikke Alverdens Goder ville kunne erstatte Eder Tabet af Ganem. Men I have Uret i allerede nu at opgive alt Haab om at gjenfinde ham. Maaskee begynder allerede idag en bedre Tid for Eder, endog meget bedre end hiin, som I oplevede i Damask, medens Ganem var hos Eder! —

Her blev Hjertevee afbrudt af Forstanderen for Juvelererne, som traadte ind og sagde:

— Naadige Frue, i dette Øjeblik blev jeg Vidne til en meget rørende Scene. Man bragte nemlig en ung Mand hen i Sygehuset, der var saa afkræftet, at Man med Snore og Torklæder havde maattet binde ham fast til Kamelen. Fuld af Medlidenhed traadte jeg nærmere; da han af Udseende var mig aldeles ubekjendt, spurgte jeg ham ud angaaende hans Herkomst og Familie, men fik alene Suk og Taarer til Svar. Jeg havde inderlig ondt af ham, og da hans Tilstand krævede den ombyggeligste Pleje, medens Badskjærernes og Lægernes Uduelighed i Hospitalet var mig noksom bekjendt, lod jeg ham bringe lige herhen. Man er netop i Begreb med at indrette det saa vel, som muligt, for ham, i det Kammer, jeg har ladet ham anvise, og jeg er vis paa, at Man vil omgaaes ham ligesaa ømt, som om jeg selv var den Syge. —

— O, før mig strax ind til den Syge! — bad Hjertevee, som følte sig heelt underlig bevæget ved Juvelerens Meddelelse. Forstanderen opfyldte uden Dvælen hendes Ønske og førte hende ud af Værelset. Men Ganems Moder yttrede for Hjerteglød: — Ak, min Datter, saa elendig denne Fremmede end monne være, saa

er din Broder, hvis han forøvrigt lever, dog maaskee i en endnu ynkværdigere Tilstand. —

Da Hjertevee traadte ind i det andet Sygeværelse, fandt hun der en ung Mand med lukkede Øjne, med et magert og blegt Ansigt, hvori Sorgen havde skrevet sine dybeste Træk. Hendes Hjerte begyndte at banke voldsomt, da hun nøjere betragtede ham; thi snart troede hun i den Syge at gjenkjende sin Ganem, og snart, at hendes Kjærlighed alene foregjøglede hende et falskt Billede af ham. Det ene Øjeblik troede hun at finde en paafaldende Liighed med Ganem; det næste forekom den Syge hende at være saa aldeles forskjellig fra ham, at hun maatte tage sit Hjertes Tro for tom Indbildning.

For endelig dog at faae disse pinefulde Tvivl løste, udtalte hun med sagte og skjælvende Stemme Ordene: — Ganem, er det Dig? — og vedblev, da den unge Mand ikke gav Agt derpaa, med smertelig Bevægelse: — Ak, Ganem, det er ikke Dig! Mit Hjerte rummer og føler alene Dig, drømmer alene om Dig, og har derfor bedraget mig! Var Du end nok saa syg, vilde Du dog sikkerlig have gjenkjendt endog den svageste Lyd af Hjertevees Stemme. —

Ved Navnet Hjertevee slog den unge Mand pludselig Øjnene op og stirrede omkring sig; thi det var virkelig Ganem, den elendige, trofaste, som det syntes, til Døden indviede Ganem; den Elskedes Navn havde kaldt ham tilbage til Livet.

Saasnart hans matte Øje havde fundet den unge Kvindes Skikkelse, gled et saligt Smiil over hans blege Aasyn; kun et Blik, og han havde gjenkjendt hende. Og han stammede: — Er det Eder, naadige Frue? O Al-

lah, har Du allerede aabnet din Saligheds Porte for mig! —

Ordet døde paa hans Læber; Glæden havde været ham for stærk, Følelserne overvældede ham, og han faldt i Afmagt.

Hjertevee og Forstanderen ilede ham tilhjælp. Men saasnart den Syge begyndte at samle sig igjen, bad den ærværdige Huusherre den unge Dame fjerne sig, for at ikke Synet af hende paany skulde ryste ham, og gjøre hans Tilstand endnu betænkeligere.

Saasnart den unge Mand igjen var kommen rigtig til Bevidsthed, lod han sit Øje løbe rundt omkring; og da han ikke mere fandt, hvad han søgte, sukkede han smertelig:

— Ak, Hjertevee, hvor er Du bleven af? Var det en Drøm fra Paradiset eller et Gjøgleri fra Jehanum? *). —

— I har seet rigtig. — yttrede Forstanderen mildt trøstende: — Hun var her tilstede; men jeg bad hende fjerne sig. Saasnart I er stærk nok til at taale det glædelige Gjensyn, vil hun atter indfinde sig hos Eder. Men nu maa I see til at komme Eder! Hvis jeg ikke fejler, har Eders Skjæbne mærkelig forandret sig til det Bedre, og Døden vilde under disse Omstændigheder være Eder et sandt Tab. Formodentlig er I den Ganem, hvem de Troendes Beherster offentlig har forsikret om sin Tilgivelse. Naar I er kommen noget til Kræfter, vil den unge Dame selv fortælle Eder det Øvrige. Nu maa I altsaa alene tænke paa at vorde karsk; jeg skal ærlig bidrage dertil, hvad der staaer i min Magt. —

---

*) Helvede.

Med disse Ord forlod Forstanderen Ganem for at unde ham Ro og tilberede en styrkende Lægedrik til ham.

Imidlertid opholdt Hjertevee sig inde i det andet Sygeværelse hos Ganems Moder og Søster, hvor der fandt et lignende, ikke mindre rørende Optrin Sted. Thi da den Første erfoer, at den unge Fremmede, som nylig var bleven bragt ind i Huset, var hendes Søn Ganem, faldt hun med et dybt Suk i Afmagt. Saasnart hun imidlertid ved de nærværende Kvinders Bistand atter var kommen til sig selv, vilde hun øjeblikkelig staa op for at see til Ganem. Men endnu i rette Tid kom Juveleren til og forestillede hende, at Ganems i sin dybeste Rod angrebne Sundhed umulig vilde kunne udholde slig en Rystelse, som det uforberedte Gjensyn af en dyrebar Moder vilde foraarsage ham. Den omme Moder lod sig ved denne forstandige Mellemkomst bringe fra sit Forsæt, og henvendte beroliget sine Tanker i Bøn til Himlen.

— Lader os alle af Hjertet prise Allah, — tog Hjertevee derpaa dybt bevæget Ordet: — at han miskundelig har ført os i hinandens Arme! Prøvelsernes Tid er forbi; vi ville berede os paa at nyde dette Livs glæderige Fylde. Jeg vender nu tilbage til Paladset for at underrette Khalifen om, hvad der er foregaaet; imorgen tidlig er jeg atter hos Eder. — Allah bevare Eder saalænge, I mit Hjertes Kjære! —

Inderlig og længe omfavnede hun Moder og Datter, og rev sig derpaa løs. Saasnart hun var vendt tilbage til Paladset, lod hun Khalifen anmode om en Privataudients, og blev strax efter ført ind i et Værelse, hvor hun fandt de Troendes Behersker ganske alene. Hun kastede sig for hans Fødder; men saasnart han havde be-

falet hende at staa op og tage Plads, var det Første, han spurgte hende om, hvad Nyt hun havde erfaret om Ganem og hans Familie.

— De Troendes Beherster, — svarede hun: — jeg har endelig været saa lykkelig at gjenfinde baade Ganem og hans Moder og Søster. —

Med utaalmodig Interesse vilde Khalifen strax vide, hvorledes dette var lykkedes hende, hvorledes de stakkels Personer befandt sig, om hun havde givet sig tilkjende, hvorledes de vare sindede imod ham, — kort sagt. Alting i eet Aandedræt.

Hjertevee gav sig til at fortælle, og tilfredsstillede efterhaanden fuldkommen den af Fyr og Flamme besjælede Khalif. Ved denne Lejlighed fortalte hun saa meget Godt om Ganems Moder og Søster, at han forlangte at faae sig dem alle tre forestillede.

Endskjøndt Harun al Raschid ofte i sin Hidsighed begik Voldsomheder, ja endog Grusomheder, saa var han dog den retfærdigste og højmodigste Fyrste af Verden, saasnart hans Vrede havde lagt sig, og han havde indseet sin Uret. Da det nu ikke længer kunde være tvivlsomt, at han jo paa uretfærdig og grusom Maade havde forfulgt Ganem og hans Familie, og paa offentlig Viis mishandlet dem, vilde han ogsaa offentlig skjænke dem Fyldestgjørelse. — Jeg glæder mig hjertelig — sagde han til Hjertevee: — over det lykkelige Udfald af dine Efterforskninger, dog endnu mere for min end for din Skyld. Du skal ægte Ganem, som jeg har tilsagt Dig. Fra dette Øjeblik er Du ikke mere min Slavinde, men fri som Fisken i Vandet. Begiv Dig derfor atter hen til den

unge Kjøbmand, og lad mig lære ham og hans Moder og Søster at kjende, saasnart de igjen ere blevne friske. —

Næste Morgen ganske tidlig indfandt Hjertevee sig atter hos Forstanderen for Juvelererne, for at tilfredsstille sit Hjertes utaalmodige Higen efter at erfare, hvorledes Ganem befandt sig, og tillige at bringe Hjerteglød og hendes Moder de gode Efterretninger, som hun havde modtaget af Khalifen. Til sin store Glæde erfarede hun, at Ganem havde havt en meget god Nat og allerede befandt sig meget bedre; da hans Sygdom ene havde sin Aarsag i Sindslidelser, hvilke nu vare hævede, var der al Sandsynlighed for, at han i kort Tid vilde komme sig ganske. Op ad Dagen bragte Forstanderen den utaalmodige Hjertevee paany Efterretninger fra ham, og disse lode endnu gunstigere. Rolighed og en passende Pleje havde i Forbindelse med hans gjenfødte Livsmod allerede udøvet en saa stor Indflydelse paa hans Tilstand, at han efter Juvelerens Mening vistnok uden Fare kunde taale at see sin Moder og Søster, endogsaa Hjertevee hos sig, naar Man paa passende Maade forberedte ham derpaa. Ifølge disse glædelige Efterretninger blev der truffet den Aftale, at Hjertevee først skulde gaa alene ind til Ganem, og give hans to Paarørende et Tegn, naar hun maatte finde, at det var Tid at vise sig.

Forstanderen meldte altsaa Hjertevee hos den Syge. Men uagtet Ganem paa denne Maade var fuldkommen forberedt, blev han dog saa angreben ved at see hende, at han nær var falden i Afmagt.

— Nu Ganem, — begyndte den unge Kvinde imellem Smiil og Taarer: — her har Du atter din Hjertevee, som Du havde anseet for tabt evindelig. —

— Ak, naadige Frue, — stammede Ganem: — hvilket Under har forskaffet mig den Lykke at see Eder? — Jeg troede Eder hos Khalifen. Fyrsten har udentvivl ladet Eder vederfares Retfærdighed; han indseer, at I er uskyldig som Himmelens Dug, og har visselig paany skjænket Eder sin Omhed? —

— Ja, dyrebare Ganem: — det er isandhed lykkedes mig at fjerne Khalifens Mistanke indtil den sidste Skygge, ikke alene for mit Vedkommende, men ogsaa for dit; og for at gjøre sin Uret mod os begge god igjen, skjænker han hver af os, hvad vi elske højest paa Jorden. —

— Ak, naadige Frue, — sukkede Ganem: — I veed, at I selv er mig det Dyrebareste i hele Verden! —

— Netop derfor har han skjænket Dig — mig, mig selv, Hjertevee, som ikke veed af nogen større Lykke paa Jorden at sige, end den, at Du skal tilhøre hende, ligesom hun tilhører Dig! —

Med disse Ord kastede Hjertevee sig ned ved hans Leje og trykkede sit taarevædede Aasyn imod den Elskedes Hænder, som hun havde grebet. Men den Syge havde rejst sig i stum Henrykkelse; han drog den dejlige unge Kvinde, der jo nu var hans, o Himmel, ja hans for stedse, til sit Bryst, og forglemte sig selv og Alverden i Øjeblikkets Salighed.

Da Ganem endelig igjen kom tilorde, maatte Hjertevee ikke een, men mange Gange forvisse ham om denne Lykke, hvorpaa han neppe kunde troe. Hans næste Spørgsmaal gjaldt hans Moder og Søster. Da Hjertevee paa denne Foranledning fortalte ham, hvor meget disse arme Kvinder havde maattet lide under Khalifens iilsindede Vrede, kunde han ikke tilbageholde sine

Taarer, saa stærkt hans Hjerte end følte sig ved den nylig modtagne Glædesefterretning. Men da han hørte, at hans elskede Familie ikke alene var i Bagdad, men ogsaa befandt sig sammen med ham under eet Tag, blev hans Utaalmodighed saa stor, at hans Elskede troede, øjeblikkelig at maatte tilfredsstille den. Hun hidkaldte derfor hans Moder og Søster, som udenfor Døren alene ventede paa dette Gjensynets lyksalige Øjeblik; paa det givne Tegn styrtede de ind i Sygeværelset og omslyngede verelviis den Fortabte og Gjenfundne i deres trofaste Arme.

Hvor mange Taarer bleve ikke offrede ved dette Gjensyn! Selv Forstanderen og hans Kone maatte give efter for Rørelsen og fælde Taarer, medens de undrende lovpriste Forsynets Veje, der havde bragt fire af Skjæbnen forfulgte og fra hinanden saa vidt adskilte Mennesker sammen under deres Tag i et lyksaligt Møde.

Og neppe vare disse Taarer aftørrede, førend Ganem aflokkede sin Elskede nye, idet han gav sig til at fortælle, hvad han havde maattet udstaa fra den Dag af, da han havde forladt Hjertevee, indtil hans Optagelse i den barmhjertige Forstanders Huus. Han berettede, at han paa sin Flugt havde maattet standse i en elendig Landsby, hvor han havde ligget syg, indtil han formaaede en fattig Kameeldriver til at bringe ham ind til Staden paa Hospitalet.

Endelig skildrede Hjertevee sit piinlige Fangenskab i det mørke Taarn, samt sin Forløsning derfra, og endte med de Ord:

— Og nu, mine Venner, lader os nu vise os taknemlige imod den barmhjertige Himmel, der saa uventet har omskiftet Ondt til Godt og ført os i hinandens Arme,

ved ret af Hjertet at hengive os i Tanken om den Lykke, der venter os! Saasnart Ganem er kommen sig tilfulde, maa han tilligemed sin Søster og Moder fremstille sig for Khalifen. — O I arme Kvinder, jeg maa nok forinden see til at sørge for Eders Pynt! — Dog, det er kun et Øjebliks Sag! —

Med disse Ord overgav hun en Pung med tusinde Guldstykker i Huusfruens Hænder, med Anmodning om, at hun ufortøvet vilde foranstalte Indkjøb af passende Klæder til Hjerteglød og hendes Moder. Matronen havde megen Smag, og skilte sig overmaade vel fra dette i sig selv ikke lidet vanskelige Hverv. Efter tvende Dages Forløb var Alting færdigt, og da Ganem imidlertid havde vundet Kræfter nok til at gaa ud, beredte Man sig til Besøget ved Khalifens Hof.

Men netop paa den Dag, da de vilde lade sig forestille for Khalifen, indtraf Storvizieren med et anseeligt Følge til Forstanderens Bolig og forlangte Ganem itale.

— Herre, — sagde han til Ganem, saasnart han var indladt: — jeg kommer i Khalifens Navn, de Troendes mægtige Behersker, min og Eders ophøjede Herre. Mit nuværende Ærinde hos Eder er meget forskjelligt fra hiint forrige, som jeg dog ikke nærmere vil kalde Eder tilbage i Erindringen. Jeg skal nemlig ledsage Eder til Khalifen, som ønsker at see Eder for sig. —

Ganem besvarede Storvizierens Ord alene med et ærbødigt Buk, og besteg derpaa en Hest af Khalifens egen Stald, som Man førte frem for ham; for hans Moder og Søster var der skjønne Muulæsler tilrede. Medens Hjertevee, der ligeledes reed et herligt Muuldyr og

var ledsaget af et glimrende Følge, ad den ene Vej førte Kvinderne til Paladset, naaede Ganem ad en anden derhen i Storvizierens Følge.

Øjeblikkelig blev han ført ind i Audientssalen. Her sad Khalifen paa sin af Guld, Elfenbeen og Ædelstene glimrende Throne, omgiven af sine Emirer, Vizierer, sine Krigsoberster, Overceremonimestere og øvrige fornemme Hoffolk og Embedsmænd fra Arabien, Persien, Ægypten, Afrika og Syrien, ikke at regne de ædle Fremmede, som i stort Antal vare tilstede.

Efterat Ganem af Storvizieren var bleven ført frem til Tronens Trin, kastede han sig ned med Ansigtet imod Jorden, rejste sig derpaa atter og tiltalte Khalifen i en Række af smukke Vers, som vandt baade Fyrstens og hele Hoffets Bifald. Derpaa lod Harun al Raschid ham træde nærmere, og sagde til ham: — Det er mig kjært at see Dig, for af din egen Mund at høre, hvorledes Du har fundet Hjertevee, og hvad Du har gjort for hende. —

Ganem adlød, og hans Fortælling bar et saadant Præg af Oprigtighed, at Khalifen følte sig aldeles overbeviist om Sandheden deraf. Han lod ham derpaa, som Skik og Brug er med Enhver, hvilken Landets Hersker kalder til sig, overrække en prægtig Klædning, og sagde til ham: — Ganem, jeg ønsker, at Du for Fremtiden bliver ved mit Hof. —

— De Troendes Behersker, — svarede Ganem: — Slaven kjender ingen anden Villie end sin Herskers, af hvem baade hans Liv og Gods ere afhængige. —

Harun var meget vel tilfreds med dette Svar, og

anviste Ganem en meget betydelig aarlig Indkomst. Derpaa steg han ned af sin Trone, og lod sig alene af Storvizieren og Ganem følge til sit Værelse.

Da han var bleven underrettet om, at Hjertevee befandt sig i Nærheden tilligemed Abu Aïbu's Enke og Datter, befalede han, at Man skulde føre Damerne ind for ham.

Kvinderne traadte ind og kastede sig ned for Khalifen; men denne bød dem huldrig at staa op. Han betragtede Hjerteglød med megen Opmærksomhed og fandt hende saa smuk, at han sagde til hende: — Det gjør mig inderlig ondt at have behandlet en saa yndefuld Skabning paa slig grusom og uværdig Maade. Jeg føler mig derfor forpligtet til en Fyldestgjørelse, der, om muligt, kan bringe Fornærmelsen i Forglemmelse. Jeg tager Dig i denne samme Stund til min Gemalinde, og dette skal tillige være Sobeïdes Straf. — Dog vil jeg ikke indskrænke mig hertil. — vedblev han, henvendt til den unge Skjønheds Moder: — I er endnu ikke gammel og heller ikke hæslig; hvad synes Eder om at faae min Storvizier til Mand? — Hjerteglød bliver altsaa min Gemalinde; Eder formæler jeg med Giafar, og Ganem med Hjertevee. — Man hidkalde Kadi og Vidner, at Ægteskabskontrakten med det Samme kan blive opsat og underskreven! —

De tre Ægteskaber bleve derpaa indgaaede under alle sædvanlige Formaliteter, og intet af de tre Partier fik nogensinde Aarsag til Andet end at velsigne dette for deres Skjæbne afgjørende Øjeblik.

Harun al Raschid fandt de til denne lykkelige Begivenhed knyttede Omstændigheder saa overordentlige, at

han befalede en berømt Historieskriver udførlig at optegne dem. Haandskriftet lod han nedlægge i sit Skatkammer; ved særegne Begunstigelser er dette senere i flere Afskrifter blevet bekjendt for Verden til Underholdning og Opbyggelse.

Seyn Alasnam
og
Aandernes Fyrste.

Der var engang en Konge i Balsora, som besad rige Skatte, var inderlig elsket af sine Undersaatter, men til sin store Sorg ingen Børn havde. Forgjæves havde han længe uddeelt anseelige Foræringer til alle fromme Mænd i sine Stater, at de skulde bede for ham til Himlen om at lade ham faae en Søn. Dog tilsidst bleve deres varme Bønner hørte; Dronningen følte sig frugtsommelig, og nedkom lykkelig med et smukt Drengebarn, som fik Navnet Seyn Alasnam. Alle Landets Stjernetydere bleve ved denne Lejlighed forsamlede for at stille den lille Prindses Horoskop. Deres Jagttagelser bragte dem eenstemmig til at udsige, at han vilde leve længe og lykkelig, og komme til at besidde et højt Mod, hvilket han imidlertid ogsaa vilde faae højlig nødig til at bestaa de mangfoldige ham med Ulykke og Død truende Farer.

Denne Forudsigelse vakte ingen Bekymring hos Kongen. — Min Søn er ikke til at beklage, — yttrede han: — at Livet vil bringe ham Modgang og Farer, eftersom han vil besidde Mod til at gaa begge Dele imøde. Modgang er desuden en Skole for Fyrsterne, hvori

deres Dyd bliver prøvet og styrket, deres Erfarings Skat beriget, saa at de blive sig selv og deres høje, ansvarsfulde Stilling værdigere. —

Med rund Haand belønnede han Stjernetyderne, og henvendte dernæst hele sin Opmærksomhed paa at skaffe sin Søn en saadan Opdragelse, at han kunde vorde et Mønster for alle Prindser. Men under disse faderlig-ømme Bestræbelser blev han pludselig angreben af en heftig Sygdom, som Lægerne ikke forstode at helbrede. Da han følte sig nær Døden, kaldte han sin dyrebare Søn for sig og gav ham forskjellige gode Lærdomme, blandt andre disse, — at han snarere skulde stræbe efter at gjøre sig elsket af sit Folk, end frygtet, aldrig frembyde sit Øre for Smigrerier, og endelig være ligesaa betænksom i at belønne som i at straffe, eftersom Fyrsterne ligesaa ofte vare udsatte for ved deres Velgjerninger at give Ondskaben Raaderum som ved deres Unaade at undertrykke Dyden.

Saasnart Kongen var død, anlagde Prindsen dyb Sorg, hvilken han bar i syv Dage. Men den ottende besteg han Tronen, tog sin Faders Segl ud af det kongelige Skatkammer for at nedlægge sit eget istedetfor, og begyndte at smage, hvor sødt det er at herske over Land og Folk. Unægtelig havde det en stor Tillokkelse for ham at see alle Hoffolkene bøje og kaste sig i Støvet for ham, at mærke, hvorledes de udelukkende vare betænkte paa, hvorledes de kunde gjøre ham, deres Fyrste, til Behag. Saaledes gik det ganske naturlig til, at han saa godt som alene tænkte paa, hvilke Pligter hans Undersaatter havde imod ham, med Forglemmelse af de Pligter, som han var sit Folk skyldig, og lod det være sin mindste Bekymring at føre en god Regjering. Ungdommen forvilder sig saa let. I Selskab med endeel unge Gal-

ninger, hvem han havde overdraget Statens højeste Værdigheder, overgav han sig sorgløst til alleslags Udsvævelser, uden at kjende hverken Maal eller Maade i nogen Ting. Gavmild var han af Naturen; hans Ødselhed kjendte derfor ingen Grændser, og hans Skatkammer udtømtes raskt af hans Favoritinder og Yndlinger.

Hans Moder, Enkedronningen, der levede endnu, havde som en klog Fyrstinde flere Gange forsøgt at sætte en Grændse for sin Søns Udsvævelser og Ødselhed, idet hun forestillede ham, at hvis han ikke snart opgav den Levemaade, han hidtil havde ført, vilde hans Skatte svinde ham bort imellem Hænderne, og hans Undersaatter, der med Utaalmodighed bare Trykket af en slet Regjering, ende med at gjøre formeligt Oprør imod ham. Hvis altsaa Krone og Liv vare ham kjære, skulde han itide forandre sin uforstandige Opførsel. — Men den unge, vilde Prinds havde saa længe forgjæves ladet hende gjentage sine Formaninger, at hendes Forudsigelse nær var bleven til fuld Virkelighed. Folket, der følte sig udpiint og mishandlet, gik over fra Raad til Daad, og Oprøret vilde være udbrudt over hele Landet i høje Flammer, hvis Dronningen ikke i det yderste Øjeblik var traadt imellem den letsindige Konge og det forbittrede Folk. Denne Gang laante Sevn Alasnam, tvungen af Noden, opmærksomt Øre til sin Moders Forestillinger, og fattede en kraftig Beslutning til en gjennemgribende Forbedring af Tingenes Tilstand. Han fjernede sin Forvildelses Stalbrødre, og indsatte til Ministre erfarne Oldinger, som kjendte Folkets Tarv og hyldede Retfærdigheden. I kort Tid var ikke alene Hoffet, men ogsaa hele Staten ligesom forvandlet; Alt var igjen Ro og Orden, Velstand og Sømmelighed.

Dog Kongen forstod ikke at holde den gyldne og sikkre Middelvej, men gik ved denne Lejlighed over fra een Yderlighed til en anden. Han tog sig nemlig Tabet at sine Skatte, hvilke han havde bortødslet til reent værdiløse Ting, saa nær til Hjerte, at han fortabte sig i en dødelig Tungsindighed, som ved ingen Opmuntring eller Trøst lod sig hæve.

Men en Nat viste der sig for ham en ærværdig Olding, der venlig nærmede sig ham med følgende Ord:

— O Seyn, læg Dig paa Hjerte, at der efter enhver Kummer følger Glæde, og at enhver Ulykke drager en eller anden Lykke efter sig. Vil Du see en Ende paa din Jammer, maa Du rejse til Kahira i Ægypten; der venter Dig en stor Lykke. —

Heelt underlig tilmode vaagnede Kongen af sin Drøm, og tøvede ikke med at gjøre sin Moder til sin Fortrolige. Men Dronningen lo ham ud for hans Alvorlighed og yttrede: — Du har dog vel ikke isinde at rejse til det fjerne Ægypten paa Foranledning af denne tosede Drøm? —

— Hvorfor ikke? — svarede Seyn: — Holder I maaskee alle Drømme for tomme Hjernespind? Nej, der gives dem, der have en dyb, om end stundom tillige hemmelighedsfuld Betydning. Mine Lærere have fortalt mig tusinde Historier, som ophæve al Tvivl desangaaende. Og selv om jeg ikke troede derpaa, vilde dog denne Drøm alligevel fængsle min Opmærksomhed. Oldingen, som viste sig for mig, besad noget overmenneskelig stort og ærværdigt. Det var ikke alene en ved sin høje Alder ærværdig Mand; han havde tillige i hele sit Væsen noget heelt Ualmindeligt, jeg kunde sige Guddommeligt. Kort sagt,

han lignede paa et Haar de Skildringer af vor store Profet, som Traditionen har overleveret os, og, skal jeg sige Eder min Hjertens Mening, saa troer jeg, at Profeten selv har følt sig rørt af min Nød og har besluttet at hjælpe mig deri. Jeg vil bygge paa den Tillid, som Drømmesynet indgjød mig; jeg vil anse det for et Løfte, jeg har modtaget af Profeten selv, og uden Tvivl og Tøven følge hans hellige Kald. —

Forgjæves bestræbte Dronningen sig for at bringe ham fra hans Beslutning. Prindsen overdrog hende Regjeringen, forlod ved Nattetid ganske hemmelig sit Palads, og begav sig uden alt Følge paa Vejen til Kahira.

Efter mange og store Møjsommeligheder naaede han endelig denne berømte Stad, og lagde sig, da han fandt alle Porte lukkede, mødig til Hvile udenfor Døren til en Moskee. Men neppe var han falden isøvn, førend den samme Olding viste sig for ham idrømme, og sagde til ham:

— Min Søn, jeg er tilfreds med Dig. Du har havt Tillid til mit Ord, og har ingen Anstrengelse skyet for at efterfølge mit Varsel. Saa vid da, at jeg har ladet Dig vandre denne lange og møjsommelige Vej alene for at prøve Dig. Jeg veed nu, at Du besidder en Mands Mod og Fasthed, og finder Dig værdig til at blive den lykkeligste Fyrste paa hele Jordens Kreds. Vend ufortøvet tilbage til Balsora! i dit eget Palads vil Du finde umaadelige Skatte, langt større end nogen Fyrste nogensinde har ejet dem. —

Denne Drøm satte Kongen ikke i det bedste Lune. — Saa rendte jeg dog med Liimstangen! — udbrød han, saasnart han vaagnede. Jeg holdt hiin ærværdige Olding for vor hellige Profet, og nu seer jeg, at han dog

hverken er mere eller mindre end en Skabning af min egen tosfede Fantasi. Jeg var saa opfyldt af Troen paa denne Drøm, at det intet Under er, naar den paany har gjentaget sig. — Det Bedste, jeg nu kan gjøre, er igjen at tøfle hjem til Balsora. Her har jeg Intet at gjøre, mærker jeg vel. Til al god Lykke kjender Ingen uden min Moder Grunden til min Rejse; jeg vilde jo blive til Nar for alle mine Undersaatter, hvis de kjendte Sammenhængen. —

Mismodig og ærgerlig vendte han tilbage til sit Kongerige. Det Allerførste, hans Moder gjensaae ham, spurgte hun, om han havde havt nogen Nytte af sin Rejse. Til Svar herpaa fortalte han hende Alt, hvad der var mødt ham, og yttrede ved denne Lejlighed saa stor Utilfredshed med sin egen Lettroenhed, at Forstinden ikke nænnede at forøge hans Mismod ved Spot og Bebrejdelser, men tvertimod stræbte at forsone ham med sig selv.

— Tag Dig ikke den Sag saa nær, min Søn! — yttrede hun: — Har Allah bestemt Dig Skatte, saa vil Du visselig ogsaa komme i Besiddelse af dem. Lad af at være nedslaaet og bedrøvet! Af alle Skatte er Dyden dog den bedste; stræb først og fremmest at vinde den! Gjør Afkald paa Gjæstebud og Dands og den purpurfarvede Vin! Læg Dig derimod dine Undersaatters Velfærd paa Hjerte; Du vil føle Dig lykkelig i samme Forhold, som de ere det. —

Kong Seyn aflagde en højtidelig Ed paa, at han fra nu af alene vilde følge sin Emme Moders og sine vise Vizierers Raad, og begav sig tilbage til sine egne Værelser.

Men — hvor forunderligt! Den allerførste Nat ef-

ter sin Hjemkomst fra Kahira saae han atter i Drømme den ærværdige Olding!

— Modige Seyn, — sagde denne til ham: — endelig er din Lykkes Øjeblik kommet. Saasnart Du staaer op imorgen tidlig, saa grav efter i den afdøde Konges Kabinet, og Du vil finde en stor Skat! —

Saasnart Kongen den følgende Morgen var paaklædt, ilede han ganske opbidset til Dronningen, sin Moder, og fortalte hende sin Drøm.

— Isandhed, min Søn, — svarede denne: — det er en meget haardnakket gammel Person, denne Olding! Vil Du ogsaa denne Gang lade Dig narre af ham? —

— Paa ingen Maade; — svarede Kongen: — men jeg vil dog for Løjers Skyld grave efter i Kabinettet. —

— Det tænkte jeg mig nok! — yttrede Dronningen højt leende: — Gaa da kun hen og stil din Nysgjerrighed! Heldigviis er dette Stykke Arbejde mindre angribende end en Vandring til Kahira. —

— Jeg formaaer ikke at nægte det, — sagde Seyn: — denne nye Drøm har atter styrket min Tillid til den forunderlige Olding. Den stemmer fuldkommen overeens med de tvende andre. Først bød Oldingen mig rejse til Ægypten, hvor han lod mig vide, at han alene havde voldet mig denne Ulejlighed for at prøve mig. — Vend tilbage til Balsora; — tilføjede han: — der vil Du finde den Dig bestemte Skat! — Nu sidste Nat endelig bar han fuldkommen nøje anviist mig det Sted, hvor jeg skulde søge Skatten. — Jeg vil derfor heller anstille en unyttig Undersøgelse, end hele min øvrige Levetid at skulle bebrejde mig, at jeg af lapset Vantro har forspildt

Lejligheden til at vorde en af de rigeste og lykkeligste Fyrster. —

Med disse Ord forlod han sin Moder og begav sig lige tilbage til sin Faders Værelse, hvor han strax begyndte at arbejde. I kort Tid havde han allerede løftet over den halve Deel af Gulvets Fliser, uden at finde det allermindste Usædvanlige. Træt og forpustet holdt han et Øjeblik inde med Arbejdet og sagde til sig selv: — Jeg er næsten bange for, at min Moder alligevel har Ret i at spotte min næsten blinde Tillid. — Ligefuldt fortsatte han, saasnart han havde udhvilet sig lidet, sine ivrige Efterforskninger, og ikke længe varede det nu, inden han stødte paa Noget, der betydelig hævede hans sunkne Mod.

Han fandt nemlig under Gulvet en hvid Marmorsteen. Da han hævede denne ivejret, opdagede han en med Staalhængelaas vel forvaret Dør. Laasen maatte give efter for nogle dygtige Øreslag af den i Haabet paany styrkede Seyn; da han i feberagtig Hast havde revet Døren op, fandt han en af hvidt Marmor forfærdiget Trappe, som førte ned i Dybet.

Kong Seyn havde nu ingen Ro paa sig, førend han fik tændt et Lys, der skulde vejlede ham paa hans eventyrlige Nedfart til Mørkets Rige. Han steg ned ad Trappen, og befandt sig i et med kinesisk Porcellæn gulvlagt Gemak med Vægge af slebet Krystal. Iblandt de mange Sager, som dette Værelse indeholdt, fængsledes hans Opmærksomhed især af fire Estrader, hvorpaa der stod fyrretyve Urner af Porphyr, ti paa hver. I den Mening, at disse Vaser indeholdt Viin, sagde han til sig selv: — Ret vel! denne Viin maa være dygtig gammel, og skal smage mig fortræffelig. — Han traadte nærmere, tog Laaget af den første, den bedste Urne, og opdagede til

sin store Glæde og Overraskelse, at den indeholdt ikke Viin, men Guldstykker lige indtil Randen. I en Hast undersøgte han nu ogsaa de øvrige, og fandt dem alle fulde af blanke Zechiner.

Han puttede en Haandfuld til sig og ilede dermed tilbage til Dronningen, hvis Forbauselse over alt det, hendes Søn havde fundet, ikke lader sig beskrive.

— O, min Søn, — udraabte hun: — vogt Dig vel for at bortødsle disse Skatte ligesaa letsindig som de forrige! Giv ikke dine Fjender en saa gyldig Aarsag til at glæde sig! —

— Nej, — svarede Seyn: — fra nu af haaber jeg ganske vist, at I skal finde Eder tilfreds med min Opførsel. —

Derpaa lod Dronningen sig føre ned i det underjordiske Værelse, med hvis Indrettelse hendes afdøde Gemal var gaaet saa hemmelig tilværks, at hun ikke havde faaet mindste Nys derom. Forbauset saae hun sig omkring overalt, og bemærkede tilsidst i en Krog en ganske lille Porphyrvase, som Kongen selv havde overseet, og hvori der fandtes en lille Guldnøgle.

— Min Søn, — yttrede Dronningen: — denne Nøgle vil rimeligviis aabne os Adgangen til et nyt Skatkammer. Lad os hjælpe hinanden med at finde det! —

De undersøgte Værelset med den største Omhyggelighed, og fandt endelig et Nøglehul midt paa en af Væggene. Den fundne Nøgle passede til Hullet, og en skjult Dør aabnede sig for dem til et højt hvælvet Værelse, i hvis Midte der hævede sig ni Piedestaler af det pure Guld. Otte af disse bare Statuer, der vare udarbejdede af en heel Ædelsteen, og som udbredte slig

en Glands trindt omkring sig, at hele Rummet blev oplyst som af den klare Dag.

— O Himmel, — udraabte Seyn ved dette Skue: — hvor mon min Fader har faaet disse herlige Sager fra? —

Men den niende Piedestal vakte ikke i mindre Grad hans Forbauselse, end de øvrige havde vakt hans Beundring. Thi denne fremviste istedetfor Statue et Stykke hvidt Atlask, hvorpaa følgende Ord vare at læse:

— „Min kjære Søn, Erhvervelsen af disse otte Bildstøtter har kostet mig store Offre, som dog ikke staa i noget Forhold til deres uberegnelige Værdi. Men saa herlige disse end ere, saa gives der dog en niende, der saa meget overgaaer de andre, at den alene er mere værd end tusinde Stykker af hiint Slags. Vil Du sætte Dig i Besiddelse heraf, saa rejs til Kahira i Ægypten! Der lever een af mine forrige Slaver ved Navn Mobarek, til hvem den Første, den Bedste, som Du møder, kan vise Dig hen. Søg ham op, og siig ham, hvad der er hændet Dig! Han vil da anerkjende Dig for min Søn og føre Dig hen til det Sted, hvor hiin vidunderlig dejlige og kostbare niende Statue er at finde, hvis Besiddelse vil udgjøre dit Livs Lykke. —

Da Kongen havde læst dette, sagde han til sin Moder: — Jeg vil for ingen Priis undvære denne niende Statue; det maa være et over al Maade sjeldent Stykke, eftersom alle disse herlige Kunstværker tilsammen ikke endog blot langtfra naa dens Værdi. Jeg rejser strax til Kahira, og er overbeviist om, at min Moder fuldkommen billiger denne Beslutning. —

— Tilvisse, — svarede Dronningen: — jeg tvivler ikke længer om, at Du jo staaer under vor store Pro-

fets særegne Beskyttelse, og at han vil føre Dig frisk og sund tilbage, og med vel forrettet Sag. Rejs, naar Du vil! Jeg og dine Vizierer skulle i din Fraværelse nok besørge Regjeringsforretningerne. —

Kongen lod sit nødvendigste Tøj pakke sammen, udvalgte nogle faa Slaver til sit Følge, og udførte sin Rejse til Kabira uden videre Tilstød. Strax efter sin Ankomst forhørte han sig om Mobarek. Man fortalte ham da, at denne Mand var en af Stadens rigeste og mest anseete Indbyggere, at han levede paa en stor Fod, og især satte sin Glæde i at holde aabent Taffel for alle Fremmede.

Seyn lod sig føre hen til hans Vaaning. Da Slaven, som lukkede ham op, spurgte, hvem han var og hvad han ønskede, gav han til Svar: — Jeg er en Fremmed, som har hørt tale om din Herres højmodige Gjæstfrihed, og som derfor ønsker at stifte hans Bekjendtskab. — Slaven bad Seyn blot at vente et Øjeblik, og ilede ind at melde den Fremmede for sin Herre. Snart efter kom han igjen tilbage med venlig Hilsen fra Mobarek, at han skulde være velkommen.

Derpaa blev Kongen ført over en stor Gaard ind i en pragtfuld Sal, hvor Herren selv kom ham artig imøde og bevidnede ham sin Tak for den Ære, han viste hans Huus ved at søge et Ophold deri. Fyrsten besvarede hans Høflighed og forklarede derpaa: — Jeg er en Søn af den afdøde Konge i Balsora og hedder Seyn Alasnam. I var jo en Ven af min Fader? —

— Jeg var engang hans Slave; I taler rettere saa, min Fyrste. — var Mobareks Svar: — Men jeg vidste ikke, at min kjære Herre, hvem Profeten glæ-

de i Paradiset, havde efterladt sig nogen Søn. Hvor gammel kan I vel være? —

— Tyve Aar. — Hvor længe er det siden I forlod min Faders Hof? —

— Det er næsten to og tyve Aar siden. — svarede Mobarek: — Men hvormed kan I bevise, at I virkelig er hans Søn? —

— Min Fader, — fortalte Kongen: — havde i sit Værelse et underjordisk Gemak, hvori jeg har fundet fyrretyve Porphyrvaser fulde af Guldstykker. —

— Og hvad fandtes der mere paa samme Sted? — spurgte Mobarek.

— Ni Piedestaler af massivt Guld. — svarede Seyn: — Paa de otte stod der Statuer af hele Diamanter; paa den niende fandtes derimod kun et Stykke hvidt Tøj, hvorpaa min Fader havde skrevet, hvad jeg skulde gjøre for at komme i Besiddelse af den niende Statue, der i og for sig alene langt overgaaer alle de andre i Værdi. I maa visselig vide, hvor den niende Statue er at søge; thi det staaer skrevet paa Tøjet, at I skal føre mig derhen. —

Fyrsten havde endnu ikke udtalt, da Husets Herre kastede sig for hans Fødder, flere Gange kyssede hans Haand og udraabte: — Gud være lovet, at han førte Eder herhid! Jeg erkjender i Eder en Søn af min afdøde dyrebare Herre! Ønsker I at drage derhen, hvor den undersulde niende Statue findes, skal jeg visselig ledsage Eder. Men først maa I udhvile Eder nogle Dage hos mig. Jeg giver idag de fornemme Herrer i Staden en Fest, og vi sade just tilbords, da Eders Ankomst blev anmeldt for mig. I vil dog ikke forsmaa at tage Deel i vor Glæde? — Nej, — svarede Seyn: — det skal

tværtimod være mig overmaade behageligt at nyde Godt af Eders uindskrænkede Gjæstfrihed. —

Strax førte Mobarek Kongen ind i en højt hvælvet Sal, hvor Selskabet var forsamlet, anviste ham Hæderspladsen, og begyndte at betjene ham knælende. De Fremmede følte sig højlig overraskede og spurgte hviskende hinanden: — Hvem monne denne Fremmede være, som Mobarek behandler med slig overordentlig Ærefrygt? —

Saasnart Man havde rejst sig fra Bordet, løste han Gaaden for sine nysgjerrige Gjæster. — Mine Herrer, — sagde han: — De maa ikke undres over, at jeg opvarter den seneste indtrufne Fremmede paa saadan Maade! Han er nemlig en Søn af den forrige Konge i Balsora. Jeg var denne Konges Slave; han havde kjøbt mig for sine Penge, og han døde uden at have frigivet mig. Følgelig er jeg endnu Slave, og ikke alene min Person, men ogsaa Alt, hvad jeg ejer, tilhører denne unge Fyrste, min afdøde Herres eneste Arving. —

— O Mobarek, — afbrød ham her Kongen af Balsora: — i disse ærede Herrers Nærværelse erklærer jeg Eder herved for fri, og frasiger mig al Ret saavel til Eders Person som Eders Ejendom. Og oven i Kjøbet maa I udbede Eder en Naade af mig. —

Da Mobarek hørte disse Ord, kysede han Jorden og udtømte sig i Taksigelser til den unge Fyrste. Derpaa lod han bringe kostelige Vine, og Man tilbragte Dagen i Lystighed og Glæde. Ved Aftenstid modtoge Gjæsterne de sædvanlige Foræringer, og fjernede sig.

Den følgende Morgen sagde Seyn til Mobarek: — Jeg har nu tilstrækkelig udhvilet mig. Jeg kom ikke til Kabira for at more mig, men ene og alene for at fin-

de den niende Statue, og det er paatide, at vi i denne Hensigt begive os paa Vejen. —

— Herre, — svarede Mobarek: — jeg staaer til Eders Tjeneste. Men I kjender endnu ikke de Farer, som ere knyttede til denne Erhvervelse. —

— Jeg kjender dem ikke; — svarede Seyn: — men jeg har nu engang besluttet at friste dem, de være nok saa skrækkelige. Enten vil jeg opnaa min Hensigt eller tilsætte Livet derved. Hvad der end forresten hændes mig, skeer dermed alene Allahs Villie. Jeg forlanger kun, at I skal ledsage mig, med en Standhaftighed, der svarer til min egen. —

Da Mobarek saae ham saa fast bestemt paa at vove Eventyret, hidkaldte han sine Tjenere, og befalede dem at pakke ind til Rejsen. Saasnart derpaa han og Kongen havde forrettet de dem foreskrevne Bønner og Afvaskninger, begave de sig paa Vejen.

Efter nogle Dages Vandring naaede de en yndig Plet, hvor Mobarek befalede, at der skulde gjøres Holdt. Her bleve Tjenerne efterladte for at passe paa Dyrene og Rejsetøjet, indtil deres Herre og den unge Fyrste kom tilbage fra den Udflugt, som de havde for ganske ene.

— Herre, — sagde Mobarek derpaa til Seyn: — vi maa uden Følge tilbagelægge den øvrige Deel af Vejen. Saml nu hele Eders Mod! Thi det skrækkelige Sted, hvor den niende Statue findes, er ikke mere langt borte. —

Taus fulgte Seyn sin Fører, bestemt paa at vove Alt, uden at ræddes. Efter nogen Tids Vandring kom de til Bredden af en stor Sø; her satte Mobarek sig ned, idet han sagde: — Denne Sø maa vi nødvendigviis sætte over. —

— Ja, det er godt nok; — svarede Seyn: — men hvorledes komme vi over uden Fartøj? —

— Der vil strax være et tilstede. Aandernes Konge vil sende os sit Trylleskib. Men i Anledning heraf maa jeg bede Eder at erindre Følgende: — I maa iagttage en fuldkommen Taushed; saa underlig end Baadens Fører maa forekomme Eder, saa meget Forunderligt der end forøvrigt maa hændes Eder, saa tal ikke et eneste Ord! Thi i dette Tilfælde vilde Baaden øjeblikkelig synke tilbunds. —

— Jeg har lært at tie. — svarede Kongen: — I behøver kun at sige mig, hvad jeg har at gjøre, og jeg skal paa det Punktligste efterkomme det. —

Imedens han endnu talede saaledes, viste der sig ude paa Søen et Fartøj af rødt Sandeltræ, der havde en Mast af graat Ambra med en blaa Vimpel af Silketøj. I Baaden befandt sig kun een eneste Roerkarl; en besynderlig Skikkelse med Elefanthoved og Tigerkrop. Da Baaden var tæt nok ved Land, greb Baadsmanden Seyn og hans Ledsager, den Ene efter den Anden, og satte dem ombord. Derpaa gav han sig til at ro, og i nogle faa Øjeblikke havde de naaet Søens modsatte Bred. Her satte den forunderlige Baadsmand dem atter og paa samme Viis iland, og forsvandt derpaa tilligemed sit Fartøj for deres Øjne.

— Nu kunne vi igjen tale. — sagde Mobarek: — Vi befinde os paa Aandefyrstens Ø; det er et Opholdssted, som ikke finder sin Lige. See Eder godt omkring! Kan der vel gives nogen mere henrivende Plet i Verden? Betragt engang de med Blomster og allehaande vellugtende Urter ligesom baldyrede eller overvævede Marker; beundre disse herlige Træer, som bugne imod Jor-

den under Vægten af de kosteligste Frugter; lad Eder henrykkes af Fuglenes tusindstemmige harmoniske Sang paa Vang og i Sky! —

Seyn kunde hverken see eller høre sig mæt paa al denne Herlighed, som omgav ham trindt omkring; ved hvert et Skridt maatte han staa stille, og opdagede stedse nye Skjønheder.

Endelig naaede de et Palads af Smaragder, omgivet af en bred Grav, ved hvis Rand der i bestemte Mellemrum stod saa mægtig høje Træer, at de overskyggede hele Paladset. I lige Linie med Indgangsdøren, som var af massivt Guld, fandtes der en Bro, der bestod af eet eneste Fiskeskjæl, uagtet samme i det Mindste var sex Favne lang og tvende bred. Foran denne Bro var der posteret en Skare af kæmpestore Aander, som holdt Vagt ved Paladsets Indgang med uhyre Køller af kinesisk Staal.

— Her maa vi standse; — yttrede Mobarek: — disse Aander forstaa ikke Spøg, og vilde øjeblikkelig knuse os, hvis vi ikke betjente os af magiske Forholdsregler. —

Da han havde talt saaledes, fremtog han af en Pose, som han havde under sit Klædebon, fire Strimler guult Taft. Med den ene ombæltede han sig, den anden heftede han sig paa Ryggen, og overleverede Seyn de to tiloversblevne til et lignende Brug. Derpaa udbredte han paa Jorden to store Tørklæder, lagde paa Kanten af dem nogle Ædelstene samt nogle Stykker af Ambra og Moskus, og nedlod sig dernæst paa det ene Tørklæde, efter at have indbudet Seyn til at tage Plads paa det andet.

— Herre, — begyndte han derpaa: — jeg vil nu

ved Besværgelser hidkalde Aandernes Fyrste, som har sin Bolig i Paladset lige for os. Maatte han kun vise sig uden Vrede! Finder han Mishag i vort Komme til hans Ø, vil han vise sig for os under Skikkelse af et frygteligt Uhyre; er vort Besøg ham derimod tilpas, indfinder han sig under Skikkelse af en ærværdig Olding. Saasnart han kommer tilsyne, maa I øjeblikkelig rejse Eder ivejret, dog uden at forlade Tæppet, i hvilket Tilfælde I øjeblikkelig vilde omkomme, og ærbødig hilse paa ham, idet I taler omtrent i følgende Udtryk:

— „Uindskrænkede Fyrste over Aanderne! Min Fader, Eders Tjener, er af Dødens Engel bleven kaldt herfra; maatte Eders Højhed værdige mig den samme Naade og Beskyttelse som min Fader!“ — Naar saa Aandernes Fyrste spørger Eder, — vedblev Mobarek: — hvilken Naade I udbeder Eder af ham, saa giv ham til Svar: — Herre, jeg beder ydmygeligst om den niende Statue, mere værd end alle de andre. —

Da Mobarek havde gjort Seyn denne Meddelelse, gav han sig til at besværge Aandernes Fyrste. Strax efter bleve de blændede af en frygtelig Lynstraale, der efterfulgtes af et forfærdeligt Tordenslag. Hele Den hvilede i Mørke; en voldsom Orkan brød frem. Man hørte i Luften rædsomme Skrig, og Jorden gav sig til at skjælve, ligesom engang paa Dommens Dag Asrafil *) skal bringe den til at bæve ved Klangen af sin Basun. Seyn begyndte at føle sig lidt beklemt om Hjertet, og var tilbøjelig til at anse disse mægtige og frygtelige Tegn for et slet Forvarsel; men Mobarek, som bedre vidste,

---

*) Opstandelsens Engel, som ifolge Mohamedanernes Tro ved Lyden af sin Basun skal fremkalde de Døde af Gravene.

hvad han skulde tænke derom, beroligede ham, idet han sagde: — Vær kun uden Frygt, min Fyrste! Alt gaaer godt og vel. —

Virkelig viste sig i det samme Øjeblik Aandernes Fyrste under Skikkelse af en ærværdig gammel Mand, der uagtet sin Skjønhed dog havde noget Grueligt ved sig. Saasnart Seyn fik Øje paa ham, tiltalte han ham saaledes, som Mobarek havde lært ham. Aandernes Fyrste gjensvarede med et huldrigt Smiil:

— Min Søn, din Fader var mig inderlig kjær; saa ofte han kom hid for at besøge mig, forærede jeg ham en Statue, som han tog med sig tilbage. Den samme Godhed nærer jeg for Dig. Det var mig, som foranledigede din Fader til faa Dage før sin Død at nedskrive de Ord, som Du har læst paa det hvide Stykke Atlask. Tillige lovede jeg ham, paa Dig at overføre mit Venskab for ham, og forære Dig den niende Statue, som i Værdi overgaaer alle de andre. Begyndelsen til dette mit Løftes Indfrielse var, at jeg i Oldingsskikkelse viste mig for Dig idrømme og lod Dig finde det hemmelige Værelse under Jorden med Porphyrurnerne og Statuerne. I Alt, hvad der mødte Dig, havde jeg den største Andeel, eller, rettere sagt, det var mig, som foranledigede det Altsammen. Jeg veed, hvorfor Du er kommen til mig, og dit Forlangende skulde vorde opfyldt, selv om jeg ikke havde lovet din Fader det. Men forud maa Du ved Alt, hvad der er Dig helligt, tilsværge mig, at Du vil vende tilbage til denne Ø, og medbringe en ung Pige, som er femten Aar gammel, og aldrig har vidst af nogen Mand at sige, ikke heller endnu har næret mindste Attraa derefter. Hun maa dertil være fuldkommen skjøn, og Du selv maa besidde saa stor en Magt over Dig, at der ikke

opstaaer den mindste Attraa efter hendes Besiddelse i dit Bryst, medens Du fører hende herhid, hendes Bestemmelse imøde. —

Seyn aflagde den dumdristige Ed, som blev affordret ham. — Men — sagde han derpaa: — selv om jeg er saa lykkelig at finde en Jomfru, som I ønsker hende, hvorledes skal jeg da erkjende, at hun er det? —

— Isandhed, — svarede Aandefyrsten smilende: — Intet kunde lettere skee, end at Du skuffede Dig! Saavidt gaaer de Dødeliges Kundskab ikke, at Du skulde kunne læse i Hjerterne. Men jeg har heller ikke ifinde, blindthen at forlade mig paa Dig i denne Henseende. Jeg vil medgive Dig et Spejl, som skal vejlede Dig bedre end dine egne Formodninger paa Lykke og Fromme. Kommer Dig en fuldkommen skjøn Pige for Øjne, saa behøver Du kun at see i dette Spejl, hvori da Pigens Billede strax vil vise sig. Er Jomfruen reen, saa vil Glasset forblive fuldkommen klart; løber det derimod an, saa er dette et sikkert Kjendetegn paa, at den unge Pige enten i Gjerningen eller i det mindste i Tankerne allerede har mistet sin Uskyldighed. Men fremfor Alt, glem ikke din Ed! Hvis Du brød den, da vilde det sikkert komme til at gjælde dit Liv, saa stort et Venskab jeg end nærer for Dig. —

Seyn Alasnam forsikkrede paany, at han paa det Punktligste vilde holde sit Ord. Da lagde Aandefyrsten et lille Spejl i hans Haand, idet han sagde: — Min Søn, her har Du Spejlet, din trofaste Vejleder! Kom igjen, saasnart Du kan! Jeg haaber, at Du skal blive mig hjertelig velkommen. —

Derpaa forsvandt Aandernes Konge med et Smiil og et naadigt Nik. Men Seyn Alasnam og Mo-

barek vendte tilbage til Søbredden, hvor Baadsmanden med Elefanthovedet allerede ventede dem. Saasnart de vare satte over Vandet, opsøgte de deres Følge, og vendte tilbage til Kahira.

Da Kong Seyn havde udhvilet sig nogle Dage i Mobareks Huus, sagde han til ham: — Nu ville vi bryde op til Bagdad for der at opsøge en ung Pige til Aandernes Fyrste. —

— Gives der da ikke smukke Piger nok i Kahira? — spurgte Mobarek.

— Deri kan I have Ret. — svarede Kongen: — Men hvorledes skulle vi finde dem? —

— Lad dette blot være min Sorg! — yttrede Mobarek: — Jeg kjender en gammel Kone, som herlig passer til vor Hensigt; hun skal gaa os tilhaande med at opspore smukke unge Piger. —

Mobarek havde Ret i at rose den gamle Kone; i meget kort Tid skaffede hun dem en Mængde unge Piger paa femten Aar at see. Men saasnart Kongen saae i Spejlet for at raadføre sig dermed, formørkedes bestandig dette ufejlbare Vidne om deres indre Værd. Efterhaanden bleve alle femtenaarige Piger ved Hoffet og i hele Staden underkastede Prøvelsen; men ikke een eneste bestod samme.

Da de nu vare overbeviste om, at der i Kahira ingen rene og skjære Jomfruer gaves, begave de sig til Bagdad, hvor de lejede et prægtigt Palads i en af de skjønneste Dele af Byen, og begyndte at føre et lystigt Liv. De holdt aabent Taffel for Alle og Enhver, og saasnart Gjæsterne og Paladsets Folk vare mættede, bleve Levningerne givne til Dervisterne, som deraf levede i Fryd og

Glæde. I det samme Kvarteer boede der en Iman ved Navn Bubekir Muessin. Det var en stolt, forfængelig og misundelig Mand, som hadede de Rige, alene fordi han selv var fattig. Saasnart han hørte tale om Seyn Alasnam og den Overflod, der herskede i hans Huus, behøvede han ikke Mere til at fatte en dyb Uvillie imod ham. Denne gik saa vidt, at han en Dag efter Aftenbønnen i Moskeen henvendte sig til Folket med de Ord:

— O mine Brødre, efter hvad jeg har hørt, lever der nu i vort Kvarteer en fremmed Herre, som daglig bortødsler uhyre Summer. Maaskee er denne Person en Skurk, som hjemme i sit eget Land ved Misgjerning har samlet sig Skatte, og her hos os vil gjøre sig tilgode derfor. Lader os passe vel paa, mine Brødre! Erfarer Khalifen, at et saadant Menneske opholder sig imellem os, straffer han os maaskee, fordi vi ikke have anmeldt det for ham. Jeg for min Deel vasker mine Hænder i Uskyldighed; lad saa komme, hvad der vil, min Brøde er det ikke! —

Det forsamlede Folk, der stedse let lader sig Noget foresnakke, tilraabte Bubekir eenstemmig: — I har Ret, Iman! Men det er Eders Sag at gjøre Angivelse for Statsraadet. —

Hjertelig glad forlod Imanen Moskeen og gik hjem til sin Bolig, hvor han strax gav sig ifærd med at opsætte en underdanigst Promemoria, som han den følgende Dag vilde overrække Khalifen. Men Mobarek, der tilfældigviis havde overværet Bønnen i Moskeen og hørt Imanens Tale til Folket, kom fem hundrede Zechiner i et Tørklæde, pakkede endeel kostbare Silkestoffer sammen, og begav sig dermed hen til Bubekir. — Imanen spurgte barsk, hvad han vilde.

— Fromme Mand, — begyndte Mobarek i blid og indsmigrende Tone, idet han efterhaanden puttede Guldstykkerne og Silketøjerne til ham: — jeg er Eders Nabo og ærbødige Tjener, og kommer fra Kong Seyn, som boer her i Nærheden. Han har hørt tale om Eders Fortjenester, og overdraget mig at sige Eder, hvor meget han ønsker at stifte Eders Bekjendtskab. Til Indledning beder han Eder at modtage disse Ubetydeligheder. —

Ganske ude af sig selv af Glæde svarede Bubekir, pludselig heelt anderledes tilsinds imod den fremmede Ødeland: — Vær saa god, min Herre, paa mine Vegne at bede Fyrsten om Forladelse for, at jeg ikke allerede har gjort ham min skyldige Opvartning. Imidlertid skal jeg efter Evne stræbe at indhente det Forsømte, og allerede den Dag imorgen bevidne ham min Ærbødighed. —

Den følgende Dag efter Morgenbønnen holdt Imanen en ny Tale til Folket, saalydende:

— Mine Brødre, Ingen er saa god, at han jo har sine Fjender. Men isærdeleshed giver Misundelsen sig med dem at bestille, hvem Lykken har velsignet med en stor Formue. Den fremmede Herre, som jeg iaftes talte til Eder om, er ikke nogen Forbryder, som nogle Ildesindede have meent, men tvertimod en ung Fyrste, der besidder tusinde Dyder. Vi maa vel vogte os for at bringe Khalifen noget Slet om ham for Øre. —

Saasnart Bubekir ved denne nye Tale igjen havde tilintetgjort den ufordeelagtige Mening, han den foregaaende Aften havde bibragt det forsamlede Folk om Seyn, gik han hjem til sit Eget. Efter at have iført sig sine bedste Klæder, begav han sig hen til Kongen af Balsora, der modtog ham med den største Venlighed.

Efterat der fra begge Sider var faldet en heel Deel høflige Talemaader, spurgte Bubekir Fyrsten, om han havde isinde endnu længe at opholde sig i Bagdad. —

— Jeg bliver her kun saa længe, — svarede Seyn: — indtil jeg har fundet en femtenaarig Pige, som er fuldkommen smuk, og dertil saa reen og skjær, at hun aldrig endnu har vidst af Mand at sige, ikke heller har næret mindste Attraa derefter. —

— Der søger I en meget stor Sjeldenhed; — bemærkede Imanen: — og I skulde maaskee forgjæves søge hele Verden rundt, naar ikke jeg netop vidste, hvor en Jomfru af denne fuldkomne Art er at finde. Hendes Fader var tidligere Vizier; nu lever han, efter at have draget sig ganske tilbage fra Hoffet, i et eensomt beliggende Huus her i Nærheden, udelukkende beskjæftiget med at fuldende sin eneste Datters Opdragelse. Hvis I ønsker det, Herre, vil jeg anholde for Eder om hendes Haand; udentvivl vil den gamle Vizier ikke afslaa et saa fordeelagtigt Parti for sin Datter. —

— Saa sagte! — svarede Seyn: — Jeg har ikke isinde at ægte Pigen, førend jeg veed, om hun behager mig. I Henseende til Skjønheden kan jeg vel forlade mig paa en saa fiin Kjender, som I er; men hvilken Borgen kan I give mig for hendes uplettede Reenhed? —

— Hvilken Borgen forlanger I? — spurgte Bubekir. — Jeg maa see hendes Ansigt; — svarede Seyn: — Videre forlanger jeg ikke for at bestemme mig. —

— I maa altsaa være en udmærket Physiognom, — bemærkede smilende Imanen: — at I kan læse Folk ud af Ansigtet, hvad de indeholde. Saa følg da med mig

til hendes Fader! Jeg vil bede ham om, at han lader Eder see hende et Øjeblik i sin Nærværelse! —

Bubekir førte altsaa Fyrsten hen til Vizieren. Denne havde aldrig saasnart hørt, hvem Seyn var og i hvilken Hensigt han kom, førend han lod sin Datter komme, og befalede hende at aflægge Sløret. Aldrig havde Fyrsten endnu seet en saa fuldkommen Skjønhed; ligesom forstenet af Beundring vedblev han at stirre paa hende. Endelig erindrede han dog, hvorfor han var kommen, og drog sit Spejl frem for at gjennemskue den unge Piges Væsen. Heelt underlig, næsten ængstelig bevæget kastede han et Blik deri; men — o Under! — Spejlet forblev denne Gang aldeles reent og klart!

Da Fyrsten saae, at han nu endelig havde fundet, hvad han søgte, bad han strax Vizieren om den unge Piges Haand. Øjeblikkelig blev Kadi'en hentet, en Ægteskabskontrakt blev opsat, og den sædvanlige Bøn udtalt over det forenede Par. Derpaa førte Seyn Vizieren tilbage med sig til sin Bopæl, beværtede ham kostelig og gjorde ham anseelige Foræringer. Samtidig sendte han sin Brud en Mængde prægtige Stoffer og Juveler; saasnart hun havde modtaget Gaverne, førte Mobarek hende til Brudgommens Huus, hvor Bryllupet blev fejret med al den Glands, der sømmede sig for Brudgommens Rang.

Saasnart Gjæsterne havde fjernet sig, sagde Mobarek til Kongen: — Nu maa vi ufortøvet bryde op til Kahira. Erindre Eder det Løfte, I har givet Aandernes Fyrste! —

— Ja, vi ville strax bryde op. — svarede Seyn: — Jeg er nødt til at holde mit Løfte. Imidlertid maa jeg tilstaa Eder, min kjære Mobarek, at jeg kun ugjerne

føjer mig i Aandefyrstens Ønske. Den unge Pige, som jeg nylig har ægtet, forekommer mig saa henrivende skjøn, at jeg heller førte hende tilbage med mig til Balsora for at lade hende dele min Trone. —

— For Himlens Skyld, tænk ikke paa Sligt! — lød Mobareks Advarsel: — I maa beherske Eders Lidenskab og staa ved Eders Ord, hvilken Overvindelse det end maatte koste Eder. —

— Saa sørg i det Mindste for, min kjære Mobarek, — sukkede Seyn: — at det elskværdige Barn aldrig mere kommer mig for Øje. Desværre har jeg maaskee allerede seet altfor meget paa hende. —

Mobarek lod Alt gjøre færdigt til Afrejsen, og de vendte ad den lige Vej tilbage til Kahira. Derfra droge de videre til Aandefyrstens fortryllede Ø. Undervejs spurgte den unge Kone, som gjorde Rejsen i en velforvaret Bæresstol: — Hvor ere vi? Er der endnu langt til min Herre og Gemals Stater? Ak, jeg har ikke seet ham siden vor Bryllupsaften! —

— Det er paatide, — svarede Mobarek: — at I bliver reven ud af Eders Vildfarelse. Eders Giftermaal var alene et Middel til at bringe Eder ud af Eders Faders Huus. Ikke er I bestemt for Kongen af Balsora, men for Aandernes Fyrste, der har paalagt os at skaffe ham en ung Pige af Eders Art. —

Saasnart den arme Brud uden Brudgom hørte dette, udgjød hun bittre Taarer, som gik baade Fyrsten og Mobarek inderlig nær til Hjerte. — Forbarmer Eder over mig! — bønfaldt hun dem: — Jeg er en Fremmed iblandt Eder, ene og forladt, overgiven i Eders Hænder paa Tro og Love; I skulle engang for Allah i

Himlen aflægge Regnskab for det Forræderi, som I begaa imod Tilliden og Uskyldigheden! —

Dog alle hendes Klager og Taarer vare spildte, endskjøndt der i Seyns Indre talte en Stemme for hende, som er mægtigere end nogen anden Stemme i Verden. Saasnart Kongen af Balsora havde naaet sit Bestemmelsessted, overgav han med et kvalfuldt Hjerte den unge Pige i Aandefyrstens Hænder.

— Seyn, jeg er tilfreds med Dig! — sagde Aandernes Fyrste: — Den Pige, Du har bragt mig, er ligesaa uplettet og reen som god og smuk. Jeg glæder mig inderlig over, at Du saa vel har forstaaet at opfylde og holde dit Løfte. — Vend nu tilbage til Balsora! Naar Du atter betræder det underjordiske Værelse, hvor de otte Statuer findes, vil Du ogsaa finde den niende der, som jeg har lovet Dig. Jeg skal ved een af mine Aander lade den bringe derhen. —

Seyn takkede Aandernes Fyrste, og vendte, ledsaget af Mobarek, med et tungt Hjerte tilbage til Kahira. Men han havde ingen Ro paa sig til at opholde sig her; han higede alene efter at komme i Besiddelse af den dyrekjøbte, kun altfor dyrekjøbte niende Statue, og fortsatte uden Tidsspilde sin Rejse videre. Den unge Piges Billed forestævede hans Sjæl baade Nat og Dag; tidlig og silde hørte han hendes hjerteskjærende Klager. — Ak, — sagde han til sig selv: — jeg rev hende ud af en øm Faders Arme for at overgive hende i en lunefuld Aands Hænder! — Hun havde visselig fortjent en bedre Skjæbne! —

Opfyldt af disse Tanker og Følelser naaede Seyn endelig igjen sin Residentsstad Balsora, hvor han af sine Undersaatter blev modtagen med de mest levende

Glædesyttringer og glimrende Fester. Først og fremmest aflagde han sin Moder Regnskab for Udfaldet af sin Rejse; med Henrykkelse erfarede hun, at han var kommen i Besiddelse af, eller rettere havde faaet bestemt Løfte om den niende Statue.

— Kom, min Søn, — yttrede hun: — vi ville strax begive os hen og tage Klenodiet i Øjesyn! Thi sikkerlig er det allerede tilstede i det underjordiske Værelse, som Aandefyrsten har lovet Dig. —

Dronningen og hendes Søn stege altsaa ned i det underjordiske Rum, og traadte ind i det Gemak, hvor Statuerne fandtes opstillede. — Ganske rigtig! Paa den niende Piedestal hævede sig det niende Billed, hiint Klenodie, for hvis Besiddelse Kongen af Balsora havde bragt saa store og saa smertefulde Offere. Dog et Slør tilhyllede endnu dets uforlignelige Dejlighed. Feberagtig spændt og fuld af Attraa traadte Seyn rask nærmere og rev Sløret tilside. — O Allah, hvad er dog dette? — Som lynslagen tumlede Kongen tilbage med Blikket fasttryllet til Billedet.

Thi Statuen rørte sig, — den begyndte at tale. — Min Fyrste, — lød det i hans Øren som Musik fra det aabne Paradiis: — I maa visselig undre Eder over at gjenfinde mig, en stakkels forskudt Pige, i dette Øjeblik, da I ventede at komme i Besiddelse af Verdens største Underværk. Men ikke min egen, alene Aandefyrstens Villie har stillet mig paa denne ophøjede Plads. —

Seyn kom ved denne Tiltale atter til sig selv; han kunde ikke tage fejl, det var virkelig hans Hjertes Tilbedte, hende, som han havde udvalgt sig iblandt Tusinder, som han med blødende Hjerte havde skilt sig ved, og havde anseet for tabt for stedse!

— O, Du mine Øjnes livsalige Lys, — stamme-

de han: — nu først forstaaer jeg ret Aandefyrstens veldædige Hensigt! Han har opfyldt sit Løfte paa en Maade, som himmelvidt overgaaer Alt, hvad jeg i min blinde Attraa ventede mig. Istedet for at skjænke mig Fylden af Verdens døde Skatte, har han aabnet mig et Paradiis paa Jorden, fuldt af Liv og salig Lykke! Allah er mit Vidne, at jeg med en sønderreven Sjæl blev min Eed tro og overgav Dig i Aandefyrstens Hænder! — Kom til mit Bryst, min Elskede! — Nu ejer jeg Skatte nok for dette Liv, og kalder mig med unævnelig Fryd den rigeste Fyrste paa Jorden! —

Medens Kong Seyn endnu talte saaledes, bragte et Tordenslag Alt i det underjordiske Gemak til at bæve. Seyns Moder følte sig greben af Forfærdelse; men Aandernes Fyrste, der i samme Øjeblik stod iblandt dem, beroligede hende hastig og fuldkommen.

— Min Dronning, — tog han med højt Alvor og Værdighed tilorde: — jeg elsker og agter Eders Søn, og føler mig derfor kaldet til at være hans tro Beskytter. Jeg vilde kun prøve, om han i sin unge Alder ogsaa formaaede at beherske sine Lidenskaber. Vel veed jeg, at han ikke er forbleven uberørt af den unge Piges Yndigheder, og at han ikke fuldkommen er bleven sit Løfte tro, ikke at ønske sig hendes Besiddelse; men jeg forstaaer at bære over med den menneskelige Naturs Skrøbelighed, og finder hans Selvbeherskelse kun saa meget mere fortjenstfuld. Her er den niende Statue, som jeg har lovet ham; den er mere sjelden og kostbar end nogetsomhelst andet Klenodie i Verden! —

— Lev lykkelig! — vedblev han, henvendt til Seyn: — Lev lykkelig med din Elskede! Vil Du bevare hendes Troskab reen og uplettet som Tryllespejlet, da Du skuede

hendes Billed deri, saa deel ikke din Kjærlighed, men lad hende beholde den for sig alene som en uforkrænkelig Ejendom! Saalænge Du ikke giver hende nogen Medbejlerinde, vil jeg indestaa Dig for den Reenhed, som nu gjør hende til Verdens herligste Klenodie. —

Med disse Ord forsvandt Aandefyrsten. Men den lykkelige Seyn holdt endnu samme Dag sit Bryllup, og lod sin unge Gemalinde udraabe til Dronning af Balsora. Ingensinde glemte han sin ophøjede Vens Formaning, og han beholdt derfor ogsaa lige indtil sin Død den Velsignelse, som Aandernes Fyrste ved sin Gave havde nedkaldt over hans Liv.

Indhold.

Side

De tvende Skolemestere.....5.

Prinds Taj-el-Moluk's og Prindsesse Dunya's Historie.....13.

Barmhjertighed og Nidsyge.....76.

Et Eventyr i Ørkenen.....86.

Prindsen af Sind og Prindsesse Fatime.....93.

De fire Galaner.....99.

Historien om Lastdrageren og de fem Kvinder i Bagdad samt de tre Kalendere.....106.

Asem og Feeprindsessen.....242.

Sultanen af Yemen og hans tre Sønner.....284.

Paradiisfuglen.....291.

Kjærlighedsslaven Ganem, Abu Aibu's Søn.....303.

Seyn Alasnam og Aandernes Fyrste.....361.